

TOMEK TRYZNA

panna

Nikt

CÔ GÁI KHÔNG LÀ GÌ

TIỂU THUYẾT HẬU HIỆN ĐẠI
THẬT SỰ ĐẤU TIẾN CỦA BA LAN

Lê Bá Thự dịch

Hội Nhà văn

Table of Contents

[Lời người dịch](#)

[PHẦN MỘT](#)

[I](#)

[II](#)

[III](#)

[IV](#)

[PHẦN HAI](#)

[V](#)

[VI](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TOMEK TRUŻNA

panna

Nikt

CÔ GÁI KHÔNG LÀ GÌ

Lê Bá Thự dịch

CÔ GÁI KHÔNG LÀ GÌ

“Panna Nikt”

Copyright © by Tomek Tryzna

All rights reserved.

Vietnamese translation rights © 2013 by Le Ba Thu & Phuong Nam Book Co., Ltd

This Vietnamese edition is published by arrangement with **Wydawnictwo W.A.B.**, 2012

Xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa **Wydawnictwo W.A.B.** và công ty TNHH Sách Phương Nam.

Bản quyền tiếng Việt © Lê Bá Thự và Công ty TNHH Sách Phương Nam, 2013.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Lời người dịch

Marysia, Kasia và Ewa, ba cô gái tuổi mười lăm, là ba nhân vật chính của tiểu thuyết. Marysia, con gái một gia đình công nhân nghèo, đông con, ở một làng quê Ba Lan, cùng gia đình chuyển nhà lên thành phố khi bố cô, một công nhân mỏ, sau bao năm xếp hàng chờ đợi, nay được phân nhà mới. Cô gái nhà quê ngây thơ, thật thà cảm thấy lạ lẫm ở chốn thị thành và tại ngôi trường mới của mình. Trong lớp học mới, Marysia làm quen và kết bạn với Kasia, cô bạn có mẹ là bác sĩ và bố đang ở nước ngoài. Kasia là một cô học trò có tính cách mạnh mẽ, lối sống ngang tàng, quan điểm sống dị thường và có năng khiếu âm nhạc. Cô từng bước đưa Marysia vào thế giới âm nhạc nhiều ma lực và giàu cảm xúc, lôi kéo cô bạn học đòi lối sống của mình, thuyết phục cô bạn nghe theo tư tưởng tự do tuyệt đối và bình đẳng của con người với Chúa Trời. Marysia tôn sùng, khâm phục và tin yêu Kasia như chị em ruột, thậm chí còn hơn thế : *Con rất yêu mẹ con và Zenus, hai đứa em gái, Tadziu, bố, nhưng yêu nhất trần đời vẫn là Kasia của con. Tại sao lại như vậy, con cũng không biết nữa. Kể cả, nếu Kasia thôi không yêu con nữa, thì con vẫn không bao giờ quên được bạn ấy và con sẽ yêu Kasia cho đến tận những ngày cuối cùng của đời con.* Kasia cho rằng mình bị quỷ ám, con quỷ này ẩn nấp trong người Kasia, nhờ có nó mà Kasia thăng hoa trong sáng tác âm nhạc. Làm theo hàng loạt mưu kế của Kasia, Marysia từng bước xa lánh gia đình, mất tính thật thà. Kasia xác người hồn quỷ đã đẩy Marysia vào con đường phạm thánh, điều khiến tình bạn của hai cô gái bị chao đảo và hậu quả là Marysia kết bạn với cô gái khác cùng lớp, tên là Ewa. Ewa, cô gái xinh nhất lớp, con nhà giàu, bố mẹ là doanh nhân, một cô gái được nuông chiều, quen sống xa hoa, thích chơi ngông, hay ghen tỵ và nhiều mưu lăm kế. Gia đình Ewa là gia đình tôn sùng lối sống Mỹ. Biết Marysia là con nhà nghèo, thích ăn chơi đua đòi và dám liều, càng ngày Ewa càng tặng cho Marysia nhiều món quà mới lạ, nhất là đồ may mặc, lôi kéo cô bạn vào con đường hưởng thụ, đi tìm cảm giác mạnh và những thú vui hư đốn.

Tuổi mới lớn của Marysia là như vậy. Tuổi mới lớn thường không phải là giai đoạn dễ dàng trong đời người. Trong thời kỳ này, tuổi trẻ mộng mơ và nông nổi gặp muôn vàn cạm bẫy có thể hủy hoại cuộc đời mình trước khi nó thực sự bắt đầu. Có khi kịp sửa chữa những sai lầm mắc phải, nhưng, thật đáng tiếc, lắm khi không. Chả thế mà có người đã định nghĩa: *Tuổi trẻ là điên rồ*.

Tiểu thuyết gồm hai phần hầu như bằng nhau, viết ở ngôi thứ nhất, xưng *tôi*. Phần một viết về tình bạn giữa Marysia và Kasia, một tình bạn mà Marysia những tưởng vững bền mãi mãi, nhưng không phải vậy. Phần hai viết về tình bạn giữa Marysia và Ewa giàu có, người đã nhấn chìm Marysia trong vũng bùn hư đốn, cho Marysia nếm mùi giàu sang để rồi trở thành đứa con hư, không thềm ngó ngang gì đến gia đình. Trong phần hai của tiểu thuyết, Marysia không còn là Marysia nữa. Cùng với việc thay đổi xoành xoạch tên mình, tính nết của cô cũng không ngừng thay đổi. Có thể nói những cái tên mới của Marysia tượng trưng cho sự hư thân mất nết của cô gái (Kasia gọi Marysia là Minka, còn Ewa gọi cô là Majka). Rốt cuộc, do thiếu bản lĩnh, sống buông thả và học đòi, Marysia từng bước mất phương hướng, tự đánh mất mình để rồi đến phần cuối của tiểu thuyết chẳng còn là Marysia ngây thơ, trong trắng lúc ban đầu. Thậm chí cô không nhận ra chính mình và cái tên Marysia của mình nữa: “ *Tôi nhìn mình, tôi nhìn, và*

tôi vẫn không thể nào nhận ra mình. Tôi mà gặp một cô gái như thế này ngoài phố thì chắc tôi phải hổ thẹn khi gọi cô ta. Mà đó là tôi chứ ai. Tôi hé môi, cô gái trong gương cũng hé môi, vì đó chính là tôi". *"Marysia, rõ ràng là Marysia. Bao nhiêu năm tôi muốn nhớ lại cái tên này, nhưng nó dội lốt những cái tên khác khi tôi muốn nhớ... nhớ lại"*. Nhân vật người đàn ông đeo mực kính, được gọi là "người đàn ông Ba Lan", nhiều lần bất ngờ xuất hiện, muốn cứu vớt Marysia khỏi vũng bùn sa đọa, trở lại với bản sắc của mình, nhưng không thành công. Đây là sự can thiệp có dụng ý của tác giả. Người ta cho rằng, Marysia thất bại vì đã không nghe theo lời "người đàn ông Ba Lan" cũng như lời khuyên của con quỷ Pimpus vốn là bạn của mình. Đoạn cao trào của tiểu thuyết chính là lúc Marysia giật mình phát hiện ra sự thật những gì Kasia và Ewa nghĩ về mình, khi hai cô bạn đang cười khúc khích bàn tán về Marysia, nhạo báng, khinh thường Marysia vô tích sự, thậm chí gọi Marysia là *Cô gái Không Là Gì . Không Là Gì* là biệt danh của Marysia do Kasia và Ewa gán cho. Ta hãy nghe đoạn thoại sau đây của Kasia và Ewa: *"- Thôi, cậu đừng nói về cô ta nữa! Cô ta không là gì cả, không có cô ta... - Cậu nói cực hay, cậu có lý, cô ta là cô gái Không Là Gì "*. Sau cú sốc này, Marysia chìm vào những cơn ác mộng hãi hùng.

Đây là thiên tiểu thuyết viết về xã hội Ba Lan hồi những năm tám mươi của thế kỷ trước, khi đời sống của người dân thời bao cấp còn nhiều khó khăn và thiếu thốn. Tiểu thuyết cho thấy, các cô gái tuổi học trò, cụ thể là tuổi mười lăm, đã manh động, thậm chí điên rồ, "hết khôn dòn đến dại" theo kiểu "nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò" như thế nào khi đi tìm những khoảnh khắc *"nhận biết bản thân"* mà theo họ *"mình được là mình thật sự"*. Có thể nói, *Cô gái Không Là Gì* là lời cảnh cáo, là bài học đạo đức đắt giá cho tuổi học trò. Bức thông điệp mà tiểu thuyết muốn gửi tới các bạn trẻ là: Tuổi mười lăm đẹp như trăng rằm, nhiều đam mê, lắm mộng mơ, nhưng cũng đầy cam bẫy, dễ tin và dễ vỡ, và xin các bạn đừng tự đánh mất mình.

Cô gái Không Là Gì là tiểu thuyết chẳng những dành cho tuổi học trò, những người đồng trang lứa với các nhân vật chính của truyện, mà còn dành cho cả người lớn, khi nó đề cập cả những vấn đề của họ nữa. Trả lời câu hỏi về điều này, nhà văn Tomek Tryzna khẳng định rằng, ông không muốn tiểu thuyết *Cô gái Không Là Gì* đi theo lối mòn xưa cũ, theo đó, viết cho trẻ con là chỉ dành cho trẻ con đọc, viết cho người lớn là chỉ dành cho người lớn đọc, mà ông muốn cách tân (hậu hiện đại? phá cách?), và ông đã cách tân nội dung và hình thức... của tác phẩm hiệu quả tới mức nào thì chúng ta sẽ thấy sau khi đọc tác phẩm. Cuộc trò chuyện giữa Kasia và cô giáo chủ nhiệm Turska thực chất là cuộc đối thoại nảy lửa giữa hai thế hệ, giữa các triết lý, quan điểm sống trái ngược nhau, trong đó mỗi bên đều có cái có lý và cái phi lý của mình: *"- Tại sao cô không vứt bỏ những cái đó đi? - giọng nói của Kasia vang lên trong loa. Và giọng cô chủ nhiệm: - Được rồi, cô làm theo ý em nhé. Cô sẽ bỏ chồng, bỏ nhà, bỏ công việc ở trường và cô sẽ đi đâu? Cô ra đường ư? Em cho rằng cô sẽ tìm thấy hạnh phúc ở ngay sau góc phố đầu tiên chẳng?"*

Cuối cùng, trượt dài trên con dốc tự đánh mất mình, không nghe theo lời khuyên của "Người đàn ông Ba Lan" và Pimpus, Marysia đã thất bại, không thể tìm lại chính mình, không thể "tự sinh ra mình" được nữa. Bi kịch này được diễn tả bằng phép tu từ ở đoạn kết của tiểu thuyết. Sau khi nhảy từ ban công tự tử, Marysia có cảm giác trong bụng cô đang có một thai nhi, thai nhi nhiệt tâm, song thai nhi này không thể ra đời. Đứa con "nhiệt tâm" trong bụng bảo rằng, chẳng thể vẫn hồi tính nết cũ được nữa rồi: *" Sao lại có sự sinh nở không bao giờ sinh nở, mặc dầu luôn luôn sinh nở và sinh nở, muôn đời chống chọi với nhiệt tâm đang trào. "* Cách kết thúc câu chuyện của tác giả khiến người đọc sau khi đã gập cuốn sách lại rồi vẫn còn bùi ngùi, xót

xa, vẫn còn suy nghĩ khôn nguôi.

Tư tưởng chủ đạo của tác phẩm là cuộc đối đầu giữa cái thiện và cái ác, giữa cái tốt và cái xấu mà lắm khi có vẻ như chúng là hai trong một. Thiên tiểu thuyết này - thiên tiểu thuyết tự làm mới mình, giàu kịch tính và nhiều cảm xúc, đầy nét trẻ trung và hồn nhiên của tuổi học trò, đậm chất giả tưởng và nhiều yếu tố thần thoại, hoang đường, hư hư thực thực đan xen dày đặc, đòi hỏi người đọc phải thật sự tập trung - đã miêu tả rất thành công những tâm tư, tình cảm, nghĩ suy, điểm mạnh, điểm yếu và những bí ẩn của tuổi mới lớn. Một số tình tiết của tiểu thuyết có thể khiến người đọc có cảm giác là “nặng đô” đối với tuổi học trò. Tuy nhiên, phải chăng đó cũng chính là những lời cảnh tỉnh “nặng đô” có chủ ý của tác giả đối với các bạn trẻ ở lứa tuổi này? Tác giả không bình luận, không nhận xét trực tiếp hành động của các nhân vật. Ông dành việc này cho người đọc.

Một số nhà phê bình văn học Ba Lan cho rằng, *tiểu thuyết Cô gái Không Là Gì tựa hồ một cơn bão đổ bộ vào nền văn học Ba Lan hiện đại hồi những năm chín mươi của thế kỷ trước*. Đánh giá cao tiểu thuyết này, Czeslaw Milosz, nhà thơ lớn của Ba Lan và thế giới, giải Nobel 1980, đã nói: *Cô gái Không Là Gì là thiên tiểu thuyết hậu hiện đại thật sự đầu tiên của Ba Lan*.

Tiểu thuyết đã được dịch sang hàng chục thứ tiếng khác nhau trên thế giới như Anh, Mỹ, Canada, Tân Tây Lan, Úc, Brazil, các nước Tây Âu, các nước Scăng-đi-na-vơ... Cũng là sách bestseller ở Ba Lan, Hà Lan, Bungari, Đức... Đặc biệt *Cô gái Không Là Gì* đã được dựng thành bộ phim truyện dài 98 phút, do đạo diễn nổi tiếng Ba Lan (và thế giới) - Andrzej Wajda, thực hiện. Anna Wielgucka đóng vai Marysia, Anna Mucha đóng vai Kasia và Anna Powierza đóng vai Ewa. Nữ diễn viên Anna Wielgucka đã được nhận giải thưởng “ *Diễn viên trẻ triển vọng*” tại Liên hoan phim quốc tế Berlin. Việc tiểu thuyết *Cô gái Không Là Gì* lọt vào mắt xanh của hai cây đại thụ văn học và điện ảnh Ba Lan (và thế giới) – Czeslaw Milosz và Andrzej Wajda, cho thấy tầm cỡ của tác phẩm này. Tiểu thuyết cũng đã được IBBY Ba Lan bình chọn là “ *Cuốn sách của năm* ” (1994). Theo quy định của Bộ Giáo dục Quốc dân Ba Lan, *Cô gái Không Là Gì* là một trong sáu cuốn sách bắt buộc phải đọc đối với học sinh lớp III (tương đương lớp 9 của Việt Nam) các Trường trung học cơ sở ở Ba Lan trong niên học 2011 – 2012 và 2012 - 2013, điều đó chứng tỏ giá trị giáo dục của thiên tiểu thuyết này. Phải chăng Bộ Giáo dục Quốc dân Ba Lan muốn các học trò của mình phải nhìn thẳng vào sự thật, dù đó là sự thật phũ phàng?

Hà Nội, ngày 01 tháng 01 năm 2013

Nhà văn, dịch giả Lê Bá Thự

Xin Đức Chúa Trời hãy nhìn:

Cái ác đang truy đuổi linh hồn, trên mặt đất,

Bơ vơ vô định nơi xa ngái hơi thở của Cha,

Linh hồn tìm lối thoát trước cảnh hỗn loạn xót xa

và chẳng biết, làm thế nào thắng nổi...

Hipolit

PHẦN MỘT

Tôi bước theo sau mẹ, dùng cào lấp những lỗ nhỏ có đặt nửa củ khoai tây. Mẹ tôi hiền khô. Tôi mà làm hỏng mẹ chẳng mất gì, chỉ đưa mắt nhìn, và ngay lập tức tôi biết mình phải làm lại. Đất mềm. Bố dùng xẻng xới cho đất tơi ra. Lúc này bố đang xới đất cạnh hàng rào, Tadziu chơi đằng sau lưng bố. Nó là em trai tôi, mười tuổi. Một thằng bé dễ thương, vui nhộn. Lúc nào nó cũng thích tôi dắt tay, nhưng tôi toàn bắt nó ngồi một chỗ. Thế là nó giãy đành đạch, bảo tôi nói dối nó, chính vì tôi không nói dối nên nó mới bù lu bù loa như vậy. Có lẽ lúc nào đó tôi nên chịu thua nó, chỉ có điều, không được nói dối. Tôi thích nó lắm. Tôi chăm sóc em từ khi nó còn bé tí xiu. Tôi thay tã lót và cho nó uống sữa bằng vú cao su. Bây giờ thì tôi chăm sóc Zenus. Zenus ngủ liên miên, nó mà không ngủ thì chỉ có khóc hoặc cười. Khí trời thơm lừng. Đang mùa xuân. Nắng đẹp cả ngày. Lúc này chưa có nắng gắt, vì mặt trời còn thấp. Thửa ruộng nhà tôi nằm sát rừng. Rừng xanh thẫm, ruộng đen xám. Mai kia khoai tây mọc thì ruộng cũng xanh. Còn tôi, từ sáng sớm hình như có cái gì đó ở trong bụng. Hôm qua cũng vậy, nhưng nó nhỏ hơn. Có tiếng thét. Tôi nhìn, đó là Zosia. Nó chạy, Tadziu đuổi theo. Zosia là em gái tôi. Cả Krysia nữa. Hai đứa em song sinh, năm tuổi. Chúng rất thích nhảy dây. Hồi trước tôi cũng thích như vậy, nhưng bây giờ tôi không nhảy dây nữa, vì đã lớn đầu. Thì đã sao? Tadziu bước lại chỗ xe của Zenus, lắc lắc miếng thịt bên trên đầu nó. Zosia đứng cách đó không xa. Tôi nghe con bé nói:

- Anh đưa cho nó đi, xem nó có ăn không?

- Nó còn bé quá, chưa nhai được thịt, - Tadziu nói. Ôi, tôi mãi nhìn và mãi nghe, mẹ đã ra tít tận đằng kia rồi. Tôi phải đuổi theo mẹ, lấp lỗ thật nhanh. Chác chác và lỗ tiếp theo. Chác, chác, chác, chác. Tadziu chạy lăng xăng quanh tôi, miệng hô: "Vào rồi! Vào rồi!". Cu cậu nhảy qua bờ rào rồi chạy lên đồi. Tôi nhìn theo nó, bụng bắt đầu đau dữ dội đến nỗi tôi không biết mình phải làm gì bây giờ. Hay là tại ruột cồn cào? Chỉ một lúc là khỏi thôi. Ơn Chúa. Một chú chim đang bay trên trời. Trời xanh, chim trắng. Tadziu hướng cái que về phía con chim, bắn. Pằng, pằng! Chú chim vẫn bay, bay tiếp. Khi có nắng, thiên nhiên mới đẹp làm sao. Với điều kiện nắng không chiếu vào mắt. Tôi lại mãi ngắm, mãi nhìn, và mẹ lại ra tít tận đằng kia. Mình phải thật nhanh tay vào để đuổi kịp mẹ, lúc này mẹ đứng thẳng người và nói với tôi:

- Marysia ơi, con có nghe thấy không?

- Cái gì?

- Đấy.

Đúng vậy. Zenus đang khóc. Chắc lại đái rồi. Tôi đặt cào xuống, đoạn đi lại chỗ chiếc xe nôi phía bìa rừng, dưới bóng cây. Nhưng Zenus đang ngủ. Tôi thò tay xuống dưới tã. Khô. Cu cậu khóc thét có lẽ tại nằm mơ thấy cái gì đó chẳng? Không có chuyện gì cả, mình quay lại thôi, lúc này bỗng nhiên trong bụng tôi có cái gì đó thắt mạnh rồi lại nói ra. Đến nỗi tôi phải ngồi sụp xuống đất. Tôi ngồi, người co rúm vì đau. Có một cái gì đó dị thường đang quấy đảo trong bụng tôi. Hay là tôi nuốt phải con nòng nọc lẫn trong nước và bây giờ nó đã lớn thành một con ếch? Nó đang đói nên cắn dạ dày tôi hay sao? Tôi lấy tay đâm vào bụng, làm vậy có khi nó sợ. Nó cắn

thêm chút nữa rồi thôi. Tôi đã hết đau bụng rồi. Tôi ngồi xuống cỏ, bên cây cúc. Tôi định ngắt một ít hoa cúc kết thành vòng, nhưng chợt nhớ mình phải đi lấp lỗ. Tôi đứng dậy khi nghe thấy tiếng thét. Tôi quay mặt lại, nhìn, có lẽ Zosia, hay là Krysia, nhưng không, hai đứa đang nhảy dây bên một bụi cây. Có tiếng người vừa thét trong rừng. Có vẻ như con gái, vì giọng the thé. Tôi đứng dậy, bước lại chỗ cây rậm rạp. Tôi hơi sợ, nhưng cũng hơi tò mò.

Tôi đang ở trong rừng. Cây rừng mọc rất dày, tối om, nắng trời không lọt vào đây được. Tôi nghe thấy tiếng vo vo ở đằng xa. Đó có thể là tiếng gì nhỉ? Tôi chui qua một bụi cây, sang một lối mòn. Tôi nghe thấy âm thanh như tiếng lợn rừng, như tiếng ngựa hí. Hình như có tiếng chân người. Tôi nhìn, một cỗ xe ngựa cỡ lớn, toàn một màu đen, điểm những ngôi sao bạc, thẳng vào bốn chú ngựa ô, đang tiến thẳng về phía tôi. Bọt trắng bắn ra từ mõm ngựa. Tôi nhảy sang bên, bám chặt vào một cây rừng. Trong ô cửa nhỏ của cỗ xe ngựa, tôi nhìn thấy gương mặt đẹp của một cô gái. Có lẽ trạc tuổi tôi, mặc váy màu vàng, đầu đội chiếc vòng vàng có đính hạt kim cương. Cô gái nhìn thấy tôi, định nói gì đó, song bất thành linh một cánh tay đen khủng khiếp hiện lên vả vào đôi môi hồng của cô gái. Và cỗ xe đi qua. Sau xe, ngồi chễm chệ hai con khỉ xấu xí, lông xù, trong bộ smoking, răng nhe ra, chúng chồm chân về phía tôi, nhưng tôi co rúm người lại nên chúng không với tới được. Không có chúng nữa. Lặng im. Trên lối đi có gì đó óng ánh. Tôi quỳ xuống. Một viên kim cương nằm ở đây, có lẽ nó rơi ra từ cái vòng đội đầu của cô bé. Hay là từ chiếc nhẫn đeo tay nhỉ? Có khi cô bé ném cho mình để làm kỉ niệm, để mình đừng quên cô bé. Viên kim cương mới đẹp làm sao. Tựa hồ có cả một mặt trời bé tí xiu đang trốn trong đó và sáng lấp lánh. Tôi đặt viên kim cương lên lòng bàn tay, tôi ngỡ ngàng. Có tiếng người đang rên. Tiếng rên vọng lại từ phía lúc nãy cỗ xe ngựa đi tới. Tôi cuống bộ theo đường mòn, nắm chặt viên kim cương trong lòng bàn tay và cảm thấy sợ cái mà mình sắp nhìn thấy ở đằng kia, bởi càng lúc tiếng rên nghe càng rõ hơn. Rốt cuộc tôi đến được chỗ có tiếng rên. Một gã thanh niên đang nằm đấy, miệng rên la. Một ngọn giáo cắm vào bụng anh ta. Bởi ngọn giáo cắm chặt xuống đất nên anh chàng không thể đứng dậy được. Những món tóc quăn, uốn đẹp, lỏa xỏa trên gương mặt chàng trai. Anh chàng mặc chiếc kaftan may chỉ vàng, chiếc quần dài màu vàng, chân đi đôi giày đỏ xinh xinh. Chông chơ trên đất, bên cạnh chàng trai là một thanh kiếm gãy và một chiếc mũ cắm lông chim. Ôi, chắc chàng trai đau đớn lắm đây! Tay chàng nắm ngọn giáo, người uốn cong, như muốn leo lên ngọn giáo này... Chàng trai nhìn thấy tôi. Miệng cầu xin thống thiết:

- Cô gái ơi, cứu tôi với. Rút cái này ra khỏi người giùm tôi, tự tôi không làm nổi. Cô gái ơi, rút ra giùm tôi...

Tôi muốn giúp anh ta, nhưng không giúp được. Chẳng hiểu tại sao tôi không bước nổi. Không tài nào bước đi được. Tôi lấy làm xấu hổ, vì có khi anh ta nghĩ, tôi không muốn giúp, tôi là người xấu. Nhưng mà, làm sao tôi giúp được khi tôi không thể nhúc nhích nào? Tôi định nói với anh chàng như vậy, phải cái, ngay cả miệng tôi cũng không cử động được. Chàng trai càng lúc càng đau dữ.

- Cô gái ơi, tôi van cô, rút giùm cái này ra khỏi người tôi, cô cầm lấy rồi rút ra! Cô cầm lấy rồi rút ra! Cầm lấy rồi rút ra! Cô gái ơi, cầm lấy rồi rút ra!

Còn tôi chẳng làm được gì, chính xác, không một tí gì, mặc dầu tôi có thể làm như vậy. Nhưng lúc này, tôi chỉ biết nhắm mắt lại mà thôi. Tôi mở mắt ra khi đã lặng im. Tôi nhìn thấy chàng

trai lần tay theo cán giáo, uốn cong người lên. Cây giáo nghiêng và chàng trai ngã vật sang bên. Mũi giáo óng ánh bật lên khỏi mặt đất. Chàng trai không rên nữa, anh ta chẳng còn sống. Một dòng máu đỏ từ từ tuôn ra từ dưới thân người anh ta. Máu chảy theo đường mòn, chảy vào chỗ hai bàn chân đi đất của tôi. Tôi đứng trong vũng máu, không tài nào nhúc nhích được. Những dòng máu đỏ, tựa hồ những con rắn lần theo hai chân tôi, leo lên người tôi. Một cô gái nực cười đang đứng trong rừng, la hét điên loạn. Cô gái đó chính là tôi. Tôi thét:

- Mẹ ơi!

Đường quốc lộ lùi dần. Tadziu đuổi theo chúng tôi, nhưng cu cậu mệt. Mẹ đạp xe, còn tôi ngồi trong rơ-moóc, trên đồng bao tải đựng khoai tây giống. Ô kìa, một chiếc xe ô tô đang chạy. Càng lúc càng đến gần. Trong xe có một ông và một bà. Họ nhìn tôi rồi lao vút qua. Mặt trời nho nhỏ, thấp, tỏa nắng từ phía bên trái tôi. Còn từ phía bên phải tôi, trên quốc lộ, thấy rõ những dáng hình. Xe đạp, rơ-moóc, mẹ và tôi. Đầu mẹ lướt qua những thân cây dọc đường. Đó là những cây anh đào.

Tôi nằm trên giường, quần lót nhét đầy băng vệ sinh và tôi không muốn ngủ tí nào cả. Cho đến sát sạt ngày hôm nay thì tôi vẫn còn là một cô bé. Có lẽ tại vì thế mà tôi cao, cao nhất nhà. Tôi cao một trăm sáu mươi bảy xăng-ti-mét. Sau tôi là đến bố, cao một mét năm lăm. Sau bố đến mẹ, tròn mét rưỡi. Tiếp nữa đến Tadziu và các em gái. Và đứng cuối cùng là Zenus. Bố gầy, nhưng khỏe, khỏe hơn mẹ, mặc dầu cân nặng chỉ bằng một nửa của mẹ. Mẹ cực béo, bố trêu, nom mẹ y hệt cái thùng đựng bia. Mẹ bảo, mai kia tôi mà sinh ngần ấy đứa con như mẹ, thì tôi cũng sẽ là một cái thùng tô nô. Ông hàng xóm của chúng tôi, đang ở tạm nhà cấp bốn, ông Krzysiek, cao khoảng một trăm chín mươi xăng-ti-mét, khi ông ấy và bố đứng bên hàng rào, uống bia, mẹ cười và nói: “Trông kìa, Marysia, nom hai ông bạn đứng uống bia với nhau thật xứng đôi, đúng không?”

Ông Krzysiek thích uống. Bố cũng vậy, nhưng bố bảo, khi làm việc thì bố không uống, vì nếu uống thì bố đã rơi từ mái nhà xuống đất từ lâu rồi. Tại vì bố tôi là thợ lợp nhà. Hồi trước bố đi lợp nhà thuê suốt cả ngày, còn bây giờ, độ ba năm trở lại đây, khi bố làm công nhân tại mỏ than đá ở Walbrzych, bố chỉ đi lợp nhà vào buổi chiều, sau khi tan ca ở mỏ. Chính nhờ có mỏ than mà nhà tôi được cấp căn hộ mới ở Walbrzych, tại khu chung cư Piaskowa Góra. Tôi chưa đến đó. Nhưng mẹ đã đến rồi, mẹ bảo nhà đẹp lắm, có những ba phòng. Một phòng lớn, hai phòng nhỏ. Rồi bếp, rồi nhà tắm, rồi nhà vệ sinh riêng biệt. Mẹ thích lắm, bởi ai muốn đi “giải quyết” thì không cản trở người muốn tắm rửa cùng lúc. Tại nhà cấp bốn của chúng tôi cũng có vẻ như vậy, vì nhà vệ sinh có hình trái tim đặt ở chỗ mấy cây móc, còn máy bơm ở phía bên kia, cạnh mấy buồng nhỏ. Bố tiếc nhất là phải để lại mấy con thỏ. Mẹ cũng thế. Còn nếu nói về tôi thì tôi cực thích khi tại nhà mới chúng tôi sẽ không nuôi thỏ nữa. Bố sẽ không còn mổ thịt chúng nữa. Chú mèo chúng tôi cũng không mang theo vì mèo quen sống một chỗ, vả lại mẹ bảo, đường nào mẹ cũng không mang nó đi theo, vì chỉ tổ đáí bậy ra nhà mới của mẹ. Bác Kaminska sẽ nuôi nó. Còn chuyện học hành của tôi thì tuyệt nhiên chưa biết sẽ như thế nào. Chỉ còn ba tháng nữa là tôi học xong trung học cơ sở. Cũng ngần ấy thời gian Tadziu học xong lớp ba. Lâu nay chúng tôi đến trường ở Krzeszow, chỉ phải đi ba cây số, còn bây giờ... Bây giờ rồi sẽ sao đây? Từ nhà chúng tôi đến Walbrzych xa hai mươi cây số, không có tàu xe trực tiếp. Bố đi đến mỏ bằng xe đạp, nhưng bố là người lớn. Lại là chuyện khác, khi nhà tôi không có nhiều hơn một

chiếc xe đạp, đọc một chiếc bố đi. Bố bảo, khi nào nghỉ hè nhà mình mới chuyển về Walbrzych, nhưng mẹ lại bảo, phải chuyển nhà ngay, vì lũ người xấu ở khu chung cư đó sẽ dùng rìu phá cửa, bẻ khóa, chiếm nhà. Khi chúng ta dọn đến thì bọn chúng đang ở đó rồi, không cho chúng ta vào. Cho nên bố tính thế này, tạm thời chỉ một mình bố đến ở nhà mới, hết năm học thì cả nhà mới dọn lên đó. Nhưng mẹ lại nghĩ khác. Bố mà ở một mình thì mấy ông bạn vàng của bố sẽ đến chơi, lập ngay một ổ uống rượu và tiếp lũ đàn bà mang bệnh.

Cho nên chốt lại thế này, thứ hai, đi làm về bố sẽ đến trường học ở Walbrzych để xin cho chúng tôi nhập học. Chỉ cầu mong người ta nhận chúng tôi. Có khi họ sẽ không muốn nhận vì năm học sắp kết thúc chẳng? Nhưng có lẽ bố sẽ giải thích và nói với họ về lũ người xấu nọ chẳng? Đồ mộc mới sắm của chúng tôi đã kê ở đó. Tủ tường và bộ đi-văng. Tôi chưa được thấy vì để trong buồng kín, bọc các-tông và giấy bóng. Ngày hôm kia, bố cùng bác Krzysiek đã chở đồ mộc đó đến Walbrzych bằng xe tải. Tôi rất muốn biết, căn hộ mới nom ngang dọc như thế nào. Tôi và mấy đứa em gái sẽ ở một phòng, phòng thứ hai phần bố và Tadziu, mẹ và Zenus ở phòng thứ ba. Hoặc là, hai đứa em gái ở một phòng, tôi và Tadziu phòng thứ hai, còn phòng thứ ba phần mẹ, Zenus và bố. Mẹ vẫn chưa quyết dứt khoát. Lúc nói thế này, lúc nói thế kia, lúc khác lại hoàn toàn đối ý. Lúc đó bố cười và bảo:

- Lắm mỗi tối nằm không. – Mà đúng như vậy. Ở đây, nhét cả nhà vào chung một phòng, kèm một bếp vẫn vừa, còn ở trên thành phố có tới ba phòng cùng một bếp, cộng thêm phòng phụ chẳng lẽ không đủ chỗ cho cả nhà hay sao? Rồi sẽ có ối chỗ cho chúng tôi nô đùa.

Tôi nằm khểnh trên giường, bất thành linh tôi phát hiện ra: tôi lại cho ngón tay vào miệng rồi. Chu cha. Hề quên là tôi lại cho tay vào miệng, ngón cái tay phải, và mút như mút vú cao su. Mọi người cười tôi, con gái lớn thế kia mà còn đi mút ngón tay. Lúc nào tôi cũng thầm nhắc mình không bao giờ được làm như vậy nữa, nhưng hôm nay bỗng nhiên tôi phát hiện ra, ngón tay lại đang trong miệng tôi. Zosia và Krysia, chúng nhỏ như thế mà có mút ngón tay đầu. Bố bảo, lấy cút mèo mà bôi vào ngón tay thì tôi sẽ hết tật xấu đó. Sáng sáng mẹ bắt tôi chìa ngón tay cho mẹ xem, nếu thấy ngón tay trắng bệch và sạch tinh là mẹ mừng luôn. Cho nên tối nào tôi cũng cọ thật mạnh tất cả các ngón tay, để sáng sớm mẹ không nhận ra sự khác biệt, thế nhưng kiểu nào rồi mẹ cũng phát hiện ra ngón tay này bị mút.

Thế mới gọi là gay go.

Mặt trời đã lặn, cả nhà vẫn chưa ai về. Phải trồng tới ngần ấy khoai tây, thế mà tôi nằm khểnh, chẳng giúp được gì. Chắc Tadziu đang phải lấp lỗ thay tôi. Cầu mong nó làm tốt. “Ôi, chỗ này em lấp dối! Và chỗ này nữa!” – Mẹ cũng không nhìn thấy. – “Ôi, rồi chị sẽ gọi mẹ, chỉ cho mẹ thấy em lấp dối như thế nào!” Tadziu chỉ cười và thè lưỡi. Sang thu chúng ta lại đến ruộng để thu hoạch, lúc đó sẽ không thấy một củ khoai tây nào. Bởi khoai không được lấp kĩ khi trồng. Mà không, chỗ nào chị lấp thì đều có củ. – Tadziu, em xem đây này, - tôi nói, - phải lấp lỗ như thế này này. – Tôi cầm lấy chiếc cào và bảo nó cách làm. Tôi nhìn, Tadziu đang đứng trên đồi và giương que bắn chúng tôi. Tạch đừng! Tạch đừng! Tạch đừng! Tôi chết, nằm trên bãi cỏ, bên cạnh tôi, một con chim đang đậu. Con chim trắng, mờ, nhòa, không rõ nét. Tôi hỏi con chim: “Mi muốn gì nào?” Mỏ nó đang ngậm cái gì đó. Nó nhả vật đó ra đoạn bay đi. Một cái gì đó sáng sáng, lấp lánh. Tôi chìa tay ra. Chấm sáng chạy, chui tọt xuống dưới mặt đất. Tôi đuổi theo. Tôi bò dọc hành lang chuột chũi bằng tứ chi. Càng lúc càng chui sâu vào lòng đất, tối om.

Ô, tôi lại nhìn thấy chấm sáng. Có ai đó đang ngáy khò khò, ở chỗ này, trong căn buồng của gia đình chuột chũi, bố của lũ chuột đang ngáy trên ghế xếp. Mẹ của lũ chuột chũi đang rửa lông trong chậu. Ở đó một bé gái chuột chũi đang nằm mơ mút ngón tay. Hai chuột chũi cái bé tí xiu đứng bên cạnh đang thì thầm trò chuyện với nhau.

- Hình như mẹ có nói là không lâu nữa mẹ sẽ chết.

- Mi chớ nói dại, tại sao mẹ lại phải chết?

- Bà đã chết rồi, và sao nào? Chẳng sao cả.

- Vì bà đã già.

- Còn con rắn đã cắn chị Marysia.

- Nhưng Tadziu không tìm thấy nó.

- Vì nó cắn rồi nó bỏ chạy.

Lũ ngu. Chúng không hề biết là chị của chúng đã thành một người đàn bà rồi. Bây giờ tôi y như mẹ. Chính Đức Chúa Trời đã sắp đặt cho phụ nữ sinh con, để cho nhân loại không bị diệt vong. Còn tôi, một ngày nào đó tôi sẽ sinh con. Con trai hoặc con gái. Nếu con trai thì tên của nó sẽ là Pawel, còn con gái sẽ là Zuzanna.

Thứ hai, bảy giờ hai mươi bảy phút. Không, không thể như vậy được, hôm nay là thứ tư rồi, chỉ đồng hồ là chỉ như vậy thôi. Chiếc đồng hồ này bố đỡ đầu tặng tôi nhân ngày lễ tên. Đã mấy lần nó chỉ sai ngày. Tuy nhiên, nếu nói về giờ và phút thì không bao giờ nó nhầm. Tôi đứng ở bến xe, đợi chiếc xe buýt số tám. Bến xe đầy người. Họ cũng chờ xe. Một số người đội ô, vì trời đang mưa. Còn tôi mặc áo mưa bằng ni-lông trong suốt, có mũ trùm đầu, áo khá ấm và dễ chịu, chỉ có chân là hơi bị ướt. Đó là đêm đầu tiên chúng tôi ở nhà mới. Lúc tối mẹ dặn, đêm nay đưa nào nằm chiêm bao thấy gì thì phải nhớ lấy nhé, bởi giấc chiêm bao ở nhà mới rất linh nghiệm. Mẹ tôi nằm chiêm bao thấy mình chửi nhau với bác Kaminska tại nhà cũ, nhà cấp bốn của chúng tôi ở làng Jawiszow, thật là lạ, bởi có bao giờ chúng tôi quay lại đó nữa đâu. Zosia mơ thấy con gà, còn Krysia nằm mơ thấy mình ăn súp tẩm nấu với sữa có đường và quả phúc bồn tử. Tadziu chẳng mơ miếc gì cả, nó có bao giờ thấy chiêm bao đâu. Còn tôi mơ thấy một cái gì đó cực đẹp, chỉ có điều bây giờ tôi không còn nhớ đó là cái gì, bởi khi tỉnh giấc thì tôi lại muốn ngủ rốn, để mơ thêm chút nữa, tuy nhiên khi tỉnh giấc lần sau thì tôi không còn nhớ được gì của giấc mơ lần đầu nữa. Tôi không nhớ nổi... Tiếc quá đi mất, vì đó là một cái gì đó cực đẹp.

Còn bố chiêm bao thấy gì thì không biết, vì bố đi làm khi cả nhà còn đang ngủ. Đã tám giờ kém mười lăm. Tôi đi xe buýt, tôi sốt ruột vô cùng, vì sợ đến trường muộn.

- Cháu rất xin lỗi bác, - tôi nói, - Cháu đến phố Maria Konopnicka. Vậy cháu phải xuống bến xe nào ạ?

- Bác không biết, - một bà trả lời. Bà đứng bên, nghe được câu hỏi của tôi, nói thế này - Cháu xuống bến tiếp theo, sau bến sắp đến.

- Cháu rất cảm ơn bác, - tôi nói. Tôi nhoẻn cười, cúi chào bà. Bà cũng mỉm cười với tôi. Xe buýt dừng. Người xuống, kẻ lên. Cửa xe đóng sịch. Tôi bước lại gần cửa. Xe chạy tiếp. Có cái gì

đó làm tung tóc tôi. Chắc tại cái ô của hành khách nào đó. Còn ba giây nữa là tám giờ kém mười hai. Có lẽ tôi còn kịp. Tất cả chỉ tại tôi không được học cùng trường với Tadziu, cu cậu được học ở ngôi trường đóng ngay tại khu chung cư của chúng tôi. Ở đó tất cả các lớp tám đều chật chỗ, cho nên ông đội trưởng của bố, người có chân trong ban phụ huynh, đã xin cho tôi một chỗ tại trường số ba ở trung tâm thành phố. Ông ấy bảo với bố tôi, đó là trường trung học cơ sở khá nhất ở Walbrzych. Từ hôm nay tôi sẽ đến học lớp 8A. Tôi rất tò mò, muốn được gặp các bạn nữ và các bạn nam ở lớp mới của mình. Hồi học ở trường tại Krzeszow, tôi không có một bạn gái nào thân cả. Độc một lần tôi có, hồi học lớp năm, nhưng sau đó cô bạn đã đi cùng bố mẹ sang Canada, không hề thư từ gì cả, mặc dầu đã hứa. Xe buýt đi chậm dần rồi dừng lại. Cửa mở, tôi nhảy xuống. Lao thẳng vào một vũng nước.

Chỉ mỗi mình tôi xuống bến xe này. Một bà già đang đi trên phố.

- Cháu xin lỗi bà, - tôi nói, - phố Maria Konopnicka ở chỗ nào ạ?

Bà già chỉ tay về phía bên kia đường. Tôi chạy ngay về phía đó, khi đã sang tới vỉa hè tôi sực nhớ mình đã quên không cảm ơn bà cụ. Ô, phố Maria Konopnicka đây rồi. Lũ con trai cấp cấp đang đi. Tôi chạy theo sau chúng.

- Xin lỗi, - tôi vừa nói vừa thở, - có phải các bạn đang đi đến trường số ba?

Một đứa trong bọn chúng mỉm cười đoạn nói:

- Đây, cô bạn kia, có bị hăm hay không đấy? Bọn này đang đi trốn học.

- Nhưng trường số ba ở đâu?

Lũ con trai chỉ về phía tôi vừa ở đó chạy tới đây. Cho nên tôi mới nói:

- Đây là phố Maria Konopnicka rồi chứ còn gì.

- Đằng kia cũng có Konopnicka, - bọn con trai nói. - ba cây số nữa là bạn sẽ tới trường.

Thế là tôi đành phải chạy quay trở lại. Còn sáu phút nữa là tám giờ, mình không kịp mất rồi. Tôi chạy sang đường, quan sát chung quanh... không có phố Konopnicka. Chỉ thấy một quảng trường bị đào bới, đầy rẫy những vũng nước. Nhất định đoạn tiếp theo của con phố ở phía sau quảng trường này. Tôi bước, chỗ nào cũng đầy bùn. Chỉ cầu mong tôi không bị trượt ngã. Tôi không thể đi ngang qua, có lẽ phải đi đường vòng. Đúng lúc này tôi nom thấy một toán bé gái lưng đeo ba lô, tay cầm ô. Tôi gọi:

- Các em ơi! Các em có biết trường số ba ở chỗ nào không?

- Chúng em đang đi đến trường số ba đây!

Chúng đi và chẳng chút vội vàng. Tôi ra khỏi bãi lầy và nhập bọn với toán học sinh gái. Chúng tôi cùng nhau qua đường và đi đúng theo hướng lũ con trai chỉ lúc nãy, lũ con trai bảo là chúng đi trốn học.

- Các em học lớp mấy vậy? - tôi hỏi toán học sinh gái.

- Lớp ba, - chúng trả lời.

- Thế thì giống như em trai của chị.

- Còn em học lớp bốn, - một cô bé nói.

- Các em học có khá không? – tôi hỏi.

- Em học khá nhất, - cô bé có nơ đỏ và chiếc ô cũng đỏ, nói. – Em được gắn huy hiệu học sinh gương mẫu.

- Em cũng có huy hiệu, - cô bé thứ hai nói.

- Thế nhưng hôm qua cậu vừa bị điểm bốn, - cô bé có nơ nói.

Chúng tôi sắp đến trường. Trường là một tòa nhà cực to, trên tường đầy những hình khắc nổi. Các cô bé chạy vào, chỉ một bé đứng lại bên tôi.

- Năm ngoái em được huy hiệu học sinh gương mẫu, - cô bé nói. - Còn năm nay, bố em mất và em không được nữa.

Chúng tôi đi vào bên trong. Ngôi trường mới to làm sao, ô kìa, thậm chí có cả phòng gửi áo khoác, nhưng tôi không biết phải làm gì bây giờ, cho nên tôi ngồi xổm vào một góc, lôi đôi giày lông ra, đi vào chân, còn đôi giày dính đầy bùn tôi quấn vào áo khoác ni-lông rồi cho vào cặp. Chuông reo. Tôi chạy đến chỗ cô giáo đang quát bảo lũ trẻ đi nhanh lên.

- Em chào cô, - tôi nói. - Thưa cô, lớp 8A ở chỗ nào ạ?

- Em ở đâu ra thế này? - cô giáo ngạc nhiên.

- Em học ở trường Krzeszow, nhưng bây giờ nhà em được phân nhà ở Walbrzych...

- Em lên ngay tầng hai, - cô giáo nói.

Tôi lao đi ngay. Tầng hai đây rồi. Sao mà lảm hành lang đến thế. Đến chỗ nào đây? Có lẽ đang kia chẳng?

Tôi ngồi ghế cuối cùng, dẩy bàn sát chân tường. Tôi không biết phải lấy vở gì ra, vì không biết đây là giờ học môn gì. Hai má tôi nóng bừng, miệng khô khốc.

Khi lao vào lớp tôi va phải một bạn nam. Cả hai đứa cùng ngã. Tôi đứng dậy, cầm lấy cặp, còn cậu kia ngồi trên nền nhà, sờ răng. Tôi nói: “Mình rất xin lỗi bạn.” Hắn la lên:

“Đù mẹ!” Và cả lớp cười ồ. Tôi bước lại chỗ ghế trống và ngồi xuống.

Có ai đó lên tiếng:

- Bạn ơi, có lẽ bạn nhầm rồi.

Tôi ngẩng đầu. Một cô gái đang đứng bên cạnh tôi. - Bogusia ngồi chỗ này, - cô gái nói - Không phải chỗ của cậu. - Tôi đứng dậy, cô gái ngồi xuống. Tôi đứng, quan sát chung quanh. Tôi hỏi: - Còn chỗ nào trống không? - Chỗ này còn trống này, - tai tôi nghe. Tôi nhìn, một học sinh nam, béo tròn, mặt đỏ, nói. Chỉ vào chỗ ngồi cạnh mình. Tôi lại ngồi bên cạnh cậu ta. Còn cậu bạn vừa va chạm với tôi, sau khi đứng dậy khỏi nền nhà, liền bước lại chỗ tôi, đập bàn tay đánh bốp vào trán tôi, rồi nói:

- Khoan đã, tớ ngồi chỗ này. - Tôi đứng dậy, hắn ngồi xuống. - Còn cậu, thằng béo, - hắn nói, - định tán gái phải không? - Thằng béo cười, cả lớp cùng cười. Một cô gái nói: - Các cậu xem kìa,

quần tất mới mới làm sao. Tất “đốm”!

Tôi nhìn xuống chân mình, toàn bộ quần tất vấy bùn. Chắc tại lúc xuống xe tôi nhảy vào vũng nước. Tôi đứng như trời trồng, không biết phải làm gì bây giờ. Cả lớp nhìn tôi.

- Bạn ơi, - có ai đó nói, - đằng cuối lớp còn một ghế trống.

Tôi bước lại chỗ đó và ngồi xuống.

Vậy là tôi đã ngồi vào chỗ rồi. Thầy giáo vào lớp, một thầy giáo rất trẻ. Thầy đọc gì đó, ngáp. Lớp học khá im lặng. Một nữ sinh giơ cao bàn tay. Húng hắng ho, thầy giáo ngẩng đầu nhìn cô bạn.

- Cái gì, - thầy hỏi, - chưa ngồi nóng chỗ đã xin đi vệ sinh hả?

- Không đâu ạ, - cô nữ sinh nói, - chỉ là chuyện có một cô gái lạ đang ngồi ở đây thôi ạ. - Cô bé chỉ tay về phía tôi. Tôi đứng dậy.

- Em làm gì ở đây vậy? – thầy giáo hỏi.

- Thưa thầy em được ghi tên vào lớp này ạ.

- Thầy không hề biết chuyện này.

- Bố em đã xin cho em, - tôi trả lời. - Bố em dặn, em phải đến trường số ba ở phố Maria Konopnicka. Vào lớp 8A.

- Em nói gì hả? – thầy giáo hỏi, khum bàn tay đặt lên tai. – Nói to lên xem nào!

Cả lớp cười. Miệng tôi khô đến nỗi tôi không nói được gì nữa.

- Em lại gần đây, - thầy giáo bảo, - ngồi cạnh Klaudia!

Tôi cầm cặp, quan sát xem mình phải ngồi vào chỗ nào. Ngay lập tức, cô gái lúc nãy đuổi tôi khỏi chỗ của mình đứng dậy rồi nói: - Thưa thầy, bạn Bogusia đang ngồi cạnh em ạ!

- Tại sao thầy không thấy Bogusia ngồi đó hả?

- Vì bạn ấy đang nằm viện.

- Klaudia, em trả lời câu hỏi của thầy như thế đấy à, - thầy giáo hỏi. - Nếu một bạn nào đó đang nằm viện thì người đó cũng có thể đang ngồi cạnh em hay sao?

- Nhưng đây là chỗ của bạn ấy, - Klaudia trả lời.

- Đó đã là chỗ của bạn ấy, - thầy giáo nói. - Đã là! Bây giờ chỗ của bạn ấy là ở bệnh viện. Hiểu chưa?

Thầy giáo nhìn vào tôi đoạn nói:

- Còn em, hôm nay em ngồi cạnh Klaudia và đừng có quấy rầy thầy nữa, nếu các em không muốn nằm viện cùng Bogusia. Sao, còn đợi gì nữa hả?

Tôi bước lại, ngồi vào chỗ của Bogusia. Klaudia ngồi lúi vào sát tường. - Mình xin lỗi, - tôi nói nhỏ với bạn. - Đang giờ học môn gì vậy? – Klaudia không trả lời. Tôi nhìn chung quanh, có thể trên ghế có sách hoặc vở học, tôi có thể nhận ra, tuy nhiên chẳng có sách vở nào cả. Thầy giáo

mở sổ, lật các trang giấy.

Cô gái ngồi phía trước tôi ngoái đầu lại đằng sau, nhìn tôi. Cô bé có đôi mắt to, đen nhánh, mái tóc đen, óng ánh, cắt ngắn. Cực xinh. Cô gái thì thầm với Klaudia:

- Cậu không giới thiệu với tớ bạn gái mới của mình hay sao?

Klaudia nhún vai, cười khẩy, không đáp lại. Cô gái tóc đen mỉm cười với tôi rồi nói:

- Tên mình là Ewa. Còn cậu?

- Marysia, - tôi nói, cũng mỉm cười.

- Tên đẹp quá, - Ewa khen. - Cậu từ đâu đến? Chắc là từ Paris. Mình đoán thế?

- Không phải, - tôi trả lời. - Mình ở cách đây hai mươi cây số, còn bây giờ nhà mình được phân nhà mới ở Walbrzych...Và... - Tôi chẳng biết phải nói gì thêm nữa.

- Ở Walbrzych, - Ewa chậm rãi nhắc lại lời tôi nói, nom nét mặt cô gái chẳng khác gì cô ta vừa được ăn một món ngon. - Cậu biết không, tại vì cậu có bộ váy áo đẹp quá, đến nỗi mình cứ đình ninh trong bụng, cậu vừa từ Paris đến đây.

Tôi chìa tay ra, cô bạn sờ tay vào tay áo của tôi. Đúng vậy. Tôi có bộ váy áo cực đẹp. Bác Kaminska nhận được bộ váy áo này qua đường bưu điện và bán lại cho mẹ tôi, còn bác Marysia, vợ bác Krzysiek, sửa ngắn lại cho tôi. Tôi nhướn cười với Ewa rồi nói:

- Có thể từ Paris, vì đó là quà gửi đường bưu điện.

Bất thành lình chúng tôi nghe tiếng bốp! Thầy giáo đập mạnh tay xuống bàn. Mắt nhìn vào chúng tôi thầy nói:

- Thế nào? Học hay là buôn chuyện đây?

- Tạm thời là buôn chuyện, - Ewa đáp.

- Đúng là chúng em vừa nói chuyện về ngành bưu điện lừng danh của Ba Lan. Vì cô bạn mới đến đã nhận được một bộ váy áo từ Paris qua đường bưu điện. Chỉ có điều, gói bưu phẩm này, suy luận qua kiểu cắt, chắc phải nằm tại bưu điện ít nhất là mười năm.

Các nữ sinh cười khúc khích. Thầy giáo giơ cao ngón tay.

- Chỗ này không có gì để mà cười cả, - thầy giáo nói. - Có ối chuyện xảy ra ở đất nước này, toàn những chuyện các nhà triết học và các thành viên *filomat* [\[1\]](#) có nằm mơ cũng không thấy. Các em hãy tưởng tượng... mà cũng chẳng có gì phải tưởng tượng vì toàn là chuyện thật. Này nhé, năm ngoái thầy nhận được một gói bưu phẩm của người anh họ gửi về từ Australia. Thầy mở gói bưu phẩm ra, bên trong trăm thứ bà rần. Trong số đó có một lọ thủy tinh, được gói bằng giấy màu kẻ ca-rô rất lịch sự. Đây khả dĩ là cái gì nào? Bà vợ giỏi tiếng Anh của thầy bảo rằng, đó là lọ mứt phúc bồn tử. Vậy thì, thầy nghĩ bụng, chí ít một lần trong đời mình được ăn món mứt phúc bồn tử của Australia, cho dù chẳng biết cây phúc bồn tử có mọc được ở bên đó hay không... Thầy mở nắp lọ, ngó vào trong, lọ mứt đã bị ăn mất một nửa, vẫn còn dấu vết các ngón tay.

Thầy giáo cười, cả lớp cười theo.

- Còn bố em, - một học sinh nam lên tiếng, - cũng nhận được một gói bưu phẩm gửi đến từ Mỹ. Trong thư người gửi viết là sẽ gửi mười hai đôi xi-líp nam, trong gói bưu phẩm chẳng còn một chiếc nào.

- Chắc bố em rất ngạc nhiên, - thầy giáo nói. - Thầy cũng lấy làm ngạc nhiên.

- Nhà em nhận được gói bưu phẩm làm quà Giáng sinh, gửi từ Cộng hòa Liên bang Đức, một tháng sau ngày lễ mới nhận được món quà này và mọi thứ bên trong nát bươm!

- Bác em ở Canada gửi cho nhà em một gói quần áo, trong ruột gói bưu phẩm chẳng thấy quần áo đâu cả, chỉ có độc một cái áo bành tô cũ rách, bành tô Ba Lan, nhãn đề Minsk Mazowiecki.

- Thôi, các em trật tự đi, - thầy giáo nói. - Bây giờ mà em nào cũng đòi nói, ai không nhận được những gì, ai nhận được những gì, thì cho đến chết chúng ta cũng không kể hết.

Thầy giáo vươn vai, ngáp. Liếc nhìn ra phía cửa sổ, thầy nói:

- Ô, trời vừa mưa. Thế thì các em làm gì bây giờ nào?

Thầy nhìn tôi, chỉ ngón tay.

- Em nữ sinh mới nhập lớp lên bảng, cả lớp sẽ hỏi và em trả lời.

Tôi đứng dậy, đi lên bảng. Tôi cầm lấy cục phấn. Cả lớp bật cười. Thầy giáo cũng vậy.

- Em định vẽ cái gì đó phải không? - Thầy giáo hỏi.

- Em có thể vẽ, - tôi nói nhỏ. Cả lớp lại cười ồ, họ liên tục cười tôi.

- Trật tự, - thầy giáo nói. Rồi thầy nói với tôi: - Em định vẽ gì nào?

Tôi nhún vai. Làm sao tôi biết được, tôi phải vẽ cái gì bây giờ nào? Tôi không biết.

- Nếu em không muốn, - thầy giáo nói, - thì em không phải vẽ nữa. Không ai bắt em phải vẽ đâu. Chỉ có điều, em cầm cục phấn kia để làm gì?

Tôi chẳng biết phải trả lời sao đây. Tôi đặt cục phấn trở lại mép bảng đen.

- Tốt nhất là em hãy nói cho cả lớp biết, em họ tên gì, - thầy giáo nói.

- Họ tên em là Maria [\[2\]](#)Kawczak.

- Thế thì thật nực cười, - một học sinh nói và cả lớp lại cười ồ.

- Cậu Kawczak coi thường chúng ta rồi, - một học sinh khác nói, - đây là em gái bạn ấy chứ còn ai.

- Chẳng phải là em mình đâu, - học sinh nam mà tôi va phải lúc vào lớp lên tiếng - Mình không hề biết người này đâu. Trên thế gian này thiếu gì người có họ Kawczak, đúng vậy không nào?

- Nhiều nhất là ở Sri Lanka, - một học sinh nói giọng the thé. Cả lớp lại cười. Bỗng, thầy giáo đập tay xuống bàn. Cả lớp im bật.

- Thầy xin nhắc với các nam nữ công dân rằng, đây là trường học chứ không phải rạp xiếc, -

thầy giáo nói, rồi thầy hỏi tôi - Sáu mươi của em là bao nhiêu?

Tôi chẳng nói chẳng rằng. Vì tôi không biết thầy hỏi gì.

- Em đã học ở trường nào?

- Em học trường Phổ thông cơ sở ở Krzeszow.

- Ở trường cũ có chạy không?

- Có chạy.

- Không ai đo thời gian hay sao?

- Em không biết.

Cả lớp im phăng phắc. Thầy giáo cũng chẳng nói gì. Mọi người nhìn tôi. Tôi đứng, đầu kêu oang oang. Càng lúc càng to. Thầy giáo lắc đầu.

- Thôi được, - thầy nói. - Thế em có nhảy cao không?

- Em có nhảy, - tôi trả lời.

- Em nhảy được bao nhiêu?

- Em không nhớ.

- Thế thì đưa tay thầy xem nào, - thầy giáo yêu cầu. Thầy nâng tay lên, giữ cho tay cao ngang bằng với đầu tôi. - Ngăn ấy chăng?

- Ngăn ấy không, - tôi nói.

- Hay là ngăn này chăng?

Thầy giáo dang rộng hai chân, nhảy lùi, tung người qua ghế, ra phía sau, rồi chạm các ngón tay xuống nền nhà. Cả lớp cười khúc khích. Tôi đứng, chẳng biết phải làm gì. Có ai đó, có ai đó nói lúng búng cái gì đó vào tai tôi, nhưng mà ai, là cái gì... làm sao tôi biết được khi nói lúng ba lúng búng như vậy.

- Đưa tay thầy xem nào, - thầy giáo yêu cầu. - Em không biết chìa tay ra hay sao?

Lẽ dĩ nhiên là tôi biết. Tôi chìa tay ra. Trên bàn thầy giáo có một chiếc thước dài, thầy sắp cầm lấy cây thước, quật tôi. Trời đất ơi, thầy giáo sắp dùng thước quật vào tay tôi này. Hay hơn cả là thầy khỏi phải đứng dậy, không nỡ để thầy giáo thân chinh bước lại chỗ tôi, tôi phải tự mình bước lại chỗ thầy mới phải đạo. Tôi bước, tôi lật sắp bàn tay. Tại sao cả lớp lại cười, tại sao thầy giáo không cầm lấy cây thước, tôi đợi sẵn rồi còn gì, phải cái tay tôi hơi bị run...

Tôi nghe thấy tiếng khóc, có bạn nào đó trong lớp đang khóc. Không phải tôi, thầy giáo ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác. Mắt cả lớp đổ dồn vào chỗ thầy nhìn. Tôi cũng nhìn vào chỗ đó. Trên ghế ngồi, dãy bàn giữa, một cô bạn đang khóc nức nở.

- Có chuyện gì vậy hả? - thầy giáo hỏi. Không ai biết. - Kasia, em bị sao vậy hả? - thầy giáo hỏi to.

Cô bạn khóc nức nở, hai tay ôm mặt. Chỉ nhìn thấy mỗi tóc cô ta. Tóc sáng, xoăn lộn. Các bạn

gái trong lớp toàn để tóc dài. Bất thành hình cô gái đứng dậy. Chiếc ghế đồ kê đánh xoảng. Cô bạn cầm lấy túi, đi về phía chúng tôi, về phía thầy giáo và phía tôi. Cô bạn vẫn khóc khi đi qua chỗ chúng tôi. Cô nháy mắt, nhìn tôi. Đôi mắt nom có vẻ quen quen, phải chăng tôi đã nhìn thấy rồi? Nhưng chắc không phải nhìn trực diện, mà là nhìn trên ảnh... Hay là tôi đã nhìn thấy trong giấc chiêm bao nhỉ?

Cô bạn đi nhanh ra phía cửa, váy rộng, dài sát gót, màu mè như váy của các cô gái Digan, của các mục thầy bói. Tóc, chiếc khăn trùm màu đen in những bông hoa màu vàng, tung bay trong gió. Cánh cửa sập lại, không có cô bạn nữa.

Một hồi lâu không một ai lên tiếng. Lúc này thầy giáo mới bảo tôi:

- Sao em cứ đứng đó? Ngồi xuống.

Tôi về chỗ và ngồi xuống.

- Em ấy bị làm sao vậy? – thầy giáo hỏi.

- Rõ rồi còn gì, - Ewa, cô gái mặc váy đen ngồi đằng trước tôi, nói. Đoạn cô nàng gõ ngón tay vào trán. Thầy giáo thở dài.

- Thôi, - thầy giáo nói, - kết thúc những trò ngu xuẩn, vào giờ học. Cả lớp đứng dậy!

Cả lớp đứng dậy, tôi cũng vậy.

- Đứng cạnh ghế, - thầy hô, - và chú ý... Ngồi xồm, giơ tay lên, đứng thẳng, hạ tay xuống. Chúng ta bắt đầu.

Bây giờ là giờ vật lý, giờ học cuối cùng ngày hôm nay. Tôi bị điểm hai, tôi chẳng biết tí gì, đầu rỗng tuếch, cô giáo ghi lời nhắc nhở vào sổ theo dõi học sinh. Ở trường Krzeszow môn này tôi được điểm năm.

Đó là một ngày khủng khiếp nhất trong đời tôi. Giờ ra chơi không một bạn nào bắt chuyện với tôi. Tôi đi xuống tầng một, đứng bên cửa sổ, ngắm trẻ con lớp một chạy nhảy quanh tôi. Tôi chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình ở ngôi trường này. Klaudia ngồi ra đầu ghế tránh xa tôi. Tôi nghe nó nói với Magda, rằng trong lớp có một con chó ghê. Chắc chắn đó là tôi. Tôi đã làm gì chúng nó nào? Lần đầu tiên trong đời chúng gặp tôi cơ mà. Hay chỉ tại vì ngay hôm đầu tiên vào lớp tôi đã làm Kawczak ngã chống vó? Có phải tại vì tên này đã chửi tôi rất tục? Chẳng biết tôi vội như vậy để mà làm gì? Chỉ tại vì tôi không muốn muộn giờ. Kể từ ngày mai tôi sẽ đi học sớm hơn, bảy giờ là ra khỏi nhà. Làm sao tôi biết được cái xe buýt chết tiệt này đi mãi mà chưa tới nơi chứ?

Tôi nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm. Cô giáo trẻ, xinh. Cô hỏi tôi đủ mọi chuyện. Cô lấy làm ngạc nhiên khi tôi chuyển trường hai tháng trước khi tốt nghiệp phổ thông cơ sở. Tôi giải thích với cô rằng, tại chuyển đến nhà mới, tại mẹ tôi sợ nếu không đến ở kẻ xấu sẽ chiếm mất nhà. Nghe vậy cô mỉm cười, vuốt ve mái tóc tôi, rồi cô đi. Cô chủ nhiệm này tốt. Cô mà dạy môn vật lý chắc tôi đã không bị cái điểm hai chết tiệt ấy. Cô giáo dạy vật lý rất nóng tính, tôi mà không trả lời thật nhanh thì cô quát ngay lập tức, mà hề có người quát mắng tôi là y như rằng ngay lập tức tôi bị ghen giọng. Cô dạy vật lý tên là Zelenow. Còn cô giáo chủ nhiệm dạy môn sinh vật, tên là Turska.

Tôi cũng đã biết họ của Ewa là Bogdaj. Còn tên béo, nói giọng mũi, ngồi cùng ghế với Kawczak, tên là Ziebinski. Ngồi ở hàng đầu, phía cửa sổ, là một cô bạn thậm chí còn béo và cao hơn cả Ziebinski, ngực to như hai quả bóng bay. Giờ giải lao cô bạn này thường đuổi theo một bạn trai tên là Zenek. Nghe na ná như tên thằng Zenus nhà tôi. Khi tóm được cậu chàng, cô gái liền vịn tay, hành hạ hắn ta. Cậu chàng vùng ra, toan đá cô bạn, nhưng bao giờ cô bạn cũng tránh được. Cả lớp gọi cô bạn này là Szkapa [\[3\]](#), nhưng cô ta không hề tự ái, cứ đuổi theo Zenek hoài. Cậu này thấp hơn cô nàng hai cái đầu. Với giọng the thé, cậu ta quát: Szkapa, buông ngay tớ ra, không thì tớ đá cậu bây giờ, rồi cậu sẽ hối hận đó!

- Thách cậu đá đó, - Szkapa nói, tóm lấy cổ Zenek.

Trong lớp có nhiều bạn nữ sinh đẹp. Họ ăn mặc cũng đẹp. Họ thường mặc tất quần màu đen, quần jean chèn ống. Một số người mặc quần ngắn, một số mặc quần lửng đến bắp chân, xẻ sau.

Tuy nhiên Ewa Bogdaj là xinh nhất lớp.

Ewa cũng mặc quần jean lửng, tất quần đen, và chiếc áo len đen, rộng, to lỗ. Da rám nắng, bắt mắt. Ewa ngồi phía trước tôi, cho nên tôi ngắm hoài. Từ phía sau nom cô bạn vẫn xinh. Cô bạn này hay ngó nghiêng. Đôi khi tôi thấy gương mặt nhìn nghiêng của cô bạn. Ewa hay cắn môi. Tôi thích gương mặt, Ewa đã mỉm cười với tôi như thế nào hôm tôi vào học giờ đầu tiên ở lớp. Cô bạn có nụ cười cực xinh.

Ewa có vẻ nóng tính, tuy nhiên khi định nói với ai đó điều gì thì cô bạn bình tĩnh lại ngay. Toàn thân bất động, chỉ có miệng cô nàng cử động mà thôi.

Ewa thích để tay lên sau gáy. Liên tục vuốt ve đuôi tóc. Ngón tay Ewa dài, óng ánh, như thể sơn thứ thuốc màu trong suốt. Trên móng tay nhỏ nhất có dính một ngôi sao vàng bé xíu, nom rất đẹp. Chưa bao giờ tôi thấy một cô gái xinh như vậy, nếu có thấy đi chẳng nữa thì chỉ trong phim trên tivi hoặc tại các cuộc thi hoa hậu.

Kể từ khi Ewa khen bộ váy áo của tôi, không bao giờ cô ta bắt chuyện với tôi nữa. Thi thoảng cô ta quay lại đằng sau, thăm thì gì đó với Klaudia. Klaudia vừa cao, vừa gầy. Tóc dài, thẳng đuột và lúc nào cũng đi khom lưng. Mặc quần jean. Hễ viết câu gì đó là đầu lưỡi thò ra khỏi miệng. Chữ đẹp. Ngồi tại chỗ của mình tôi cũng nom thấy Ewa Bogdaj viết. Viết nhanh nhưng không rõ. Cô gái ngồi cạnh Ewa tên là Magda. Cực xinh, giống như cô gái người Hoa, chỉ có điều tóc vàng. Giờ giải lao cô gái này và Klaudia luôn luôn đi cùng Ewa. Ewa kể chuyện gì đó, hai cô bạn này cười. Ewa bước đi như thể đang khiêu vũ, giống như các nữ nghệ sĩ múa ba lê trên tivi. Thân hình rất cân đối, nom chẳng giống cô bé đang học phổ thông cơ sở tí nào.

Còn cô bạn khóc nức nở hôm giờ học đầu tiên không thấy quay lại lớp nữa, tên là Bogdanska. Kasia Bogdanska. Mỗi lần đọc sổ điểm danh Ewa Bogdaj bao giờ cũng được đọc đầu tiên, sau đó đến Bogdanska. Và mỗi khi đọc tên Bogdanska bao giờ cũng có một bạn nói: “Vắng mặt”. Khi cô chủ nhiệm kiểm tra thì Magda đứng dậy, bảo rằng Kasia bỏ lớp từ hôm giờ học đầu tiên rồi. Cô giáo nói: - Lại vắng - rồi cô thở dài. Lúc đó Magda nhìn Ewa, Ewa nhìn Magda và cả hai cùng cười.

Sự tương tác của ánh sáng?

Đó là Marlena Pyzik đang nói lấp bắp trên bảng, chắc hẳn lĩnh điểm hai mất thôi. Có tiếng còi

bên ngoài cửa sổ, còi ô tô. Im lặng, rồi lại vang lên. Cô Zelenow ngơ ngàng. - Hay lắm, - cô nói với Marlena. - Em ngồi xuống.

Marlena quay về chỗ, cô đứng dậy, cầm lấy quyển sổ điểm danh rồi nói:

- Bây giờ các em ngồi trật tự, sắp có chuông ra chơi.

Cô bước ra khỏi lớp. Chỉ còn lại chúng tôi. Càng lúc trong lớp càng ồn như vỡ chợ, cả lớp cho sách vở vào túi, vì đây là giờ học cuối cùng rồi còn gì. Một cậu con trai, hình như hắt tên là Krempicki, gọi to từ phía cửa sổ:

- Nhanh lên, các cậu ơi, người yêu của nàng!

Sau chốc lát hầu như cả lớp chen chúc bên cửa sổ. Một bạn nói:

- Đù mẹ, đầu hói.

Ewa đứng dậy, đeo túi lên lưng.

- Đi thôi các cậu, - cô bạn nói với Magda và Klaudia, - chúng mình còn đợi gì nữa.

Họ bước ra khỏi lớp. Toàn bộ hàng ghế sát tường trống không. Chỉ còn mình tôi ngồi ở đây. Chỗ cửa sổ hỗn loạn. Lũ con trai đánh nhau. Tôi rút gương ra, sửa lại mái tóc, rồi cất gương vào túi.

Trời ấm lên, vì mặt trời lộ diện. Tất cả các con phố đều khô ráo. Gió thổi mạnh, nhưng trời ấm. Đã sau hai giờ chiều. Tôi cuốc bộ, tham quan thành phố Walbrzych. Toàn nhà cổ, trên tường đầy những tranh điêu khắc. Mỗi tầng nhà là một kiểu cửa sổ. Phố xá hoặc trên đồi, hoặc dưới chân đồi. Ở đây có một nhà thờ đồ sộ. Tôi đã vào bên trong nhà thờ, và tôi đã nói ba lần: "Lạy Đức Cha và Đức Maria ban phúc lành cho con". Bây giờ tôi đang ở quảng trường chợ cổ. Chính giữa quảng trường là một đài phun nước. Nước phun ra lấp lánh dưới nắng trời.

Bất thành lời, tôi nhìn...

Trên ghế đá, cách đài phun nước không xa, cô gái cùng lớp với tôi đang ngồi, đó là Kasia Bogdanska, chính cô bạn đã khóc nức nở hôm nọ ở trong lớp. Đích thị cô ta rồi. Ngồi quay lưng về phía tôi, nhưng tôi nhận ra cô bạn qua chiếc khăn trùm đầu đen, in hoa vàng, chiếc khăn xõa xuống ngang lưng theo mái tóc lúc này cũng đang óng ánh dưới nắng trời, giống như đài phun nước. Đầu cô cúi xuống đầu gối, hình như lại đang khóc.

Tôi bước lại gần. Tôi dừng lại. Hay đây không phải cô bạn cùng lớp nhỉ? Không, đích thị cô ta. Tôi sẽ ngồi xuống bên cô bạn, biết đâu cô ta có người nhà vừa mới qua đời. Bà tôi cũng đã qua đời, cho nên tôi biết tâm trạng ra sao khi có người trong gia đình ra đi. Tôi cũng đã khóc suốt suốt cả ngày. Hay là cô bạn không muốn cho người khác nhìn thấy mình đang khóc? Thế nhưng, người ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi có người để san sẻ nỗi buồn. Tôi sẽ ngồi xuống bên cạnh cô bạn. Nhưng nếu cô ta không nhận ra tôi thì sao? Thì tôi đành bỏ đi.

Tôi bước lại gần, tôi nhìn, Kasia không hề khóc mà đang cúi mặt xuống, ghi chép cái gì đó vào cuốn sổ nhỏ đặt trên đầu gối. Tôi đúng là đồ ngu. Cũng may cô ấy không nhìn thấy tôi đang bước lại gần. Tôi định bỏ đi khi cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi sinh lúng túng vì chẳng biết phải nói gì.

- Sắc mặt cậu nom sao lạ vậy? - Kasia nói, đoạn mỉm cười. Cô ấy không cười tôi, chỉ mỉm cười với tôi mà thôi. Trời đất ơi, nụ cười mới đẹp làm sao. Và đúng lúc này, chẳng hiểu tại sao, tôi cảm thấy sung sướng vô ngần, như vậy tôi không phải là đồ ngu nữa rồi.

- Cậu ngồi xuống đi, - Kasia nói, chỉ tay vào chỗ cạnh mình. Tôi ngồi xuống, liếc nhìn sang đài phun nước, nơi nắng trời thỉnh thoảng tắt ngấm trong mắt tôi. Tôi đã vượt lên chính mình, tôi quan sát Kasia. Cô bạn vẫn còn mỉm cười và bỗng nhiên toàn bộ nỗi mừng đang có trong tôi nổ tung như quả bóng bay khi có người châm kim vào. Tôi bắt đầu cười, chẳng duyên gì. Bây giờ cả hai cùng cười. Cười to, càng lúc càng to. Chúng tôi cười, chúng tôi cười, chúng tôi ngừng cười, chúng tôi lại cười. Chúng tôi cười và chúng tôi chẳng thể nhịn cười được nữa.

Và rồi chúng tôi không cười nữa, chúng tôi thở hổn hển, cả hai mệt lử vì cười.

- Cậu cười vì cái gì vậy hả? - Kasia hỏi.

- Mình cũng chẳng biết nữa, - tôi nói, - mình quên mất rồi.

Và cả hai đứa lại cười. Ôm bụng mà cười, cười sặc sụa, không kịp thở. Bất thành hình, bụp...! Có gì đó đập vào đầu tôi. Tôi nhìn lên cao, từ trên trời những cục tròn tròn đang bay tới tấp xuống mặt đất.

- Chạy đi thôi! - Kasia hô, kéo tay, kéo chân tôi. Chúng tôi chạy vào một cổng nhà. Hoảng loạn trên quảng trường, mọi người bỏ chạy, vào trú dưới các cổng nhà. Vĩa hè đầy rẫy những cục băng rơi lộp bộp. Tôi cúi xuống nhặt một cục. Đặt lên lòng bàn tay. Nhìn gần giống như cái trứng của loài chim nhỏ. Tôi cùng Kasia ngắm cục băng đang tan dần trên tay. Cục băng chỉ để lại chút xíu nước. Tôi chùi bàn tay vào váy.

Trận mưa đá đã tạnh hẳn. Khách bộ hành tiếp tục đi lại trên quảng trường. Khắp nơi trắng xóa những cục băng đang càng lúc càng nhỏ dần. Kasia lôi tay tôi, chúng tôi bước vào trong một cánh cửa. Nơi gửi áo khoác.

- Đưa cặp của cậu đây, - Kasia nói. Tôi đưa cặp của tôi cho cô bạn, ngay sau đó Kasia đưa cặp của tôi và túi của mình cho bà giữ áo khoác. Tôi nhìn, đây là quán cà phê, chúng tôi đang ở trong quán cà phê. Chưa bao giờ tôi vào quán cà phê.

- Cậu định làm gì vậy? - tôi ái ngại hỏi, thế nhưng chúng tôi đang ở trong quán rồi.

- Cậu lấy số đi, - Kasia bảo, rồi mặc kệ tôi và đi thẳng đến ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Tôi quay lại. Bà giữ áo đưa cho tôi một miếng tôn hình tam giác, trên có ghi số: 42.

Tôi bước lại chỗ bàn Kasia đang ngồi. Bàn nào cũng đã có người ngồi, toàn người lớn. Tôi ngồi xuống. Phía sau kính cửa sổ, sau bức rèm che, là quảng trường. Bỗng có người hỏi:

- Hai cô dùng gì?

Một chị mặc tạp dề trắng, ngắn, nhìn Kasia rồi lại nhìn tôi. Kasia trả lời:

- Cho hai cốc kem to với quả khô, một chai nước cam và hai chiếc cốc.

- Chỉ có nước ngọt nhập khẩu thôi, đồ hộp, - chị phục vụ nói.

- Loại khác em không uống, - Kasia trả lời. Chị phục vụ bỏ đi.

- Nhưng mà tớ chỉ có hai mươi zlôty thôi, - tôi nói ngay, để Kasia kịp rút những món cô bạn đã gọi cho tôi.

- Tớ chiêu đãi cậu, cậu khỏi lo đi, - Kasia đáp, đoạn dùng các ngón tay chải tóc sau gáy của mình. Mái tóc cực đẹp. Một chút vàng, một chút hồng. Tóc dày đến nỗi chỗ tóc này có thể đủ chia cho bốn cô gái, thậm chí năm cô. Kasia đan các ngón tay ôm đầu gối, ngồi hơi khom người, nhìn tôi.

- Cậu biết không, - Kasia nói, - nom nét mặt cậu vừa buồn cười vừa dễ thương, có lẽ mình phải gọi cậu là Minka [\[4\]](#). Cậu thích thế không, hả Minka?

- Không.

- Tên mình là Katarzyna.

- Tớ biết, - tôi nói, - Katarzyna Bogdanska.

- Sao cậu biết?

- Tại vì khi đọc điểm danh tên cậu... mình đoán là cậu, vì trong lớp hôm đó không có ai vắng mặt cả.

Kasia mỉm cười, định nói tiếp gì đó nữa, nhưng đúng lúc đó chị phục vụ tiến lại, đặt nước ngọt, kem lên bàn rồi bước đi.

- Chúc ngon miệng, - Kasia nói rồi bắt đầu ăn suất kem của mình. Tôi cũng bắt đầu ăn suất kem của tôi. Thật là buồn cười, cái thìa bé tí xíu. Kem cực ngon. Thoạt tiên tôi tìm nhô khô lẫn trong váng sữa. Sau đó tìm anh đào. Rồi tôi ăn miếng sô-cô-la, chót cùng tôi ăn miếng tròn tròn màu vàng có lỗ thủng. Ngon, tôi chẳng biết đó là gì.

Tôi đã ăn xong. Trong cốc chẳng còn lại tí gì.

Và đến lúc này tôi mới sực nhớ ra là mình đang ở trong quán cà phê. Tôi ngẩng mặt lên nhìn. Kasia đang bới cốc kem của mình, thậm chí chưa ăn hết một nửa. Tôi quan sát chung quanh. Hóa ra ngồi trong quán cà phê chẳng đáng sợ chút nào. Tất cả mọi người ngồi trò chuyện với nhau, chẳng ai phàn nàn tôi điều gì. Bây giờ mà có một cô giáo trường tôi vào quán thì sao đây? Liệu cô có mắng chúng tôi về chuyện chúng tôi ngồi ở đây? Chẳng biết được. Tôi lại ngược nhìn Kasia. Cô bạn không buồn ăn, chỉ đang suy nghĩ chuyện gì đó, chắc chuyện không vui, vì gương mặt buồn. Cô ấy xúc kem vào thìa, nghiêng chiếc thìa, rồi ngấm kem đang chảy từ từ như thế nào. Lúc này tôi thêm uống nước cam quá đi mất, nhưng không dám với tay cầm lấy cốc.

- Cậu đừng có ngại, - Kasia nói, và, không nhìn tôi, cô bạn đẩy chiếc cốc sang cho tôi, rồi tiếp tục bới cốc kem. Lạy Chúa, tôi có nói gì đâu nào. Làm sao cô bạn biết được tôi đang nghĩ gì nào? Kasia ngẩng đầu lên nói:

- Cậu đừng ngại, tớ vốn là như vậy mà.

Nụ cười dị thường hiện lên trên gương mặt của cô bạn. Tôi đã nhìn thấy nụ cười này ở đâu rồi, nhưng mà thấy ở đâu? Có người nào đó đã mỉm cười với tôi như vậy. Nhưng đó là ai và khi nào? Hay là tôi đã thấy trong chiêm bao...?

Lạy Chúa tôi, phải chăng mọi chuyện chỉ là do tôi đang nằm mơ?

Kasia nâng cốc nước của mình lên, nhấp một ngụm. Tôi uống một hơi hết nửa cốc.

Keng...!

Kasia gõ thìa vào cốc. Âm thanh vẫn còn ngân trong không trung.

- Cậu có còn nhớ, cậu đã cười như thế nào hay không? - Kasia hỏi.

- Tất nhiên, - tôi nói, nhanh chóng đặt cốc xuống bàn, bởi tôi lại bắt đầu lao vào cuộc cười.

Tôi cười giống hệt như khi ngồi ngoài ghế đá, khi chưa có trận mưa đá. Tôi cười và không thể nào ngừng cười, mặc dầu tôi biết mọi người đang dồn mắt nhìn tôi. - Có chuyện buồn! - Kasia vừa cười vừa nói, và rồi cũng cười như nắc nẻ. Còn tôi, tôi chẳng thể nhớ lại một nỗi buồn nào. Tôi nhìn Kasia, có lẽ cô ấy cũng không thể nhớ lại một nỗi buồn nào, bởi cô nàng cứ ôm bụng mà cười. Tôi bịt miệng lại, chẳng ăn thua gì, có lẽ tôi sắp chết mất thôi. Chị phục vụ mặc tạp dề đứng cạnh chúng tôi, ha ha ha, bộ tạp dề ngắn cũn thế kia!

- Các cô gái, đừng cười to được không? - chị ta yêu cầu, còn Kasia phì cười to hơn và hô lớn:

- Hóa đơn!

Chị phục vụ rút tờ hóa đơn nhỏ xíu ra khỏi túi tạp dề của mình, đặt lên bàn và nói:

- Ba ngàn bảy trăm tám mươi.

Trời đất ơi, tới ngàn ấy tiền. Kasia lấy đâu ra ngàn ấy tiền nhỉ? Tôi đã có thể không uống cốc nước cam của mình, tôi đã có thể trả lại chỗ nước cam đó, để đỡ tiền thanh toán. Một mặt tôi lo trong bụng, mặt khác tôi cười hết cỡ. Kasia ném lên bàn những tờ giấy bạc nhàu nát. - Khởi trả lại tiền thừa, - Kasia vừa cười vừa nói, đứng phắt dậy, cầm lấy tay tôi rồi hai đứa lao ra phòng gửi áo khoác. Từ phòng gửi đồ chúng tôi lao ra cổng. Chỗ này không có người, có thể cười thả cửa.

Ngoài cổng lặng im. Tôi ôm bụng. Đúng là có phép màu khi chúng tôi vẫn còn sống. Hóa ra, con người ta cũng có thể chết vì cười.

- Túi của chúng mình, - Kasia nói. - Cậu cầm phiếu gửi phải không?

- Lạy Chúa tôi, tớ để quên trên bàn mất rồi, - tôi nói, bỗng thấy người nóng ran. Bây giờ làm sao mình dám quay lại đó hả? Bẽ mặt.

- Cậu đừng ngại, tớ đi cho, - Kasia nói, đoạn quay trở lại quán cà phê. Ôi, bạn tôi mới bạo gan làm sao. Bạn tôi vui làm sao. Thế mà tại sao bữa đó, ở lớp, cô ấy lại khóc nhỉ?... Nhất định phải có một lý do nào đó. Nhưng bây giờ cô ấy đang vui đấy thôi. Lại là chuyện khác khi hể chìm vào suy ngẫm là y như rằng bạn ấy buồn. Tại vì sao? Tôi rất muốn biết, tuy nhiên không nỡ hỏi. Hay là cô ấy sẽ tự mình thổ lộ với tôi? Kasia trả tới ngàn ấy tiền, còn tôi chỉ uống có nửa cốc nước cam. Cô ấy uống còn ít hơn, cốc kem thì ăn không hết. Cũng may tôi đã kịp ăn hết suất của mình, đỡ phí của.

- Minka! - có ai đó gọi. - Minka! - Có ai đó trong quán cà phê gọi. - Minka!

Đó là giọng Kasia. Tôi nhìn vào phòng gửi đồ, Kasia đang đứng bên quầy, vẫy tay gọi tôi.

Đúng rồi, Minka chính là tôi chứ còn ai. Tôi đi vào.

- Cậu có hai mươi zloty phải không? - Kasia hỏi.

- Có.

Tôi lôi ra khỏi túi váy toàn bộ tài sản của mình.

- Cậu trả tiền cho bà giữ đồ đi, - Kasia nói, - vì mình chi hết nhẵn chỗ tiền mình có rồi.

Tôi đưa ngay cho bà cụ hai mươi zloty, Kasia cầm lấy túi đeo của mình, tôi cầm lấy cặp của tôi rồi hai đứa đi ra ngoài.

Chúng tôi lại hiện diện trên quảng trường. Ô, mặt trời lại xuất hiện.

Không còn một dấu vết nào của trận mưa đá, phố xá khô ráo. Chúng tôi đứng, nhìn lũ trẻ con đang chạy đuổi nhau chung quanh đài phun nước.

Chúng tôi chậm rãi cuốc bộ, đang đi qua nhà sách.

- Chúng mình có vào không? - Kasia hỏi.

- Chúng mình có thể vào, - tôi nói.

Chúng tôi bước vào. Tôi dừng lại ở cửa, xem những cuốn sách trưng bày trong tủ kính. Kasia đi vào sâu bên trong nhà sách, ngay lập tức lao vào lục lọi sách ở các quầy. Cô bạn vẫy ngón tay gọi tôi. Tôi bước lại. Chỉ cho tôi cuốn album cỡ to, Kasia bảo:

- Tớ sẽ tự giết mình.

- Có chuyện gì vậy hả? - tôi hỏi. Kasia mở cuốn album có ghi chữ BLAKE ngoài bìa. Bên trong là những bức tranh màu.

- Cậu xem này, - Kasia nói, giọng thích thú.

- Rất đẹp, - tôi nói.

- Thiên tài, - Kasia bảo. Tiếc rằng tớ không còn tiền trong túi. Khỉ thật, tiếc quá đi mất.

Ngay lập tức Kasia đặt cuốn album trở lại. Tôi nhìn giá. Ba ngàn năm trăm zloty.

- Trời ơi, - tôi nói, giọng tiếc nuối, - giá chúng mình đừng ăn chỗ kem và uống chỗ nước ngọt ấy... Đủ tiền cho cậu mua cuốn album này.

- Đừng có ngốc, - Kasia nói. - Cậu đi lại chỗ chị bán sách, hỏi xem, có cuốn sách tiêu đề “Hết thời xô xách nước” không?

- Được thôi, - Tôi bước lại chỗ chị nhân viên cửa hàng hỏi: - Em xin lỗi chị, ở đây có cuốn sách tiêu đề “Hết thời xô xách nước” [\[5\]](#) không?

- Cái gì? - chị nhân viên hỏi.

- “Hết thời xô xách nước”, có không?

Chị bán sách bước lại chỗ cánh cửa mở hé đằng sau, vừa cười vừa gọi: - Zocha ơi, có một cô bé hỏi, có cuốn “Hết thời xô xách nước” không!

Tiếng cười của chị thứ hai, không nom thấy mặt, bay ra từ phía sau cánh cửa. Và nghe thấy giọng nói: - Cậu hãy bảo cô bé là có, nhưng hết mất rồi!

Chị nhân viên trở lại, khoanh hai tay rồi trả lời tôi:

- Hết mất rồi.

- Không có chứ gì?

- Không có, - chị nhân viên đáp, nhoen miệng cười.

- Em cảm ơn, - tôi nói, rồi quay trở lại chỗ Kasia. Nhưng không thấy Kasia đâu cả. Tôi ra khỏi nhà sách. Ngoài phố cũng không thấy cô bạn. Cô ấy bỏ đi rồi hay sao? Tại sao? Không phải, cô ấy đây. Kasia đứng trong cổng, bên cạnh. Tôi bước lại. Trời đất ơi, bạn ấy đang xem cuốn album. Tôi sợ nóng cả người.

Kasia đã lấy quyển album mà không trả tiền.

Họ sẽ gọi điện ngay cho cảnh sát và rồi cô nàng sẽ bị tóm cổ. Tóm cổ luôn cả tôi nữa. Lạy Chúa tôi, tất cả chỉ tại chỗ kem và nước cam kia. Nhưng mà tôi có ăn cắp album đâu, chỉ Kasia thôi. Tôi không quen biết cô ta, tôi chẳng biết gì cả.

Tôi quan sát chung quanh.

Vẫn chưa có ai ra khỏi nhà sách để đuổi theo chúng tôi. Kasia mãi mê xem cuốn album, không nhìn thấy tôi. Tôi bỏ đi luôn.

Tôi cuốc bộ trên phố.

Lát nữa sẽ có người quát tháo, đuổi theo tôi.

Tôi sợ quá, bèn rẽ vào cổng nhà gần nhất, đứng trốn trong góc giữa cánh cổng và tường. Tôi chui vào thật sâu. Chỗ này tối om.

Nếu họ đi lùng sục các cổng nhà gần chỗ này thì sao nhỉ?

Chúa ơi, Chúa ơi, con biết nói gì với họ đây? Rồi họ sẽ nhốt chúng con vào trại cải tạo mất thôi. Họ sẽ đưa lên báo. Tôi biết ăn nói với mẹ thế nào đây? Tôi phải ra khỏi ngách cổng này và chuồn thẳng. Thế nhưng nếu tôi mà chạy trốn thì nhất định họ sẽ bắt được. Người ta luôn luôn đuổi theo kẻ chạy trốn cơ mà. Không chừng họ đứng sẵn ở đằng kia rồi cũng nên, đợi cho tôi lộ mặt ra là tóm cổ luôn.

Việc gì tôi bước lại chỗ Kasia nhỉ? Tôi mà biết được cô ta không khóc, thì chắc tôi không lại đó làm gì. Làm sao tôi biết được cô ta là phần tử căn bã xã hội nào?

Nhẽ ra tôi có thể nhìn cách ăn mặc mà bắt hình dong. Những cô gái bình thường thì không bao giờ ăn mặc như vậy. Tất cả các nữ sinh trong lớp đều ăn mặc bình thường, chỉ có Kasia là khác, nom như một cô gái Digan. Đúng thế đó, các cô gái Digan ăn mặc như vậy. Cô ta là cô gái Digan, điều này giải thích tất cả. Một cô gái Digan từng ăn cắp của mẹ tôi chiếc áo len đen. Lúc trong quán cà phê tôi đã thấy ngạc nhiên, cô ta lấy đâu ra ngần ấy tiền. Ăn cắp chứ còn gì. Thế nhưng gái Digan có ai có tóc vàng đâu nào. Đúng như vậy, nhưng Kasia có thể nhuộm tóc. Hay là dân Digan đã bắt cóc Kasia khi cô ta còn bé xíu? Tôi những tưởng là tôi sẽ có bạn gái, tôi đã

mừng rơn trong bụng, hóa ra đó là con kẻ cắp.

Phố xá im lìm, chẳng có ai hô hoán. Hay là họ chưa phát hiện ra? Ờn Chúa. Tôi đợi thêm một chút nữa rồi bước ra, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Chắc Kasia đã bỏ đi rồi. Càng tốt, vì không ai ở trường nhìn thấy tôi đi với cô ta. Chúng tôi chỉ đi với nhau khi ở trong quán cà phê và lúc ở trong nhà sách. Nhưng tôi sẽ xử trí thế nào khi ở trường Kasia bước lại chỗ tôi và bắt chuyện với tôi?... Tôi sẽ nói câu gì đó rồi giả vờ là mình đang bận. Nhưng nếu cảnh sát bắt được Kasia và cô ta khai rằng tôi đã giúp cô ta ăn cắp thì sao? Thì tôi chẳng còn đường nào khác, chỉ có nước tự vẫn mà thôi. Đó là tội chết chứ còn gì. Mẹ sẽ không chịu đựng nổi khi đám tang của tôi không có cha xứ. Và tôi sẽ không được lên thiên đàng, mà sẽ bị hành xác dưới địa ngục. Lạy Đức Chúa Trời, xin Ngài cứu rồi chúng con, tha tội cho chúng con, cứu vớt chúng con khỏi mọi cái ác...

Có người đi vào cổng.

Chắc là cảnh sát. Chuyển cặp sách sang tay trái, tôi nhanh chóng vĩnh biệt rồi nhắm nghiền hai mắt. Amen. Lúc này chiếc cặp rơi khỏi tay tôi, vì trong giây phút hoảng loạn tay tôi không cầm nổi. Tôi mất thăng bằng nên tựa lưng vào cánh cổng. Hai cánh cổng mở ra, kêu cọt két.

Kasia đứng giữa cổng, cách tôi vài bước. Nét mặt nghiêm, hoàn toàn khác trước, chẳng nói chẳng rằng, nhìn tôi chằm chằm, dẫu môi.

Tôi cúi xuống nhặt chiếc cặp, lòng cực buồn. Chúng tôi vừa mới cười hô hố với nhau đến thế cơ mà... vậy mà bây giờ...

- Cậu làm gì ở đây vậy hả? - Kasia hỏi.

- Chẳng làm gì cả, - tôi đáp.

- Tớ tìm cậu khắp nơi, - cô bạn nói. – Tớ tìm trong nhà sách, đi khắp quảng trường... Tại sao cậu lại phải đi trốn?

Tôi chẳng nói gì, vì biết nói gì bây giờ. Chắc Kasia nói dối khi bảo rằng đã vào nhà sách tìm tôi. Nhưng làm sao cô ta lại biết được là tôi đang trốn ở chỗ này nhỉ?

Kasia bước lại gần tôi.

- Người cậu bẩn hết cả rồi kìa.

- Tôi nhìn người mình. Hai tay áo của tôi trắng toát vì vôi tường. Tôi lấy tay phủi bụi. Kasia nhìn, lặng im. Tôi nói:

- Chào, tớ phải đi rồi.

- Thì cậu đi đi, - Kasia nói. Ra đến giữa cổng tôi nghe thấy tiếng gọi phía sau - Đợi tớ với! – Cô bạn bước lại, nắm lấy vai tôi. Tôi liền nói: - Đúng là đến lúc tớ phải đi rồi. Mẹ tớ bắt phải về nhà ngay sau khi tan học.

- Lưng áo của cậu bị trắng xóa hết cả rồi.

Tôi lấy tay phủi bụi đằng sau lưng, những chỗ tôi với tay được.

- Không, không, - Kasia nói, - làm vậy chẳng ăn nhằm gì, tớ không để cho cậu đi như thế được. Đến chỗ tớ, tớ cho cậu cái chổi.

- Đâu? – tôi hỏi.

- Đến chỗ tớ, - Kasia nói, kéo tôi vào sâu bên trong cổng. Cô ta muốn gì ở tôi vậy nhỉ?

- Sao lại ở đây? – tôi hỏi.

- Vì nhà tớ ở đây chứ sao, - cô bạn trả lời. Cô ấy ở đây? Tôi đi theo cô bạn, càng vào sâu càng tối om. Tôi dừng lại trước cầu thang.

- Nhà cậu ở đây hả? – tôi hỏi, không dám tin. Cô bạn mỉm cười.

- Cậu vào trốn đúng cổng nhà tớ, - Kasia nói, cầm tay tôi. – Nào đi, kéo tớ hết kiên nhẫn bây giờ. Ngày lành đối với động vật không dài mãi mãi đâu [\[6\]](#).

Kasia dắt tay tôi đi lên tầng. Đến cầu thang tầng hai thì dừng lại, quay mặt về phía tôi. Một tia nắng mặt trời chiếu thẳng vào người cô bạn. Tóc cô bạn như thể bùng cháy. Kasia nở nụ cười dị thường, hai mắt long lanh. Cô bạn kéo tay tôi vào người mình. Tay tôi tê cứng vì sợ. Tôi chẳng biết phải làm gì, nếu mà giật tay ra được thì tôi sẽ bỏ chạy. Đường nào thì Kasia cũng đang tóm chặt tôi, sẽ nện cho tôi một quả vào lưng. Nhưng Kasia giọng khàn khàn, lúc to lúc nhỏ, nói:

- Xem bói cho bà chị nhé?

Như vậy là tôi có lý. Đây là một cô gái Digan. Cô ta lật ngửa bàn tay tôi và kéo vào sát mắt mình.

- Ô, đường đời rất đẹp, - cô bói phán. – Phải cái tại sao lại ngất quăng bất thành linh như thế này nhỉ?

- Nhưng đây không có tiền đâu nhé, - tôi nói giọng run run. Nói thật đấy.

- Bà chị có thể trả bằng trứng cũng được mà, - Kasia nói.

- Đây không có trứng.

- Vậy thì bà chị có gì nào?

- Đây chẳng có gì cả, - tôi nói trong thất vọng. Kasia, ánh mắt rực lửa, nhìn xoáy thẳng vào tôi. Cô nàng thở phì phò.

- Không tốt, - Kasia nói. – Một bà chị tao nhã như thế này mà chẳng có gì ư? Hay là bà chị có tâm hồn chẳng?

Tim tôi đập thành thịch. Ôi, giá tôi tỉnh lại ngay được. Chỉ có điều, đây có phải là giấc mơ đâu.

Bất thành linh Kasia buông tay tôi ra. Buông từ từ. Cô ta ngồi xổm, lục lọi túi đeo của mình, rồi bỏ đi, mất hút trong bóng tối. Tôi không thể nhúc nhích, không thể bỏ chạy. Đèn bật sáng, chính Kasia bật đèn. Bây giờ cô ấy bước lại chỗ hai cánh cửa lớn, cho chìa khóa vào ổ khóa. Tôi nhìn, trên cánh cửa có treo tấm biển: “Bác sĩ nội khoa”.

- Cậu lại đây nào, - Kasia gọi. Tôi bước lại.

- Hình như có ông bác sĩ nào đó ở trong nhà này, - tôi nói.

- Không phải là ông bác sĩ nào đó, mà là bà bác sĩ nào đó, - cô bạn chữa lại. – Và không phải nào đó, mà là mẹ tôi.

Đúng rồi. Bên dưới tấm biển có dòng chữ: “BS Karolina Bogdanska”. Cánh cửa mở ra, hai đứa bước vào trong. Tại đây, trong phòng lớn, trên tường dán lát thấy treo những bức tranh đẹp. Bên chiếc bàn nhỏ kê mấy chiếc ghế bành cỡ lớn, màu ghi. Một đèn chùm treo trên trần cao, nó lấp lánh như thể có cả ngàn viên kim cương mài. Chỗ này cửa ra vào, chỗ kia cửa ra vào... không thấy một ô cửa sổ nào. Tiền sảnh mà đẹp đến như thế này hay sao?

Kasia mở tủ, trong tủ có treo quần áo. Rồi cô ta đưa cho tôi chiếc bàn chải.

- Nhà tắm ở đằng kia kìa, - Kasia nói, chỉ tay về phía cửa ở cuối tiền sảnh. - Cậu tự đi hay tôi phải dẫn cậu?

- Mình tự đi, - tôi nói nhỏ. Tôi bước lại chỗ cánh cửa, đặt tay vào quả đấm, quả đấm tròn và óng ánh, như thể làm bằng vàng. Tôi quan sát chung quanh. Không thấy Kasia đâu cả, cô bạn biến mất rồi. Tôi xoay quả đấm, trong nhà tắm tối om. Tôi lùi lại. Ô, chỗ này có công tắc điện. Tôi ấn, đèn bật sáng. Tôi bước vào bên trong, đóng cửa đằng sau lưng lại.

Nhà tắm tráng lệ. Rộng gấp ba lần căn phòng của tôi ở nhà mới. Nền lát gạch men trắng, tường cũng ốp gạch men, nhưng màu nâu. Và chỗ nào cũng có gương. Tôi ngồi ghé lên bờ bể tắm. Sao tôi dần đến vậy. Tôi cứ tưởng Kasia là một cô gái Digan, hóa ra là một cô gái bình thường, một cô gái giàu sang, lại còn là con của một bà bác sĩ.

Trên các ngăn ốp gạch men có nhiều chai thủy tinh đẹp với những dòng chữ nước ngoài. Một chiếc máy giặt, có lẽ tự động, kê bên cạnh cánh cửa, và còn nhiều thiết bị lạ khác. Còn chỗ này, trên đường ống nhỏ óng a óng ánh, có treo những chiếc khăn tay. Màu da cam, hồng và trắng. Tôi nhìn sang bên và tôi nom thấy mình. Sau lưng tôi một cô gái đang ngồi.

Tôi quay lại phía sau. Vẫn thấy một cô gái ngồi sau lưng tôi. Còn sau cô gái này lại một cô gái khác và vẫn còn một cô nữa. Một dãy các cô gái. Chính chúng tôi đang ngồi ở kia, có nghĩa là tôi, nhưng là hình phản chiếu trong gương, hình này lại phản chiếu tiếp trong gương. Tôi nâng cánh tay lên. Tất cả các cô gái đồng loạt làm y như vậy. Đằng kia có rất nhiều chúng tôi, đến nỗi hình như không có kết cục.

Lưng áo váy của tôi trắng toát. Tôi mở khuy và cởi áo váy ra, đặt lên đầu gối, dùng bàn chải chải bụi.

Có lẽ chính tôi mới là một cô gái không bình thường.

Tôi cứ tưởng Kasia định làm trò gì đó đối với tôi, định ăn cắp đồ của tôi hoặc... nhưng mà chính tôi có thể ăn cắp của cô ấy. Cô bạn thả tôi vào trong nhà tắm, nơi bày la liệt những đồ vật quý và đẹp mà không hề sợ tôi ăn cắp một thứ gì đó. Thế thì tại sao cô ấy lại lấy trộm cuốn album của nhà sách nhỉ?

Vì cô nàng sợ sẽ có người mua mất cuốn album này. Khi mẹ hay bố về, cô ấy sẽ xin tiền của bố mẹ, đi đến nhà sách và trả tiền. Tại sao tôi lại nghĩ ngu xuẩn trong đầu rằng bạn mình là con kẻ cắp. Đổ oan cho người khác là một tội nặng. Tôi phải đi xưng tội. Ngày mai tôi sẽ đi, sau khi

tan học. Đến nhà thờ bên quảng trường. Phải cái tôi không biết giờ nào là giờ xưng tội ở đó.

Bộ váy áo không chịu sạch khi chải khô, phải tưới nước vào thôi. Tôi mở vòi nước trong chậu rửa, đưa bàn chải xuống dưới dòng nước. Bây giờ bụi tường mới chịu mất. Có khi cha xứ sẽ tha thứ tội cho mình, nhưng sẽ không bao giờ mình lại tự tha thứ cái tội này của mình. Kasia tốt bụng với tôi đến như thế. Chẳng bao giờ tôi biết trò chuyện với bất kỳ một ai, nhưng với Kasia thì chắc lẽ tôi làm được. Tôi có linh tính như vậy. Thậm chí tôi còn có thể nói với bạn ấy rằng, tớ vẫn tiếp tục mút ngón tay và tớ không thể bỏ thói quen này được. Kasia là cô gái thông minh, có khi bạn ấy sẽ khuyên tôi, phải làm gì để cai nghiện mút ngón tay. Bỗng tôi nghe thấy có tiếng nhạc. Bay đến từ đằng xa.

Hay như trong nhà thờ, nhưng hơi khác một chút.

Chắc là Kasia mở đài. Hay là cô ấy có máy ghi âm và cô ấy mở máy. Tôi rất thích nghe nhạc ở trong nhà thờ. Đôi khi nhạc trong radio cũng hay. Chẳng hạn lúc này. Như thể các thiên thần đang bay trên bầu trời.

Như thế đó... Tôi chăm chú nghe nhạc, trong khi đó nước chảy từ bàn chải xuống váy áo làm ướt một mảng to. Chẳng sao, khi ra ngoài phố, tôi sẽ đứng giơ lưng ra phía nắng, rồi sẽ khô.

Tôi đứng dậy, mặc bộ váy áo vào người. Nhưng bị ướt. Tôi cài khuy, nhìn mình trong gương. Tôi chẳng còn thích bộ váy áo này tí nào nữa cả. Các ruy-băng lấp lánh một cách ngu xuẩn. Và cứ tưởng đó là đồ ngoại. Ewa Bogdaj bảo là đồ Paris. Mà Paris là thủ đô một của thế giới, thì chiếc váy áo này phải đẹp mới phải chứ. Liệu có khả năng gói bưu phẩm bộ đồ của tôi đã nằm chết gí ở nhà bưu điện suốt mười năm ròng? Mười năm về trước một nó khác, bây giờ một nó khác. Bây giờ con gái mặc toàn quần chèn siêu ngắn. Nhưng Kasia không ăn vận như vậy. Hay quần cô ấy mặc cũng là quần gửi đường bưu điện đi hàng năm mới tới nơi?

Tôi vén váy cao lên đến đầu gối. Chính xác, cao hơn chút xíu. Rồi túm mép gấp kéo rít về phía sau cho váy chật lại. Bây giờ hoàn toàn khác. Nom tôi giống như các nữ sinh khác trong lớp. Tôi mà còn nhuộm tất liền quần nữa... Nhất định mẹ tôi có thuốc nhuộm đen.

Tôi ngắm mình, tôi ngắm, và không ngắm nổi.

Nhà tôi chẳng có chiếc gương to nào. Chỉ có một chiếc gương tủ, nhưng trong gương chỉ nom thấy tôi từ đầu đến thắt lưng. Tôi mà có cái nhà tắm như nhà tắm của Kasia thì có lẽ không bao giờ tôi ra khỏi nơi đó. Thôi, không nên ở trong nhà tắm của người khác lâu đến như vậy. Rồi Kasia sẽ nghĩ về tôi như thế nào. Tôi lại ngắm mình một giây nữa, rồi thả váy ra, váy lại dài xuống bên dưới đầu gối. Tôi quay lưng về phía gương treo bên trên bể tắm, nhìn thấy mình trong chiếc gương treo trên chậu rửa. Phải ra ngoài thôi. Tôi chải tóc, cầm lấy cặp sách và bước ra ngoài. Tôi để quên chiếc bàn chải. Tôi quay lại, cầm lấy bàn chải, quan sát lần cuối toàn bộ nhà tắm, đóng cửa và tắt đèn.

Tôi lặng lẽ đi ngang qua tiền sảnh, đặt bàn chải lên chiếc tủ con kê cạnh cửa. Ở đây nghe tiếng nhạc rõ hơn rất nhiều. Tôi lách ra khỏi phòng, chỗ có cánh cửa mở hé, nhưng không nom thấy gì bên trong phòng bên, vì ngay sau cánh cửa có tấm màn che màu mật ong. Chắc Kasia đang ở bên trong. Đang ngồi, nghe nhạc. Sao tôi nữ nghĩ xấu như vậy về cô bạn nhỉ?

Tại sao tôi lại là con người như vậy?

Không bao giờ tôi nghĩ xấu về ai cả, thế thì tại sao tôi lại phải nghĩ xấu như vậy về Kasia? Rõ ràng tôi không xứng đáng làm bạn với cô gái dễ thương và tốt bụng như thế này.

- Chào Kasia, - tôi nói nhỏ và trong lúc vắn quả đấm tôi chợt nghĩ, mình không được để cửa mở, có nghĩa là cửa không khóa, vì kẻ trộm có thể lẻn vào phòng ăn trộm đồ đạc. Hiện nay chỗ nào cũng đầy rẫy trộm cắp. Tôi phải vào sâu bên trong căn phòng, vào đằng sau tấm màn che, bảo rằng tôi đi về. Nhưng bây giờ tôi gặp bạn ấy thì sao đây... Chắc tôi đến chết vì xấu hổ mất thôi. Biết làm sao, tôi phải vào thôi.

Tôi bước lại chỗ tấm màn. Gạt tấm màn che, tôi bước vào trong. Tiếng nhạc inh tai ập vào tôi, hầu như tôi chẳng nom thấy gì cả, trong này tối om. Các cửa sổ đều che kín mít, chỉ có một khe hở nhỏ qua đó ánh sáng lọt vào bên trong. Tôi chỉ nhìn thấy mỗi đoạn thảm được ánh sáng rọi vào. Tiếng nhạc vang lên từ đây.

- Kasia, cậu có ở đó không? - tôi hỏi, không nghe thấy tiếng của chính mình, tại nhạc to. Bất thành linh tiếng nhạc nhỏ hẳn. Tôi nghe tiếng của Kasia:

- Cậu thấy tối quá thì ra kéo rèm che cửa sổ.

- Ok, - tôi nói. Theo vệt sáng tôi bước ra phía cửa sổ. Nhạc lại nổi lên. Tôi giơ tay kéo tấm rèm che. Tấm rèm hé mở chút xíu.

- Bị kẹt hay sao ấy, - tôi nói, nhưng có lẽ Kasia không nghe thấy, vì tiếng nhạc lại vang lên. Tôi nhìn... Kasia đang chơi đàn. Cô bạn đang chơi đàn piano. Lạ thật. Kasia ngồi chỗ này, mà sao lại nghe thấy tiếng nhạc từ đằng kia. Chắc hẳn nhạc phát ra từ loa. Nhưng Kasia chơi thứ nhạc cụ nào đó, chứ hoàn toàn không phải là đàn piano, hình như nhạc cụ điện tử thì phải, giống như nhạc cụ mà các ban nhạc vẫn biểu diễn trên tivi. Lại còn có ai đó đập trống nữa. Tôi quan sát chung quanh... ngoài Kasia ra không thấy ai nữa cả, có nhìn thấy Kasia nên trống đầu, chỉ thấy cô bạn chơi trên bàn phím. Kasia nhấc một tay, vắn cái núm và nghe thấy tiếng gió. Tiếng rít, tiếng xào xạc của gió và gió lặng dần. Im ắng trong phòng. Kasia mỉm cười nhìn tôi, còn tôi cảm thấy buồn, vì đã đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi.

- Mình đã chải sạch bụi rồi, - tôi nói. Cảm ơn bạn đã cho mượn bàn chải.

- Toàn bộ niềm vui là của chiếc bàn chải, - Kasia vui vẻ đáp, đoạn hỏi - Cậu thích mình chơi tiếp cho cậu nghe hay không nào?

Tôi gật đầu, bảo rằng tôi thích.

- Sao cậu cứ đứng như vậy hả? Ngồi xuống đi. Tốt nhất là nghe ở đằng kia. - Kasia chỉ tay về phía chiếc ghế bành to kềnh ở trong góc. Tôi bước lại đó, rón rén ngồi xuống ghế. Có tiếng rú rất to.

- Khoan đã, - Kasia nói - Mình phải xử lí cái của nợ này đã.

Kasia rời khỏi đàn piano, cúi xuống, lôi từ phía dưới đàn chiếc dây cáp. Ngắm một hồi lâu. Rồi đứng dậy. Nhìn quanh phòng, cau mày. Cô bạn đứng, suy nghĩ. Và bất thành linh Kasia chạy ra khỏi phòng. Còn lại mỗi tôi.

Tôi ngồi trong im lặng.

Trời đất ơi, căn phòng mới rộng làm sao.

Trên tường treo những tấm rèm che và một chiếc bàn to, màu đen kê gần cửa sổ, trên bàn đầy sách và giấy tờ. Phía đối diện có một chiếc tủ đen chạm khắc nhiều gương mặt người và cây cỏ. Trên nóc tủ là những chiếc vali và những chiếc hộp xếp chồng lên nhau áp sát trần nhà. Còn trần nhà ốp toàn mút xốp trắng. Ôi, chiếc giường nom mới lạ làm sao. Như cổ vật, giống chiếc giường trong một bộ phim. Tôi biết cái là lạ treo bên trên giường gọi là gì rồi. Gọi là màn trùm.

Giữa phòng kê bộ sofa màu đen, lưng quay ra phía cửa. Da bọc sofa đen nhánh, lấp lánh. Bên cạnh đặt một chiếc thùng đen, một dây cáp trắng chui ra từ chiếc thùng này và kéo sang gầm đàn piano. Ở đằng kia, trong góc bên cửa sổ có nhiều thiết bị óng ánh. Lại một chiếc đàn piano điện tử to như cái bàn, trên đàn đầy những nốt sáng và nôm vắn.

Trên sofa ngổn ngang giấy tờ, những chồng sách, một số cuốn đã bị nát bươm. Bề bộn một cách đáng sợ. Tôi có thể sắp xếp lại cho ngăn nắp chỉ trong chốc lát. Chẳng phải làm gì nhiều đâu. Chỉ cần xếp các tờ giấy lại cho phẳng phiu rồi cất vào ngăn kéo. Chuyển ghế sofa tựa lưng vào tường, vì tại sao lại ngồi quay lưng ra phía cửa. Và giá có một chiếc tủ ghép nữa thì hay, giống như chiếc tủ trong phòng của mẹ và bố ở nhà mới ấy. Có thể xếp sách lên các ngăn tủ để cho sách không bị bụi phủ, vì có kính che.

Kasia thật là lạ, chẳng ngăn nắp gì cả. Đường nào thì cô bạn cũng đã dọa tôi ở ngoài cầu thang. Tại sao vậy? Tôi cứ tưởng là tôi đến chết mất vì quá sợ. Nhưng sau đó cô bạn lại mời tôi vào nhà, đưa bàn chải cho tôi và các thứ khác nữa. Và lát nữa cô bạn sẽ chơi đàn cho tôi nghe khi lên dây xong cái cửa khỉ này.

Kasia đi đâu mà lâu thế không biết.

Tôi nhìn đồng hồ. Sắp bốn giờ chiều rồi. Về nhà tôi biết ăn nói với mẹ sao đây? Ở nhà công việc ngập đầu, còn ở đây tôi ung dung ngồi đờ đờ trên ghế bành, chẳng làm gì cả. Bất thành hình Kasia bước vào phòng.

Tôi tỉnh hẩn người.

- Tìm chỗ nào cũng không có, - Kasia bực dọc nói. - Lúc không cần thì cả một lũ tuốc-nơ-vít lai vãng ở đây!...

- Thế còn cái này? - tôi hỏi, chỉ vào chiếc tuốc-nơ-vít trong tay cô bạn. - Cái này không phải tuốc-nơ-vít hay sao?

- Tuốc-nơ-vít, - cô bạn trả lời, - nhưng to quá. Tớ cần cái nhỏ xíu cơ.

Kasia trầm ngâm. Đứng một hồi lâu, chẳng nói chẳng rằng, hai mắt nhắm nghiền. Bỗng nhiên nét mặt cô ấy đổi khác, rồi lẩm nhẩm hát. Giọng thánh thót - Ta chẳng biết làm văn, ta không biết vẽ, nhưng ta kiêu hãnh, và ta khoái chí nằm trong chiếc quan tài này...!

Kasia mở mắt ra, nhìn tôi, nhún vai.

- Tớ đã hỏi nó, mi ở chỗ nào, hỏi chiếc tuốc-nơ-vít nhỏ xíu của ta, và nó đã ngâm cho tớ nghe câu thơ này. Như thế có nghĩa là thế nào nhỉ? Nó đã chết rồi hay sao?

Kasia đi khắp phòng, góc nào cũng ngó, cũng nhìn. Hất mấy quyển vở để trên bàn. Ô, cô bạn nói, quay lưng về phía tôi. - Cậu lại đây, nhanh lên.

Tôi lao tới. Trên bàn làm việc, trong hộp đựng bút thấy mấy chiếc bút bi, mấy chiếc bút chì và giữa chúng là chiếc tuốc-nơ-vít cán xanh.

- Mình đã có linh tính, tại sao chiếc tuốc-nơ-vít lại hát khúc nhạc người Krakow, - Kasia nói. - Cậu xem này, vì thế này đây.

Kasia rút chiếc tuốc-nơ-vít ra, rồi đập nắp hộp bút lại. Trên nắp hộp có hình chàng trai mặc trang phục truyền thống vùng Krakow. Kasia hôn chiếc tuốc-nơ-vít rồi nói nựng: - Chàng trai Krakow ở Czystochowa ời, chàng là nhà thơ thứ thiệt. Chàng có giúp em tháo chiếc phích cắm điện này được hay không hả chàng.

Kasia áp chiếc tuốc-nơ-vít vào tai, nghe một lúc.

- Chàng trai bảo, được thôi, - chàng trai nói với tớ như thế đó. - Kasia bò bằng tứ chi dưới gầm chiếc piano điện tử của mình. Tôi quỳ xuống bên cạnh, xem cô ấy dùng chiếc tuốc-nơ-vít bé xíu tháo chiếc phích cắm điện.

- Khi ta tìm kiếm vật gì đó, - Kasia nói, - hay hơn cả là nhắm nghiền hai mắt, tưởng tượng vật đó trong đầu mình và hỏi rất lịch sự, nó đang hiện diện ở chỗ nào. Tớ mách cho cậu phương pháp tìm kiếm cực hiệu quả này.

- Còn mẹ tớ, - tôi nói, - thì cầu thánh Antoni mỗi khi mẹ đánh mất cái gì.

- Cũng là một cách hay. Phải cái thánh Antoni có một nhược điểm, ngài chỉ có mỗi một mình, cho nên công việc ngập đầu. Vì thế ta phải xếp hàng, đợi đến lượt mình.

- Đúng rồi, - tôi nói. - Có một lần mẹ tớ đánh mất một trăm zloty, mẹ tớ cầu thánh Antoni nhưng không được. Phải hai tháng sau mẹ mới tìm thấy, khi tớ và bố chuyển chiếc tủ ra chỗ khác.

Kasia cười.

- Nhất định mẹ cậu đã phải xếp hàng quá dài rồi, - Kasia nói và ngắm nghía chiếc phích điện đã được tháo ra. - Kiểu này có lẽ mình phải đi học hàn điện mất thôi, nếu không thì chẳng bao lâu nữa mình chẳng còn đàn mà chơi. - Kasia quấn sợi dây điện nhỏ quanh miếng tôn mỏng rồi vặn ốc chiếc phích cắm. Cô bạn cắm chiếc phích vào ổ điện, giữa những phích cắm khác dây dợ đủ sắc màu. Bò dưới gầm đàn piano, Kasia chỉ cho tôi chỗ trên chiếc ghế bập bênh.

Kasia ngồi một mình trên chiếc ghế nâng sau đàn piano.

- Tôi xin trình tấu trước quý vị nhạc phẩm mới nhất của tôi, - Kasia nói trịnh trọng. - Nhạc phẩm có tiêu đề: "Điền trang của người Netofatyt" [\[7\]](#). Vì lý do không phải tại tôi, quý vị sẽ không nghe được dàn đồng ca tạ ơn của chương kết.

Kasia nhấc hai tay lên, xòe rộng các ngón tay, giữ yên một lúc. Rồi các ngón tay hạ xuống, chạm vào cái gì đó và tiếng nhạc vang lên. Nhạc, nhưng lại không phải nhạc. Nghe như tiếng chim hót. Rồi bỗng nhiên tiếng hót im bặt.

Có tiếng chớp, chớp nho nhỏ.

Rồi âm vang tới mức đau cả hai tai. Đầu đó từ đằng xa bay tới thứ âm thanh khác, tiếng nhạc thật sự. Nhỏ nhẹ, tựa hồ từ ngoài cửa sổ bay vào. Thế rồi tiếng nhạc càng lúc càng to hơn, từng đợt sóng nhạc ập vào phòng. Căn phòng ngập tràn những giai điệu. Ôi, Kasia trình diễn mới hay làm sao.

Đến nỗi tôi không chịu nổi cái hay này. Tôi dờ dẫm cả người, nhắm nghiền hai mắt. Ôi, chuyện gì xảy ra với tôi thế này. Tôi đang ở đâu thế này, nếu như không có tôi ở đây?

Và tôi không còn chỗ để mà thở nữa rồi, chỗ nào cũng ập đầy âm nhạc, tôi sắp chết chìm trong những con sóng nhạc đang ập vào mình. Tôi còn nhịn thở được bao lâu nữa? Tôi ráng hít thở khí trời, thế nhưng thay vì không khí, chỉ có ánh sáng chiếu rọi lọt vào cơ thể tôi mà thôi.

Cả người tôi rực sáng như một bóng đèn điện kếp sù.

Tôi đứng trên núi cao và tỏa sáng trong mây xanh. Tôi chẳng nhìn thấy gì hết ngoài ánh sáng của chính mình. Đứng chỗ này, tôi minh mẫn, tôi trong sáng, tôi ngọt ngào biết bao.

Giá mãi mãi là như vậy, giá không có chuyện hoàn nguyên.

Nhưng biết đi đâu bây giờ? Tôi chẳng còn nhớ gì nữa cả, ngoại trừ một điều, từ muôn thuở tôi đã ở chỗ này. Và tôi đang ở chỗ này.

Tôi đang ở chỗ này.

Lạy Chúa, tôi đang ở chỗ này.

Soạt, tôi bị lôi đi rồi. Tôi bay trong không trung như cái bong bóng bảy sắc cầu vồng. Ôi, không khí mới ngọt ngào làm sao. Chính tôi cũng chẳng biết, không khí rất ngọt ngào, hay rất suốt trong. Những ngôi sao bé xíu của ta ơi, những tia lửa bé xíu của ta ơi! Những hạt ngọc quý giá nhất, những hạt chuyền san hô bé xíu ơi! Ta đang ở chỗ này! Hãy cứu ta với, hãy tóm lấy ta đi, vì ta đang rơi đây này. Cả cơ thể trong suốt của ta đang rơi.

Ta đang rơi, ta đang rơi...

Tôi cố bay lên lần nữa, nhưng tôi lại bị rơi, tôi đang rơi xuống đất. Rơi xuống đất.

Tôi rơi xuống đất rồi. Tôi đang ngồi trên bãi cỏ. Quanh tôi toàn hoa là hoa. Nào cúc, nào lưu ly, nào trúc mai, nhưng chẳng hiểu tại sao chúng kính tởm đối với tôi còn hơn cả loài giun và loài nhện.

Tôi lạc vào miền lặng im rùng rợn và trống rỗng. Vẫn còn nghe thấy tiếng nhạc ở đằng kia. Tôi nhìn... Mây đang chơi nhạc, các vì tinh tú đang chơi nhạc... nhưng tôi không còn ở trên đó nữa, tôi đang ở chỗ này.

Có người đang khóc, một cô gái đang khóc, càng lúc tiếng khóc càng to. Và tôi nghe thấy giọng nói cực gần, một giọng nói...

- Minka, cậu bị làm sao vậy hả? Minka, Minka ơi...!

Tôi cảm nhận có người chạm vào mình, vuốt ve mái tóc mình. Tôi mở to hai mắt, chính Kasia đang quỳ gối bên tôi, đang an ủi tôi. Còn tôi thì sao? Tôi ngồi co ro dưới nền nhà, tôi đang khóc.

- Tại sao cậu lại khóc thế này hả?

Làm sao tôi biết được tại sao tôi khóc nào? Tôi khóc chẳng phải do tôi. Đây không phải là tôi đang khóc, mà có gì đó trong tôi đang khóc. Thế nhưng rõ ràng là tôi đang khóc, không nín nổi.

Rốt cuộc cơn khóc của tôi đã qua.

Tôi ngồi bên mép giường, trên đầu là chiếc màn trùm. Tôi lấy khăn mùi soa của Kasia lau mắt và mặt, vì cả người tôi ướt sũng, cho nên tôi phải liên tục vắt khăn. Tôi cảm thấy xấu hổ.

Tôi nấc. Kasia ngồi bên cạnh, nhìn tôi và hỏi:

- Tại sao cậu lại khóc nức nở như vậy hả?

- Tôi chẳng biết.

- Cậu nhớ lại chuyện gì đó hay sao?

- Không.

- Thế thì tại sao?

Tôi nấc. Quả thực, tôi chẳng biết phải nói gì với cô bạn, - Tôi thấy đau thế nào ấy, - tôi nói.

- Cậu đau cái gì nào? Chân, tay, bụng?

- Không, - tôi đáp, - tại âm nhạc khi này. Hay đến tuyệt vời. - Và thế là tôi lại khóc, cảm thấy nước mắt lại lăn trên hai gò má.

- Và tại vì thế mà cậu khóc hay sao? - Kasia hỏi. Tôi gật đầu. Cô bạn ôm chầm lấy tôi, áp chặt người tôi vào người mình. - Tôi chơi đàn hay, đúng không?

- Đúng.

- Cậu thật tuyệt vời, tớ mến mộ cậu, - Kasia nói. Không kìm nổi, tôi khóc suốt暮. Chúng tôi ngồi bên nhau một hồi lâu. Tôi khóc, còn Kasia ôm tôi, ru nhẹ nhẹ, giống như tôi ru thằng Zenus em tôi.

- Minka yêu thương của tớ ơi, - Kasia nói. Cậu có muốn làm em gái của tớ hay không nào?

- Có muốn, - tôi trả lời trong nước mắt.

- Em gái quý nhất trên đời của chị, - Kasia nói, ôm tôi chặt hơn. Tôi cũng ôm chặt Kasia.

- Cậu gọi “chị ơi” đi xem nào - Kasia thì thầm vào tai tôi.

- Chị ơi, - tôi nói nhỏ. Lạy Chúa tôi, lạy Chúa, con ơn Chúa biết nhường nào. Con đã có bạn gái và con gọi bạn ấy là chị. Chúa ơi, có bao giờ con cảm thấy sung sướng đến như vậy.

- Chị yêu em, - Kasia nói, lau nước mắt cho tôi. - Thế còn em?

- Có, - tôi nói, - Em yêu chị.

Và bất thành lình tôi nấc. Kasia cười. Tôi cũng vậy. Cả hai cùng cười, nhưng không phải cười như lúc ngồi trên ghế đá ngoài quảng trường và sau đó trong quán cà phê đầu, mà là cười khác, cười nhỏ nhẹ, trong hạnh phúc ngọt ngào.

Tôi ra khỏi nhà Kasia lúc năm giờ ba mươi chiều, nghĩa là tôi đã đi mất bốn mươi lăm phút.

Đúng bằng một tiết học. Tôi có thể đi xe buýt, nhưng chỗ tiền hai mươi zloty dành mua vé tôi đã đưa cho bà trông áo khoác mất rồi. Walbrzych là một thành phố lớn. Tôi cuốc bộ và cuốc bộ, có lẽ còn phải đi khá xa mới về được đến nhà. Gặp bất kỳ ai tôi cũng hỏi đường. Được cái may, trời không mưa, mưa đá cũng không rơi. Chỉ có gió thổi, tôi cảm thấy hơi lạnh.

Kasia Bogdanska là người tuyệt diệu nhất trần đời.

Chúng tôi đã ngồi bên nhau, uống trà, ăn bánh bích quy, không phải trên giường, mà trên bộ sofa màu đen. Rất tiện nghi, tôi chẳng cảm thấy mình ngồi khi tôi đang ngồi trên ghế. Chúng tôi huyền thuyên đủ thứ chuyện. Kasia gọi tôi là “Minko” [\[8\]](#), hoặc “Mineczko”, còn tôi gọi cô bạn là “Katarzyno”, vì Kasia rất ghét tên mình bị làm nhỏ đi [\[9\]](#). Kasia phát khùng mỗi khi có người gọi mình là “Kasienko”. Cũng may tôi đã không gọi như vậy khi cô bạn còn chưa nói ra điều mình không thích này. Tại vì trong đầu thì tôi gọi bạn ấy là: Kasiu, Kasienko. Katarzyna là cái tên rất hay, phải cái hơi bị dài.

Kasia đã cho tôi xem những quyển vở chép nhạc. Cô bạn có rất nhiều. Tất cả đều do bạn ấy tự nghĩ và tự viết ra. Kasia quả là một nữ nhạc sĩ thật sự. Lâu nay tôi vẫn nghĩ, không thể có chuyện là nhạc sĩ ở tuổi mười lăm được. Hóa ra là có thể.

Bạn ấy bảo, sẽ dạy tôi chơi đàn, học đàn dễ lắm. Thế thì mẹ tôi sẽ phải lấy làm ngạc nhiên khi tôi chơi nhạc. Chỉ có điều, lấy đâu ra đàn để tôi chơi cho mẹ nghe nào? Nhà tôi chẳng có thứ nhạc cụ nào cả. Trong khi đó Kasia có tới hai cây đàn piano điện tử. Trên một chiếc có dòng chữ bạc “KORG”, còn trên chiếc thứ hai dòng chữ vàng “YAMAHA”. Kasia còn có rất nhiều máy móc, thiết bị khác nữa, thậm chí cả máy vi tính. Và một cái bàn với rất nhiều núm vặn dùng để quấy nhạc, như người ta quấy súp cho súp không bị bén nồi ấy. Kasia bảo vậy. Cô ấy “quấy súp” ở chỗ này.

Kasia lại còn có cả một chiếc đàn dương cầm thứ thiệt, nhưng cô ấy không sử dụng cây đàn này, cô ấy bảo rằng, đàn dương cầm buồn, nếu không phải là, tỷ dụ Kit Gareth.

Chiếc dương cầm đen, đặt trên tấm thảm trắng trong phòng mẹ Kasia, căn phòng sạch bóng và mỹ lệ như trong các tấm ảnh đăng trên tạp chí màu. Chiếc đàn dương cầm này to cực, phòng của tôi không chứa nổi. Mai kia đi làm và đi lấy chồng có thể tôi cũng sẽ mua một chiếc đàn dương cầm. Tôi sẽ đặt chiếc đàn này trong phòng khách, cạnh tivi, vì tôi cũng sẽ mua tivi, tivi màu. Tôi sẽ mời mẹ và cả nhà đến và tôi sẽ chơi đàn. Mẹ tôi sẽ ngạc nhiên và hỏi: - Do đâu mà con chơi đàn hay như thế này? - Còn tôi sẽ trả lời mẹ: - Con học đấy.

Tôi sẽ có nhiều bản nhạc. Vì Kasia chơi nhạc trong trí nhớ. Thoạt tiên bạn ấy chép nhạc, nhưng sau đó chẳng hề nhìn vào bản nhạc. Kasia bảo rằng, nói xong năm phút là cô ấy quên biến những gì vừa nói, nhưng nốt nhạc thì không bao giờ quên. Tôi thì ngược lại. Tôi nhớ từng lời do tôi nói ra, hoặc ai đó nói, và tôi có thể nhớ rất lâu, ngay cả khi tôi muốn quên đi. Tôi sống trên đời đã mười lăm năm nay rồi, trong đầu tôi có cả núi những lời nói.

Có lẽ tôi sẽ bực mình. Khi tôi có trong đầu những thứ chẳng ra gì, lắm khi thậm chí đầu tôi rỗng tuếch, chẳng có gì cả, chỉ thấy có tiếng kêu ù ù, vo vo, như nghe trong cái vỏ ốc biển cực to của mẹ tôi. Vì mẹ tôi có cái vỏ ốc biển, bên trong có tiếng kêu nghe hay đáo để. Đó là món quà chồng chưa cưới của mẹ tôi ngày trước tặng. Hồi đó mẹ còn chưa quen bố. Sau đó người này

lấy cô gái khác, còn mẹ tôi lấy bố tôi. May cho mẹ là đã không lấy người đàn ông này, vì sau đó người này bị chết do tai nạn xe máy, để lại bà vợ góa và hai đứa con gái mồ côi cha. Còn bố của mấy chị em chúng tôi, trước đã vậy, giờ vẫn vậy.

Có thời mẹ tôi gầy lắm, còn gầy hơn cả bố. Mẹ chỉ bắt đầu béo sau khi sinh tôi. Nhưng mẹ không ngại béo tí nào, mẹ bảo, đàn bà gầy xấu bụng, phụ nữ béo rộng lòng. Có khi là như vậy thật, vì bác Kaminska gầy. Hồi tôi còn nhỏ, bác ấy đã vác gậy đánh tôi vì tôi giẫm vào luống rau nhà bác ấy. Mà tôi có chủ định giẫm đâu cơ chứ, tại thằng Kaziu Kaminski đẩy tôi vào đấy chứ. Bây giờ hắn đang đi bộ đội. Bác Kaminska lấy làm đắc ý lắm. Bác ấy bảo, quân đội sẽ triệt hạ tính du côn của hắn. Xong nghĩa vụ bác ấy muốn bắt hắn làm lính chuyên nghiệp hoặc đi làm cảnh sát, có thể thì đời hắn mới khá lên được. Vì hắn sẽ có nhà cửa, có tiền lương, có sắc phục và được thiên hạ nể trọng.

Một lần Kaziu về phép, ngồi uống rượu với bác Krzysiek và bố tôi. Thoạt tiên rất vui, vì mấy người ngồi trên ghế dài cạnh hàng rào lưới, hát những bài ca về người lính, nhưng sau đó Kaziu bắt đầu cãi nhau, nhẩy bổ vào người bác Krzysiek. Bác Krzysiek túm lấy áo cậu chàng, nhắc bổng lên, đoạn nói: - Mày định đánh bố mày phải không?

Rồi bác ấy ném Kaziu vào chuồng thỏ, làm chuồng thỏ nhà tôi gãy tan tành, một con thỏ bị chết. Thế là bố tôi bèn nói với bác Krzysiek thế này: - Ông bạn láng giềng ơi, ông phải nôn tiền ra thôi, ông phải mua lại con thỏ của tôi. - Còn bác Krzysiek đáp lại: - Đến mùa quýt thì tôi mới mua lại con thỏ của ông nhé! - Và thế là bác hàng xóm lao vào đánh bố tôi, bố tôi tuy nhỏ con, nhưng không hề chịu lép vế, bèn húc đầu vào bụng ông ta. Kaziu Kaminski xông vào cứu ông Krzysiek, tôi chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu mẹ tôi và bác Marysia, tên y hệt tên tôi, là vợ của bác Krzysiek, không lao tới can ngăn. Chỉ có bác Kaminska là chẳng biết có chuyện gì, vì đang bận xem tivi.

Ngày hôm sau bố tôi và bác Krzysiek dàn hòa với nhau. Chỉ có điều, bác ấy dây dưa phải đến hai tuần không chịu đền tiền cho bố tôi. Và thế là chúng tôi ăn thịt con thỏ. Vẫn còn để dành một ít để ngày hôm sau ăn, nhưng lúc đêm khuya thằng Tadziu em tôi lên vào bếp ăn vụng, chén sạch chỗ thịt thỏ để dành, chừa lại mỗi xương. Cu cậu đã chùi sạch mép khi mẹ nghi ngờ cậu ăn vụng. Nhưng cu cậu bị lộ tẩy vì mang một khúc xương vào giường để gặm tiếp và lăn ra ngủ luôn. Sáng hôm sau khi mẹ thay vải trải giường, thì phát hiện ra khúc xương, chặn gối đầy những mỡ là mỡ. Hôm đó, bữa trưa cả nhà ăn món mằn thắn, riêng Tadziu ngồi khóc, vì trên chiếc đĩa bày trước mặt cu cậu, mẹ đặt khúc xương thỏ đã gặm sạch trơn.

- Cháu vô cùng xin lỗi cô, - tôi nói, - đến khu chung cư Piaskowa Gora còn xa nữa không cô?

Người đàn bà mặc áo khoác xanh dừng lại.

- Cháu nói cái gì hả?

- Đến Piaskowa Gora... cháu đi có đúng đường không?

- Sai rồi, - Cô đi đường trả lời rồi bước tiếp. Sau chốc lát cô này quay mặt lại, gọi to - Cháu lại đây đi theo cô! Cô cũng đến Piaskowa đây!

Tôi chạy theo người đàn bà. Bây giờ chúng tôi sánh bước bên nhau. Cô khách bộ hành trầm tư, còn tôi ngó nhìn chung quanh. Cũng may là tôi đã hỏi đường. Nếu không thì có khi tôi cứ đi

và đi mãi mà chẳng biết mình sẽ đi tới đâu.

Cộp cộp, cộp cộp...

Đó là tiếng giày cao gót của người đàn bà nện trên mặt đường. Có lẽ tôi không thể đi giày gót cao đến như vậy, chắc đi vài bước là ngã chống vó ngay. Cô khách bộ hành chân bước thoăn thoắt trên đường. Tôi bước được một bước thì cô bước được phải tới gần hai bước. Tôi bắt đầu bắt chước cô ta.

Tôi có phần lúng túng, tuy nhiên khi đi bằng đầu ngón chân thì khá hơn. Ô, một con cún con trông rất buồn cười lao đến...

Bỗng nhiên cô đi đường bắt đầu chạy. Tôi chạy theo sau cô. Con cún lao theo chúng tôi, miệng sủa. Cô khách bộ hành chạy ra mặt đường, vẫy tay. Một chiếc xe taxi đỗ xịch bên cạnh cô ta. Chiếc xe màu xanh. Cô mở cửa, cúi khom người rồi ngồi vào trong xe. Tôi quay ngược trở lại, nhưng cô gọi theo:

- Cháu ơi, cháu ngồi vào xe đi!

- Nhưng mà cháu không có tiền, - tôi nói.

- Cháu ngồi vào đi, - cô khách nói. - Có ai hỏi cháu về chuyện tiền nong đâu nào.

Tôi bèn ngồi vào ghế sau. Còn cô khách ngồi ghế trước, cạnh người lái xe.

- Đến khu Piaskowa, - cô nói. - Ta đi thôi.

Ô, tôi vừa mới đi đường này rồi. Bây giờ xe chúng tôi rẽ. Trước đó tôi đã không rẽ, cứ đi thẳng. Cũng may tôi đã gặp được cô khách này.

- Chị còn nhớ tôi không? - người lái xe hỏi.

Cô khách quan sát người lái xe đoạn nói:

- Không. Nhưng mà sao?

- Đã có khi nào đó bà chị nghe bài này chưa?

Người lái xe bắt đầu huýt sáo. Tôi biết bài hát này, cực hay.

- Tôi đã nghe rồi, - người đàn bà nói - Nhưng mà sao nào?

- Có một lần tôi đã chở chị, dọc đường đi chị toàn huýt sáo.

Người đàn bà cười.

- Có lẽ hôm ấy tôi say rượu.

- Tôi chẳng biết được, - người lái xe nói. - Chị có thói bóng đo lường độ cồn cho tôi xem đâu.

Và người lái xe lại huýt sáo bài hát này. Cô khách cũng huýt sáo. Tôi cũng huýt sáo, huýt rất nhẹ. Chúng tôi đi trên đường, chúng tôi huýt sáo.

- Đó là một đêm tối, - người lái xe nói. Chỉ có chị và tôi, thừa chị Jadwiga.

- Làm sao anh biết được tên tôi?

- Đúng là bà chị không nhớ rồi.

Người lái xe ghé miệng vào sát tai người đàn bà, nói với cô ta cái gì đó. Người đàn bà quan sát anh ta. - Có thật không? - người đàn bà hỏi. Người lái xe gật đầu rồi cười. Bây giờ cả hai cùng cười. Còn tôi nhìn, bây giờ xe chúng tôi đang chạy giữa các tòa chung cư. Hình như chỗ này rồi hay sao? Tôi nói nhỏ.

- Đây đã là Piaskowa Gora chưa ạ?

Người đàn bà quay mặt về phía tôi.

- Cô hoàn toàn quên mất cháu, - người đàn bà nói. - Cháu muốn về phố nào?

- T. Rabiegi, - tôi đáp.

- Số bao nhiêu? - người lái xe hỏi.

- Hai mươi bảy.

Chúng tôi còn đi thêm một chút nữa rồi xe taxi dừng lại.

- Cháu rất cảm ơn, - tôi nói, đoạn tìm quả đấm. Tôi loay hoay mãi, không tài nào tìm thấy. Người lái xe quay về phía sau, với tay, ấn cái gì đó và cánh cửa xe mở ra. Tôi bước ra ngoài.

- Cháu chào cô chú, - tôi nói, nhưng cô không nhìn tôi nữa rồi. Xe taxi chuyển bánh. Khuất bóng sau mấy tòa nhà chung cư. Một trong những ngôi nhà đó chắc là chung cư của chúng tôi. Hai mươi bảy, ngôi nhà này đây. Tôi ngẩng đầu, nhìn lên tầng chín. Cửa sổ nào có thể là cửa sổ nhà mình nhỉ? Phía này không có ban công, cho nên cửa sổ phòng tôi ở đâu đó thôi.

Tôi quan sát chung quanh ngôi nhà.

Bên cạnh giá đập bụi thảm một đám bé gái đang chơi. Các bé trai trượt pa-tanh trên vỉa hè. Cổng vào cầu thang lên nhà chúng tôi là cổng thứ hai này, ô... thằng em tôi đang đứng sau cửa kính. Nó không nhìn thấy tôi, nó đang nhìn đi đâu đó.

Tôi bước vào trong và hỏi:

- Sao em đứng đó mà không ra chơi với các bạn?

Nó không trả lời.

- Em biết không, - tôi nói, - chị vừa đi taxi về đấy. Nhẽ ra em có thể nhìn thấy, nhưng xe lại đỗ ở phía sau nhà.

- Mặc kệ người ta.

- Sao em lại ăn nói thô lỗ với chị như vậy hả?

Nó im lặng, quay mặt đi. Bên dưới lỗ mũi nó có vết bẩn.

- Trời ơi, - tôi nói, - em bị chảy máu mũi rồi đây này. Em đi về nhà rửa mũi ngay.

Nó ẩng tôi ra.

- Chị đi một mình đi!

- Em sao vậy? - tôi hỏi. - Em đánh nhau hay sao?

- Chị cẩn thận, kéo em huyết còi chị bây giờ.

- Em có đi về với chị hay không nào?

Nó chẳng nói chẳng rằng. Thôi được, nó thích thì nó cứ đứng đó. Tôi bước lên cầu thang đoạn bấm nút thang máy. Đèn đỏ hiện lên, trên cao có tiếng gì đó kêu vo vo. Tôi áp tai vào cánh cửa thang máy. Thang đang xuống. Bất thành linh trong ô cửa nhỏ sáng choang. Tôi bước vào bên trong và ấn nút số 9.

Tôi đang đi thang máy.

Tôi đang đi lên cao, càng lúc càng cao hơn. Đi thang máy thích thật. Rất may là căn hộ nhà tôi không ở dưới tầng trệt. Nhưng cũng có cái không may, những nhà ở tầng trệt họ có một mảnh vườn nho nhỏ bên dưới cửa sổ nhà mình.

Có một bé gái nhìn vào tôi qua cửa kính. Không có nó nữa, nó đã biến mất ở phía dưới. Rất may là chúng tôi không đợi đến khi kết thúc năm học mới dọn nhà. Nếu chúng tôi mà đợi như vậy thì chẳng bao giờ tôi gặp được Kasia.

Thang máy dừng lại. Tôi bước ra, đi dọc theo dãy hành lang dài. Toàn cửa là cửa. Một trong những cửa như vậy là nhà chúng tôi. Nếu không có sổ nhà thì chắc tôi chẳng biết nhà mình nằm chỗ nào. Tôi gõ cửa nhẹ nhàng bằng móng tay, vì sợ Zenus đang ngủ. Tôi gõ mạnh hơn một chút. Không ai ra mở cửa cả. Tôi không dám ấn chuông vì Zenus. Hay là không có ai ở nhà nhỉ? Nhưng Tadziu có nói gì với tôi đâu nào? Để canh chừng tôi xoay quả đấm. Cánh cửa mở ra. Tôi bước vào nhà, chỗ nào cũng lặng im.

Phảng phất mùi sơn tường.

Tôi ngó vào phòng Zosia và Krysia. Chúng đang ngủ. Ngoài trời vẫn còn sáng, thế mà chúng nó đã đi ngủ, mặc váy, đắp chăn. Mẹ nằm trên bộ đi-văng mới trong phòng lớn. Mẹ ngủ và ngáy. Thậm chí chẳng đắp chăn. Zenus nằm trên chiếc giường con, cũng đang ngủ. Chẳng biết tại sao, cả nhà lẫn ra ngủ. Cửa thì mở, cũng may không có kẻ trộm vào nhà.

Tôi đi rón rén trên đầu ngón chân ra khỏi phòng. Tôi đi vào phòng của tôi. Nó cũng nhỏ như phòng của Zosia và Krysia. Ở đây chúng tôi chỉ có một chiếc giường đơn cũ, chiếc giường mẹ và bố ngủ hồi ở Jawiszow, một chiếc bàn và hai chiếc ghế đẩu để học bài. Giá có được một chiếc tủ con, giá để sách vở và đồ dùng học tập thì hay biết mấy, nhưng như thế này cũng tốt rồi. Mới hôm kia thôi, cả nhà chúng tôi chỉ có một phòng ở kèm theo bếp và chẳng ai kêu ca phàn nàn gì cả, vậy thì tại sao bây giờ lại phải có ai đó kêu ca phàn nàn nào. Tất nhiên, ngay tối đầu tiên tôi và Tadziu đã cãi nhau về chuyện ai sẽ được nằm sát tường. Tại vì tôi thích nằm sát tường và Tadziu cũng thích nằm sát tường. Cuối cùng hai chị em đã thỏa thuận với nhau, nó sẽ nằm ngủ sát tường một tuần, tuần tiếp theo đến lượt tôi... cứ thế hai chị em thay phiên nhau. Một tuần nó, một tuần tôi. Điều tối quan trọng là tôi có chăn của tôi, nó có chăn của nó. Cho nên lúc ngủ sẽ không sợ hai chị em kéo chăn của nhau.

Sẽ phải mua mấy cái chậu để trồng các loại hoa. Chúng tôi có mang chậu hoa tới đây, nhưng quá ít. Ở nhà cũ chúng tôi có một mảnh vườn và một thửa ruộng nhỏ, thay vào đó ở đây chúng

tôi có mấy phòng liền, rồi thang máy, nhà tắm, nhà vệ sinh ngay trong nhà. Hôm nào mẹ mua chiếu che tường bên giường của chúng tôi, chiếu cói ấy mà, thì tôi sẽ cắt ảnh màu trong các cuốn họa báo mà bác Marysia cho, rồi dùng ghim dính lên đó.

Tôi cũng có một ít bưu ảnh đẹp, toàn ảnh về Szczecin. Tường nhà sơn khá đẹp. Tường phòng tôi sơn màu xanh lá cây, in hoa văn màu vàng. Nom như thể hoa trên bãi cỏ. Phòng của các em gái tôi cũng hệt như vậy, còn phòng có đặt tivi sơn màu thanh thiên, cũng in hoa văn màu vàng. Còn trên bức tường, dưới chân có kê bộ đi văng, có dòng chữ đẹp: “Xin Chúa Giêsu Krist rủ lòng thương chúng con”. Bạn của bố, người viết dòng chữ này, hơi bị nhầm một chút, vì đúng ra phải viết “Christ”, nhưng mà mẹ tôi chẳng bận tâm chuyện này, mẹ bảo, dòng chữ rất hợp với bức tranh Chúa Giêsu và các sứ đồ, treo hơi thấp. Quả là một bức tranh đẹp và rất cổ, từ hồi trước chiến tranh. Chúa Giêsu và các sứ đồ da dẻ hồng hào, chỉ có Giuđa da rám nắng, mắt nhìn gian tham. Thấy ngay là hẳn đang lập mưu tính kế.

Phía đối diện kê chiếc tủ tường cao gần sát trần nhà.

Nhà mới của chúng tôi đẹp thật.

Tôi mót đi tiểu, chạy vào nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh sạch sẽ và dễ chịu làm sao. Ở Jawiszow nhà vệ sinh là một túp lều chung cho cả nhà, hôi thối kinh khủng, ruồi nhặng bay loạn xạ. Nếu ai bị tháo dạ, ngồi lâu, thì những người khác phải đi ra phía sau mấy bụi phúc bồn tử mà giải quyết. Sau đó muốn rửa tay thì phải đi vòng quanh nhà, vì máy bơm nước đặt ở cạnh mấy cái chuồng. Còn ở đây hoàn toàn riêng biệt, phòng nào cũng có nhà vệ sinh, chậu rửa, nhà tắm có bồn tắm tiện dụng. Và lúc nào cũng có nước nóng. Bây giờ chuyện giặt tã lót của Zenus chẳng là cái đình gì. Chỉ năm phút là xong. Lại còn có thể tắm bất kỳ lúc nào thích nữa chứ. Hôm qua tôi tắm, sáng nay tôi tắm và tối nay tôi lại tắm nữa cho nó sượng cái đời.

Lạy Chúa tôi, sao con người ta nhanh chóng quen với lối sống sang trọng thế không biết.

Tôi đang hâm lại bữa trưa thì mẹ vào bếp. Mẹ ngồi trên chiếc đôn, thở dài, và ngáp. Chắc là mẹ mất ngủ. Tôi đứng cạnh bếp ga, chẳng nói chẳng rằng, chỉ tiếng mỡ kêu xèo xèo bên dưới khoai tây. Mẹ gãi, đoạn nói: - Con có chuyện gì vậy? Mấy giờ con về nhà?

- Con đến nhà bạn gái, - tôi trả lời. Mẹ chẳng nói gì. Tôi liếc nhìn mẹ, mẹ chẳng hề nghe tôi nói. Mẹ nhìn ra cửa sổ, phía xa mặt trời màu da cam đang lặn xuống đằng sau những tòa chung cư. Mẹ nhăn mặt.

- Mẹ không hài lòng, - mẹ nói, - mẹ không hài lòng. Cuộc sống như thế không phải dành cho con người... Bố đâu?

- Con không biết, - tôi trả lời - Lúc con về nhà thì đã không thấy bố đâu cả.

- Lại say bí tỉ rồi, - mẹ nói - Mang cho mẹ gói thuốc lá.

Tôi đi vào phòng, Zenus vẫn còn ngủ. Tôi cầm lấy gói thuốc lá rồi quay lại bếp, đưa cho mẹ. Mẹ châm thuốc. Tôi múc khoai tây và xúc xích ra đĩa, bắt đầu ăn. Mẹ ngồi hút thuốc, nhìn tôi ăn.

- Mẹ không muốn làm việc gì cả, - mẹ nói, ngáp - Mẹ còn phải giặt tã lót, nhưng mẹ không muốn làm.

- Con giặt rồi, - tôi nói.

- Thế hả? - mẹ tôi ngạc nhiên.

- Vâng, - tôi trả lời.

- Mẹ tìm cửa hàng mất nửa giờ đồng hồ. Đầy người, nhưng chẳng có ai để hỏi. Đúng lúc mẹ cần con thì con lại không có nhà. Thế con với cô bạn gái làm gì mà lâu như vậy hả?

- Bạn ấy chơi đàn cho con nghe, - tôi trả lời. - Bạn ấy là một nhạc sĩ. Cùng học một lớp với con.

- Nhẽ ra chúng ta đã phải treo rèm cửa.

- Thì bây giờ chúng ta có thể treo.

- Đang đêm, - mẹ nói - Mà đường nào thì cũng chưa là.

- Con có thể là.

- Không, để mẹ là. Con đi học bài đi. - Mẹ quan sát chung quanh, nghe ngóng.

- Sao ở đây im ắng thế này nhỉ? - mẹ tôi hỏi. Không đầy một giây, nghe thấy tiếng khóc của Zenus ở trong phòng. Mẹ đặt thuốc lá xuống gạt tàn rồi ra khỏi bếp.

Và thế là một ngày đã trôi qua. Các cô em gái ngủ kỹ, sau đó nghịch đến hai mươi hai giờ. Nửa giờ sau bố về, khi mẹ đã đi ngủ. Bố say, nhưng không say xỉn. Tôi làm cho bố bữa tối, ăn xong bố đi ngủ. Cả nhà đã ngủ, chỉ còn mỗi mình tôi.

Tôi nằm trong bồn tắm, ngâm mình trong nước ấm, tôi tự sướng. Chỉ có mũi, miệng và mắt là ngoi lên khỏi mặt nước mà thôi. Tôi nghe thấy dư âm ngẫm từ xa. Có ai đó đang trò chuyện với người nào đó, có ai đó đang la hét, nhưng không nghe rõ cái gì.

Thật là lạ.

Khi nhắm mắt lại tôi nhớ diện mạo của từng bạn trong lớp mới của tôi. Tôi đang nhìn thấy rõ mồn một Klaudia, Magda, cô giáo chủ nhiệm. Tôi cũng đang nhìn thấy rõ mồn một Ewa Bogdaj, mái tóc của bạn ấy, đôi mắt huyền của bạn ấy, toàn bộ đôi môi xinh xắn của bạn ấy và tôi nhìn thấy bạn ấy đang mỉm cười. Tôi còn nhìn thấy cả ngôi sao bé tí xíu dán trên móng tay ngón út của bạn ấy...

Nhưng tôi không thể nhìn thấy Kasia.

Khi tôi muốn nhìn thấy Kasia, thì mọi cái biến ngay lập tức khỏi mắt tôi.

Bạn ấy cao hơn hay thấp hơn tôi?

Mắt của bạn ấy màu gì?

Cả giọng nói nữa, giọng nói của bạn ấy như thế nào?

Tôi không biết, không nhớ gì tất cả. Tôi chỉ nhìn thấy tia sáng trong bóng tối.

Và nghe thấy tiếng nhạc ngân vang và ngân vang.

Chơi liên tục chỉ một giai điệu.

Âm nhạc đang nói gì đó, nhưng không biết đó là gì.

Tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, âm nhạc bảo vậy. Cái gì, - tôi hỏi, - cậu đang nói với tớ cái gì nào? Còn âm nhạc:

Tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu...

- Tha thứ cho mình đi, được không Kasia?

- Tớ phải tha thứ cho cậu cái gì nào?

- Mình đã nghĩ, cậu là kẻ cắp.

- Cậu tha thứ cho mình thì có, vì đó là lỗi của mình. Sẽ không bao giờ mình ăn cắp trước mặt cậu nữa đâu. Cậu là người tốt, còn tớ, tớ là kẻ cực xấu.

- Cậu chẳng hề xấu tí nào cả. Cậu là người tốt nhất trên thế gian.

- Chính vì tớ là kẻ xấu, cho nên cái xấu của cả thế gian có trong người tớ. Rồi cậu sẽ tin là như vậy.

- Không đúng như vậy, không đúng...

Tiếng nhạc ngấm trong nước lẫn át lời nói ngấm trong nước. Tiếng nhạc to, càng lúc càng to. Liên tục như nhau, liên tục khác nhau. Tôi nhìn thấy nụ cười của Kasia, cho dù tôi không nhìn thấy thân hình bạn ấy, ánh sáng làm lóa mắt tôi. Nụ cười này là nỗi đau và thất vọng. Và vẫn cứ liên tục một giai điệu, cho dù liên tục khác.

Giai điệu trôi vào người tôi và nói:

- Tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu...

- Tại sao lại như vậy phải không? Tại sao mình lại khóc chứ gì? - Tôi nói. Còn Kasia cứ một điệp khúc: tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu, tớ đang nói với cậu...

[1] Thành viên của Hội khoa học – Văn học của thanh niên, hoạt động bí mật hồi những năm 1817 – 1823 ở Wilno, Litva – ND.

[2] Tên gốc của Marysia (Marysia là tên gọi thân mật của Maria) – ND.

[3] Con ngựa xấu xí – ND.

[4] Từ Minka có nguồn gốc là chữ mina, có nghĩa là nét mặt – ND.

[5] Ý nói thời khó khăn, phải xách xô đi lấy nước. Có lẽ Kasia bịa ra tiêu đề này – ND.

[6] Ngày 1 tháng 10 hàng năm là Ngày động vật thế giới, được coi là ngày lành đối với động vật. Đây là câu nói ẩn dụ của Kasia – ND

[7] Trong Thánh kinh – ND.

[8] Minko, Mineczko là cách gọi thân mật của Mina, Minka, Mineczka (nét mặt, vẻ mặt). Tên mới này bắt đầu bằng chữ M như Maria, Marysia – ND.

[\[9\]](#) Khi gọi thân mật, trêu mếu, thì người ta gọi Kasia là Kasienko, nghĩa là cấu tạo tên ở dạng nhỏ hơn, bé hơn, có thể hiểu là Kasia bé bỏng ơ, Kasia cưng ơ... Gọi kiểu như vậy thì Kasia không thích. Còn gọi Katarzyno, hoặc Katarzyna thì tên vẫn nguyên xi, không bị làm nhỏ đi (Katarzyna bắt đầu bằng chữ K như Kasia) – ND.

II

Tôi đến trường lúc tám giờ kém hai mươi lăm. Trong lớp chỉ có một mình cô gái to bự mà các bạn trong lớp gọi là con ngựa xấu xí Szkapa. Cô bạn đang ngồi hí hoáy viết gì đó vào vở. Chắc đang làm bài tập về nhà. Tôi cũng lôi sách và vở ra.

Chẳng hiểu tại sao tôi không thể tập trung nổi.

Tôi đứng dậy, đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài sân. Đứng chỗ này nhìn thấy cổng trường. Càng lúc càng có đông học sinh trên sân trường và đằng sau mỗi học sinh là một cái bóng dài, vì mặt trời còn thấp. Mười phút đã trôi qua, vẫn không thấy Kasia đến. Chỉ có tiếng ồn là càng lúc càng to, học sinh đầy sân trường.

- Ô, mình kịp rồi, - tôi nghe có tiếng nói bên cạnh. Tôi nhìn, Szkapa đang đứng cạnh tôi. Ngồi lên bệ cửa Szkapa nói: - Tớ định làm bài tập từ hôm qua, nhưng không được. Bố tớ tên là Wacek. Cậu hiểu không?

Cô bạn mỉm cười, nháy mắt với tôi. Tôi cũng mỉm cười, nhưng không rõ ràng, vì tôi không hiểu.

- Cho tới bốn giờ sáng nhà vẫn còn ồn như họp chợ, - Szkapa nói - Tớ đã đi ngủ rồi nhưng bất thành linh tỉnh giấc vì có người khách ngồi cạnh tớ, túm lấy ngực tớ. Tớ chẳng nói chẳng rằng, giả vờ đang ngủ. Còn người này luồn tay sờ giống cái của tớ. Hóa ra đó là người bạn của cậu Romek. Cậu có ngửi thấy mùi gì không?

Szkapa hỏi tôi.

- Không, - tôi đáp.

- Vậy cậu đoán xem, mùi gì nào?

- Tớ không biết.

- Rượu vang, - Szkapa nói. - Sáng sớm tớ vào nhà vệ sinh, thấy một cái chai để ở đó, vẫn còn một nửa rượu. Thế là tớ uống. Thấy ngon ngọt.

Nghe thấy tiếng máy nổ. Tôi nhìn xuống dưới.

Hai chiếc xe máy đang đi tới trước cổng trường. Ewa Bogdaj ngồi trên chiếc xe to, màu đen. Chiếc thứ hai nhỏ hơn, màu sắc sặc sỡ. Klaudia và Magda rời khỏi chiếc xe này.

- Ô, - Szkapa hô lên. - Các nữ hoàng ở Szczawno đã tới.

Cả ba cầm túi, bước vào cổng trường. Nhìn thấy họ tôi cảm thấy rậm rật trong người. Đến nỗi tôi khó thở. Tôi rời khỏi cửa sổ. Trong lớp nam nữ học sinh đã ngồi kín chỗ. Tôi sẽ đợi Kasia ở dưới nhà, bên cạnh phòng giữ áo khoác.

Tôi chạy khỏi cầu thang, phía đối diện, trước mặt tôi, Ewa Bogdaj cùng Klaudia và Magda đang đi. Tôi cảm thấy hình như con tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Chào, - tôi nói nhỏ. Tôi nghe thấy tiếng cười của chúng. Chúng nói gì đó với nhau, chắc chắn

là chế nhạo tôi. Tôi đã làm gì chúng nào? Klaudia cực ghét tôi. Có lẽ tại tôi ngồi chỗ của Bogusia đang nằm viện. Nhưng mà thầy dạy giáo dục thể chất bảo tôi ngồi vào đó đấy chứ.

Hôm nay chúng nó ăn mặc đẹp, khác hôm qua. Nhất là Ewa. Áo da và quần da màu đen. Và đôi giày cực đẹp, toàn bộ bóng nhoáng. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một cô gái xinh như vậy. Có lẽ mai kia cô ấy sẽ là người mẫu hoặc minh tinh màn bạc.

Hôm nay tôi cũng ăn mặc khác hôm qua. Quần trắng, xắn gấu, cao trên đầu gối, áo trắng và tất quần trắng. Chiếc tất quần này tôi vẫn cất kỹ trong tủ, để dành mặc hôm bế giảng năm học, nếu hôm đó trời lạnh, nhưng hôm nay tôi đã lôi ra diện mất rồi. Tôi lại còn mặc trên người chiếc áo len đen nữa chứ. Chiếc áo này tôi lấy trộm của bố. Chiếc áo rộng, giống như áo len Ewa Bogdaj mặc hôm qua, chỉ có điều không phải cổ thuyền mà là cổ tam giác. Tôi suy nghĩ cho đến tận một giờ đêm, hôm nay mình phải mặc gì. Tôi lặng lẽ lôi ra khỏi tủ tuốt tuột tất cả quần áo của mình, rồi thử, rồi ước. Có rất ít bộ tôi còn mặc vừa, vì gần đây tôi chóng lớn. Tôi ngẩng mình trong kính cửa sổ nhà bếp, ban đêm nom hình rõ mồn một, như soi gương. Tôi dùng ống giấy uốn tóc. Tóc chẳng xoăn là mấy, sáng sớm tôi dùng cặp tóc để kẹp, nhưng vẫn không được, chỉ xoăn chút xíu. Còn chiếc váy hôm qua không bao giờ tôi mặc nữa đâu, có lẽ chỉ để dùng lau nhà. Chẳng biết đến khi nào tôi mới có được một chiếc váy ưng ý.

Còn hai phút nữa là tám giờ, chẳng thấy Kasia đâu cả. Hay là hôm nay bạn ấy không đến trường? Tôi cứ tưởng sẽ quay về lớp cùng với bạn ấy, nhưng rất tiếc, bây giờ tôi đành phải về lớp một mình.

Tôi bước vào, tôi nhìn... Ewa Bogdaj, Klaudia và Magda đang xem quyển vở tiếng Ba Lan của tôi và cười khúc khích như mấy con ngốc. Tại sao tôi lại để quyển vở trên mặt bàn nhỉ? Tôi đứng bên cánh cửa, đợi cho chúng nó đặt vở xuống. Klaudia nhìn thấy tôi, thì thào gì đó vào tai Ewa. Tôi ngồi vào chỗ của mình, Magda đặt quyển vở trước mặt tôi.

- Bọn tớ ngạc nhiên với màu sắc của chiếc bút bi của cậu, - cô ta nói xạo. - Quả là tuyệt đẹp.

- Bình thường thôi, - tôi nói và cố cười, nhưng không cười được.

- Ôi, không hề bình thường như thế đâu, - Ewa nói. - Nó điên rồ như đôi mắt người tình của gã đồng tính luyến ái trong đêm trăng tròn.

Magda cười khúc khích, thêm thêm:

- Giống như váy nữ hoàng Jadwiga sau khi lôi thi thể ra khỏi quan tài.

- Giống như lưỡi của tay bọm rượu sau khi nốc cồn công nghiệp, - Klaudia, với nụ cười chua chát, nói. Bất thành hình cô ta lè lưỡi và nắc. Ewa và Magda cũng run bắn người.

Tôi lôi chiếc bút bi trong cặp ra. Tôi phải làm gì đó với chiếc bút bi này mới được. Thế nhưng làm cái gì nào? Tôi có thể bấm bút bi. Tôi bấm và đúng lúc này bút bi bị gãy.

- Tớ không biết là tớ có chiếc bút bi nổi tiếng đến thế này.

- Ô, - Ewa nói, - rướn lông mày.

- Ô, - Magda nói.

- Nổi tiếng, mực trơn, - Klaudia nói chậm rãi. Đưa hai ngón tay bịt mũi. - Nổi tiếng cả vùng

như cục phân trôi.

Magda bật cười. Ewa liếc nhìn tôi và đợi xem tôi đáp lại Klaudia như thế nào. Tôi biết cô ta đang đợi tôi làm như vậy. Nhưng tôi không biết trả lời như thế nào. Chúng nhìn tôi như thể tôi là con cá vàng đang bơi trong bể.

Tiếng chuông đã cứu tôi. Lúc chuông reo thì Kasia Bogdanska cũng đi vào lớp. Lạy Chúa tôi, mái tóc bạn ấy mới đẹp làm sao, như thể quanh người chỉ toàn là tóc. Bên tai tết một đuôi sam nhỏ, thắt nơ xanh. Nom tuyệt diệu.

Cô bạn mỉm cười với tôi, bước lại, cúi xuống và hôn vào má tôi.

- Ôi, bạn tôi, - Kasia nói - Nom cậu xinh lắm. Lấy sách vở lại ngồi cùng bàn với tớ đi.

Tôi cầm lấy cặp, sách, vở và đi theo Kasia. Tôi quay lại lấy bút bi và bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của chúng nó.

Tôi bước lại chỗ bàn Kasia.

- Lilka ơi, - Kasia nói giọng trêu mếu với cô bạn ngồi bên cạnh. - Cậu làm ơn chuyển sang bàn Klaudia được không?

- Tại sao? - Lilka hỏi. Cô bạn ngỡ ngàng, ngạc nhiên và tỏ vẻ bức mình.

- Tại vì tớ thiết tha đề nghị cậu như vậy. Tớ và Minka có công chuyện vô cùng quan trọng, phải bàn bạc với nhau ngay lập tức. Tớ có phải nhắc lại không nào?

- Nếu cậu thích, - Lilka nói, mặt sa sầm lại. Tay cầm lấy túi, thu vén đồ đạc trong ngăn bàn, rồi bước đi. Ngồi bên cạnh Klaudia, ngay lập tức cô nàng thì thầm vào tai cô bạn.

Ewa Bogdaj quan sát tôi từ xa. Trong đôi mắt của cô ta có gì đó là lạ. Như thể tức giận mà không phải tức giận. Một cái gì đó khác, một cái gì đó lạ vô cùng.

Tôi ngoái đầu lại, vì Kasia cầm tay tôi.

- Tớ chẳng biết, tớ có nên, - Kasia nói, - vì đây phải là quả bất ngờ, nhưng có lẽ tớ sẽ nói với cậu, vì tớ mà không nói ra thì lười tớ gặp phiền toái. Cậu hãy tưởng tượng mà xem, ngày hôm qua, lướt các ngón tay trên phím đàn, tớ đã viết được một khúc nhạc điệu kỳ, nói thẳng thừng là không thể tưởng tượng được, thậm chí còn tuyệt vời hơn cả bánh khan-va Nhật Bản. Tớ gọi đó là điệu kỳ diệu, cậu ơi... "Nét mặt Minka của tôi [\[1\]](#)". Đó là khúc nhạc về nét mặt của cậu, cậu thay đổi nét mặt như thế nào. Cậu thích tiêu đề này không nào?

- E hèm, - tôi đáp lại.

- Khai mào là những tiếng chuông, - Kasia nói, với nét mặt thẳng thien. Rồi bạn ấy xòe các ngón tay trên hai bàn tay, cử động các ngón tay, nhắm nghiền hai mắt, đầu lắc lư và mỉm cười tuyệt diệu.

Tôi biết lúc này bạn tôi đang nghe tất thấy những gì đã sáng tác được. Nghe thấy có tiếng cười khúc khích bên các dây bàn của Ewa và Klaudia. Có lẽ chúng đang buồn cười với gương mặt của Kasia, còn chúng đang cười tôi vì đã kiếm được một cô bạn bị tâm thần. Không sao, cho chúng tha hồ cười. Tôi chỉ lo đọc một chuyện, đó là mẹ tôi dặn tan học là phải về nhà ngay,

vì còn phải treo rèm cửa và cả đồng công việc ở nhà, còn tôi tan học là sẽ đi về nhà Kasia và sẽ nghe khúc nhạc mới sáng tác của bạn ấy. Và thế là tôi lại về nhà muộn, mẹ lại mắng. Và mẹ lại mắng có lý. Nhưng biết đâu Kasia chơi khúc nhạc này sẽ rất nhanh thì sao? Chẳng hạn chỉ một giờ đồng hồ thôi, thì về nhà tôi sẽ nói với mẹ, hôm nay có những bảy tiết học.

Kasia mở mắt ra.

Đôi mắt xanh rờn vô cùng tận.

- Cậu nghe rồi đó, - Kasia nói. - Sáng dậy tớ còn viết thêm phần phối khí hòa âm cho sáo nữa. Tớ chỉ ngủ có bốn tiếng đồng hồ thôi đó.

- Thế thì chết mất.

- Cậu khỏi lo đi, - Kasia nói. - Có lần ba ngày ba đêm liền tớ không chớp mắt, và chẳng bị làm sao cả. Cậu biết không, các tông nét mặt này của cậu cực tuyệt, còn tuyệt hơn cả quả phúc bồn tử trộn váng sữa nữa cơ đấy. Nhồm nhoàm, nhồm nhoàm, cậu thích không nào?

- Tất nhiên là tớ thích rồi, - tôi nói, cảm nhận vị phúc bồn tử trong miệng. Kasia cười.

- Thế mà cái nét mặt này còn ngọt lịm hơn, - Kasia nói. - Có lẽ đó là nàng công chúa của tất cả các nét mặt của cậu. Nếu ăn được nàng công chúa này thì có lẽ tớ đã ăn rồi. Mình phải mua một cái rọ thôi.

Tôi ngẩn ngơ cả người. Tôi cụp mắt, cảm thấy hai má đang ửng đỏ. Tôi luôn luôn cảm nhận được mỗi khi má tôi như vậy. Vì máu tôi đang sục sôi ở đó. Tôi đón nhận, cố ngược mắt lên.

Tôi nhìn thấy gương mặt Kasia trước mắt tôi.

Một bức tượng sống, tuyệt diệu.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi đi đến trường thậm chí tôi cứ tưởng mình nằm chiêm bao thấy Kasia, rằng không hề có Kasia trong thực tế, cô bạn chỉ là giấc mơ đẹp đã kết thúc của tôi mà thôi. Nhưng lúc này không phải vậy. Kasia đang hiện diện. Bạn ấy đang ngồi cạnh tôi, đang nhìn tôi và tôi đang nhìn bạn ấy. Tôi nhìn và tôi ráng nhớ để không bao giờ quên.

Kasia có đôi mắt tròn, thâm quầng, có lẽ do ngủ quá ít. Kasia có xinh không nhỉ? Tôi chẳng biết, tôi chẳng biết, đơn giản là bạn ấy tuyệt diệu. Trên má bạn ấy có một cái sẹo mỏng, phớt hồng, to khoảng hai xăng-ti-mét. Chắc là bạn tôi đã từng đau lắm, ôi thương quá. Tôi cũng có một cái sẹo như vậy, nhưng ở đầu gối, vì có lần tôi bị vấp vào cái đinh.

Kasia sờ tay vào má mình, đoạn nói:

- Có một lần, hồi còn nhỏ, tớ đã quyết định là mặt. Tớ thành công được một phần. Cậu thích đụng vào không nào?

- Có, - tôi trả lời. Tôi đưa tay chạm nhẹ vào vết sẹo của Kasia. Đúng lúc này bất thành linh cả lớp im phăng phắc. Cửa vào lớp mở ra và ngay sau đó: - Chúng em chào cô giáo! - cả lớp đồng thanh nói. Cô giáo môn tiếng Ba Lan bước vào lớp.

- Cô chào các em, lớp cuối cấp, - cô giáo nói. Cô nện gót giày, bước lại bàn. Cô vuốt thẳng quần, ngồi xuống ghế. Tóc cô đã hoàn toàn bạc trắng, nhưng trông cô vẫn trẻ. Cô mặc áo trắng

có chiếc cài áo hình bọ dừa. Quan sát cả lớp, cô mỉm cười.

- Tại sao lại im lặng thế này? - cô hỏi. - Các em khỏi sợ, một tuần nữa mới viết chính tả.

Còn cả lớp: - Uuuuuu!

Cô giáo giơ tay lên, lại im lặng.

- Chúng mình cố nhịn cười đi, - Kasia thì thầm vào tai tôi và ngay tức khắc tự bịt miệng mình. Có cái gì đó khuấy đảo trong tôi, khiến tôi rất muốn cười. Tôi không thể nhịn cười được nữa rồi. Lạy Thánh Mẫu, xin cứu giúp con!

Tôi bật ra tiếng cười, như một tiếng nổ vang lên trong cái lặng im của cả lớp, và cho dù nỗi sợ bay đến ngay lập tức, nhốt chặt tiếng cười trong buồng kín, thì vẫn đã quá muộn mất rồi, tôi đã cười mất rồi. Cả lớp nghe thấy tôi cười và đang dồn mắt về phía tôi.

- Ai cười vậy hả? - cô giáo hỏi. Tôi đứng dậy, cúi đầu, tôi lúng túng, hai tai kêu ro ro, như thể tôi đã rơi vào trong vỏ một con ốc biển.

- Tại sao em lại cười hả? - cô giáo hỏi. Tôi biết trả lời cô thế nào bây giờ đây? Tôi muốn khóc, tôi sẽ khóc ngay bây giờ đây, vì tôi chẳng biết phải làm gì. Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng thì thầm nho nhỏ... - Cậu cứ bảo là cậu vui. - Đó là lời thì thầm của Kasia. Tôi ngẩng đầu lên.

- Vì em vui, - tôi trả lời và nhìn cô giáo với bộ mặt có phần ngây ngô, tôi mỉm cười. Mặc kệ, thế nào cũng được. Tôi không sợ. Lúc này cô giáo nở nụ cười trên môi.

- Điều này rất lô-gíc, - cô giáo nói. - Sao trong lớp ta lại có một cô gái lô-gíc như vậy nhỉ? Chúng ta đã quen biết nhau đâu.

- Thừa cô em là Marysia Kawczak, - tôi nói. - Em mới vào học trường này từ hôm qua, vì ngày hôm kia em mới lên Walbrzych cùng với bố mẹ, các em trai và em gái của em.

- Em có nhiều chị em và anh em không? - cô giáo hỏi.

- Thừa cô, ít hơn một trăm một chút ạ, - tôi trả lời, - nhưng nhiều hơn ba.

- Cô đoán là bốn, - cô giáo nói. Tôi gật đầu.

- Đúng.

- Em từ đâu đến đây?

- Dạ thưa cô, em từ Jawiszow đến. Đó là một làng nhỏ ở phía Tây Nam thành phố Walbrzych. Còn trước đó thì em ở Paris, nơi em đã mang về chiếc váy hết mốt. Mốt, hết mốt... đó chỉ là những khái niệm tương đối, hoàn toàn hết mốt.

Lạy Chúa, tôi đang đem đặt chuyện gì vậy? Ai đang làm nhảm qua miệng tôi thế này? Cả lớp chăm chú nhìn tôi. Có lẽ tôi bị điên mất rồi.

- Hay, - cô giáo nói, - Jawiszow thì cô biết. Có lần cô đã đến đó vì Glaza Krasnoludkow cách đó không xa, khi ấy cô muốn thăm một địa danh có cái tên gọi đẹp như vậy. Môn tiếng Ba Lan em được điểm mấy.

- Thừa cô, em nói dối có được không? - tôi hỏi.

- Em cứ nói đi.

- Em được điểm năm ạ.

- Thế nói thật thì là bao nhiêu?

- Nói thật, thưa cô, là điểm bốn, - tôi trả lời. - Nhưng em luôn luôn mơ ước điểm năm.

- Để rồi xem, - cô giáo nói, - cô có thể giúp em biến điều mơ ước này thành hiện thực. Bây giờ em cho cô biết thêm điều này nữa, gần đây em đọc gì?

Tôi đã đọc gì ư? Gần đây tôi đã đọc gì ư? Rồi tôi nghe thấy trong đầu có lời nhắc thầm, hình như của Kasia: - Những bức thư của Pascal...

- Những bức thư của Pascal, - tôi trả lời. Câu trả lời khiến cô giáo phải thét lên.

- Em được điểm năm đầu tiên của cô về sự bạo gan, - cô giáo nói. - Còn nếu đọc những cuốn tiếp theo thì đó sẽ là những cuốn sách bắt buộc phải đọc và ngữ pháp. Cho em ngồi xuống.

Tôi ngồi xuống. Kasia mỉm cười với tôi. Nhờ có cô bạn mà tôi đã mạnh dạn trước cô giáo và cả lớp. Cũng nhờ có Kasia mà trong tôi đã bùng lên sự quả cảm. Từ hôm nay, tôi sẽ luôn luôn là như vậy. Can đảm và tươi cười.

Kasia rướn nhẹ lông mày, như thể cô bạn của tôi đã biết tôi đang nghĩ gì.

Nếu đúng là Kasia đọc được tất cả ý nghĩ của tôi thì sao? Tất cả. Thậm chí cả những ý nghĩ... Một số ý nghĩ bẩn thỉu. Thí dụ... Mà thôi, tôi sẽ không nghĩ về chuyện đó nữa.

Và bất thành linh tôi cảm nhận một đàn những ý nghĩ bẩn thỉu đang bay vào đầu tôi.

Kazik Kaminski đứng đái vào bụi phúc bồn tử, tôi nhìn và trông thấy hết. Và hắn cũng nhìn tôi, và thấy tôi đang nhìn, và chẳng sao cả. Cả tôi cũng chẳng sao, tôi chỉ nhìn...

Zenus gào thét không ngưng nghỉ, tôi đứng bên cạnh, tay cầm chiếc gối, và tôi sẽ bóp họng nó, tôi thề, nó mà không chịu thôi gào thét thì tôi sẽ bóp họng nó...

Hoặc... Tôi đang sờ tay vào đó, người tôi đầm mồ hôi, tôi không muốn sờ tay vào, nhưng tôi vẫn sờ tay vào, tôi đang sờ tay vào...

Tôi là con lợn thối tha, tại sao lúc đó tôi lại không chết nhỉ? Kasia ơi, cậu giết tớ đi, tớ không xứng đáng là bạn gái, là em nuôi của cậu đâu.

Thế nhưng Kasia chẳng hề nhìn tôi. Cô nàng đang nghịch bút bi, đang nhìn ra cửa sổ. Chắc cô ấy đang nghĩ về những bản nhạc do mình sáng tác. Chắc phải hấp dẫn lắm đây: cô bạn liên tục nghĩ về các sáng tác của mình, về âm nhạc. Tôi chẳng có cái cóc khô gì để mà liên tục nghĩ về nó. Tôi đang sống, tôi đang nghĩ về điều tôi đang nghĩ, chỉ thế thôi. Liên tục nghĩ về một cái gì đó có lẽ chỉ những người vĩ đại, các nhà bác học, các nhà phát minh... Và khi làm mẹ, có trẻ sơ sinh thì cũng chỉ nghĩ về một chuyện. Hoặc khi bị đòn thì chỉ nghĩ về trận đòn khi vẫn còn đau. Hoặc một người nào đó sẽ nói xấu... hoặc nói tốt. Thì cũng sẽ nghĩ về chuyện này khá lâu.

Khi lần đầu tiên thấy thán, tôi cứ nghĩ, nghĩ hoài, tại sao lại có chuyện máu phải chảy ra khỏi người tôi lâu đến như vậy. Đây có thể là một sự sống, và hàng thán nó phải chết. Đây là một dòng sông đang trôi và đang trôi, nhưng ở đó không có tôm có cá, vì đây là sông máu mà,

con sông chảy qua tất cả mọi người phụ nữ trên toàn thế giới.

Tôi nghĩ về điều này và tôi nghĩ, còn ngày hôm kia đã kết cục ra sao, thì tôi đã biết và đã quên.

Tôi ngồi trên ghế, tôi đang nghĩ gì. Nghĩ gì nào? Tôi quên mất rồi. Đây đã là tiết học thứ ba trong ngày đẹp này, tiết học vẽ. Tiết học thứ hai là tiết toán, giống hệt như ở trường cũ, buồn tẻ. Thầy giáo dạy toán người nhỏ xíu, hói toàn diện, luôn miệng lặp lại cụm từ “Giả thiết”.

Chúng tôi học vẽ chim kền kền. Con chim này cô giáo mang từ phòng động vật học đến lớp. Nó là chim thật. Nhưng không phải là chim sống mà là chim nhồi bông. Tôi vẽ cái mỏ của nó. Quặp và nhọn. Nó có cái mỏ như vậy, liên tục hiện hiện trước mắt, và chẳng thể quay mặt đi... khiếp.

Tôi liếc mắt nhìn xem Kasia vẽ thế nào. Cô bạn vẽ con kền kền đang bay. Hơi lạ, nhưng đẹp. Con kền kền của tôi buồn và ác, con của Kasia đang bay.

Kasia thật tuyệt vời. Giờ giải lao chúng tôi đi ngoài hành lang trò chuyện. Tôi kể cho bạn ấy nghe về hai đứa em gái sinh đôi, về Zenus, về Tadziu. Bạn ấy rất muốn được gặp chúng nó. Tôi cũng muốn các em tôi làm quen với bạn gái của chị chúng. Nhất định thoát tiên các em gái của tôi sẽ ngượng ngùng, nhưng sau đó rồi chúng sẽ chóng quen thôi. Vì tôi đã quen với Kasia ngay lập tức cơ mà. Mà cũng có thể không phải trăm phần trăm như vậy.

Đôi khi Kasia nhìn tôi với dáng vẻ khiến tôi có cảm giác cô ấy là một người khác, một người tôi hoàn toàn không quen biết. Như thể Kasia là một người lớn, chỉ giả vờ là cô gái mười lăm tuổi mà thôi. Tuy nhiên, nói chung là tuyệt vời khi ngồi cùng bàn với bạn ấy, đi dạo ngoài hành lang với bạn ấy, nói chuyện với bạn ấy và cùng nhau im lặng. Và hãy nghĩ mà coi... sáng sớm hôm qua chúng tôi vẫn còn chẳng quen biết gì nhau, vậy mà hôm nay chúng tôi đã cặp kè bên nhau, trò chuyện và cười đùa cùng nhau.

Mấy đứa con gái mà hôm qua tôi ngồi cùng bàn, Klaudia, Magda, và tất nhiên cả Ewa Bogdaj nữa, chúng cũng đi với nhau, trò chuyện với nhau, cùng cười đùa với nhau, nhưng tôi có cảm giác nó gò bó thế nào ấy. Nhất là Ewa. Cô ta xinh gái, đi đẹp, cười đẹp, nhưng cô ta làm mọi thứ đó như thể đang biểu diễn trong nhà hát, như thể có rất đông người đang chiêm ngưỡng mình. Khi Ewa cùng với đồng bọn đi ngang qua chỗ chúng tôi thì tôi thấy lạnh cả người. Cô ta ghét tôi, tôi cảm nhận điều này. Tôi chẳng biết tại sao lại như vậy và làm sao tôi biết được, nhưng tôi biết.

Tôi có lỗi gì với cô ấy nhỉ?

Klaudia thì khác. Cô này kinh tởm tôi. Tôi chẳng biết tại sao, nhưng tôi hiểu cô ta. Tại vì, thí dụ cha đỡ đầu của tôi... Miệng cha rất hôi. Lúc cha con chào nhau, cha hôn tôi thì tôi chỉ muốn ngất xỉu. Mặc dù cha rất tốt, hay cho chúng tôi sô-cô-la, nhưng tôi không thích, mỗi khi cha từ thành phố Szczecin lên chơi. Cho nên tôi mới biết, nó là như thế nào khi người ta kinh tởm một người nào đó. Ngoài ra, chính tôi cũng có phần kinh tởm Klaudia. Lúc nào cô ta cũng cau có và khịt khịt mũi. Và mặc dầu cô ta xinh nhưng đó không phải là xinh.

- Ai vẽ xong rồi nào? - cô giáo dạy vẽ hỏi. Đúng lúc tôi vẽ xong. Tôi giờ hai ngón tay rồi đứng dậy:

- Em!

- Em lên đây, đưa cô xem, - cô giáo nói. Tôi cầm vội hình vẽ chạy lên bàn cô giáo, bất thành linh có tiếng ụcch, tôi ngã, nằm dưới nền nhà, nhìn thấy cái chân cổ giấu của Ziebinski béo bệu. Tiếng cười vang lên trong lớp, tất cả đứng dậy, nhìn, cái gì kêu ụcch như vậy. Đó chính là tôi. Tôi là người cuối cùng đứng dậy, vì từ dưới nền nhà. Tôi đau khuỷu tay.

- Có chuyện gì vậy hả? - cô giáo hỏi.

- Không sao đâu ạ, - tôi trả lời, - em bị vấp.

- Tội nghiệp, - cô giáo nói tình cảm. Tôi mang hình vẽ đưa cho cô giáo. Bị rách, vì lúc ngã tôi cầm cả hai tay, không tay nào buông ra cả. Cô giáo vuốt thẳng tờ giấy có hình vẽ.

- Không sao cả, - cô giáo nói. - Rất đẹp, cô cho em điểm năm.

Cô cầm bút chì ghi điểm năm bên dưới hình vẽ. Lúc này tôi nhìn thấy Kasia đi lại chỗ bàn Ziebinski. Bạn tôi nói: - Tại sao cậu lại ngáng chân bạn ấy hả?

- Việc đó liên quan gì đến cậu nào? - Ziebinski nói. - Còn cậu thì sao, cô gái trong suốt? Cậu đứng lùi ra đi, che lấp hết cả hình mẫu của người ta rồi đây này.

Ziebinski gạt tay Kasia ra, ngay lập tức cô bạn tát vào mặt Ziebinski. Kêu đánh bốp. Ziebinski đứng bật dậy khỏi ghế để đánh trả, bốp! Thật là khủng khiếp. Kasia nện tiếp cú nữa vào mặt hắn. Lần này là cú đấm vào chính giữa mặt. Trúng mũi.

Ziebinski ngã về phía sau, đè vào người Kawczak. Cô bạn ngồi đằng trước chúng tôi bắt đầu la hét điên loạn.

- Bạn ấy làm tôi bị chảy máu rồi đây này! - Kawczak thét to, lấy tay chùi máu trên mặt. Hóa ra đó là máu của Ziebinski, máu từ mũi cậu ta bắn ra xa đến như vậy. Cô giáo dạy vẽ mặt không còn hột máu chạy ra khỏi lớp. Ziebinski nằm, khóc sụt sướt, máu mũi hắn chảy đầm đìa. Kasia cúi xuống túm lấy áo hắn và quát to:

- Tại sao cậu lại ngáng chân bạn ấy hả?!

- Magda xúi tó, - Ziebinski nói lúng búng trong miệng. Kasia buông cậu ta ra, quay người lại. Lúc này tôi mới nhìn thấy mặt bạn tôi. Tôi mà không biết trước đây là Kasia thì chắc chắn tôi không thể nhận ra bạn mình. Tôi muốn bảo bạn ấy bình tĩnh lại, nhưng chẳng hiểu tại sao tôi không tài nào nhúc nhích nổi. Tôi đứng như trời trồng, miệng khô khốc.

Còn Kasia nắm chặt tay, bước lại chỗ Magda.

- Đúng thế không? - Kasia hỏi. - Mà xúi nó phải không?

Magda không còn ngồi trên ghế nữa, lùi ra phía cửa sổ.

- Hoàn toàn không phải thế, bạn ấy đồ điêu, - Magda trả lời, chạy ra khỏi lớp. Ziebinski rên la, đề nghị ai có khăn mùi soa thì cho hắn mượn, nhưng Kawczak không có, còn những bạn khác trong lớp thì không ai muốn cho hắn mượn. Vì sợ máu làm bẩn khăn. Kasia rút khăn mùi soa của mình ra ném cho Ziebinski. Bây giờ Kasia đã điềm tĩnh lại, nhưng mặt hầm hầm. Cô ấy về ghế của mình, ngồi xuống, cúi xuống vẽ tiếp. Bây giờ trong lớp chỉ có mỗi mình Kasia vẽ.

Cánh cửa lớp mở ra.

Cô giáo chủ nhiệm và cô giáo dạy vẽ vào phòng. Magda mặt tái mét lò dò bước theo sau.

- Các em đưa bạn xuống phòng y tế ngay lập tức, - nhìn thấy mặt bê bết máu của Ziebinski cô giáo chủ nhiệm ra lệnh. Kawczak và Magda đã đưa cậu bạn ra đến cửa. Ziebinski khóc, máu rơi nhỏ giọt. Ba người bước ra khỏi lớp.

- Kasia, - cô giáo chủ nhiệm nói, - em có thể nói cho cô biết tại sao em lại đánh bạn ấy?

Kasia ngẩng đầu lên khỏi hình vẽ rồi đứng dậy, nói nhỏ:

- Đơn giản là em đã đánh bạn ấy.

- Nhưng mà tại làm sao?

- Bạn ấy ngáng chân bạn Marysia Kawczak, - một học sinh gái nói.

- Đó không phải là lý do để đấm bạn như vậy, - cô giáo chủ nhiệm nói - Marysia có thể báo cho cô Szot cơ mà.

Kasia ngắt lời cô chủ nhiệm.

- Còn cô Szot chắc sẽ bảo, ôi, Ziebinski, Ziebinski, không đẹp đâu, em đừng làm như vậy nữa. Và nói như thế chắc là bạn ấy sẽ không bao giờ ngáng chân ai nữa cả. Em thừa biết những chuyện như vậy rồi.

- Em có thể xúc phạm bạn ấy.

- Em đấm bạn ấy là như vậy.

- Cho nên, theo em, đó là hành động chính đáng chứ gì? - cô giáo chủ nhiệm điềm tĩnh hỏi, nhưng nét mặt cô thì bực tức.

- Thậm chí chẳng phải theo em, - Kasia trả lời. - Đó là hành động chính đáng.

- Thế thì có lẽ đó là luật rừng, - cô chủ nhiệm nói. Kasia gật đầu.

- Đồng ý.

- Chúng ta không ở trong rừng, chúng đang ở trường học.

Kasia cười.

- Đó chỉ là vấn đề lời nói. Thậm chí thông minh có thể gọi là ngu dốt, còn ngu dốt gọi là thông minh. Em ngờ rằng chẳng ai để ý tới chuyện này.

- Chúng ta sẽ không nói chuyện theo cách như vậy, - cô giáo nói.

- Ô, nhất định là cô giáo biết những cách khác, - Kasia nói mỉa. - Tri thức nhân loại là vô bờ bến cơ mà.

- Cô yêu cầu em cất những chuyện tiểu lâm của mình đi, để dịp khác.

- Em sẵn lòng, - Kasia trả lời. - Em đã cất đi rồi ạ. Vậy bây giờ cô còn hỏi em câu gì nữa không ạ? Vì nếu cô không hỏi nữa thì em muốn vẽ nốt bức tranh.

- Kasia! - cô giáo dạy vẽ điên tiết quát. - Em ăn nói như vậy đấy hả?!

- Em đang ăn nói, như em đang ăn nói! - Kasia nói to. Cầm lấy hình vẽ của mình, vò thành một cục tròn rồi vứt xuống nền nhà. Cho tất cả sách vở vào túi của mình, Kasia nói càng lúc càng to:

- Tôi cần quái gì tất cả những cái đó. Kasia nào, Kasia nào?! Các người cút khỏi mắt tôi, và cút ngay lập tức!

Kasia cầm lấy túi đeo, đi qua trước mặt chúng tôi, vì ba người chúng tôi đang đứng cạnh bàn: cô Turska, cô Szot và tôi, rồi đến đứng cạnh con kèn kèn. Chỉ tay vào con chim.

- Hãy nhìn xem, - Kasia nói, - đây là con vật làm mẫu. Nó đứng một cách lễ độ ở nơi ta đặt nó. Vấn đề chỉ là ở chỗ, nó có não chim và nhồi bông. Em hứa với hai cô là em sẽ không cho nhồi bông em đâu. Không cho bất kỳ một ai. Tạm biệt.

Kasia bước ra ngoài, đóng cửa đánh sầm. Hai cô giáo đứng ngó người. Tôi cũng vậy. Cả lớp im phăng phắc.

- Như vậy là đã vượt qua mọi giới hạn, - cô giáo chủ nhiệm nói. - Tôi sẽ phải nói chuyện với mẹ của em ấy.

- Còn em thì em cho rằng, đây là một xì-căng-đan, - Ewa Bogdaj bất thành linh nói. Phải đưa bạn ấy đến trường đặc biệt, không thì bạn ấy sẽ đánh chết tất cả chúng ta. Bạn ấy không có coi chúng ta ra gì đâu!

- Ewa, em ngồi xuống, - cô giáo chủ nhiệm yêu cầu.

- Em xin vâng, chỉ có điều xin cô hãy nói cho em biết, sao lại có chuyện bạn ấy có thể vào lớp và ra khỏi lớp bất kỳ lúc nào bạn ấy muốn! Phải chăng Katarzyna Bogdanska là con bò cái thiêng? Nhưng có phải chúng ta đang ở Ấn Độ đâu nào. Theo chỗ em biết, thậm chí bạn ấy không bị điểm hạnh kiểm thấp. Chính cô giáo chủ nhiệm vừa mới nói lúc nãy đấy thôi, trường học đâu phải là rừng. Thế mà, luật đối với chúng em lại khác luật đối với bạn ấy. Hay là như nhau? Một khi như nhau thì chúng em cũng có thể không đến lớp chứ gì?

Cô giáo chủ nhiệm phẩy tay, bước ra ngoài.

- Bạn ấy mà là con điên thì phải giao bạn ấy cho bệnh viện tâm thần, - Ewa kết thúc. Cô bạn ngồi xuống, thì thầm với Klaudia.

- Cho em về chỗ, - cô Szot nói với tôi. - Và cô yêu cầu im lặng. Các em chỉ còn mười phút để vẽ xong hình.

Tôi cầm lấy con kèn kèn của tôi và quay về bàn. Nguyên do mọi chuyện chính là tôi. Nhẽ ra tôi phải khuyên Kasia sớm hơn, để cho bạn ấy giữ bình tĩnh. Tôi đúng là con chồn nhát gan và con dở hơi. Nhẽ ra tôi đã có thể nói với bạn ấy, rằng Ziebinski không hề ngáng chân mình đâu.

Chỉ có điều làm sao tôi biết được, sự việc sẽ kết cục tệ hại như vậy? Bạn tôi bình tĩnh và nói nhỏ như thế. Còn Ziebinski thì to béo và khỏe như thế. Thế mà Kasia chẳng sợ tí nào. Đấm mạnh. Kêu đánh bóp. Cu cậu khóc như một đứa trẻ con. Có lẽ tôi chẳng dám đấm ai cả, kể cả khi điên tiết. Tôi chưa hề đánh bất kỳ ai, cho dù tôi đã nhiều lần chịu trận. Hai đứa chúng tôi đang

vui, đang vẽ đẹp như vậy.

Tôi cầm hình vẽ lao lên bảng để mà làm gì nhỉ?

Tôi mà cứ ngồi nguyên tại chỗ, cứ vẽ tiếp, thì làm gì có chuyện Ziebinski ngáng chân tôi, và như vậy bây giờ tôi và Kasia vẫn ngồi bên nhau, chắc mọi chuyện tốt đẹp. Tôi không tin Magda đã xúi Ziebinski ngáng chân tôi. Bạn ấy xúi hấn làm vậy để mà làm gì nào? Vì tôi có làm gì Magda đâu.

Trên đường từ trường về nhà, tôi cứ bị ám ảnh chuyện này. Tôi có cảm giác Ewa căm ghét tôi. Đó là cô ta căm ghét Kasia, còn căm ghét tôi chẳng qua vì tôi kết bạn với Kasia. Sao cô ta nói xấu bạn ấy... Sao cô ta căm thù bạn ấy, nhưng lại trút lên đầu người khác.

Kawczak bám theo tôi. Đi bên tôi, hấn nói:

- Có khi chúng mình là họ hàng với nhau, thế mà chúng mình không biết nhỉ?

- Có khi, - tôi đáp.

- Có vẻ như trên thế giới này có một ít người có họ Kawczak, - Kawczak nói - thế nhưng...

Tôi dừng lại.

- Theo cậu, - tôi nói, - liệu có khả năng Magda đã xúi Ziebinski ngáng chân tớ hay không?

- Có khả năng, - Kawczak trả lời. - Vì chàng yêu nàng mà. Nhưng có lẽ không yêu say đắm lắm đâu, vì chàng đã tiết lộ nàng ngay lập tức.

- Hay là hấn chỉ nói dối thế thôi?

- Ziebinski không nói dối đâu, - Kawczak, vẻ mặt suy tư, nói. - Mặc dầu đôi khi hấn cũng thích nói dối. Với ông bạn này thì chẳng biết đâu mà lần. Ra vẻ là bạn thân của tớ, nhưng có lần trong giờ toán, thầy giáo hỏi, ai thả con ruồi trâu, thì hấn lại đổ thừa cho tớ, trong khi chính hấn thả con ruồi này. Hấn rất đáng phải ăn quả đắng thôi sơn của Bogdanska, lâu rồi không có ai cho hấn một quả trời giáng như vậy. - Kawczak cười. - Và cả lớp đã được tiêu khiển chút xíu. Có lẽ hấn mất phải đến năm lít máu chứ chả chơi.

- Cậu cứ nói quá, - năm lít là toàn bộ số máu có trong cơ thể một người rồi còn gì. Hấn mà mất đến gần ấy máu thì hấn đã toi đời rồi còn đâu.

- Người béo và môi đỏ như hấn thì phải có chí ít là mười lít máu. Như vậy hấn vẫn còn một nửa. Này, có thật là cậu đã ở Paris hay không?

- Đúng, - tôi đáp. - Thế thì sao nào?

- Vì cậu biết không, lúc này, ở đây, bọn mình đang ở Paris đấy.

- Sao?

Kawczak chỉ xuống vỉa hè dưới chân chúng tôi.

- Chỗ này, nơi chúng ta đang đứng, là khu phố được gọi là Paris, - cậu bạn nói. - Trên bất kỳ tấm bản đồ nào cậu cũng có thể đọc cái tên này. Thôi, chào người cùng họ, tớ chuồn đây.

Và hấn chuồn. Tôi còn định hỏi hấn cái gì đó nữa, nhưng tại đầu óc tôi chìm đắm trong

chuyện Paris nên tôi quên mất. Những ý nghĩ dị thường chui vào đầu tôi. Đó là: hôm qua tôi ngã vào người Kawczak, chỉ thiếu chút nữa là tôi làm gãy một cái răng của hắn. Hôm nay Kasia đâm Ziebinski chảy máu mũi. Chúng nó ngồi cùng bàn, tôi và Kasia ngồi cùng bàn. Nhưng khi tôi ngã vào Kawczak, thì tôi vẫn còn chưa biết, tôi sẽ ngồi cạnh Kasia, và tôi vẫn chưa thân quen Kasia. Hôm nay hai chúng tôi mà không ngồi cạnh nhau thì chắc Ziebinski đã không bị ăn quả đấm.

Trong lớp có hai bạn gái tôi thích. Kasia và Ewa. Hóa ra hai cô bạn có họ nghe na ná như nhau. Bogdanska và Bogdaj. Rất lạ. Như thể mọi thứ đều có đôi. Tại vì họ của Kawczak cũng giống họ của tôi...

Chân tôi bước, và tôi chẳng biết mình phải làm gì. Phải chăng Kasia không muốn tôi đến với bạn ấy? Phải chăng bạn ấy giận tôi? Phải chăng nhẽ ra lúc đó tôi phải cầm lấy cặp và chạy theo bạn ấy ra khỏi lớp? Nhưng làm như thế đâu có được. Tôi không biết làm như vậy. Chưa bao giờ tôi bỏ một ngày học nào cơ mà. Kể cả khi bị ốm, tôi không hề nói cho mẹ biết, tôi vẫn đi học bình thường. Cho dù thế giới này nát tan, tôi vẫn đến trường. Và đó chẳng phải tại vì tôi rất thích đến trường. Đơn giản: cái cần làm thì cần làm.

Ngày hôm nay khai mào đẹp như thế, cho đến tiết học thứ ba mọi cái đều tuyệt vời. Còn sau đó... Kasia bỏ đi, tôi lại lặng im, cái gì tôi cũng sợ. Khi ở bên Kasia thì tôi cảm thấy mình như là một người khác. Già dặn hơn, thông minh hơn và vui tính. Tại vì bình thường có lẽ tôi không vui tính. Không khi nào tôi cười nhiều đến như vậy, như khi tôi ở bên Kasia. Khi ở bên Kasia thậm chí tôi còn biết nói chuyện với người lớn, chẳng hạn, hôm nay tôi đã nói chuyện với cô Trauman dạy môn tiếng Ba Lan. Còn bình thường, ngay cả trò chuyện với mẹ tôi cũng không thạo. Với bố thì hầu như tôi chẳng chuyện trò gì cả. Tôi sợ người lớn.

Cái thành phố Walbrzych này đẹp thật. Nhất là chỗ này, cạnh quảng trường. Một số ngôi nhà nom bẩn thỉu và xám xịt, nhưng lại đẹp. Như thể những ngôi nhà ma thuật. Các con phố thì vừa nhỏ vừa dốc. Mùa đông có thể trượt tuyết ở đó. Ở chỗ này tôi cảm thấy như mình đang đọc truyện cổ tích.

Và ở đây có vô khối cửa hàng. Người đông đúc, mỗi người đi một hướng, mỗi người có công việc của mình. Tựa hồ những chú kiến chăm chỉ. Tôi rất thích ngắm tổ kiến. Tôi có thể đứng hàng giờ liền để quan sát tổ kiến, xem kiến di chuyển. Khi nào kiến bò vào chân thì phải bỏ chạy.

Hang chuột chũi tôi cũng thích. Tôi thích mừng tượng về những hành lang ngầm mà chuột chũi đào trong lòng đất. Có một lần tôi bắt được chú chuột chũi con. Nom nó cực kỳ dễ thương. Tôi vuốt ve lông nó, rồi tôi thả nó vào hang để cho mẹ nó tìm được nó. Khi nó bò, cái đầu nó nom đến là buồn cười. Ngày hôm sau tôi lại đến, con chuột chũi vẫn còn nằm đó, nó không còn sống nữa. Mẹ tôi bảo nó chết là tại tôi. Tại vì tôi đã vuốt ve nó, tôi đã ôm nó, cho nên sau đó mẹ nó không dám đến với nó nữa, khi mẹ nó ngủ thấy hơi người. Nhưng làm sao tôi biết được là không được làm như vậy. Đôi khi có chuyện oái oăm như vậy đó. Có thể làm hại kẻ khác một cách vô tình.

Ô, cổng nhà Kasia đây rồi.

Đây là cánh cổng hôm qua tôi đứng trốn, sợ hết hồn. Nhưng tôi đúng là con đàn. Leo lên cầu

thang tôi nhớ lại mình đã nghĩ Kasia là cô gái Digan như thế nào. Chỗ này Kasia giả vờ là muốn xem bói cho tôi. Tôi đứng, chìa tay ra và gí tay vào tia nắng mặt trời lọt qua ô cửa nhỏ. Và tôi còn nhớ lại, Kasia đã bảo rằng tôi có thể trả tiền bói bằng trứng.

Tôi bấm chuông cửa. Một lần, lần nữa. Tôi đợi, tôi đợi... chẳng thấy gì. Hay là Kasia không có nhà? Hay là bạn ấy đang ở quán cà phê, ngồi ăn kem? Hay là bạn ấy đang ngồi ngoài đài phun nước mà tôi không để ý? Tôi ấn chuông lần cuối, rồi đi. Tôi lại ấn chuông và áp tai vào cửa. Lặng im. Hay là Kasia đang chơi đàn nên không nghe thấy nhỉ?

Lần ấn chuông này mới thật là lần cuối. Nghe thấy có tiếng động. Cánh cửa mở ra. Kasia đứng giữa cửa.

- Cậu vào nhà đi, nhanh lên, - Kasia nói và chạy ngược trở lại. Tôi bước vào, đóng cửa và chốt lại. Ôi, tôi quên chùi chân. Nhưng hôm nay trời khô ráo. Tôi đặt cặp sách lên tủ con và bước vào căn phòng đằng sau bức rèm che.

Hôm nay chỗ này sáng.

Các bức rèm cửa sổ được mở ra, Kasia đứng cạnh chiếc đàn piano, ấn các ngón tay lên các phím đàn, nhưng chẳng nghe thấy gì cả, không có tiếng nhạc, chỉ nghe thấy tiếng động do các ngón tay chạm vào các phím đàn mà thôi. A ha, vì Kasia đeo tai nghe và nghe nhạc trong tai nghe này.

Bây giờ cô ấy cởi tai nghe ra, bật máy ghi âm. Vẫn đứng bên cạnh đàn như lúc nãy.

- Mình sắp xong rồi đây, - Kasia nói với tôi. - Mười lăm phút.

Bạn ấy ngồi phía sau chiếc bàn có nhiều nút vặn, đeo tai nghe. Bật cả hai máy ghi âm, Kasia dùng tay giữ hoặc kéo lùi các nút tròn. Tôi đứng bên cạnh xem các động tác của bạn ấy. Lại vặn các nút.

- Đô rê, - Kasia nói. - Một lần nữa. - Và lại lùi băng ghi âm, lại vặn các nút tròn. Kasia mỉm cười, gật đầu. Ok. - Kasia nói. Liếc nhìn tôi. - Thoạt tiên tớ chơi sáo, nhưng bây giờ tớ chợt nghĩ ra, là để sáo đến phần cuối. Đúng rồi, cậu chẳng biết gì cả. Khi đợi cậu tớ đã ghi hết vào băng rồi. Chúng mình sẽ cùng nghe bản nhạc này. Thằng bé có còn sống không đó?

- Còn, - tôi trả lời, - hẳn chẳng bị làm sao cả. Chỉ bị sưng mũi thôi.

- Tớ sợ rằng đã đánh hấn gãy xương.

- Không gãy đâu, - tôi nói, - hẳn nắn bóp người rồi bảo không bị làm sao cả.

- Lúc tớ chạy ra khỏi lớp có ai nói gì tớ không?

- Không, chỉ có Ewa... nhưng chẳng có sao cả.

- Ewa? - Kasia tỏ vẻ ngạc nhiên. - Bạn ấy nói gì?

- Bạn ấy bảo cậu thường xuyên không đến trường, còn mọi người phải đến, liệu như thế có công bằng hay không?

Kasia cười.

- Thế cơ à, - Kasia nói. - Cô gái Bogdaj là người đấu tranh đòi bình quyền, ha ha. Còn bây giờ cậu hãy bịt tai lại vì tớ sẽ nện đàn.

Kasia chạy vào góc nhà, nhấc tấm nhựa đen óng ánh che vật gì đó lên. Đó là mấy cái trống. Cô bạn quay về chỗ máy ghi âm, bật máy, đeo tai nghe, rồi lại chạy về chỗ mấy chiếc trống.

- Bộ gõ phải thật sống động, - Kasia thét to vào tai tôi. - Vì nếu lấy từ máy vi tính thì chỉ như con bướm dính trong tủ trưng bày của thợ chữa đồng hồ mà thôi. Còn bây giờ cậu hãy ngồi im!

Kasia ngồi bất động một lát, rồi bất thành linh gõ dùi lên các trống. Tôi đứng và không dám nhúc nhích, vì cô ấy đang ghi âm.

Kasia quả là đa tài, nhạc cụ gì cũng chơi thạo. Tay gõ dùi trống liến thoắng. Bây giờ gõ chậm lại, càng lúc càng chậm hơn. Và kết thúc bằng một cú gõ thật mạnh. Kasia chạy đến chỗ máy ghi âm, đảo lại băng, rồi nghe qua tai nghe.

- Cậu mà thấy chán, - bạn tôi nói, - thì đọc Pascal đi. Cậu mến mộ cô Trauman, thì bây giờ hãy đọc đi. Tìm trên bàn ấy.

Tôi bước lại chỗ bàn làm việc và lục đồng sách. Đây rồi. Một bìa sách có dòng chữ “Pascal” [2]. “BLAISE PASCAL”. Tôi mở cuốn sách ra và tôi chẳng biết đọc gì cả. Tôi liếc nhìn sang phía Kasia.

- Nhưng mà không phải tiếng Ba Lan, - tôi nói. Kasia kéo tai nghe ra khỏi tai.

- Cậu nói gì hả?

- Sách không phải bằng tiếng Ba Lan!

- Xin lỗi, tớ quên mất. Thế thì cậu đọc tạm cuốn khác vậy.

- Nhưng ngộ nhỡ ngày mai cô Trauman hỏi tớ về Pascal thì sao, - tôi hỏi lại. - Thế cuốn sách này viết về cái gì vậy?

- Cậu tưởng tớ nhớ hay sao? - Kasia nói, đoạn hất đầu về phía tôi. - Mang lại đây tớ xem nào.

Tôi bước lại, đưa cuốn sách cho Kasia. Kasia lật vài trang.

- Ô, thí dụ cái này. Khi đọc quá nhanh hoặc quá chậm thì không hiểu gì cả. Và sáu mươi chín bis. Hai vô tận, một chính giữa. Khi đọc quá nhanh hoặc quá chậm thì chẳng hiểu gì cả.

Kasia nhìn tôi.

- Cậu hiểu không? - Kasia hỏi. Tôi nhún vai.

- Không, - tôi trả lời.

- Trời đất ơi, - Kasia nói, - có nghĩa là thế này, con người bị ngạt thở khi mắc kẹt ở giữa, vì tiếc thay, hoặc không tiếc thay, hai vô tận không phải cho con người. Đơn giản không nào?

Tôi thở dài.

- Và tớ sẽ phải nói như vậy với cô Trauman?

- Nói câu này chắc là cậu giải quyết xong cô giáo, - Kasia cười. - À, cậu bồi tiếp vào câu này

cụm từ sau: Con người ta sống một mình và chết một mình.

Đúng là, nếu đọc quá chậm thì chẳng thể hiểu gì cả. Hồi tôi học đọc ở lớp một, trước khi đánh vần từ thứ ba thì tôi đã quên mất từ thứ nhất.

Tôi xem cuốn sách này của Pascal. Trang đầu viết: "PARIS".

Nhất định đây là tiếng Pháp. Tôi cầm cuốn sách khác. Khi nhìn bên cạnh thì tất cả các trang đều đỏ. Tôi mở ra: giấy trắng. Lại "PARIS".

Con người ta sống một mình và chết một mình. Có lẽ đó là người cô đơn chứ còn gì nữa?

Từ Paris cứ ám ảnh tôi mãi. Thoạt tiên, hôm qua, Ewa Bogdaj nói về nó. Bảo rằng, nhất định tôi đến từ Paris. Sau đó Kawczak nói rằng, chúng ta đang ở Paris đấy. Bây giờ tất cả các cuốn sách này đều từ Paris. Tôi đã định hỏi Kawczak cái gì ấy nhỉ?...

Ôi, cô bạn tôi có phom người mới đẹp làm sao, nhỏ nhắn. Tôi muốn bê bạn lên rồi đặt xuống ngay. Tôi chùi tay vào áo len. Tôi run lên bần bặt như thể đang cầm trong tay con đĩa đen ngòm. Phui, đây là con quỷ méo mó đáng sợ. Phui, phui! Có lẽ Kasia nói gì đó với tôi.

Tôi quay mặt đi. Không, không phải nói với tôi. Kasia đang lẩm nhẩm hát, khom người xuống bàn trộn nhạc [\[3\]](#). Kasia lại ở nhà một mình, như hôm qua. Tôi vẫn chưa nhìn thấy mặt mẹ và bố của bạn ấy. Chẳng biết diện mạo hai cụ như thế nào, và Kasia giống mẹ hay giống bố hơn. Vì tôi giống mẹ hồi mẹ tôi còn trẻ. (Vì tôi giống mẹ hồi mẹ còn là một cô bé???)

- Cậu lại đây, nhanh lên, - Kasia gọi. Tôi bước lại chỗ cô bạn. Kasia áp micro vào sát miệng tôi rồi nói - Tớ cần tiếng cười của cậu. Cậu cười thật to lên đi nào.

- Tớ không biết, - tôi nói, - chưa bao giờ tớ cười vào micro.

- Thì cậu cứ thử cười đi. Hãy tưởng tượng một cái gì đó vui vui

Một cái gì đó vui... cái gì đã từng vui nhỉ? Có một lần cha đỡ đầu mang đến một cái mặt nạ bằng cao su hình mặt khỉ. Nom rất là buồn cười. Cha đeo mặt nạ vào, rồi nhảy lom khom như một con khỉ, khua chân múa tay. Cả nhà cười vỡ bụng. Sau đó cha đeo mặt nạ cho Tadziu, nó chạy ra ngoài vườn, còn chúng tôi nhìn qua cửa sổ.

Lúc đó bác Kaminska đang nhổ củ cải đỏ. Tadziu từ trong bụi cây nhô người ra và hô: - HUUU!
- Bác Kaminska nhìn thấy nó, bỏ chạy. Sau đó bác ấy kể, nhờ có phép màu bác ấy mới không bị chết đứng khi nhìn thấy con quái vật. Chẳng ai tin lời bác ấy nói, còn chúng tôi cũng không tiết lộ chuyện này. Chuyện xảy ra lâu lắm rồi.

- Xong chưa? - Kasia hỏi.

- Rồi, - tôi đáp và tôi bắt đầu cười, nhưng hơi buồn và miễn cưỡng.

- Cậu nhìn mặt tớ đây này, - Kasia nói. Tôi nhìn, còn cô bạn có nét mặt nom rất buồn cười và gật gật cái đầu cũng rất buồn cười. Tôi bật ra tiếng cười, Kasia ấn phím máy ghi âm và ngay lập tức tôi không muốn cười nữa. Kasia nói ngọng bằng giọng nhỏ nhẹ:

- Còn bây giờ, cô Mania, một lữ chuyên gia về môn cười khúc khích, xin trình diễn lược các quý vị.

Kasia trở mắt nhìn tôi. Còn tôi cười, tôi cười và tôi cười, Kasia ghi âm... bất thành linh tiếng chuông nổi lên. Kasia liếc nhìn đồng hồ.

- Nhất định là cô Zenobia gọi chuông rồi, - Kasia nói. - Cô ấy quên chìa khóa hay sao?

Tiếng chuông lại vang lên. Kasia chạy ra mở cửa, tôi nghe rõ, cô bạn đang mở cửa. Một giọng nói quen:

- Chào Kasia, tôi gặp mẹ em được không?

- Rất tiếc, - Kasia trả lời. - Mẹ em phải tối muộn mới về.

- Em không mời tôi vào nhà hay sao? - giọng nói này hỏi và lúc này tôi mới nhận ra. Đó là giọng cô Turska, chủ nhiệm lớp chúng tôi.

- Vâng, xin mời vào, - Kasia nói.

Tôi nghe thấy tiếng đẩy cửa và giọng cô Tursska: - Chúng ta có thể điêm tĩnh nói chuyện với nhau một lát được không?

- Rất sẵn sàng, - Kasia trả lời. Và chuyện gì sẽ xảy ra khi cô chủ nhiệm nhìn thấy tôi ở đây nhỉ? Nhất định cô sẽ yêu cầu tôi đi ra ngoài, trong khi chúng tôi đang vui vẻ như vậy. Tôi sẽ không đi đâu.

Tôi trốn sau tấm rèm che cửa sổ. Tôi nghe thấy tiếng chân cô chủ nhiệm bước vào phòng. Trời đất ơi, sao tôi lại tối kiến đến thế này nhỉ? Lát nữa Kasia mà gọi thì thật bẽ mặt khi phải bước ra từ sau tấm rèm che. Tôi có cách rồi, tôi sẽ giả vờ là chúng tôi đang chơi trò trốn tìm.

Tôi đứng và hầu như nín thở.

- Vậy đây là vương quốc của em hả? - tôi nghe giọng cô chủ nhiệm. Ngay sau đó là tiếng cười và giọng nói của Kasia:

- Nếu vậy thì là một tiểu công quốc, một tiểu công quốc lụi tàn. Cô uống cà phê không ạ? Hay là cô uống trà?

- Có lẽ em cho cô cà phê, - cô giáo chủ nhiệm nói.

- Có ngay đây ạ, - Kasia nói và tôi nghe thấy tiếng chân cô bạn bước ra ngoài. Lúc này, tôi nghe thấy tiếng chân cô giáo đi đi lại lại trong phòng.

Nếu cô mà đi ra chỗ cửa sổ thì sao nhỉ?

Tôi nghe thấy tiếng ho của cô. Còn cách xa tôi. Tôi nhìn xuống dưới xem chân có bị lòi ra ở bên dưới rèm che hay không, nhưng tấm rèm che rất dài, gấp khúc trên thảm.

Kasia đang bước đi, tiếng chân nhỏ nhẹ.

- Xong rồi cơ à, sao nhanh thế? - cô chủ nhiệm ngạc nhiên hỏi.

- Vì em rút từ trong phích ra, - Kasia trả lời. - Được không ạ?

- Tất nhiên, - cô giáo đáp. Chỉ cầu mong Kasia đừng nghĩ đến tôi, đừng có tìm tôi. Tôi liếc mắt nhìn sang bên. Trong kính cửa tôi nhìn thấy hình cô chủ nhiệm Turska và Kasia. Không được rõ cho lắm, vì sau kính là cảnh nhà cửa.

Tôi nhìn thấy Kasia đang đặt chiếc khay với tách cà phê lên chiếc bàn con bên cạnh sofa. - Em mời cô, - Kasia nói giọng ngọt ngào. Cô giáo ngồi, Kasia cũng vậy. Kasia đẩy lọ đường về phía cô chủ nhiệm, cô dùng thìa khuấy cà phê rồi đẩy lọ đường về phía Kasia.

- Em cảm ơn, em không uống đường, - Kasia nói. Cô chủ nhiệm nâng tách cà phê lên môi, uống một ngụm. Tôi nhìn... người thợ thông ống khói đang đi trên mái nhà phía bên kia. Quần áo trên người tôi không có một chiếc khuy nào, vì bên trong chiếc áo len là áo thun và váy ngắn thêu.

- Ở nhà em dễ chịu thật, - cô chủ nhiệm nói.

- Em cảm ơn, - Kasia nói và thở dài thành tiếng. Cô chủ nhiệm cũng thở dài. Cả hai cùng cười.

- Các cuộc nói chuyện nghiêm túc thường rất khó khai mào, - Kasia nói.

- Thế thì, Kasia này, có lẽ cô khai mào, - cô chủ nhiệm nói, - rằng, cô rất quý em. Và nếu như cô có nói điều gì đó khó chịu thì chỉ vì lợi ích của em mà thôi.

- Và em cũng rất quý cô, - Kasia nói. - Cô là một người đàn bà dễ mến, điềm đạm, thanh nhã. Còn em, như cô biết đó, chỉ là một cô gái bé nhỏ, không điềm đạm, hay quấy rối, một cô gái rất lấy làm tiếc rằng, mình rất hay gây gổ. Em xin đặt bàn tay tượng trưng lên trái tim tượng trưng và em vô cùng xin lỗi.

Cô chủ nhiệm cười.

- Em nói hay lắm.

Kasia nói tiếp:

- Em luôn luôn tự hứa với mình, rằng em sẽ không can thiệp vào thực tại, phải cái lúc nào em cũng quên chuyện này.

- Đúng, cô biết, đó là cái khó. Đôi khi cô cũng gặp phiền toái y như vậy. Bụng muốn nói ra tất cả, phải cái, mình là người lớn và sống chung với mọi người.

- Em hứa với cô là em sẽ tập dần. Em sẽ luôn luôn mang theo chai nước. Nếu có chuyện gì thì uống một ngụm rồi giữ nước trong miệng, chừng nào lưỡi đang thiêu đốt.

Cô chủ nhiệm lại cười. Hai người trò chuyện với nhau rất hay. Cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi thế mà hay đáo để.

- Kasia này, em biết không, cô rất lo cho em. Cô nhớ, có thời cô đã từng là một đứa bé vui nhộn như vậy...

- Ô, đúng rồi, - Kasia ngắt lời cô. - Cô đã sung sướng và vui nhộn như các cô bé ở Liên bang Xô viết.

- Đừng có nhạo báng, Kasia. Khi cô vào lớp dạy các em, cô luôn luôn thấy vui, vì cô sẽ được nhìn thấy gương mặt tươi vui của em.

- Sao, - Kasia nói, - hình như em đang trong giai đoạn tuổi mới lớn cơ mà. Đó là giai đoạn, trong đó hàng loạt câu hỏi lạ lùng đủ các kiểu từ bốn phía ập vào cái đầu bé bỏng, và phần lớn các câu hỏi đó không bao giờ có câu trả lời.

- Đúng vậy đó, - cô chủ nhiệm nói. - Nhưng cô hứa với em, điều này cô biết do kinh nghiệm bản thân, rằng nhất định sẽ đến lúc em tìm được các câu trả lời cho những câu hỏi đó.

- Em không dám chắc như vậy, - Kasia đáp.

- Đơn giản là cần phải sống và vui mừng với những gì mà mỗi ngày mang lại, - cô chủ nhiệm nói.

- Em vui mừng đấy chứ, nhưng theo cách của em.

- Rồi, cô biết, - cô chủ nhiệm nói. - Em thích âm nhạc, em có tài năng. Cô ghen tị với em nhiều lắm đó, thật là tuyệt vời khi có tài năng. Đó là một món quà vĩ đại.

- Em lại muốn nói khác cô, thật là khủng khiếp khi có tài năng.

- Cô không hiểu. Tại sao nào?

- Em không thích cụm từ này, nó nông cạn lắm, thế nhưng cứ gọi là tài năng đi cũng được. Cô có biết đó là gì không? Đó là một vết thương mà ta luôn luôn phải gãi và gãi.

- Tại sao lại phải gãi vết thương? - cô chủ nhiệm ngạc nhiên.

- Vì nó đang lành mà lại.

- Em biết không, cô không am hiểu việc này, cô dạy môn sinh vật học. Thế nhưng theo sự hiểu biết khiêm tốn của cô thì, cô mà có tài năng thì có lẽ cô sẽ rất, nhưng mà là rất sung sướng. Có thể là một cái gì đó mà nhiều người không làm...

- Cô nói hoàn toàn có lý, - Kasia nói bằng tông giọng lạ. - Thật là thích thú khi mình đứng về phía thiểu số.

- Em thấy chưa?

- Vì em vẫn còn đang rất là trẻ con cho nên em hay phóng đại, - Kasia nói, mỉm cười. - Đó là tự khen nổi đau của mình một cách dơ dáy. Em tởm lợm chính mình.

- Em đừng nói như vậy. Em là một cô gái thông minh, tuyệt vời, em thông minh hơn các bạn cùng trang lứa. Rồi sẽ có ngày em lừng danh, cô tin như vậy. Chỉ có điều, cô học trò yêu quý của tôi ơi, em phải hiểu rằng, mọi cái đều cần có thời gian. Bây giờ em đang học phổ thông cơ sở, trước mắt em còn trung học phổ thông và đại học. Một ít năm nữa em sẽ phải điều hòa việc học tập ở trường và những sở thích cá nhân ngoài nhà trường. Như thế là chúng tôi đã tha thứ cho em nhiều lắm rồi đó. Cô đã tính rằng, trong số một trăm chín mươi hai ngày học kể từ đầu năm em đã bỏ học tám mươi bảy ngày, như vậy là gần một nửa. Và chỉ có độc một lần em nộp giấy xác nhận của bác sĩ.

- Tại vì sẽ là chuyện buồn cười, - Kasia nói. - Chắc cô giáo biết mẹ em làm việc ở đâu. Còn em quen biết tất cả các bạn nam cũng như tất cả các bạn gái của mẹ em.

- Kasia, cô hiểu ý của em, nhưng những ngày nghỉ đó của em là những ngày không có lý do. Cô phải hạ thấp điểm hạnh kiểm của em. Cuộc họp hội đồng nào cô cũng phải đấu tranh với thầy hiệu trưởng vì em.

- Em học có kém không thừa cô? Đã có lần nào em nhận điểm ba chưa?

- Như thế nghĩa là gì? Em phải hiểu rằng, chúng tôi có con sổ thống kê của mình. Đó là chưa kể, em đã nêu một tấm gương xấu cho các học sinh khác.

- Em biết, đã có lần cô nói với em như vậy.

- Em thấy chưa, - cô chủ nhiệm nói. - Kasia, em hãy hứa với cô đi, từ nay đến cuối năm chỉ còn hai tháng nữa thôi, hàng ngày em sẽ đến trường đều đặn.

- Em có thể hứa với cô. Thế nhưng, cô khỏi lo cho em đi. Em có thể nhận điểm ba hạnh kiểm.

- Kasia này, em hãy tin cô đi, nếu bị điểm ba hạnh kiểm thì em sẽ khó lòng được lên học trung học phổ thông. Chẳng ở đâu người ta ưa những kẻ trong song sắt. Cô biết, cô đang nói gì.

- Nói chung họ khỏi phải thích em. Em sẽ không học bất kỳ trường trung học phổ thông nào cả. Mẹ em đã hứa rằng sẽ không làm khổ em về chuyện đến trường nữa. Phổ thông cơ sở là bắt buộc, xong, em sẽ tốt nghiệp trường này, vì em không thích cảnh sát. Nhưng chuyện đi học của em chấm dứt ở đây.

- Kasia, em chớ có đùa, - cô chủ nhiệm nói.

- Em nói hoàn toàn nghiêm chỉnh.

- Em sẽ làm gì trong đời nếu em không tốt nghiệp trung học phổ thông?

- Bằng tốt nghiệp trung học phổ thông hãy suy ngẫm đi, nó sẽ làm gì khi không có em, - Kasia đáp.

- Không được đâu Kasia ạ, - cô chủ nhiệm cao giọng. - Rồi em sẽ hối hận. Em không muốn đào sâu tri thức hay sao?

- Ô, em rất muốn đấy chứ, - Kasia trả lời. - Chỉ có điều cái tri thức mà em muốn nhất định em sẽ không tìm thấy được ở trường.

- Trường học tạo nền tảng cho ta vươn tới tri thức lớn.

- Đúng như thế đó. Em đã học đọc và viết. Như thế là đủ với em rồi.

- Đó là cách nhìn rất ngây thơ, - cô chủ nhiệm nói. - Em có thể đọc cả triệu cuốn sách uyên thâm, thế nhưng nếu em không có bằng tốt nghiệp đại học, không kể bằng tốt nghiệp trung học phổ thông thì em chả là cái thá gì đối với thiên hạ. Em hiểu không nào? Chẳng là cái thá gì!

- Em không thích mình là một người nào đó đối với thiên hạ, - Kasia nói, - Em thích mình là một người nào đó đối với bản thân em mà thôi.

- Vậy thì em hãy trả lời cô, tại sao tất cả những người thông minh họ đều cắp sách đến trường, đều học đại học.

- Làm sao em biết được? Cô phải đi mà hỏi họ. Nhưng theo sự hiểu biết ngây thơ của em, người thông minh thì có nhiều, nhưng ít hơn nhiều so với số người tốt nghiệp đại học.

Cô chủ nhiệm cười. Cô không nói nữa. Cô thở dài.

- Ôi, Kasia, Kasia, - cô chủ nhiệm nói. - Mai kia em lớn em khắc hiểu. Chỉ mong sao là đừng quá muộn.

- Đối với em quá muộn từ lâu rồi, - Kasia trả lời.

- Cuộc tranh luận của chúng ta chẳng ăn nhằm gì cả, - cô chủ nhiệm nói. - Cô đi đường cô, em đi đường em.

Kasia thở dài đau xót.

- Em hoàn toàn đồng ý với cô. Chỉ có điều, phải chăng chính em đã khai mào cuộc tranh luận này?

Bây giờ đến lượt cô chủ nhiệm thở dài đau xót.

- Cô mệt rồi. Quả tình cô chẳng biết phải nói chuyện với em như thế nào đây... Phải có ai đó giảng giải cho em một số vấn đề, bằng không em sẽ không có lối thoát. Cô mà là mẹ của em...

- Mẹ em cũng rất thông minh, - Kasia nói. - Em cam đoan với cô.

- Em khỏi cần cam đoan với cô, - cô giáo chủ nhiệm cười. - Và mẹ em sẽ bảo gì nào?

- Đại loại như cô vừa mới nói. Mẹ em mệt mỏi đã từ lâu rồi và mẹ phẩy tay mặc kệ em.

- Cô không hề ngạc nhiên chút nào khi mẹ em như vậy. Em nói cho cô biết đi, có khi nào đó, có người nào đó thuyết phục em chuyện gì đó không?

- Em không hiểu, tại sao lại phải có ai đó đi thuyết phục em làm điều gì đó nào? Mỗi người có cuộc sống của mình và trí tuệ của mình. Và cộng thêm vào đó là số phận của mình nữa, cái không thể tiên lượng. Nói thật với cô, không một ai biết được cái gì là tốt, cái gì là xấu đối với mình. Em thường hay nghĩ như vậy đó. Người ta làm một cái gì đó thông minh, nhưng kết cục ngu ngốc... Và đây, em xin lấy một thí dụ, về đám cư dân này. Cử nhân thì có hàng triệu, giáo sư thì có hàng tấn. Vậy đám cư dân thông tuệ này, với tri thức thực tế của mình, đã làm được gì cho hành tinh mà họ đang sống? Cô có muốn em nêu thêm thí dụ hay không nào?

- Em có nhiều lý lẽ đúng, - cô giáo nói, - Tuy nhiên chúng ta không nói chuyện về sinh thái học cũng như triết học. Chúng ta nói chuyện về em và về trường học.

- Tất cả đều là sinh thái học, tất cả đều là triết học, - Kasia trả lời và dang rộng hai tay cao trên đầu. - Các hậu quả lớn có nguyên nhân bé tí xíu. Tất cả những điều đó chỉ làm em buồn cười mà thôi, tại vì làm gì có chuyện ngược lại. - Kasia cười. - Chẳng biết cô sẽ làm gì nếu như em bắt đầu thuyết phục cô tư duy theo cách của em. Chắc là thích thú lắm cô nhỉ?

- Em mà đưa ra được những lý lẽ xác đáng, thì em có thể thử làm.

- Vâng, - Kasia nói. - Vậy thì liệu cô có thể trả lời em mấy câu hỏi đơn giản hay không?

- Cô nghe đây, - cô chủ nhiệm trả lời.

- Cô có hạnh phúc hay không hả cô? - Kasia hỏi.

- Cô? Em biết không, có.

- Cô nói dối. Làm gì có chuyện hạnh phúc khi cô khinh bỉ chồng mình?

Lạy Chúa tôi, Kasia nói gì vậy.

- Ai nói với em như vậy hả? - Cô chủ nhiệm cao giọng. Kasia cười nhỏ nhẹ.

- Đó là điều bí mật của em, - Kasia trả lời. - Chúng ta cứ giả thiết rằng, em đọc được điều này trong mắt cô. Cô mệt mỗi khi đi lấy chồng, vì cô muốn có con, có gia đình... Bây giờ cô có rồi đó và chung quy cô đâu có hạnh phúc.

- Em vô lễ, - cô chủ nhiệm nói. Có lẽ chúng ta nên kết thúc cuộc nói chuyện này ở đây thôi.

- Khoan đã, em sẽ nói với cô nhiều hơn. Cô ghét công việc của mình. Làm việc với trẻ con khiến cô mệt mỏi. Đối với cô, mỗi ngày là một cuộc tra tấn. Cô không chịu đựng nổi tiếng ồn như ong vỡ tổ trong giờ ra chơi, cái nhàm chán khi phải nhắc đi nhắc lại cả ngàn lần một điều gì đó. Em nói đúng không nào?

- Kasia, - cô chủ nhiệm nói to, - cô lưu ý em, em đang xử sự như một cô bé thô lỗ.

- Thì cứ cho em là một cô bé thô lỗ đi, - Kasia nói. - Bù vào đó cô là một người đàn bà dối trá. Cô không thực tâm, không thực tâm kinh khủng nhất, vì cô không thực tâm với cả chính mình!

Cô Turska bất thành linh đứng phắt dậy.

- “Mày” là đồ khốn nạn, con nhãi ranh! - cô quát to, vẻ mất bình tĩnh. - “Mày” là đồ khốn nạn!

- Có lẽ mày sẽ nói với tao, chúng ta đã uống rượu thề gọi nhau là “mày - tao” đâu nhỉ? - Kasia nói mỉa. Cô chủ nhiệm định lao thẳng vào người Kasia, nhưng Kasia đứng phắt dậy, tóm lấy hai tay cô giáo và đẩy cô ngồi trở lại sô pha. Cô chủ nhiệm ngồi xuống, mặt hầm hầm, còn tôi đứng đằng sau rèm che cửa căn móng tay, lo ngay ngáy.

- Mày cứ ngồi đó đã và nghe tiếp đây, vì tao đã nói xong đâu! - Kasia nói theo kiểu ra lệnh. - Mày biết đó, tao khỏe hơn mày rất nhiều.

- Có lẽ mày không bình thường rồi, - cô chủ nhiệm nói giọng nhát gừng. - Tao sẽ hét lên!

Kasia búng ngón tay.

- Xong ngay, - Kasia nói, - tao sẵn sàng nghe. Căn phòng này được cách âm đặc biệt, không ai, ngoài tao đây, nghe mày la ó. Mà tao lại bị bệnh tâm thần, tao là con điên, tao có thể bình thân giết mày. Vậy mày hãy la lên đi nào.

- Bình tĩnh lại đi, cô xin em bình tĩnh lại đi. Bình tĩnh lại đi con... - cô chủ nhiệm nói.

- Mày bình tĩnh lại thì có, - Kasia đáp.

- Em có biết, em đang làm gì không?

- Biết, - Kasia nói, đứng trước mặt cô chủ nhiệm. - chúng ta đang cắt rời cuộc trò chuyện. Thoạt tiên là chuyện của tao, bây giờ là chuyện của mày.

- Kasia này, cô là cô giáo và giáo viên chủ nhiệm của em. Em đừng quên điều này.

- Còn mày, thử quên điều này năm phút xem sao. Hãy tưởng tượng trong đầu, mười năm đã trôi qua, hai chúng ta đang là hai người lớn và chúng ta đang nói chuyện như hai người bạn gái.

- Thì em cứ như thế đi, chỉ có điều em bình tĩnh lại!

- Em rất bình tĩnh, - Kasia nói đoạn ngồi xuống. Tay nâng tách cà phê. - Liệu em có thể xưng hô bằng tên với cô được không?

- Em nói đi, cô sẵn lòng. Tên cô là Anna.

- Anna ngọt ngào, bé bỏng của tôi ời, hãy nghe đây, - Kasia nói nựng, miệng khẽ cười khúc khích. Cô chủ nhiệm thở dài.

- Có lẽ cô cũng không bình thường, - cô chủ nhiệm nói.

- Cô đã tìm cách thuyết phục em, - Kasia nói, - để em cắt gọt cuộc sống của mình theo khuôn mẫu hiện hành. Tất nhiên cô làm vậy là vì lợi ích và hạnh phúc của em, đúng không nào?

- Đúng vậy đó, Kasia ời, - cô chủ nhiệm trả lời. - Cô muốn em tránh khỏi những thất vọng. Những con cừ đen chẳng có cuộc sống dễ dàng.

- Làm sao cô biết được những con cừ đen có cuộc sống như thế nào, khi cô chẳng phải là một con cừ như vậy? - Kasia hỏi. Và cuộc sống dễ dàng là cuộc sống như thế nào hả cô? Cô có biết, hạnh phúc là gì hay không? Hạnh phúc là sự hòa đồng với bản thân mình, là sự hài hòa của nhiệt huyết cháy bỏng bên trong. Em đã định nói với cô như vậy, nhưng cô đã nổi nóng với em.

- Vì em đã đụng vào đời tư của cô.

- Em đã đụng vào cái gì nào? Vào quan hệ xã hội – chính trị ở Bồ Đào Nha thế kỷ mười sáu hay sao? Em định chê bai váy cô đang mặc hay sao? Váy cô cực đẹp, em chẳng hề chê bai chút nào cả. Chúng ta đã nói chuyện với nhau về cách sống, cách hạnh phúc, cho nên thoạt tiên em đã định cho cô thấy, con đường của một con cừ trắng đưa con người đến đâu? Tại vì cô tự xem mình là một con cừ trắng, đúng không nào?

- Em nói tiếp đi, - cô chủ nhiệm nói nhỏ, - cô đang chăm chú lắng nghe em đây.

- Trước tiên, cô hãy nói cho em biết cô có hạnh phúc trong cuộc sống vợ chồng hay không?

- Thực tế là không, - cô giáo trả lời. - Đã có người nào đó nói tất cả với em rồi. Trường lớp cũng làm cô bức xúc. Và hậu quả như thế nào?

- Tại sao cô không vứt bỏ những cái đó đi?

- Được rồi, cô làm theo ý em nhé, - cô giáo trả lời. - Cô sẽ bỏ chồng, bỏ nhà, bỏ công việc ở trường và cô sẽ đi đâu nào? Cô ra đường ư? Em cho rằng cô sẽ tìm thấy hạnh phúc ở ngay đằng sau góc phố đầu tiên chẳng?

- Có nghĩa là cô sẽ khổ sở như vậy cho đến hết đời hay sao?

- Có lẽ như vậy. Nói chính xác, chắc chắn là như vậy.

- Em không hiểu, - Kasia nói. - Cô chỉ có một cuộc đời và bốn phận đạo lý của cô là sống cuộc đời này phù hợp với nội tâm. Hay cô là người khổ tâm hả cô?

Hai người nhìn nhau trong im lặng. Tôi nhìn họ trong kính cửa sổ, hòng tôi ngửa phát điên lên, nhưng không dám ho. Sự lặng im kéo dài, rốt cuộc cô chủ nhiệm lên tiếng:

- Bốn phận đạo lý của cuộc sống trong hạnh phúc... một định đề rất thú vị.

- Em không sử dụng thuật ngữ “hạnh phúc”, - Kasia nói. - Em đã nói “phù hợp với bản chất của mình”.

- Đúng, đúng... - Cô chủ nhiệm thở dài. - Khi người ta còn trẻ thì người ta có những tham vọng lớn cho cuộc sống tương lai của mình. Rồi sau đó cuộc sống trôi đi như nó vốn có. Phải biết đứng dậy hàng ngày và phá vỡ...

- Của mình ư?

- Em chưa hiểu được điều này đâu, có lẽ đến lúc nào đó... Cô cũng vậy, khi cô thi vào khoa sinh vật cô muốn mình sẽ trở thành một nhà khoa học lớn, cô muốn khám phá ra những quy luật hoàn toàn mới của tự nhiên...

- Và sao?

- Chẳng ăn thua gì. Hầu như cô đã phải lết qua những kỳ thi cuối cùng. Hoàn toàn khác so với những gì cô đã nghĩ trong đầu. Cô đã yêu, yêu như điên như dại. Chỉ có điều tình yêu của cô là tình yêu không có đi có lại. Cô đã van lạy người ta, quỳ gối trước mặt người ta, nhưng người ta đã bỏ đi và cô chẳng còn biết sống để làm gì. Em nhìn này. - Cô chủ nhiệm vén tay áo và chỉ cho Kasia cái gì đó chỗ khớp xương. - Nếu không có cô bạn trở về ký túc xá sớm hơn...

Kasia cầm lấy tay cô chủ nhiệm đoạn áp vào mặt mình và hôn tay cô.

- Ôi, học trò yêu quý của cô, - cô chủ nhiệm nói nhỏ. Rồi cô ôm Kasia vào lòng. Hai người ngồi trong im lặng, ôm chặt lấy nhau, còn tôi không thể nhin họ được nữa. Lạy Chúa trên trời cao, xin Ngài hãy giúp con, Ngài hãy làm gì đó đi cho con có thể được ho, bằng không con phát điên mất thôi, con ngứa họng lắm rồi đây này. Ôi, cầu mong cô chủ nhiệm ra về hoặc trời giáng sấm.

Người thợ thông ống khói trên mái nhà bước ra từ phía sau ống khói. Ở đó ông ta có thể ho bao nhiêu tùy thích. Giá bây giờ tôi đổi chỗ được cho ông ta thì hay biết mấy. Khi tôi đã được ho rồi thì dẫu có bị rơi xuống đất cũng chẳng sao. Tôi đang ráng chịu. Tôi phải ráng chịu, tôi phải, tôi phải.

Cô chủ nhiệm nói nhỏ:

- Nếu không có Antek, nếu anh ta không chăm sóc cô bữa đó, thì chắc cô đã làm lại điều này.

- Antek là chồng cô hay sao? - Kasia hỏi.

- Đúng. Anh ấy rất yêu cô, hai người có một đứa con trai rất kháu khỉnh...

- Em đúng là đồ ngu, - Kasia nói. - Cô đừng giận em nữa nha cô. Cô biết em là cô bé không bình thường rồi còn gì.

- Cô không giận đâu. Kasia ơi, cô rất quý em. Đã có thời cô cũng như em. Mà thôi, chúng ta trò chuyện khá lâu rồi. Cô phải về thôi.

Hai người đứng dậy khỏi sô pha.

Nhanh lên đi nào! Hai người hãy bước ngay ra ngoài đi nào! Tôi sắp ho đây này và sẽ lộ tẩy tất cả.

- Em xin lỗi cô rất nhiều, - Kasia nói.

- Không sao, - cô chủ nhiệm nói, đoạn hôn vào trán Kasia. - Điều quan trọng bậc nhất là hàng ngày em đi học đều và gọt giũa chút xíu lời ăn tiếng nói của mình. Em hứa không nào?

- Em hứa, - Kasia trả lời. Hai người bước ra khỏi phòng, tôi nghe thấy tiếng cánh cửa sập lại. Và lạ lùng thay, tôi chẳng hề muốn ho tí nào. Kasia quay lại phòng.

- Minka, cậu đâu rồi hả? - Kasia gọi to. Tôi chui ra từ phía sau tấm rèm che cửa. Tôi cảm thấy xấu hổ vì mình đã đi nghe trộm, nhưng Kasia mỉm cười với tôi. Cô bạn phẩy tay trước miệng mình.

- Cậu mở cửa sổ ra đi nào, - Kasia yêu cầu. - Mùi nước hoa gì mà kinh tởm thế không biết. Bà già đau khổ đã tước vào người phải đến cả thùng nước hoa. Bây giờ thì tớ biết rồi, chính cái của nợ này làm cả trường bốc mùi.

Tôi mở cửa sổ.

- Cậu mở máy ghi âm phải không? - Kasia hỏi.

- Tớ? - tôi ngạc nhiên. - Không...

Kasia bẻ các ngón tay. Và vừa cười vừa hét to:

- Cậu có biết chuyện gì đã xảy ra không nào? Toàn bộ cuộc trò chuyện ngu ngốc đã được ghi âm! Hay quá, tớ sẵn sàng nghe lại lần nữa.

Kasia lùi băng rồi ấn phím.

“Tại sao cô không vứt bỏ những cái đó đi? - giọng nói của Kasia vang lên trong loa. Và giọng cô chủ nhiệm: - Được rồi, cô làm theo ý em nhé. Cô sẽ bỏ chồng, bỏ nhà, bỏ công việc ở trường và cô sẽ đi đâu? Cô ra đường ư? Em cho rằng cô sẽ tìm thấy hạnh phúc ở ngay đằng sau góc phố đầu tiên chẳng?”

Kasia tắt máy ghi âm rồi nói:

- Biết đâu cô chủ nhiệm có thể tìm thấy hạnh phúc ở góc phố thứ hai hoặc thứ ba. Tớ là một con chuột chũi tham lam. Làm sao có thể xúi một con bò cái bay lên trời, một khi nó chỉ biết gặm cỏ với cái mõm gỉ sắt đất. Cậu lại đây, chúng mình vào bếp ăn chút gì đó, bằng không tớ sắp chết đói rồi đây này. Hôm nay, cô Zenobia đã gây một ấn tượng xấu.

- Cô Zenobia là ai vậy?

- Đó là cô nấu bếp hạng sang làm theo giờ của nhà mình. Quả thực tớ không thể biết chuyện gì có thể xảy ra với cô ấy. Hay là cô nấu bếp tội nghiệp đã lao vào xe ô tô?

Kasia mỉm cười mỉa mai. Tôi nói:

- Tớ có thể túm khuy áo của cậu lại được không?

- Xin mời, - Kasia trả lời. - Nhưng tại sao vậy?

Tôi túm khuy của Kasia, còn tay kia chỉ ra phía ngoài cửa sổ. Ở đằng kia, trên mái ngói nhà đối diện, thấy có những hai thợ thông ống khói đang đi.

Chúng tôi ngồi bên bàn trong bếp, ăn bánh mì kẹp [\[4\]](#). Tôi ăn bánh mì kẹp giảm-bông, còn Kasia ăn bánh mì kẹp pho-mát vàng, vì cô ấy không thích giảm-bông. Tại sao lại không thích giảm-bông nhỉ? Kèm theo giảm-bông còn có cà chua và dưa chuột nữa cơ mà.

Và chúng tôi uống nước cam hộp.

- Tớ nhận ra ở mình một điều lý thú, - Kasia nói. - Mình mà nói chuyện với một người ngu nào đó, thì ngay lập tức mình trở thành một người còn ngu hơn người này.

Rõ ràng sắc mặt tôi đã thay đổi, vì Kasia nhìn tôi rồi nói:

- Cậu không phải là đồ ngu đâu. Cậu vẫn chưa kịp biến thành một con ngốc đâu. Tớ muốn nói tới cái bà ngu si tội nghiệp cơ, kẻ không biết làm gì với cuộc sống của mình, thế mà lại dám chõ mũi vào chuyện của người khác.

Kasia vén tay áo, chỉ ngón tay vào chỗ khớp xương.

- Cậu hãy nhìn vào vết sẹo to đùng đang chảy máu này, - Kasia nói, phóng đại. - Đây là kỷ niệm sau mỗi tình xấu số của tớ. Than ôi, nếu không có Antoni thì cái xác mỡ màng của tớ đã thối rữa dưới mồ từ lâu rồi!

Kasia bật cười. Tôi chẳng nói chẳng rằng. Cô bạn nghiêm sắc mặt:

- Cậu đã toanмышь kế cho bà ấy lao vào cắt tiết tớ chứ gì?

- Đúng là cô ấy có thể, - tôi nói nhỏ.

- Và sao nào? Có một lần tớ đến thăm mẹ ở khoa cấp cứu. Trong vòng một đêm người ta chở đến ba ca như vậy. Cái này người ta gọi là khủng bố tinh thần. Anh mà bỏ em thì em sẽ tự vẫn. Rất may cho anh chàng là anh ta đã bỏ cô nàng. Nếu không thì suốt đời sẽ ề cổ ra mà hầu con ngỗng cái giẻ rách đó. Thật là khả ố. Tất nhiên, theo cậu tớ là con lợn toi đời rồi phải không?

- Cậu chẳng phải như vậy, - tôi nói rất nhỏ.

- Cậu chẳng cần phải thương hại bà ấy, - Kasia nói. - Rồi cậu thấy, bà ấy sẽ căm ghét tớ. Ngay lúc này bà ấy đã bắt đầu căm ghét tớ rồi.

- Khi hai người chia tay nhau cô ấy đã tốt như thế cơ mà.

- Vì bà ta vẫn chưa nghĩ ra, là bà ta đã tự lừa dối mình. Và làm vậy là vì ai nào? Vì một cô bé tự kiêu. Bây giờ tớ có thể hàng ngày đến trường, và sau khi tan học có thể cả giờ đồng hồ quét lớp, tưới hoa và dùng lược lau bảng, và rồi cậu sẽ thấy, kiểu gì thì tớ cũng sẽ bị điểm ba hạnh kiểm cho mà coi. Cô Turska đã nhắm nhắm như vậy rồi. Cậu có tin không nào?

Tôi lặng im.

- Tớ sẽ cho cậu xem học bạ, và cậu sẽ thấy, - Kasia nói. Cô ấy nhìn tôi như thể muốn tôi đáp lại. Tôi biết nói gì bây giờ? Tôi nhìn xuống đất. Bất thành linh Kasia lùi ghế ra và đứng dậy. Ném miếng bánh mì kẹp vào chậu rửa bát, bước lại phía cửa sổ, Kasia đứng đó, quay lưng về phía tôi.

- Kasia, - tôi gọi nhỏ. Cô ấy lắc đầu.

- Vô nghĩa, - Kasia nói. - Một sự vô nghĩa đến độ khả ố. Ngoài ra, chính tớ đã nhúng tay vào, vì tớ muốn tin rằng, không phải như vậy, mà có thể khác. Vậy đó là thế giới ư? Cái ao tù bốc mùi này?

Kasia nhỏ nước bọt vào kính, quay mặt lại, nhìn tôi.

- Tớ những tưởng cậu khác cơ, - Kasia nói to, - nhưng cậu giống hệt lũ chúng nó! Tớ không thích cậu, cậu ra khỏi nhà này đi! Cậu cút đi, tớ không cần ai cả.

Tôi đặt miếng bánh mì kẹp thịt lên đĩa.

- Không nhất thiết cậu phải đi ngay đâu, - Kasia nói, - cậu ăn cho xong đi cái đã.

Tôi ngồi bên bàn, cúi đầu, nước mắt nhỏ giọt xuống đĩa. Mà tôi có nói cái gì xấu đâu cơ chứ. Kasia ôm lấy tôi.

- Bé cưng của tôi ơi, cậu tha thứ cho tớ đi. Tớ là đồ hèn. Quả tình tớ không muốn... Thôi, tha thứ cho mình đi.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng, tôi không hề bức mình chút nào, Kasia đáng yêu, nhưng tôi không nói nên lời, vì tôi đang khóc.

- Minka, cậu đừng khóc nữa, tớ chỉ có mỗi mình cậu trên thế giới này mà thôi, - Kasia năn nỉ, rồi hôn vào má ướt đầm của tôi. Nước mũi tôi chảy xuống miệng, Kasia không sợ bẩn, hôn tôi. - Cậu có tha thứ cho tớ hay không nào? - Kasia nói nhỏ.

- Có tha, - tôi nói. Tôi nhìn, hai mắt Kasia cũng sưng nước.

- Cô em quý hóa nhất đời, cô em ngọt ngào của tôi ơi, - Kasia thủ thủ. Mái tóc của em thơm lừng dễ thương làm sao. Còn thơm hơn cả bãi cỏ khi trên đó cỏ mới cắt đang phơi nắng trời. Chị cảm thấy ngọt ngào lắm thay. Ôi, ngọt ngào làm sao khi người ta được khóc trong vòng tay của người mình yêu thương.

- Đừng khóc nữa, tớ van cậu đấy.

Kasia buông tôi, bước lại bàn cầm lấy con dao.

- Cậu mà không nín khóc, - Kasia dọa, - thì tớ sẽ dùng con dao này cắt lưỡi tớ ngay bây giờ cho cậu coi. - Kasia dùng các ngón tay trái túm lấy lưỡi mình, gí lưỡi dao vào sát lưỡi. Tôi chùi nước mắt ngay lập tức.

- Tớ nín rồi đây, - tôi nói.

Kasia buông lưỡi ra đoạn nói:

- May cho cậu đó. Thiếu chút nữa là cậu phải ăn bánh mì kẹp với lưỡi của tớ. Hay là cậu thích ăn món bánh mì kẹp thịt người?

Tôi cười.

- Làm như vậy thì người ta gọi là khủng bố tinh thần, - tôi nói.

Kasia cũng cười. Đặt con dao xuống, ngồi đối diện với tôi.

- Chúng mình đúng là những người thích khóc, - Kasia nói. - Hôm qua chúng ta khóc, hôm nay chúng ta lại khóc. Nếu cứ đà này thì cùng lắm sau một tuần nữa... Tin mới nhất đây! - Kasia hô to, khum bàn tay thành hình chiếc kèn đồng rồi áp vào miệng mình. - Hai cô gái thích khóc chết chìm trong biển lệ đây!

- Thế nhưng chúng mình cười còn nhiều hơn thế, - tôi nói. - Hôm qua và cả hôm nay.

- Và cả ngày mai, cả ngày kia, - Kasia nổi lời. - Đúng thế. Hoặc chúng mình cười, hoặc chúng mình khóc. Cậu biết không, thật là kỳ diệu khi chúng ta làm như vậy. Tại vì tớ có triết lý, theo đó một khi người ta khóc hoặc cười thì người ta gắn bó với một cái gì đó... Với một cái gì đó, cái... Mà thôi tớ không làm cậu đau đầu vì triết lý của tớ nữa.

- Cậu cứ nói đi.

- Có lẽ để dịp khác, - Kasia nói. - Minka...

- Cái gì hả?

- Mình có một đề nghị rất thiết tha với cậu.

- Đề nghị gì nào?

- Cậu hãy thề là không bao giờ cậu căm ghét tớ.

- Tớ thề, - tôi đáp. Nét mặt của Kasia trở nên nghiêm nghị.

- Cậu thề bằng mọi giá chứ? - Kasia hỏi.

- Bằng mọi giá

- Cậu có biết cái gì ẩn chứa trong cụm từ “bằng mọi giá” hay không?

- Đương nhiên là tớ biết, - tôi trả lời, - là mọi giá ẩn chứa trong cụm từ này chứ còn gì.

- Nhưng đây là cụm từ rất trừu tượng - Kasia nói. Hay hơn cả là cậu hãy thề bằng mạng sống của người mà cậu yêu thương nhất trên đời.

Tôi biết sẽ không bao giờ tôi thù ghét Kasia. Tôi giơ một tay lên, tim tôi đập thành thịch, tôi nói:

- Tôi xin thề bằng mạng sống của Zenus.

- Cái thằng em trai của cậu, còn bé xíu, vẫn nằm trong nôi ấy à? - Kasia hỏi.

- Đúng, nó.

- Cảm ơn, - Kasia nói nhỏ, - không bao giờ tớ quên cậu về chuyện này.

Kasia úp hai bàn tay bưng mặt, che hai mắt, ngồi lặng im một hồi lâu. Không nhúc nhích. Cả căn phòng lặng im. Chỉ có tiếng tích tắc đầu đó. Kasia mở hai tay ra, nhìn tôi. Hai mắt bạn ấy lấp lánh một cách diệu kỳ như hai ngôi sao nhỏ.

- Tớ không được tiếp nhận suông lời thề này, - Kasia nói. Đây là một lời thề, cực kỳ, cực kỳ quan trọng. - Cho nên để đáp lại cậu, cô em bé bỏng, tớ sẽ cứu cậu.

- Cứu tớ cái gì nào? - tôi hỏi.

- Cứu cậu thoát khỏi vương quốc của người nghèo, thoát khỏi thiên đường dành cho những người vô tội, - Kasia nói trịnh trọng. - Tớ hứa với cậu, cậu sẽ đi thẳng xuống địa ngục.

Tôi tỉnh dậy, tôi nhìn. Trên đầu tôi là cái màn trùm. Tôi đang nằm trên giường, trong phòng

của Kasia... Kasia ngồi bên cạnh tôi. Đắp chiếc khăn mặt ướt lên trán tôi.

- Có chuyện gì vậy? - tôi hỏi.

- Ôi, Minka, tớ hoảng hồn.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Tớ không biết, - Kasia trả lời. - Chúng mình ngồi trong bếp, hai đứa đang ăn, bỗng nhiên cậu ngã vật xuống nền nhà, ngất xỉu. Tớ nâng cậu dậy và đưa sang chỗ này. Tớ đã định gọi cho mẹ tớ để mẹ tớ cho xe cấp cứu đến.

Tôi muốn ngồi dậy. Kasia dùng hai tay đỡ hai vai tôi.

- Không, không được, - Kasia nói, - cậu phải nằm tiếp. Cậu yếu lắm. Cậu có hay bị như thế này không? Ngất xỉu như thế này?

- Chưa bao giờ tớ bị ngất cả, - tôi trả lời.

- Dứt khoát cậu phải nằm. Mình sẽ ngồi bên cậu.

Tôi nằm, Kasia ngồi bên mép giường, nhìn tôi, mặt buồn thiu. Tôi nhắm hai mắt. Tôi làm phiền bạn quá nhiều. Cũng may Kasia chưa kịp gọi điện cho mẹ mình.

Tôi nằm, và bỗng dưng, chẳng rõ nguồn cơn, tôi chạnh nhớ, đã có lần tôi cứu cả nhà tôi thoát chết.

Chuyện thế này:

Tôi nằm chiêm bao. Trong mơ tôi thấy tôi đang ở phòng đợi của rạp chiếu phim. Mọi người đợi để được vào trong rạp, nhưng chưa đến giờ. Người đông đúc, chúng tôi đứng... bất thành linh cửa rạp mở ra và một con quái vật hung dữ từ bên ngoài lao vào. Mọi người hô hoán, con quái vật nhe răng, chớp lấy đầu một ông khán giả, nhai kêu rắc rắc, rồi lao ra ngoài phòng đợi. Và chúng tôi lại đứng, lại đợi. Các cửa khác mở ra. Con quái vật lại nhảy vào, hai mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi lùi lại sau, nó lao vào một chị, ngoạm đầu chị ta rồi biến mất. Và lại chẳng có chuyện gì cả, chúng tôi lại đứng, lại đợi cho đến khi người ta cho chúng tôi vào bên trong rạp. Tất cả mọi người cười, nói, nhai kẹo, vì họ đã quên chuyện, chỉ mỗi mình tôi nhớ, vì tôi đã biết. Nó liên tục lao vào đây tìm tôi, vì nó muốn ăn thịt tôi, nếu nó chưa ăn thịt tôi chẳng qua là do nó đã ăn nhầm.

Và nó lại lao vào rạp, bằng các cửa khác. Nhảy vào người tôi. Tôi quỳ xuống, trốn sau lưng mọi người. Nó lại chớp một người nào đó rồi lại lao ra ngoài. Tôi ép mình giữa mọi người và đứng tựa lưng vào tường, chỗ không có cửa. Chỗ này nó không chớp được tôi. Bất thành linh rắc, ụp, ầm, rung chuyển. Tôi nhảy ra khỏi bờ tường. Trong tường một lỗ thủng to đùng. Con quái vật lao vào, há mồm, nhảy bổ vào người tôi. Tôi nhảy về phía sau... và tôi tỉnh dậy. Đầu tôi đau như búa bổ, chỗ nào cũng thấy khói, đen ngòm.

Tại khí than bay ra từ lò sưởi. Bất thành linh bật dậy khỏi giường, mọi thứ quanh tôi quay cuồng, tôi ngã vật xuống nền nhà. Tôi bò ra cửa sổ, đập vỡ cửa kính, tôi hít được một chút không khí rồi lao vào đánh thức bố và mẹ. Nhưng tôi không đánh thức nổi. Cả Tadziu và mấy đứa em gái tôi cũng không đánh thức được. Phải khi tôi mở toang cửa nhà, cho phòng có gió

lừa, lạnh, thì cả nhà mới tỉnh dậy. Cả nhà đau đầu dữ dội. Tôi kể lại giấc chiêm bao cho mọi người nghe, mẹ tôi bảo rằng, nhờ có con quái vật này mà cả nhà thoát chết, vì nếu nó không truy nã tôi trong rạp chiếu bóng, thì tôi sẽ không tỉnh dậy, cả nhà sẽ chết ngạt vì khí than.

Lúc đó, vì sợ con quái vật quá nên tôi bỏ chạy, còn nó là một người bạn lớn của tôi cơ mà và nó hù dọa tôi chẳng qua là để cho tôi thức dậy. Nhờ có con quái vật mà mọi chuyện kết thúc suôn sẻ. Chỉ có điều, lúc đó mẹ có bầu, sau đó khi mẹ sinh Zenus thì nó bị mù cả hai mắt và suốt đời em trai tôi phải chịu tàn tật như vậy, vì dây thần kinh thị giác của nó bị hỏng, và hoàn toàn có khả năng là như vậy vì lúc đó khí than bay khắp nhà...

Tôi cảm nhận Kasia đang vuốt ve hai tay tôi.

Tôi rướn lông mày.

Tôi mỉm cười với bạn, thấy lòng nhẹ tênh và vui vẻ.

- Mình dễ chịu rồi - tôi nói.

- Thế thì tuyệt vời. - Kasia reo lên

- Máy giờ rồi vậy? - Tôi hỏi

- Bốn giờ kém năm. - Kasia trả lời. Tại sao tôi lại đi hỏi giờ nhỉ? Tôi có đồng hồ cơ mà. Tôi nhìn đồng hồ của tôi: bốn giờ mười lăm. Đồng hồ của tôi bị nhanh chẳng? Tôi phải chỉnh lại. Phải đi về nhà thôi, nhưng tôi không muốn.

- Tớ pha món gì đó nóng nóng cho cậu uống nhé.

- Tớ không muốn uống đâu, - tôi trả lời, ngồi xuống giường. - Cậu biết tớ muốn gì không nào?

- Cái gì?

- Gõ trống. - Tôi chỉ vào mấy chiếc trống đặt trong góc.

- Thì cậu lôi ra đi, - Kasia nói. Cậu đừng ngại.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đặt đằng sau mấy chiếc trống và cầm lấy dùi. - Chỗ này là bàn đập trống, - Kasia nói. Tôi ấn chân, chiếc dùi trống đầu to đập vào trống.

Lại lặng im. Tôi nện nhẹ các dùi trống, chúng tự bật lên đập xuống, như thể tôi tóm đuôi hai con thằn lằn gầy. Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, nhưng đó không phải là mưa bình thường, mà là mưa khô, nhẹ và khô, mỗi hạt mưa là một quả nho khô. Tôi cảm thấy ngọt lịm trong miệng.

Kap kap kap, các nút vàng.

Phải chiêu đãi mặt đất một chút mưa đá mới được. Tôi gõ trống càng lúc càng nhanh hơn, mạnh hơn. Tôi nện thật lực. Kasia chạy vào chỗ piano. Đặt tay vào các phím đàn... Từ các loa thùng lan tỏa một thứ âm thanh mỏng nhẹ, đuổi theo tiếng trống bum bum bum của tôi. Tôi gõ càng nhanh hơn, tôi đang chạy, tiếng đàn của Katarzyna đuổi theo tôi, đuổi theo chiếc trống của tôi, chiếc trống được thắng vào hai con thằn lằn. Tiếng đàn đuổi kịp chúng tôi, quay tròn và cười khúc khích.

Tôi đang đuổi hai con quỷ có cánh của tôi. Chúng tôi bay lên núi, bay cao, càng lúc càng cao và cao hơn nữa. Tôi nhìn lại... tiếng đàn của Kasia là những cái bong bóng màu đang đuổi theo tôi.

Tôi đã đuổi sức, tôi ngồi xuống mây.

Còn Kasia ngồi trên đám mây đối diện, thổi bong bóng vào tôi, còn tôi dùng dùi trống phù thủy của mình đánh bật trở lại. Mỗi cái bong bóng cho một thứ âm thanh khác lạ, chúng vỡ tan, biến thành những hạt nhỏ óng ánh, rồi rơi xuống đất. Lúc này toàn bộ mặt đất trở nên lấp lánh, muôn hồng ngàn tía.

- Sang đây với tớ đi! - Kasia gọi từ đám mây phía bên kia. Tôi đặt dùi trống xuống, chạy sang phía bạn. - Cậu chơi Yamaha đi, - Kasia nói, - tớ ngồi chơi piano điện Korg!

Tôi ấn phím đàn... và chỗ này fiuuuu!!!

Đài phun nước bằng bạc và vàng PHUN NƯỚC. Tôi ấn phím thứ hai, đài phun thứ hai phun nước. Và tiếp đó chỗ nào cũng đầy rẫy những đài phun nước, nước rì rào, nước óng ánh, tất cả các ngón tay của tôi làm việc, từng ngón tay ấn phím đàn.

Đài phun nước, chỗ nào cũng thấy đài phun nước, tất cả đều là của tôi. Những con đường ngoằn ngoèo vui nhộn lượn quanh các đài phun nước này. Đó là nhạc của Kasia đang vui đùa với nhạc của tôi. Chỗ nào cũng đầy rẫy những bong bóng vàng, bong bóng bạc. Kasia đập bẹp chúng, và một cái bánh ngọt to bùng mọc lên, mọc cao đến tận trời xanh, một chiếc bánh ngọt ngào, giòn tan và trong suốt.

Lạy Chúa tôi, chơi đàn sừng làm sao.

Tôi về đến nhà. Mẹ điên tiết, vì đã sau bảy giờ tối.

- Con đi đâu vậy hả?

- Con đến nhà bạn gái.

- Rồi mẹ sẽ cho con bạn gái! Đã lâu lắm rồi mà chưa ăn đòn đó con ạ.

Bố tôi đang ngồi trong bếp, uống nước quả. - Con chào bố, - tôi nói rồi đi vào phòng, lôi sách vở ra. Mẹ bước vào phòng theo tôi, theo sau mẹ, đứng ở cửa, hai đứa em gái của tôi, Zosia và Krysia.

- Con phải là một đứa con ngoan của mẹ, chứ không phải là một đứa con hư, - mẹ tôi nói. - Chỉ tại con mà mẹ đã không nấu được bữa cơm trưa, vì không có rau.

- Mẹ ơi, quả tình con không thể về sớm hơn được.

- Tại sao? Con làm cái trò gì mà con không thể?

- Chúng con... chơi đàn và nghe nhạc, - tôi nói và đàn mặt ra.

- Con nghe nhạc, tao đấm vỡ tai mày ra bây giờ! - Và mẹ đấm bốp vào tai tôi. Tôi xoa tai vì đau, mẹ nói tiếp: - Mày ăn trộm áo len của bố chứ gì?

- Vì con không có gì mặc để đi học.

- Và mày phải mặc áo len của bố để đi học chứ gì? Bố mày đã nghe thấy chưa nào?!

- Cái gì vậy hả?! - bố đang ngồi trong bếp, hỏi.

- Ông cởi quần của ông ra đi, vì con gái của ông không có quần mặc để đi học!

Zosia và Krysia cười khúc khích. Mẹ cũng cười, rồi hỏi:

- Mày lấy đâu ra tất quần để mặc trên người thế kia hả? - Mẹ nhìn vào hai chân tôi. - Cởi ra ngay, đưa tao, thế thôi!

Tôi ngồi xuống đi văng, cởi tất quần.

- Tao mua tất quần cho mày không phải là để cho mày ăn diện đi đủ đôn, - mẹ tôi nói, - mà là để cho mày có cái mặc hôm lễ bế giảng và hôm thi vào trường học nghề phổ thông.

- Thế thì mãi tận tháng sáu cơ, - tôi nói, - khi đó trời nóng bỏ xừ.

- Năm ngoái tháng sáu trời lạnh, năm nay có lẽ cũng thế thôi - Mẹ tôi cầm lấy chiếc tất quần, vừa đi ra khỏi phòng vừa nói: - Đi mà thay quần áo đi, phải treo mấy tấm rèm che lên. Chỉ được cái tài lục lọi khắp nhà.

Tôi treo mấy tấm rèm ở phòng khách.

Zosia và Krysia giúp tôi một tay, chúng giữ bên dưới, tránh cho rèm không sa xuống nền nhà, vấy bẩn. Mẹ ngồi bên bàn, mắt vừa liếc nhìn tivi vừa liếc nhìn tôi treo rèm.

Còn bố để nguyên cả quần áo đang nằm ngáy khò khò trên đi văng.

Zenus đang nghịch xúc xắc trong xe nôi.

Tất cả rèm, màn che cửa đã được treo lên. Từ bộ cửa tôi nhảy xuống nền nhà.

Ngay sau đó, đúng chỗ này, nghe thấy có tiếng lục cục ở bên dưới. Chúng tôi nhìn xuống nền nhà. Có tiếng đập mạnh chỗ này.

- Cái gì mà đập mạnh thế hả? - mẹ tôi hỏi.

- Chắc ông láng giềng ở tầng dưới đập vào trần nhà, - tôi trả lời mẹ. - Vì khi con nhảy xuống thì có tiếng kêu ục ục phía trên đầu ông ta.

- Ô, lại đập nữa kia, - mẹ tôi nói. - ông ta còn đập bao nhiêu lần nữa. - Và mẹ tôi liền nện chân xuống nền nhà. Nện lần nữa.

Phía bên dưới có tiếng kêu búc búc! Mẹ tôi đứng dậy.

- Cái gì vậy, - mẹ tôi hỏi, - cái gì vậy hả? Người ta không có quyền đi lại trong nhà của người ta hay sao?

Mẹ tôi đi ra ban công, cúi người qua tay vịn mẹ tôi quát lớn:

- Ông láng giềng ơi! Ông láng giềng ơi!...

- Có chuyện gì ở trên đó vậy hả? - giọng nhỏ nhẹ hỏi từ tầng dưới. Nhỏ nhẹ vì không phải ông láng giềng, mà là bà láng giềng.

- Bà đập cái gì ở dưới đó vậy hả? - mẹ tôi hỏi. Dưới đó cháy nhà hay là bị làm sao vậy hả?

- Tại nhà bà liên tục gõ vào trần nhà của chúng tôi!

- Cái gì? Tôi? Liên tục? - mẹ tôi ngạc nhiên. - Thế ai là người đầu tiên đập vào nền nhà chúng tôi nào?

- Tôi đập vào trần nhà, - bà lảng giềng nói. - vì trên nhà bà gõ.

- Chắc trong tai bà sinh ra tiếng gõ rồi! - Mẹ tôi quát to. - Nhà bà đừng có đập tiếp nữa nhé, vì chúng tôi cũng biết đập.

- Đồ điên! - bà lảng giềng đáp và nghe thấy tiếng động như tiếng đóng cửa ra ban công. Mẹ tôi đi vào trong phòng.

- Đúng là mù ăn mày! - mẹ tôi nói và nện mạnh chân đi hài xuống nền nhà. Tôi nghe ngóng xem bà lảng giềng ở tầng dưới có đập vào trần trả đũa, nhưng không thấy gì, im lặng, chỉ có tivi của ông tăng trên đang huyền thuyên. - Được, - mẹ tôi nói, giọng đắc thắng, rồi ngồi xuống ghế. - Có giỏi thì mụ ta đi mà đập vào chỗ tao ngồi đây này.

- Cứ để bà ấy đập, - Zosia nói. - Trần nhà bà ấy cũng sẽ nứt toác chứ chả chơi.

Cả ba chúng tôi cùng cười. Zenus nghe thấy chúng tôi cười cũng cười sảng sặc.

- Thôi, hôm nay khúc khích như thế đủ rồi, - mẹ tôi nói. - Hai con bé vào nhà tắm, còn mày học bài đi.

Mẹ tôi vươn vai, ngáp, vỗ vào người bố.

- Bố nó ơi, dậy đi thôi, phải gấp ghế lại.

Tôi vừa học bài vừa suy ngẫm. Đeo tai nghe, vì Kasia cho tôi mượn chiếc máy ghi âm cỡ nhỏ, chạy pin. Tôi đang nghe nhạc của Kasia. Bản nhạc nói về tôi, bản nhạc này có tiêu đề "Nét mặt Minka yêu dấu của tôi". Kasia ghi âm cho tôi nghe.

Nhạc điệu lúc vui, lúc buồn. Và còn gì đó nữa, nhưng tôi không biết là gì. Liên tục thay đổi. Kasia bảo, y như nét mặt của tôi. Còn tôi thậm chí chẳng biết, chính tôi tạo ra những đường nét này.

Tôi đi, đi xem nét mặt mình trong gương, tấm gương treo trong nhà vệ sinh. Nó bé tí xiu, nhưng một khi nó đủ cho bố tôi cạo râu thì nó cũng đủ cho tôi thay đổi nét mặt.

Tôi đi vào nhà vệ sinh, mẹ đang ở trong bếp gọi:

- Đầu óc mày để đi đâu vậy hả con?

Tôi bước vào bếp. Tadziu đang ăn tối, mẹ đang hút thuốc lá.

- Đây là tai nghe, - tôi nói. - Âm nhạc phát ra từ đó. - Tôi lôi ra từ trong túi chiếc máy ghi âm nhỏ xíu của Kasia.

- Con lấy đâu ra vậy hả? - mẹ tôi hỏi.

- Kasia cho con mượn. Chính cô bạn gái làm ra bản nhạc này.

Tadziu với tay cầm lấy bộ tai nghe của tôi. Đeo lên đầu mình.

- Có cái gì gầm rú ấy, - em tôi nói.

- Đưa mẹ xem nào, - mẹ tôi bảo. Tôi kéo tai nghe ra khỏi đầu Tadziu, đeo vào đầu mẹ. Mẹ nhăn mặt, tôi nhanh chóng vặn nhỏ âm thanh, theo cảm giác thôi, vì tôi có đeo tai nghe đâu.

- Nhạc của Kasia đang kêu đó, - tôi nói.

- Ê, cái nhạc này, - mẹ nói. - Vừa vo vo, vừa vù vù...

- Vì đây là nhạc hiện đại, - tôi nói. Mẹ cởi tai nghe ra. Tadziu lại cầm lấy, đeo vào tai mình.

- Đây không phải là nhạc điệu, đây là những trò ngu, - mẹ tôi bảo. - Ô, Kasia Sobczyk, cô ca sĩ này hát hay như thế. Bài ca về người nhạc sĩ trong quán cà phê hoa hồng.

- Nghe cứ như có người đang vãi đĩnh ấy! - Tadziu nói to. Nó cười. Tôi lột tai nghe ra khỏi đầu nó.

- Con học bài như thế đó phải không? - mẹ tôi hỏi.

- Nghe nhạc khi làm bài tập không bị ảnh hưởng gì đâu. Nghe nhạc suy nghĩ càng tốt hơn.

- Con nói đúng đó. Mẹ cũng đã từng vừa làm bài tập vừa nghe đài, bà ngoại toàn tắt đài của mẹ.

Tôi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại. Tôi nhìn vào gương. Trong gương là môi tôi, nhân vật trong nhạc phẩm của Kasia. Tôi đeo tai nghe vào và bắt đầu thay đổi nét mặt theo nhạc.

Bây giờ nét mặt của tôi giống nét mặt của Ewa Bogdaj mỗi khi cô ta nghe người khác nói. Tôi bĩu môi, hóp má và hơi rướn lông mày, ra chiều mỉa mai. Bây giờ gương mặt tôi nom rất lạ. Như thể chẳng phải tôi, mà là một cô gái khác. Ngày mai mình mặc bộ gì nhỉ? Kasia thì ngon lành rồi. Hôm nào bạn tôi cũng diện mỗi một bộ áo cánh và chiếc váy dài sát đất. Tại sao Kasia lại ăn mặc lạ lùng như vậy nhỉ? Mẹ và bố của bạn ấy giàu có như thế kia mà, họ có thể sắm cho Kasia bất kỳ bộ quần áo nào bạn ấy thích. Hay là họ đã chi toàn bộ tiền nong cho việc mua đàn piano điện tử và máy ghi âm cho con gái mất rồi?

Nhà tôi bây giờ cũng có rất nhiều khoản phải chi. Phải mua thêm đồ mộc, mà đồ mộc thì đắt đỏ. Hàng tháng phải thanh toán tiền trả góp mua nhà. Hồi trước tôi có nhiều váy hơn, nhưng người nhỏ chỉ bằng nửa bây giờ. Bây giờ tôi có thể tính số váy của tôi trên đầu ngón tay của một bàn tay, nhưng bị cụt mất một ngón. Và cộng thêm hai chiếc váy cộc nữa.

Tôi có một chiếc quần, nhưng quá chật đối với tôi, còn với Tadziu thì vẫn còn quá rộng. Áo len của tôi nom nó ngô ngố thế nào ấy, cổ rộng thùng thình... Khi nào tôi đi học nghề ở trường may mặc, xưởng may mặc nhẹ, thì tôi sẽ tha hồ may các loại váy. May cả cho các em gái và mẹ tôi nữa. Váy mua ở cửa hàng mẹ mặc không vừa, vì mẹ béo, còn mấy bà thợ may thì chúa ăn bột vải. Chỉ có bố là tôi không thể may áo vét và quần âu cho ông, vì ở xưởng may mặc nhẹ người ta không may quần.

Nhưng cũng có thể tôi sẽ quen một cậu bạn nào đó ở xưởng may mặc nặng, và tôi sẽ may váy cho mẹ cậu ta, còn cậu ta sẽ may áo vét cho bố tôi.

Kể cũng lạ, hồi còn học trường ở Krzeszow thì tôi chẳng có vấn đề gì với chuyện ăn mặc cả, mặc dầu ở đó cũng có mấy cô gái ăn mặc cực đẹp... Hay tại vì tôi đã trở thành một người đàn bà rồi, cho nên bây giờ tôi mới có vấn đề?

Có người xoay quả đấm cửa, tôi nghe thấy tiếng Tadziu:

- Chị làm cái gì ở trong đó vậy hả?

- Đi vệ sinh.

- Nhanh lên, vì em cũng đang mót! - Từ ngoài cửa Tadziu thả con ruồi trâu vào.

- Đồ lợn cái, - tôi quát.

- Chị là đồ lợn cái thì có, - nó đáp lại, - vì em là con lợn đực.

Biết làm sao bây giờ, ngày mai tôi lại phải ăn trộm chiếc áo len đen của bố mất thôi. Và có lẽ tôi sẽ mặc chiếc váy màu tím than. Chiếc váy này khá chặt, hơi bị dài, che lấp cả đầu gối. Nhưng tôi đã có cách. Tôi sẽ không đóng phéc-mơ-tuya, kéo váy lên thật cao, rồi thắt chặt thắt lưng cho váy không bị tụt xuống. Lúc đi thang máy tôi sẽ làm như vậy, tất nhiên với điều kiện không có ai cùng đi, tại vì, lúc ở nhà, mẹ mà nhìn thấy tôi cặp cặp đi học, mặc ngắn cùn cùn... Ôi, giá tôi còn có cả quần tất đen để mặc nữa nhỉ. Biết đâu ngày mai tôi sẽ thuyết phục được mẹ cho tôi nhuộm quần tất thành màu đen thì sao? Tôi sẽ viện cớ là, mặc quần tất đen cho nó đỡ bẩn.

Tadziu đang xem tivi tắt tiếng, vì mẹ và bố đã ngủ rồi, còn tôi là quần áo trong phòng nhỏ của chúng tôi. Tôi là chiếc áo cánh đốm nâu, nó sẽ hợp với đôi giày cổ ngắn, cũng màu nâu.

Tôi đang là tờ giấy trên đó có hình con kền kền do Kasia vẽ. Bạn ấy vò nhàu tờ giấy rồi vút xuống đất, tôi đã nhặt lên trong giờ ra chơi và cất vào cặp. Nhẽ ra tôi đã trả lại cho Kasia, nhưng tôi quên khuấy. Tôi sẽ dùng ghim gắn bức tranh này vào tường nhà. Bức tranh của tôi sẽ dính ở bên dưới. Trên tường sẽ có hai bức tranh. Hai con kền kền, con của Kasia đang bay, còn con kền kền thứ hai, con của tôi, đang đứng và nhìn con kền kền đang bay.

Chẳng biết lúc này Kasia đang làm gì nhỉ? Đang ngủ chẳng? Hay là đang sáng tác nhạc và nghĩ về tôi? Đang nghĩ cái gì nhỉ? Hay là đang cười tôi chẳng? Kasia nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm thân mật như thế, nhưng sau đó đã chế nhạo cô, bảo rằng, cô giáo chủ nhiệm là con bò cái đang gí mồm xuống đất.

Hay tôi cũng đang là một con bò cái như vậy, con bò cái đang đứng ở chỗ người ta buộc nó bằng dây thừng, và suốt cả ngày chẳng làm gì, chỉ gặm cỏ.

- Sáng sớm hôm nay mẹ tớ đòi cho xem thời khóa biểu, rồi dặn rằng, tại vì tớ sẽ tan học lúc một giờ rưỡi, cho nên chậm nhất hai giờ mười phút tớ phải có mặt ở nhà.

- Thế thì nhẽ ra cậu phải ghi thêm vào thời khóa biểu hai tiết học nữa, - Kasia bảo.

- Làm sao tớ biết được là mẹ đòi cho xem thời khóa biểu nào?

Trên bến xe chỉ có hai chúng tôi ngồi. Đã tan học rồi, Kasia rất muốn tôi đến nhà bạn ấy. Chiếc xe buýt số tám thứ hai đã đi rồi, gần hai giờ chiều rồi.

- Nào đi, rồi cậu sẽ nghĩ ra kế, - Kasia nói.

- Nhưng tớ phải đi mua hàng cho mẹ.

- Nhất định mẹ cậu đã tự đi mua mọi thứ rồi.

- Kasia ơi, thông cảm cho tớ...

- Cậu đừng có gọi tớ là “Kasia”!

- Xin lỗi Katarzyna, mình quên, - tôi nói. - Cậu thông cảm cho tớ đi, lát nữa tớ mà không có mặt ở nhà thì mẹ tớ sẽ giết tớ mất thôi. Mẹ tớ bị sung tĩnh mạch, đi xa không được, mà mấy cửa hàng ở khu chung cư thì khá xa. Lại còn thằng Zenus nữa. Mấy đứa em gái thì chẳng thể mong chúng giúp được gì, chúng còn ngờ nghệch lắm.

- Vậy chúng mình sẽ làm gì bây giờ? - Kasia hỏi.

- Tớ chẳng biết.

Tôi rất muốn đến nhà Kasia, nhưng quả thực hôm nay tôi không thể. Cũng may mẹ không xem thời khóa biểu các ngày khác trong tuần... tôi sẽ ghi thêm vào mỗi ngày một hoặc hai tiết học nữa.

Xe buýt đang đến. Càng lúc càng đến gần, xe số tám. Tôi đứng dậy khỏi ghế.

- Tớ phải đi thôi.

- Thế thì cậu đi đi vậy.

- Đúng là tớ phải đi. - Xe buýt dừng lại, cửa xe mở ra. - Thôi chào, mai nhé! - tôi hét to rồi nhảy lên xe. Xe chật ních người.

Xe chạy. Tôi lấy vé ra, nhét vào máy bấm vé. Tôi không thể ở lại với Kasia được, đó chẳng phải lỗi tại tôi. Như thế là chúng tôi cũng đã ở bên nhau nhiều rồi. Trong giờ học này, trong giờ ra chơi này, lúc nào chúng tôi cũng bên nhau. Hôm nay Kasia không cãi nhau với thằng lùn, ở lại lớp cho đến hồi chuông cuối cùng. Thật tuyệt vời. Ziebinski đến lớp, mũi súng vù, nhưng hắn không bám theo Kasia, cả tôi cũng vậy. Ewa Bogdaj lại ăn vận khác. Cô nàng mặc chiếc váy xanh thẫm, khóa đeo, cực xinh. Còn Kasia mặc y hệt như hôm qua, hôm kia. Hôm nay cô chủ nhiệm không có giờ ở lớp chúng tôi, nhưng chúng tôi gặp cô ngoài hành lang. Cô mỉm cười với Kasia, thậm chí còn nháy mắt tình tứ với cô học trò của mình nữa, Kasia cũng nháy mắt tình tứ đáp lại cô.

Bến xe buýt. Một người đàn ông cùng đứa con xuống xe. Tôi đứng vào chỗ ông ta, bên cửa sổ. Tôi nhìn phố xá, nhìn người đi lại trên đường. Tôi đã phần nào quen với việc ở đâu cũng thấy đông người. Người lên xe số tám cũng vậy. Từ nhà đến trường tôi phải qua mười hai bến xe. Chiều ngược lại có lẽ cũng gần ấy thôi, tôi phải đếm. Sắp đến bến thứ hai.

Bất thành lình có người dùng tay bịt hai mắt tôi.

Tôi hoảng hồn quay mặt lại, Kasia đứng trước mặt tôi. Sao lại có chuyện bạn tôi đi chuyển xe này?

- Cậu hả? - tôi hỏi. Kasia cười.

- Tớ đã lên xe trước cậu. Tớ nghĩ bụng, hai đứa có thể cùng nhau đi mua hàng cơ mà. Cậu

thích không nào?

- Có thích, - tôi trả lời, - rất thích.

- Cậu có mời tớ về nhà không nào?

- Có mời là cái chắc, cậu sẽ gặp cả nhà tớ.

- Cậu thấy không, chúng mình đúng là đồ ngốc, không nghĩ ra ngay sáng kiến này, - Kasia nói.

Xe chạy, hai đứa cầm tay nhau, nhìn phố xá đang lướt nhanh qua cửa kính. Lúc còn ở dưới bến xe tôi đã nghĩ bụng, hôm nay Kasia có thể đến nhà tôi. Nhưng tôi không dám nói với Kasia chuyện này, vì tôi hơi... sợ. Sợ mẹ nói Kasia và quần áo của bạn ấy. Vì tôi thừa biết tính cách của Kasia. Mẹ mà nói gì đó nặng lời thì có khi bạn ấy quát lại, cho dù đó là mẹ tôi. Nhưng biết làm sao, một liều ba bảy cũng liều. Tôi rất mừng, vì rốt cuộc Kasia sẽ gặp các em gái, Tadziu, Zenus. Và cả mẹ tôi nữa. Kasia sẽ không ngạc nhiên khi thấy mẹ tôi to béo, vì tôi đã kể cho bạn tôi nghe, mẹ tôi béo bệu.

- Hai cô cho xem vé xe để kiểm tra, - một người nào đó nói đằng sau lưng. Chúng tôi quay mặt lại, đó là một ông già, người cao, mũi to, đầu đội mũ cát-két. Thôi chết, mình để vé xe ở đâu không biết, hay là bị mất rồi? Đây rồi, trong túi áo.

Tôi đưa vé, ông già xé vé, và bây giờ ông ta nhìn vào Kasia. Nhưng Kasia nhìn ra ngoài cửa sổ. Ông già vỗ vào vai Kasia.

- Còn cô bé?

Kasia quay người lại, nhòm ngó chung quanh, rướn người lên, chỉ tay vào một người đàn ông đứng cách xa chúng tôi, bên cửa lên xuống xe.

- Người mặc áo ca rô đằng kia, - Kasia nói. - Bố cháu đó. Bố cháu cầm vé của cháu.

- Ông kiểm tra vé xe lách người đi lại chỗ ông già mặc áo vét kẻ ô vuông, còn Kasia thì thăm vào tai tôi:

- Cậu có chiếc vé nào không?

Lạy Chúa tôi, bạn tôi không có vé. Tôi mở cặp, hai tay run run tìm vé cho bạn.

- Nhanh lên, - Kasia giục. Tôi sực nhớ, có vé ở trong sách giáo khoa, trong bìa bọc ni lông. Tôi lôi ra một chiếc, đưa cho Kasia. Kasia nhét vé vào máy bấm vé, nhẹ nhàng đục lỗ. Rồi nhét vào túi áo.

Một lúc sau người kiểm tra vé xe quay lại chỗ chúng tôi. Giận giữ.

- Cô bé ới, chẳng đẹp tí nào, - ông già nói với Kasia. - Cô đưa thẻ học sinh cho tôi xem.

- Tại sao lại phải như vậy? - Kasia ra bộ ngạc nhiên, hỏi.

- Vì cô sẽ bị phạt, - ông kiểm tra vé xe nói, mở tập hóa đơn ghi phạt. - Công dân đứng đằng kia không có con gái.

- Bố ới! - Kasia gọi. Mọi người đổ dồn mắt nhìn về phía chúng tôi, ông già mặc áo vét kẻ ô vuông cũng nhìn chúng tôi. Còn Kasia: - Ôi, bố ới là bố, bố làm thế mà coi được hay sao? Bố

không dám nhận con gái mình hay sao?!

Kasia lấy ngón tay dọa ông già, nhưng dọa theo kiểu bông đùa. Ông già mặt ngớ ngàng. Kasia nói rất to trong xe:

- Chắc ông cụ xấu hổ, vì già như thế mà còn có con gái to đùng như thế này!

Mọi người chung quanh cười ồ, chỉ ông kiểm tra vé xe mặt cứ hằm hằm. Rốt cuộc, ông già đứng đằng kia chắc đã hiểu ra, vì cụ nói:

- Tôi không phải là phụ nữ, cho nên khỏi cần giấu giếm tuổi tác. Sao, tự đùa với mình một chút không được hay sao?

- Đấy, ông thấy chưa, - Kasia nói với ông kiểm tra vé xe và đưa vé của mình cho ông ta.

- Tại cô bảo, bố cô cầm vé của cô.

- Cháu bị lú lẫm, - Kasia đáp. Ông già xé vé của bạn tôi và... nhìn tôi với vẻ nghi ngờ.

- Cô đưa vé của cô cho tôi xem, - ông ta nói.

- Cháu đã đưa rồi còn gì.

- Nhanh lên, nhanh lên.

Tôi đưa chiếc vé đó cho ông kiểm tra. Ông xem kỹ chiếc vé, trả lại tôi rồi bước đi. Còn tôi thở phào, rất may mọi chuyện suôn sẻ. Ôi, Kasia mới thông minh làm sao. Có lẽ tôi không biết làm như vậy, chắc tôi chỉ biết khóc.

Xe của chúng tôi đang đến Piaskowa Góra. Chúng tôi đứng bên cửa lên xuống xe, vì sắp đến bến rồi. Ông già mặc áo vét kẻ ô vuông ngồi bên cửa sổ cất tiếng gọi:

- Bố chào con gái của bố nhé!

Kasia quay mặt lại, lấy tay làm hiệu gửi tới cụ cái hôn, rồi nói:

- Bố ơi, con gái của bố hẹn gặp lại bố nhé!

Chúng tôi xuống xe buýt.

- Có đúng là bố cậu không đó? - tôi hỏi. Kasia bật cười.

- Cậu chỉ được cái vớ vẩn, pa pa của tớ không mặc những chiếc áo vét thanh lịch như vậy đâu!

Chúng tôi đang đi tới tòa chung cư của nhà tôi. Zosia và Krysia đang chạy lăng xăng nô đùa với các bé gái khác trên bãi cỏ.

- Cậu nhìn kia, - tôi nói, - hai đứa em gái của tớ đấy.

- Chúng tôi đi tới gần bãi cỏ.

- Các chị biết làm thế này không nào? - một đứa trong mấy bé gái hỏi. Cô bé thả tay vịn trên, bay người về phía sau và treo lơ lửng ở tay vịn dưới, cong hai đầu gối. Đầu cô bé dùng đưa cách nền bê tông năm xăng-ti-mét, tóc cô bé quét mặt đất.

Zosia và Krysia cũng thả tay vịn trên và đầu cũng dùng đưa bên trên nền bê tông. Chúng

buông tay vịn.

- Tớ nhận ra hai đứa ngay lập tức, - Kasia nói. - Nom chúng đến là buồn cười, rất giống nhau.

Tôi nhìn, quần liền tất của Zosia bị thủng ở đầu gối.

- Em bị làm sao vậy hả, - tôi hỏi, bước lại gần cô em. - Em đi đứng thế nào vậy?

- Lỗ thủng cũ ấy mà, - Zosia nói.

- Từ hôm chúng em trượt tuyết cơ, - Krysia nói.

- Các em lại nói dối rồi. Chị mà nom thấy thủng thì chị đã mạng lại rồi. Lại đây các em. Đây là Katarzyna, bạn gái của chị. Các em có biết nói “chúng em chào chị” không nào?

- Chúng em chào chị, - hai đứa em gái của tôi nói, đoạn nhìn Kasia, khẽ ôm lấy nhau. Kasia mỉm cười.

- Các em ơi, - Kasia nói, - các em thật dễ thương. Em nào là Zosia, em nào là Krysia? – Kasia ngồi xổm trước mặt chúng.

- Em, - cả hai cùng nói.

Tôi và Kasia cùng cười.

- Cả nhà làm thế nào để phân biệt hai đứa?

- Rất dễ thôi mà, - tôi trả lời. Chỉ lúc đầu thì có cảm giác chúng giống nhau như đúc.

Krysia chỉ ngón tay vào Zosia rồi nói:

- Zosia có nhiều nốt tàn nhang hơn.

- Không phải, Krysia có nhiều hơn, - Zosia nói.

Kasia hỏi:

- Các em có thích bánh ngọt hay không nào?

- Có ạ.

Kasia lục túi xách. Hai cô bé bước lại gần, nhìn vào trong túi để xem bánh. Kasia lấy ra một ngàn zloty, đưa cho Krysia.

- Các em tự đi mua lấy nhé, - Kasia nói. - Các em mua hết chỗ tiền này rồi mời các bạn gái của các em cùng ăn bánh.

- Nhưng mà chúng em không biết mua ở đâu, - Krysia nói, tay nhận tiền.

- Em biết chỗ, - một trong những bé gái đang chơi trên sân cỏ nói. - Không xa đâu.

- Em cũng biết chỗ, - một bé gái khác nói. - Em có thể dẫn đường.

Tôi và Kasia, hai đứa ở lại sân cỏ. Tất cả các bé gái chạy theo Zosia và Krysia.

- Trong nhà mà có hai bé gái buồn cười như thế này thì thích thật, - Kasia nói. - Tớ ghen với cậu lắm đấy.

Chúng tôi bước vào nhà lúc hai giờ rưỡi chiều. Tôi hơi sợ mẹ, vì về chậm mất hai mươi phút.

Mẹ đang ngồi trong bếp, ngồi với bác Kaminska, lảng giềng dưới làng Jawiszow.

- Ô, Marysia đã về, - Bác Kaminska nói, khi tôi bước vào bếp. - Bác mới đến thăm thằng Kazak ở đơn vị, nó có hỏi thăm cháu đấy. Nó nhờ bác gửi lời chào cháu đó. Bác đã nói với mẹ cháu, nhà của các vị ở đây đẹp lắm. Hoàn toàn khác ngôi nhà cấp bốn của bác. Sang trọng.

- Cháu chào bác, - tôi nói. Kasia đi theo tôi vào bếp.

- Cháu chào bác, - Kasia chào, đoạn bước lại chỗ mẹ tôi. - Cháu là bạn của con gái bác, họ tên cháu là Katarzyna Bogdanska. - Rồi Kasia chìa tay về phía mẹ tôi. Mẹ tôi đứng dậy, đưa tay cho bạn ấy rồi nói với vẻ lúng túng:

- Kawczakowa.

- Cháu rất mừng hôm nay cháu được làm quen với bác, - Kasia nói. - Minka đã kể cho cháu nghe rất nhiều về bác.

Tôi nhìn, bác Kaminska cũng đứng dậy và chìa tay cho Kasia bắt.

- Bác là Kaminska - bác nói.

- Cháu rất hân hạnh, - Kasia đáp. Tôi tận mục sở thị mẹ tôi đang nhìn chiếc váy dài sát đất của Kasia. Tôi nói ngay tức thì:

- Con về chậm một chút so với lời dặn của mẹ, vì xe buýt mãi mới chịu đến bến.

- Đúng, đúng, - bác Kaminska nói chen, - về khoản xe buýt ở đây thì chán mớ đời. Đợi được xe đến thì người ta đã hộc máu tươi ra mà chết mất rồi. Có một lần tôi lên đây vào mùa đông. Tôi đợi, và tôi đợi hoài, chẳng thấy bóng dáng chiếc xe buýt nào. Lúc xe đến thì không có tôi nữa. Tôi đã hóa thành một tảng băng.

- Tôi không đi xe, - mẹ tôi nói. - Từ ngày chúng tôi ở thành phố này, tôi chưa hề đi xe buýt lần nào cả. Tôi chỉ đi bách bộ chút xíu trong khu chung cư thôi.

- Khu chung cư này cực đẹp, - Kasia nói, tựa người vào thành bếp.

- Ê, ở nơi đồng không mông quạnh í mà, - mẹ tôi nói, ra chiều khinh thường. - Người ta tổng dân vào các tòa nhà cục mịch, giam họ ở đó. Con người ta như ngồi trên cây cột cao chót vót, biết làm sao. Thậm chí không dám bén mảng ra cửa sổ.

Kasia cười.

- Bác nói đúng đó, cách nhìn nhận của bác rất thú vị. Nhưng cháu không rút lui ý kiến của cháu đâu, tại vì, khu chung cư quả là cực đẹp khi toàn bộ cái của nợ thối hoắc này là một công trình xây dựng hiện đại. Và tên gọi của nó cũng cực đẹp nốt. Khu chung cư Piaskowa Gora [\[5\]](#).

Mẹ tôi gật đầu.

- Tất nhiên, - mẹ tôi nói, - Tên gọi đẹp.

- Và bác hãy nhìn phong cảnh mà xem, - Kasia nói, chỉ tay về phía cửa sổ. Mẹ tôi nhìn vào cửa sổ, bác Kaminska cũng vậy. Tôi kéo tay Kasia.

- Zenus ời, lại đây, - tôi gọi, - chị cho xem.

- Chúng cháu xin lỗi bác một lát, - Kasia nói với mẹ tôi và chúng tôi đi ra ngoài. Tôi dẫn cô bạn sang phòng lớn. Zenus đang ngủ. Miệng ngậm vú cao su, tay đang cào vào chăn.

- Thằng bé nom kháu thật, - Kasia nói, thích ra mặt, đoạn cúi xuống chiếc giường nhỏ. - Mình sờ vào nó được không?

- Cậu sờ đi.

Kasia cầm lấy tay thằng bé.

- Ôi, ngón tay nhỏ xíu, xinh xinh, - Kasia nói. - Còn móng tay, cậu nhìn này...

- Rồi, - tôi nói. - Tớ cũng rất thích các ngón tay và móng tay của nó.

- Ôi, cái miệng của thằng bé nom ngọt ngào và đôi mắt của thằng bé mới dễ thương làm sao, - Kasia khen ngợi. - Ha lô, ha lô! Cậu Zenus ời, hãy nhìn vào mắt chị đây này!

Zenus thối bay núm vú cao su, miệng làu bầu khe khẽ, đầu cựa quậy tứ phía. Kasia tươi cười với thằng bé, nhưng tôi không dám nói với bạn rằng Zenus bị mù.

Kasia quay mặt về phía tôi.

- Cậu em nom cực ngon - Kasia nói. - Nhồm nhoàm, nhồm nhoàm, chỉ muốn ăn thằng bé thôi.

Tôi dẫn Kasia sang phòng của tôi.

- Mình và Tadziu ở phòng này. Hơi bị chật, nhưng cũng nhét được hai chị em.

Kasia quan sát chung quanh, nhìn thấy những hình vẽ trên tường.

- Con kền kền của tớ, - Kasia nói với vẻ ngạc nhiên. - Cậu lấy đâu ra thế này hả?

- Hôm ấy mình cầm lấy hình vẽ, rồi mang về là phẳng phiu, - tôi nói. Kasia ôm chặt lấy tôi, hôn vào má tôi.

- Minka yêu quý ời, thậm chí cậu không biết, tớ mừng như thế nào khi tớ đến nhà cậu, - Kasia nói. - Bây giờ thì tớ đã hiểu, tại sao cậu lại có phép màu như vậy.

Tôi thấy ngượng. Đôi khi Kasia nói gì đó về tôi làm tôi phát ngượng. Chẳng bao giờ có ai khen tôi cả, còn Kasia thì khen liên tù tì. Hai đứa đứng ngắm hai con kền kền của mình dính trên tường.

- Cậu biết không, - tôi nói khẽ, - cậu đừng gọi tớ là “Minka” trước mặt mẹ tớ, vì sau đó mẹ tớ sẽ cười tớ.

- Xin lỗi, mình sẽ không gọi như thế nữa đâu. Cậu này... hay là bây giờ mình đi mua đồ. Chúng mình sẽ yên tâm.

- Đồng ý, - tôi nói, rồi đi vào nhà bếp. - Mẹ ời, con phải mua những thứ gì đây?

- Mẹ đã mua hết mọi thứ rồi. Con ăn cơm đi. Bạn con có ăn không?

- Hai đứa chúng con đã ăn tại nhà ăn của trường rồi bác ạ, - bất thành lời Kasia nói. Tôi quay người lại, Kasia đang đứng sau lưng tôi. Tại sao cậu lại nói dối như vậy hả?

- Việc gì phải ăn ở nhà ăn, khi cơm ở nhà đang đợi? - mẹ tôi hỏi, mặt tỏ vẻ không hài lòng - Ăn ở nhà ăn phải trả bao nhiêu?

- Chúng cháu ăn miễn phí bác ạ, - Kasia trả lời. Vì có người không đến ăn, cho nên có phiếu ăn miễn phí.

- Đó lại là chuyện khác, - bác Kaminska nói. - không nên chê của biếu. Tôi nói đúng không nào, hã chị Kawczakowa?

- Có lẽ đúng, - mẹ tôi đáp lại.

- Đúng là hôm nay cháu có chuyện rất quan trọng muốn được trình bày với bác. Số là thế này, thầy hiệu trưởng thân chinh nhờ cháu đến hỏi bác, liệu Marysia có thể đến trường do yêu cầu được không ạ?

- Yêu cầu gì? - mẹ tôi hỏi.

- Yêu cầu của lễ bế giảng cuối năm, vì ông thứ trưởng Bộ giáo dục sẽ đến trường cháu dự lễ. Hôm nay đã chọn những học sinh có khả năng văn nghệ nhất và Marysia đã được chọn để đọc thơ. Còn cháu sẽ chơi piano. Sẽ có các tiết mục hát đồng ca và múa.

- Marysia được chọn hã? - mẹ tôi lấy làm ngạc nhiên.

- Vâng, - Kasia trả lời. - Bạn ấy có giọng đọc cực hay, hay nhất lớp.

- Thôi, thôi, - mẹ tôi nói, nhìn sang bác Kaminska. - Chị thấy chưa, nhà này sẽ có một nữ nghệ sĩ đấy.

- Dạ thưa bác có đồng ý không ạ? - Kasia hỏi.

- Thật khó nói, - mẹ tôi trả lời. Thầy hiệu trưởng mà đã chọn nó thì bác sẽ không thả ra đâu.

- Và ba giờ rưỡi chiều nay có cuộc tập rồi, - Kasia nói. - Bây giờ đã gần ba giờ...

- Thế thì, hai đứa đi đi kéo muộn giờ.

- Vậy thì cháu xin chào bác, - Kasia nói với mẹ tôi, rồi quay sang tôi - Chúng mình đi thôi, nhanh lên, chắc còn kịp.

Loáng một cái chúng tôi đã ra ngoài cửa, chúng tôi đang đi thang máy xuống dưới nhà rồi.

- Thế nào, cậu thấy sáng kiến của tớ có khôn ngoan không nào? - Kasia hỏi tôi.

- Có khôn ngoan.

- Hàng ngày cậu có thể đến nhà tớ, nếu có chuyện gì thì cậu cứ bảo là cậu đi tập văn nghệ. Hay là cậu không thích tớ nữa rồi, hay là cậu không thích đến nhà tớ nữa?... - Kasia buồn ra mặt.

- Sao cậu lại nói vậy, - tôi nói. - Chỉ có điều chuyện xảy ra quá nhanh... đến nỗi tớ không dám tin.

Chúng tôi ngồi bên chiếc bàn phủ khăn trắng thêu ren. Nhà hàng không lớn, nhưng rất đẹp. Trên tường treo những bức tranh khung mạ vàng và cái gì cũng óng ánh. Bên các bàn khác, những quý ông, quý bà, ăn vận sang trọng đang nhỏ nhẹ chuyện trò.

Chúng tôi đã đi taxi. Rất lâu. Đi đến tận chỗ này. Cách thành phố Walbrzych mười lăm cây số. Khi chúng tôi ngồi đây thì ông lái taxi ngồi đợi ngoài xe để chở chúng tôi trở về. Và đồng hồ tính cước liên tục nhảy. Ôi, sao Kasia giàu thế.

Người bồi bàn bước lại bàn chúng tôi. Một chàng trai trẻ măng, đẹp trai, tóc quăn, đen. Một chiếc khăn trắng vắt ngang trên tay. Anh chàng cúi chào, đoạn nói:

- Xin kính chào chị Katarzyna - Và với tôi - Chào chị, chúng tôi xin đón chào chị tại nhà hàng của chúng tôi.

- Chào anh Wojtek, - Kasia đáp lại.

- Chào anh, - tôi nói, cảm thấy mặt đang ửng hồng.

- Các chị đã chọn thực đơn chưa ạ? - anh Wojtek hỏi.

- Hai súp củ cải đỏ với... ma quỷ, - Kasia nói.

- Với ma quỷ, - anh Wojtek cười.

- Đúng thế, - Kasia nói. - Và cho tôi món trứng ốp-lết với đậu Hà Lan, còn cho chị này món đặc sản của nhà hàng. Và tất nhiên món kem nữa.

- Xin hân hạnh phục vụ các chị, - anh Wojtek nói, cúi đầu chào, đoạn bước đi.

Nhồm nhoàm, nhồm nhoàm.

Chưa đầy nửa giờ đồng hồ, chúng tôi đã xong bữa trưa. Bây giờ chúng tôi chén kem, ngon gấp một trăm lần so với kem ở quán cà phê ngày hôm kia. Anh Wojtek hầu hạ chúng tôi như hầu hạ hai nàng công chúa. Liên tục cười đùa với Kasia. Hai người rất quen nhau, vì Kasia thường đi cùng mẹ đến nhà hàng này. Đây là nhà hàng tư nhân, khá nhất tĩnh. Rất nhiều món ăn. Toàn món cực ngon, thậm chí tôi không biết gọi tên. Tôi ăn hết nhẵn đĩa. Chỉ có món nộm tôi không ăn hết, vì khay nộm to phải bằng nửa cái bàn, và anh Wojtek đã dọn chỗ nộm còn lại, thật phí của. Hầu như tôi không thể nhúc nhích nổi, ngay cả món kem cũng gay go, nhưng mà vì quá ngon nên không nỡ bỏ mứa.

- Mình chơi một bài nào đó chiêu đãi cậu nhé, - Kasia nói. Đứng dậy. Bạn ấy bước lên sân khấu, nơi có đặt chiếc đàn dương cầm. Kasia ngồi xuống ghế, mở nắp đàn. Ngó nhìn tôi ngồi ở đằng xa, Kasia mỉm cười rồi bắt đầu chơi đàn.

Bạn ấy chơi rất nhỏ nhẹ, một giai điệu buồn, quyến rũ. Không phải giai điệu giống những giai điệu mà Kasia đã chơi bằng đàn điện tử, mà chỉ là một giai điệu bình thường. Tôi quan sát chung quanh, không ai chịu ăn cả, tất cả chăm chú nghe. Anh Wojtek cũng nghe, đứng bên cạnh tủ bát đĩa. Ngay cả ông đầu bếp đầu đội chiếc mũ trắng to dùng cũng thò đầu ra ngoài phòng lắng nghe chăm chú.

Còn giai điệu mà Kasia đang trình tấu, càng buồn bao nhiêu thì nghe càng hay bấy nhiêu. Nó xoáy vào tận tim tôi, làm con tim tôi nhức nhối. Và bỗng nhiên tôi nhớ đến người bà linh thiêng của mình.

Tôi rất yêu bà. Khi mẹ sinh hai đứa em gái, tôi ở với bà suốt một năm trời. Hồi đó gia đình tôi vẫn đang ở Ksiaz Wielki, ngoại ô Krakow, ở với dì Jasia, chị của bố, sau này, tại mẹ tôi cãi

nhau dữ dội với dì, cho nên chúng tôi chuyển về ở Jawiszow.

Còn bà tôi có một ngôi nhà tranh ở bìa rừng, cách nhà dì tôi ba cây số. Ngôi nhà là một căn phòng nhỏ xíu. Bà tôi cũng nhỏ người. Lưng bà còng gập nửa người, không thẳng người lên được. Bà tốt bụng lắm cơ. Sáng nào tôi cũng giúp bà mặc quần tất, chải tóc cho bà. Mái tóc bạc phơ của bà dài đến tận chân. Rồi tôi mang xô đi lấy nước suối về cho bà dùng.

Đó là năm đẹp nhất trong đời tôi. Tối tối bà cháu ngồi dưới mái nhà tranh, sưởi ấm bên bếp lửa, bà kể cho tôi nghe nhiều câu chuyện lý thú về cuộc đời của bà. Tôi rất thích nghe câu chuyện ông nội tôi bay khinh khí cầu, thậm chí ông đến cả Brazil. Ông tôi cực to cao, cao trên hai mét, không sợ bất kỳ ai. Khi bà lấy ông thì ông đã năm mươi tuổi, nhưng là một nông dân đáng khâm phục. Cưới bà được một thời gian ngắn thì ông sang Brazil, nhẽ ra bà đã sang đó với ông, nhưng tạm thời lúc đó ông chưa có nhà cửa, mãi tận mười năm sau, khi ông giàu có, ông đã xây một ngôi nhà đẹp, xong đâu đấy ông trở về Ba Lan đón bà sang. Hai người chưa kịp đi thì nổ ra cuộc chiến tranh với Hitler. Khi chiến tranh gần kết thúc thì chúng đã giết chết ông. Ông nội tôi tham gia quân du kích, trong một lần về thăm bà, lúc ông đang ngủ trên giường, vì suốt đêm đi trong rừng, thì một tên lính Đức đứng bên cạnh cửa sổ, còn tên thứ hai đứng ở cửa vào nhà và nói với ông tôi bằng tiếng Đức: - Giơ tay lên! - Ông tỉnh giấc, ngồi dậy, giơ cao hai tay và đi ra khỏi nhà. Nhưng bất thành linh ông túm lấy cổ tên Đức, đập nó vào tường. Ông bóp cổ nó, cho đến khi nó chết. Ông đã không kịp giết tên Đức thứ hai, vì tên này đã nổ súng bắn chết ông. Tại sao hắn lại không giết bà nội của tôi? Chẳng biết nữa. Có thể hắn nhân từ, vì lúc đó bà nội đang có bầu bố tôi, dì Jasia và dì Pola còn bé xíu, khóc thê thảm.

Giá ông nội tôi về nước đón bà nội sớm hơn một chút thì có lẽ ông nội tôi còn sống rất lâu, nhưng mà là sống ở Brazil, và có lẽ bố tôi đã chào đời ở Brazil, cả tôi nữa chắc cũng đã chào đời ở Brazil. Và có lẽ tất cả chúng tôi đều là người Brazil. Cả Tadziu, cả hai đứa em gái sinh đôi, và cả Zenus. Khoan đã, chỉ có điều, nếu như vậy thì lúc đó chắc bố tôi chẳng thể gặp được mẹ tôi, vì bố tôi đang ở mãi tận bên Brazil cơ mà, còn mẹ tôi lại ở Ba Lan, vậy thì có lẽ tôi có mẹ khác, mẹ Brazil... Hoặc có lẽ tôi sẽ không biết bố tôi, vì mẹ tôi sinh tôi ở Ba Lan, mẹ Ba Lan, tức thị mẹ thật của tôi. Chỉ có điều, lúc đó, chắc lẽ bố tôi là bố khác.

Mà biết đâu tôi không hề chào đời, nếu tên lính Đức không giết ông nội tôi? Có lẽ một cô gái khác đã ra chào đời thay tôi.

Còn tôi ư?

Lúc đó tôi khả dĩ ở đâu?

Tôi nhớ một cơn giông khủng khiếp, chỗ nào cũng sáng lòa bởi chớp giạt, còn tôi và bà nội tôi, hai bà cháu quỳ gối giữa đêm thâu, cầu Ông Trời tha cho túp lều của chúng tôi. Và Ông Trời đã tha thật, sáng sớm hôm sau trời quang mây tạnh. Trong vườn, dưới đất thấy la liệt những quả lê do cơn giông đêm qua làm rụng. Quả lê nọ nằm sát quả lê kia, đến nỗi tôi chột nghĩ, toàn bộ trái đất của chúng ta được tạo thành bởi hằng hà sa số những quả lê thơm ngon. Rồi sau đó, bà nội tôi qua đời, bà nằm trong quan tài. Bữa đó, lần đầu tiên tôi nom thấy người bà tôi thẳng đuột.

Bốn năm trôi qua rồi mà lúc nào tôi cũng nhớ bà nội, tôi nhớ mùi, vị của những quả lê nằm ngổn ngang trong vườn sau cơn giông.

Kasia chơi liên tục một giai điệu. Có cảm giác đã lặng im, nhưng bất thành linh tiếng đàn vang lên rất to, như thể lại bắt đầu. Hay đây là một giai điệu, không đầu, chẳng cuối, và giai điệu này liên tục ngân vang, cho dù không có ai trình tấu cả, giai điệu này tự trình tấu và chẳng ai nghe thấy tiếng nhạc, chỉ Kasia thôi.

Ông nội tôi người to cao, nhưng các con của ông nội, tức thị bố tôi, các dì tôi, thì rất nhỏ người. Độc mình tôi là cao nhất nhà. Có lẽ tôi di truyền từ ông nội. Biết đâu có ngày tôi cũng sẽ bay khinh khí cầu sang tận Brazil nhỉ?

Kasia chơi đàn càng lúc càng nhỏ dần, không còn nghe thấy gì nữa cả, bạn tôi thôi chơi rồi. Kasia đập nắp đàn lại.

Tất cả thực khách hiện diện trong nhà hàng vỗ tay. Kasia quay trở lại bàn chúng tôi, còn tôi cực kì hãnh diện, vì có cô bạn gái, chị em kết nghĩa, là một nghệ sĩ tài danh.

- Cậu có thích không hả? – Kasia hỏi.

- Cực thích.- Đó là bản nhạc “Đêm trên Đồi Trọc” [\[6\]](#), - Kasia nói, rồi uống một hơi cạn cốc nước giải khát màu hồng là kem tan chảy.

Tôi nhuộm đen chiếc quần tất. Thì ra mẹ tôi có thuốc nhuộm đen, và mẹ đồng ý cho tôi đem nhuộm quần tất của tôi, cả quần tất của Zosia và Krysia nữa, hai chiếc quần nhàu nát.

Kasia rất thích mẹ tôi vì mẹ tôi bạo dạn, biết nói chuyện. Không như bố tôi. Mẹ tôi chỉ thấy lạ một điều, tại sao Kasia lại ăn mặc buồn cười như vậy, nom như thể một cô gái Digan, và bà lại càng ngạc nhiên khi tôi bảo, đến trường Kasia cũng mặc như vậy. Tôi nói với mẹ rằng, cô bạn tôi là con gái của một bà bác sĩ, rất giàu có và bộ đồ này là một thời trang Paris mới nhất.

Tadziu lao vào bếp.

- Chị đang nấu cái gì vậy hả chị?

- Súp đen, - tôi nói, đoạn dùng cái môi vớt chiếc quần tất lên, nước đen ròng ròng chảy xuống. Tôi chỉ cho chú em xem. Còn Zosia, đang ngồi ăn bắp cải muối lấy trong lọ, nói:

- Marysia đang nấu súp tất quần.

- Chị nhuộm đen tất quần, - tôi giải thích.

- Để mà làm gì? - Tadziu ngạc nhiên. - Chị định đi dự lễ tang hay sao?

- Đừng có nói dại, em rút lời ngay đi, - tôi quát. - Quần tất đen sẽ đỡ bẩn.

- Đưa em quấy cho, - nó đề nghị.

- Đây, em làm đi, nhưng cẩn thận đó. - Tôi đưa chiếc môi cho cậu em. Nó quấy. Giả vờ đang nếm súp đen.

- Súp ngon, - cậu em tôi nói đùa, - phải cái hơi bị ít hạt tiêu.

- Và cả sốt mayone nữa, - Zosia bổ sung.

- Em nói gì kì vậy, - tôi bảo, - Không ai người ta cho sốt mayone vào súp cả.

- Hay là ta cho thêm mì ống vào nồi súp này? - Tadziu đề nghị. - Thì ta sẽ có món súp mì ống đen.

- Vậy ai có thể ăn món súp này nào? – tôi hỏi.

- Em có thể ăn, - Tadziu nói.

- Xong ngay.

- Được, em sẵn sàng ăn. Có lần em đã chén hết nhẵn một lọ hồ dán, vậy thì mì ống đen chả là cái đình gì với em cả.

- Có lần anh ấy đã ăn nửa con giun, - Zosia nói. - Vì em và Krysia, chúng em có năm mươi zloty để mua kẹo, anh ấy bảo, nếu chúng em mất tiền cho anh ấy thì anh ấy sẽ ăn một con giun. Và chúng em đã đồng ý, nhưng anh ấy chỉ ăn có nửa con thôi. Thế mà anh ấy lấy toàn bộ chỗ năm mươi zloty của chúng em.

- Vì nửa con giun còn lại bị rơi xuống đất, lấm đầy bụi, - Tadziu đáp. - Chẳng lẽ em lại phải ăn cả bụi nữa hay sao?

- Ôi, - tôi thốt lên, - không được ăn những thứ bẩn thỉu đó.

- Bữa đó là em không gặp may, - Tadziu nói. - Chứ thậm chí em có thể ăn hết nhẵn cả con rắn, nhưng phải lúc em đói cơ, và phải trả cho em một ngàn zloty không thiếu một đồng.

- Thế anh đã ăn ếch chưa nào? - Zosia hỏi.

- Phải trả anh ba trăm zloty. Còn ăn cóc thì ba trăm năm mươi.

- Thế cá sấu bao nhiêu?

- Cá sấu anh cũng ăn, nhưng phải trả bằng đô la. Chỉ có điều không phải ăn hết ngay một lúc, mà trong vòng một tuần.

- Còn hôm nay chúng mình ăn bánh kem và bánh quế, - Zosia khoe.

- Cái khoản bánh, - Tadziu nói, - thì anh coi như ngoại lệ, ăn mà không phải làm gì. Krysia lao khỏi bếp. - Chúc ngủ ngon! - nó hét to rồi bỏ chạy luôn. Và thế là trong bếp không còn lũ trẻ con nữa. Thật là hay khi chỉ còn lại mỗi mình tôi với các ý nghĩ của mình.

Cái quan trọng nhất là mẹ tôi không nói gì về Kasia.

Mẹ tôi còn thích Kasia là đằng khác. Mẹ bảo, Kasia là một cô gái rất kiêu hãnh, như nữ hoàng thứ thiệt trong gia đình. Còn tôi, có lẽ sẽ không bao giờ tôi nghĩ, mẹ tôi là nữ hoàng. Mà đúng như vậy chứ còn gì. Lẽ dĩ nhiên là mẹ tôi rất kiêu hãnh, không để cho ai bắt nạt mình. Ngay cả bố còn sợ mẹ nữa là.

Chỉ khi uống rượu nhiều thì bố tôi mới thật sự can đảm một chút. Khi bố say rượu, mẹ không cãi nhau với bố, bỏ qua mọi chuyện. Nói chính xác là mẹ tôi không nói năng gì với bố tôi cả. Dù chỉ một lời. Cứ như thể mẹ chẳng hề nhìn thấy bố, cứ như thể bố say của tôi là không khí vậy. Có một lần bố phàn nàn chuyện gì đó và quát mẹ, còn mẹ nói với tôi như thế này: - Marysia ơi, con ra đóng cửa sổ lại đi, vì có con ruồi bay vào nhà và nó đang kêu vo vo bên tai mẹ. - Thế là bố nổi nóng, bỏ đi ngủ. Bố ngáy như điên, không tài nào xem tivi được, vì tiếng ngáy to át hết

cả tiếng tivi. Nói chung, bố tôi, hoặc là ngủ, hoặc là không có mặt ở nhà, vì lúc nào cũng đi làm. Mẹ tôi bảo, bố tôi mà không nghiện rượu thì nhà chúng tôi đã là triệu phú từ lâu rồi và cả nhà đã có xe ô tô để đi. Khi nào cũng vậy, hễ quá chén là ngày hôm sau bố hứa với mẹ, đây là lần cuối cùng, nhưng sau đó các ông bạn của bố lại nài ép bố uống một chén cho vui, còn bố tôi vốn thiếu quyết tâm, luôn luôn bị thuyết phục.

Nhưng thay vào đó, mẹ tôi hút thuốc và cũng không thể cai thuốc được. Mẹ có bao giờ hút thuốc đâu, nhưng có một lần mẹ đến khám bác sĩ, vì cảm thấy tức ngực, hóa ra mẹ tôi bị đau tim nặng. Bác sĩ bèn gửi mẹ tôi đi nhà an dưỡng dành cho công nhân mỏ để điều trị một tháng, vì hồi đó mẹ tôi đã làm ở mỏ rồi.

Ở đó mẹ tôi quen mấy bạn gái hút thuốc, và họ đã dạy cho mẹ tôi cùng hút. Khi trở về nhà sau cuộc điều trị thì mẹ đã nghiện thuốc lá mất rồi.

Thoạt tiên mẹ hút trộm, hút khi không có ai ở nhà, nhưng về sau cả nhà, ai cũng biết mẹ hút thuốc. Chỉ có mẹ không biết là chúng tôi biết mà thôi. Bây giờ, lúc nào mẹ cũng phải có trong tay một gói thuốc lá, có hôm một gói thuốc cho một ngày đối với mẹ là không đủ. Mặc dầu hút thuốc là rất hại cho tim và tĩnh mạch. Có lần tôi đã nói chuyện này với mẹ, và đề nghị mẹ bỏ thuốc lá, vì tôi rất lo cho sức khỏe của bà. Mẹ trả lời rằng, mẹ biết là mẹ đang làm sai, nhưng còn biết làm sao, khi thuốc lá đã thấm vào máu thịt của mẹ rồi, cho nên nếu không hút thuốc thì mẹ cảm thấy không thiết sống nữa.

Và cho dù thuốc lá là thứ rất độc hại, nhưng một khi đã bắt đầu hút thì không có cách nào bỏ được. Mẹ tôi bảo rằng, mẹ sẽ giết chết tôi nếu có người phát hiện thấy tôi ngậm điếu thuốc trong miệng, vì trong một gia đình, bố nghiện rượu, mẹ nghiện thuốc là đủ rồi.

Tội nghiệp mẹ tôi. Phải gánh vác cả nhà. Chồng nghiện rượu và năm đứa con nhỏ. Lại còn thêm khoản thuốc lá nữa. Thế thì làm sao mẹ tôi lại không đau tim được cơ chứ?

[1] Cũng có nghĩa là “Nét mặt Marysia của tôi” vì Minka cũng là tên của Maria, Marysia , do Kasia đặt cho – ND.

[2] Pascal (1623 – 1662) nhà toán học, nhà vật lý, triết gia người Pháp – ND.

[3] Bùn trộn nhạc hoặc bùn mix nhạc – ND.

[4] Hay còn gọi là “xăng-uyt” – ND.

[5] Núi cát (tiếng Ba Lan) - ND.

[6] Bản nhạc của nhạc sĩ Nga Modest Musorgski (1839 – 1881) – ND.

III

Ôi, những ngày này mới lạ lòng làm sao . Khi thì một ngày kéo dài, dài lê thê, và đã đến lúc ngày này phải chấm dứt, nhưng nó vẫn còn, và còn lâu nó mới kết thúc. Khi thì một ngày khác chóng vánh trôi qua, như cái nháy mắt, mở mắt ra, ngó nhìn... thì đã không còn là ngày hôm sau nữa, mà đã là tuần sau, thậm chí tháng sau.

Katarzyna bảo rằng thời gian là cái kẹo cao su.

Mà với kẹo cao su thì có thể làm đủ trò. Bạn có thể ngậm, có thể giữ cho nó nằm bên dưới lưỡi ở dạng một cục tròn nho nhỏ, có thể thổi phồng, cho nổ tung, có thể vô tình nuốt chửng vào bụng. Có thể kéo cho nó thành một sợi chỉ mảnh mai, dài từ miệng mình sang tận cột điện bên kia đường. Thật là tiếc khi gia đình chúng tôi không được nhận căn hộ ở thành phố Walbrzych từ năm trước, giả dụ vào tháng chín. Khi đó tôi và Katarzyna có thể thân quen nhau từ đầu năm học và có thể chơi với nhau được nhiều ngày hơn, nhiều tháng hơn. Nhưng biết làm sao. Hai đứa tình cờ gặp được nhau là quý lắm rồi. Tại vì, tôi có thể theo học ở trường ngay tại khu chung cư cơ mà, và nếu vậy thì muôn đời hai đứa chúng tôi cũng chẳng thể gặp được nhau. Bây giờ thì hai đứa chúng tôi như hai chị em ruột, thậm chí còn hơn thế, bởi vì hai chị em ruột sinh ra, ở với nhau, có khi chỉ vì là hai chị em ruột, còn chúng tôi tự chọn nhau, cho nên hai đứa chúng tôi đối xử với nhau còn hơn cả chị em ruột.

Mọi cái bắt nguồn từ việc hai đứa cười bên đài phun nước ở quảng trường. Chúng tôi đã cười và cười ngặt nghẽo, đến nỗi đám mây đá trên đầu chúng tôi không chịu được nữa, bèn nát vụn ra và mưa đá rơi.

Katarzyna bảo rằng, đó là tín hiệu của nhà trời.

Ở đây, một tháng đã trôi qua. Thật đáng tiếc, một tháng sao mà qua nhanh đến vậy. Bây giờ đang là tháng năm. Giá có thể thì tôi đã nối thêm cho mỗi ngày một cái đuôi. Quả là những ngày này dịch chuyển quá nhanh, vì toàn là những ngày vui và thích. Có được như vậy là do chúng tôi luôn luôn ở bên nhau. Katarzyna và tôi.

Lát nữa hai đứa chúng tôi sẽ về nhà Katarzyna ăn bữa trưa do cô giúp việc Zenobia nấu. Ăn xong tôi sẽ ngồi vào học bài và làm bài tập. Trong khi đó Katarzyna sẽ sáng tác, chơi các bản nhạc khác nhau, và để không làm ảnh hưởng đến tôi, bạn tôi sẽ sử dụng tai nghe.

Katarzyna sẽ được nghe to, còn tôi sẽ được yên tĩnh.

Lúc lúc tôi lại rời mắt khỏi vở, liếc nhìn, để xem bạn tôi sáng tác nhạc như thế nào. Kasia không hiện diện trong phòng, nhưng bạn tôi ở đâu đó thì tôi chẳng biết. Thi thoảng bạn ấy thốt lên hoặc nói gì đó... tôi nhìn, vì tôi nghĩ bạn nói với tôi, nhưng mà không, bạn ấy nói với chính mình và hai mắt lia, đảo khắp phòng, nháy chỗ này sang chỗ nọ. Tôi có cảm giác, một đàn âm nhạc đang bay lượn khắp căn phòng như đàn chim, Kasia nhìn thấy chúng, tóm bắt chúng rồi cho chúng vào piano điện tử, như thể dùng vợt bắt bướm vậy.

Có lần tôi nói với Kasia như vậy, bạn ấy bảo:

- Tại vì chúng bay mà. Cậu không nhìn thấy chúng bay hay sao?

Nhưng tôi nào có thấy. Tôi giương mắt nhìn, để xem có âm nhạc nào đang bay hay không, nhưng mà không, đối với tôi, không có âm nhạc nào bay trong im lặng cả. Phải khi Katarzyna chơi đàn và nghe tiếng loa thì tôi mới lơ mơ nhìn thấy chúng.

Cứ hai tuần, vào lúc năm giờ chiều, tôi lại đến nhà thờ học giờ tôn giáo. Nhà thờ rất gần nhà, tôi có thể nhanh chóng về nhà, và vẫn có được một giờ ở bên người chị em kết nghĩa của tôi.

Katarzyna hoàn toàn không ưng ý với các nhạc phẩm do mình sáng tác. Bạn ấy bảo rằng mình nên đi dạy lũ giun thay vì sáng tác nhạc. Tôi động viên bạn ấy: “Cậu đừng có nói đại, vì tớ rất thích nhạc của cậu, tớ cho rằng nhạc của cậu là hay nhất trên thế giới này, chẳng có ai lại sáng tác hay như cậu.” Khi tôi nói như vậy thì bạn ấy cười tôi, bảo rằng, tôi không am hiểu cái gì là sự thật hiển nhiên. Bạn ấy mở máy ghi âm, hoặc máy hát, các bản nhạc của các nhạc sĩ hiện đại cho tôi nghe, nhưng tôi không thích các nhạc phẩm của họ lắm, cho dù một số tác phẩm rất hay và lý thú. Tôi thích Katarzyna mở các nhạc phẩm opera. Tôi cực thích nhạc aria do các danh ca giọng soprano [\[1\]](#) trình diễn. Khi nghe giọng soprano tôi cảm thấy mình như được thăng hoa. Có một lần hai đứa thử giọng của tôi, té ra tôi có giọng nữ kim âm. Katarzyna đã hứa với tôi là sẽ sáng tác cho tôi một ca khúc, còn tôi sẽ phải hát bài này và chơi đàn cho bạn ấy nghe tất cả các bài hát được nhiều người ưa thích. Tạm thời Katarzyna vẫn chưa viết ca khúc này, vì bạn ấy không thích ca khúc, và chưa hề sáng tác ca khúc nào cả.

Những nhạc phẩm Kasia sáng tác toàn là liên khúc. Thời gian của liên khúc dài nhất là mười lăm phút ba mươi sáu giây. Katarzyna luôn luôn cố gắng sáng tác nhạc phẩm dài hơn, nhưng không được. Có một liên khúc dài trên nửa tiếng đồng hồ, nhưng Katarzyna bảo chẳng ra gì, phải làm lại. Vì bạn ấy ước mong sáng tác được một nhạc phẩm dài, tầm cỡ, đủ in trên hai mặt của đĩa hát. Rất tiếc. Sau mười lăm phút vào việc, cô bạn đã cảm thấy khó thở. Khi bạn ấy ráng lắp ráp một số đoạn thì xảy ra hiện tượng, mặc dầu chúng riêng biệt theo thứ tự, nhưng khi gắn liền nhau chúng bắt đầu cắn xé nhau, đến nỗi nghe thấy chúng tóe lửa khi chạm vào nhau.

Tôi rất thích Kasia chơi nhạc phẩm mà cô ấy thích thú, và khi cô ấy không thành công, thì tôi thấy xót xa trong lòng khi nhìn thấy bạn buồn thiu buồn thiu. Có khi bạn ấy cáu gắt, quát mắng tôi, nhưng tôi không chấp làm gì, vì tôi biết bạn ấy cáu gắt chẳng qua là do không ưng ý tí nào cả.

Tôi nhớ, có một lần, tôi đang làm bài, Kasia chơi đàn...

Bất thành linh... bạn ấy ném tai nghe xuống nền nhà, thét lên: - Dzig, mi là thằng nhóc thiếu năng trí tuệ! Mi bị làm sao vậy! Dzig, tao van lạy... - Bạn ấy bẻ ngón tay, nước mắt lưng tròng nói - Sao mi hành hạ tao như vậy hả? Tao đưa hết cho mi rồi còn gì! Tao chẳng còn gì nữa rồi, mi còn muốn gì nữa...?

Rồi sau đó chẳng nói chẳng rằng, nhìn ra trước mặt, nom như thể đang nghe người vô hình nói cái gì đó. Rồi lại thét to:

- Không, cái đó không! Cái đó đúng là không! Buông tao ra, thằng nhóc! Mi nghe thấy không? Buông tao ra!

Bạn ấy ngã xuống nền nhà, khóc nức nở. Tôi nhìn, hoảng sợ, không dám sấn lại gần, và lệ cũng trào ra từ hai mắt. Và rồi Katarzyna đứng dậy, vui vẻ, miệng cười.

- Ô, hay lắm, cả hai đứa chúng mình sẽ chết nghèo mất thôi, việc gì phải làm ầm ĩ lên như thế. Mà tại cậu nữa, tại cậu nữa, tại cậu nữa!

Lúc này cô bạn nhìn tôi và lại điên điên khùng khùng.

- Cậu đang làm gì ở đây vậy hả?

- Tớ hả? Tớ đang học bài.

Katarzyna ngạc nhiên nhìn tôi, như thể không quen biết tôi, như thể tôi là người xa lạ.

- Thì ra là cậu, - rốt cuộc bạn ấy nói. Kasia ngồi xuống ghế, cạnh tôi, uống một hơi cạn cốc coca-cola. Gối đầu lên lên đùi tôi, úp mặt vào bụng tôi, giọng nhỏ nhẹ yêu cầu: - Cậu vuốt ve tớ đi...

Tôi vuốt nhẹ mái tóc cô bạn.

- Minka yêu thương của tớ ơi. Khi ở bên cậu tớ cảm thấy an toàn, - bạn ấy nói nhỏ.

Tôi nhìn cô bạn đã thiếp ngủ. Tôi vuốt nhẹ mái tóc cô bạn, không dám động đây để không làm bạn tỉnh giấc. Ngồi nguyên một chỗ không động đây thì sẽ bị tê cứng người. Một khi có thể cử động theo ý muốn, thì cũng có thể ngồi không nhúc nhích hai tiếng đồng hồ mà chẳng bị làm sao cả. Cho nên tôi cứ ngồi như vậy, hai chân tê cứng. Kasia ngủ trên đùi tôi, lúc này gần đến năm giờ chiều rồi, tôi phải đi học môn tôn giáo...

Sau bốn mươi ba phút bạn ấy mới tỉnh dậy. Bạn ấy không tiếp tục chơi đàn nữa. Chúng tôi chỉ ngồi tán chuyện, cười đùa. Còn tại sao Kasia lại la hét, lại khóc nức nở như vậy thì tôi chẳng thể biết được vì lúc đó cô ấy chẳng hề nhắc tới chuyện này và tôi thì xấu hổ không dám hỏi. Mà tôi cũng có phần sợ hỏi, vì biết đâu cô ấy lại bị lên cơn như vậy.

Mẹ tôi đã quen với việc tôi thường xuyên không có mặt ở nhà. Vì nào là đi học môn tôn giáo, nào là các buổi tập văn nghệ ở trường. Tôi thấy hơi lạ là tôi dám nói dối với mẹ. Trước nay chưa bao giờ tôi nói dối cả, còn bây giờ tôi nói dối như cơm bữa. Có gì đâu, tôi phải nói dối để được ở bên Kasia yêu dấu của tôi càng nhiều càng tốt.

Phần nữa, hai đứa em gái của tôi trông nom Zenus được rồi. Mẹ tôi bảo, đã đến lúc phải học làm người, vì chẳng bao lâu nữa tôi sẽ học xong lớp may mặc và nhất định tôi sẽ đi lấy chồng, lập gia đình riêng. Hồi Tadziu còn bé xíu như Zenus bây giờ thì tôi cũng như hai đứa em gái của tôi thôi, lúc đó tôi năm tuổi, tôi chăm sóc em tuyệt vời mọi cái. Tôi thay tã lót cho em, mẹ tôi giao cho tôi tắm tã cho em. Thế mà bây giờ nó đã lớn thành một cậu con trai thứ thiệt rồi đó.

Hôm nay Katarzyna ăn cơm trưa ở nhà tôi. Cô bạn khen nước nở mẹ tôi, bảo rằng, món mằn mặn ngon hết sẩy như thế này thì có lẽ chỉ trên thiên đường mới có mà thôi. Mẹ tôi phẩy tay, ra bộ chẳng có gì ghê gớm đâu, nhưng tôi nhận ra, bà ưng bụng với lời khen. Mẹ tôi bảo thế này, kết bạn với lũ con gái nhà giàu sẽ rất có lợi cho tôi trong tương lai, vì sau khi học xong lớp dạy cắt may, nhất định tôi sẽ thích may quần áo ở nhà, mà như đã biết, mấy bà trí thức giàu có trả công cực kỳ hậu hĩnh.

Đó là chưa kể, tôi còn quen cả mẹ của Katarzyna nữa.

Mẹ của Kasia xinh đẹp, nom trẻ như một cô gái. Mặc dầu cùng lứa tuổi với mẹ tôi, nhưng trông bề ngoài thì trẻ trung như thể là con gái của mẹ tôi. Katarzyna xưng hô thân mật với mẹ, gọi theo tên Karolina. Hai người trò chuyện với nhau như hai bạn gái, chứ không phải mẹ với con. Ít khi hai người gặp nhau, vì bác sĩ Karolina thường xuyên phải có mặt ở bệnh viện, hoặc đi cấp cứu, đến nỗi thiên hạ không dám tin rằng cô gái trẻ măng như thế này, một cô gái như bao cô gái khác, mà là bác sĩ, trị bệnh cho dân lành.

Có một lần tôi nom thấy mẹ Kasia ngồi trong một chiếc xe ô tô cực đẹp. Bác ấy ngồi sau tay lái, ngồi bên cạnh là một anh chàng rất điển trai. Nghĩa là một quý ông, nhưng mà trẻ.

Katarzyna không có bố.

Có nghĩa là có, nhưng ông bố này xa tít thò lò, ở tận châu Phi, Katarzyna chưa bao giờ nhìn thấy mặt bố, còn bố cũng chưa bao giờ nhìn thấy mặt con gái. Họ chỉ nhận ra nhau trên ảnh. Nhưng hai bố con rất yêu nhau. Viết cho nhau những lá thư cực dài, chỉ có điều không phải bằng tiếng Ba Lan. Mà bằng tiếng Pháp. Tại vì ông bố này, mặc dầu đang sinh sống ở châu Phi, nhưng không phải người da đen, mà là người Pháp.

Bố con gọi điện cho nhau luôn. Có lần bố gọi điện cho con gái lúc tôi đang có mặt. Hai bố con trò chuyện với nhau phải tới nửa giờ đồng hồ, nhưng tôi không hiểu Katarzyna nói gì, vì bạn ấy nói toàn tiếng Pháp. Tôi cũng có biết chút xíu tiếng Pháp. “Uy” có nghĩa là vâng, “Nông” - không. “Rame” - không bao giờ. Còn “Retem” - tôi yêu. “Mông ser” - bạn quý hóa của tôi, vân vân. Bố của Katarzyna cực giàu. Liên tục gửi quà và tiền cho bạn ấy. Toàn bộ nhạc cụ của bạn ấy là do ông bố sắm cho. Máy chiếc piano điện tử, máy vi tính và máy ghi âm gộp lại giá phải tới mười ngàn đô la. Tính sang zloty phải hàng triệu. Tôi có làm việc cả đời chắc cũng không kiếm nổi ngần ấy tiền.

Mẹ và bố Katarzyna quen biết nhau ở Tunisia. Hồi đó bố bạn ấy rất yêu mẹ bạn ấy, nhưng mẹ bạn ấy không thích, kể cả khi bà đã có bầu và sẽ sinh Katarzyna. Bác Karolina bỏ trốn về Ba Lan, bác trai theo bà về tận Ba Lan, nhưng bà đuổi ông nên ông phải ra đi, lập gia đình khác, và có các con khác. Thế nhưng ông vẫn yêu Katarzyna nhất, liên tục yêu cầu con gái sang ở với bố, vì rất muốn được nhìn thấy mặt con. Hiện nay bố Katarzyna đã già, sáu mươi tuổi rồi. Katarzyna cũng rất muốn được gặp bố, theo kế hoạch, sau khi tốt nghiệp phổ thông cơ sở, tức thì không lâu nữa, bạn ấy sẽ sang với bố.

Tôi chẳng biết mình phải làm gì khi không có cô bạn.

Katarzyna rủ tôi cùng đi, bạn ấy sẵn sàng mua vé máy bay cho tôi, nhưng có lẽ mẹ tôi không cho đi. Đó là một nhẽ. Còn một nhẽ thứ hai nữa là, bố Katarzyna cần gì một cô gái người dung ở trong nhà mình.

Mẹ Katarzyna cũng không muốn cho con gái đi đến chỗ bố, vì bà sợ con gái sẽ không quay về với mẹ nữa, tuy nhiên tùy Katarzyna chọn, nếu bạn tôi muốn đi thì mẹ bạn ấy cũng không phản đối. May cho tôi và cả cho bác Karolina nữa, Katarzyna có phần do dự, đi trong năm nay hay sau một năm nữa mới đi. Vì bạn tôi không muốn sang bên ấy với hai tay không. Bạn tôi muốn mang sang cho bố mình một đĩa nhạc thứ thiệt của mình, với nhạc phẩm tầm cỡ.

Tại vì có lần, qua điện thoại Katarzyna đã khoe với bố mình rằng, cô ấy đã hoàn thành một

nhạc phẩm và rằng người ta sẽ xuất bản đĩa nhạc này, thậm chí cô nàng đã chơi cho bố nghe một đoạn. Lúc đó bạn tôi định ninh rằng sẽ sáng tác xong bản nhạc này trong vòng vài ngày, vì bạn ấy đã có khúc đầu cực tuyệt... Thế nhưng, hóa ra chỉ xong được mỗi khúc đầu, không hơn không kém. Cho nên có lẽ phải một năm nữa bạn ấy mới sang châu Phi được, tại vì kể cả sắp tới đây bạn ấy sẽ sáng tác xong tác phẩm hay của mình thì đường nào cũng còn phải đợi khá lâu để xuất bản đĩa nhạc. Cho nên, có lẽ vì như vậy mà Kasia sinh bực mình khi sáng tác không suôn sẻ, vì nhạc phẩm này đang đứng giữa bạn ấy và bố bạn ấy cơ mà. Có những ngày cô bạn hoàn toàn thất vọng. Những khi như vậy tôi phải an ủi, ôm ấp bạn tôi. Bạn tôi mở các đĩa nhạc với những nhạc phẩm khác nhau của các nhạc sĩ nổi tiếng và bảo rằng, chỉ đơn giản như thế thôi mà, nhưng đơn giản chẳng qua là vì đã sáng tác xong rồi. Một lần khác, Kasia lại bảo rằng mình có bản nhạc ở đâu đó rồi. Có âm nhạc, bố, mẹ và cả thế giới. Bạn ấy trở nên vui vẻ lạ thường, và tất cả làm bạn ấy phì cười, nhưng tôi đã biết, đó là niềm vui giả tạo và sẽ kết cục bằng tiếng khóc. Lúc đó tôi cũng khóc theo bạn mình.

Có một lần tôi phải ở lại với Katarzyna suốt đêm.

Tôi không muốn, nhưng Katarzyna đưa tiền cho tôi đi taxi cả lượt đi và lượt về, tôi bèn đi xe về nhà, nói dối mẹ rằng tôi phải ở lại đêm với Kasia vì bạn ấy bị đau sỏi thận, mẹ bạn ấy phải trực cấp cứu, nếu có chuyện gì thì tôi sẽ gọi điện cho mẹ bạn ấy. Mẹ tôi rất lo và tin tôi, tôi quay lại bằng xe taxi, chiếc xe này liên tục đứng đợi tôi ở phía trước chung cư. Sự thật chỉ thế này: bác Karolina phải trực cấp cứu đêm và Katarzyna sợ ở nhà một mình.

Đó là một đêm lạ lùng.

Katarzyna bảo rằng, đêm đó tôi mà không ở lại với bạn ấy, thì bạn ấy chắc không sống nổi, và có lẽ tôi đã có một đám tang của người quen.

Lần đầu tiên tôi gặp Katarzyna không mặc bộ y phục Digan vẫn thường mặc trên người, mà mặc pyjama. Tôi cũng mặc pyjama, nhưng khác màu. Khi soi gương thì hai đứa cực giống nhau, chỉ có điều Kasia mặc pyjama đỏ in hoa vàng, còn tôi pyjama xanh in hoa trắng. Sau đó bạn ấy cho tôi luôn bộ của mình và bây giờ đêm nào tôi cũng mặc bộ đồ này đi ngủ.

Hai chúng tôi cùng tết tóc đuôi sam. Kasia tết hai cái đuôi chuột to và dài, còn tôi cũng hai cái đuôi, nom đến là buồn cười. Phải đến bây giờ tôi mới nhận ra, mặt Kasia nom bé xíu chẳng qua là vì mặt cô bạn luôn luôn bị tóc che. Kasia tắm trước, tôi tắm sau. Tôi cầm ngay lấy vôi hoa sen, nhưng không biết xà phòng bột đánh bề tắm để ở đâu, tôi bèn khoác khăn tắm, lao ra ngoài nhà tắm để hỏi.

Lúc này Kasia đang mặc pyjama trong phòng của mẹ, tối om vì không bật đèn. Tôi bước vào bên trong, hỏi: - Katarzyna ơi... - Cô bạn liền quát to - Cậu cút ra ngoài ngay lập tức! - Tôi hoảng hồn, bỏ chạy vào nhà tắm. Một lát sau Kasia lại chỗ tôi, xin lỗi. Cô ấy bảo rằng đuổi tôi, là vì không muốn tôi nhìn thấy cô ấy đang cời truồng. Hồi còn bé, Kasia bị một vụ tai nạn ô tô nghiêm trọng, người bạn ấy đầy sẹo do bị bỏng nặng.

Sau đó hai đứa chúng tôi lên giường nằm, Kasia đề nghị tôi nói gì đó nựng bạn ấy. Tôi nói nựng, tôi kể cho bạn ấy nghe, có lần tôi đã quét vôi trắng căn phòng của bà tôi trong ngôi nhà tranh ở ven rừng. Hồi đó tôi mới mười tuổi, và tôi đã quyết định cho bà một quả bất ngờ, khi bà đi hái quả dâu đất ở trong rừng về. Nửa ngày trời tôi cặm cùi quét vôi. Khi quét xong thì

toàn bộ người tôi cũng trắng xóa như bốn bức tường nhà. Tôi lau rửa nền nhà tinh tươm đầu đấy, ngồi đợi bà, nhưng đợi mãi không thấy bà về, tôi bèn lao đi tìm bà.

Tôi đi trong rừng, gọi bà: - Bà ơi! Bà ơi! - Bất thành linh tôi nhìn thấy một con lợn bắn thiu đứng đối diện với tôi. Quanh nó là mấy chú lợn con cũng bắn thiu. Tôi bước lại để vuốt ve chúng, vì tôi rất thích vuốt ve lợn con, nhưng chúng bỏ chạy, con lợn mẹ cũng vậy.

Rốt cuộc tôi tìm được bà, tôi kể cho bà nghe tôi đã gặp cái gì, hóa ra đó không phải là con lợn bắn thiu, mà đó là con lợn rừng cùng với lũ con của nó và nó có thể cắn chết tôi.

Nghe như vậy Kasia liền nói: - Khờ rum, Khờ rum...

- Cậu nói cái gì vậy hả? - tôi hỏi.

- Vì cậu bảo rằng, cậu thích vuốt ve lũ lợn con, - Kasia trả lời, rồi lại: Khờ rum, khờ rum, khờ rum, khờ rum...

Tôi vuốt ve và vuốt ve bạn tôi, đến nỗi bạn tôi lăn ra ngủ. Tôi cũng thiếp ngủ, thậm chí tôi không tắt đèn. Bất thành linh tôi tỉnh giấc lúc nửa đêm, vì có kẻ la hét dữ tợn, bóp cổ tôi. Hóa ra đó là Kasia. Cô bạn ôm tôi, siết chặt người tôi, đến nỗi xương sườn tôi kêu răng rắc. Tôi bèn hô hoán:

- Kaska [\[2\]](#), Kaska!

Kasia tỉnh giấc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi và nước mắt. Cô bạn buông tôi ra, khóc nức nở.

- Cung ơi, cậu bị làm sao vậy hả? - tôi hỏi. Kasia ôm chặt lấy tôi và kêu gào thống thiết:

- Cứu tớ, cứu tớ.

- Tớ phải làm gì bây giờ nào?

- Cứu tớ, cứu tớ, - bạn tôi liên tục nhắc đi nhắc lại, bò khắp giường, người run bắn. Tôi bèn tóm lấy hai tay, giữ chặt. Mặc dầu bạn tôi giằng ra rất mạnh, nhưng tôi khỏe hơn. Tôi chẳng biết, tôi lấy đâu ra tới ngần ấy sức lực.

- Kasia ơi! Kasia, cậu bình tĩnh lại đi! - tôi hét. Bạn tôi yếu. Dang rộng hai chân, tôi ngồi đè lên người và giữ chặt hai tay cô bạn.

- Cậu qua khỏi chưa? - tôi hỏi. Kasia nằm bên dưới người tôi, hai mắt mở to, nhìn tôi chăm chăm. Người Kasia phát ra tiếng chíp chíp nho nhỏ, ghê rợn, như tiếng chuột kêu. Tôi có cảm giác, những cái đinh sợ hãi đang đóng mạnh vào đầu tôi. Mặt bạn tôi biến sắc, rất đáng sợ.

- Kaska! - tôi hét lên náo nùng. Một cái xác sống, đáng sợ, đang nằm bên dưới người tôi. Cái xác này càng lúc càng khỏe hơn, tôi không thể giữ chặt hai tay nó được nữa. Đó không phải là Kasia, đó là một kẻ khác, một kẻ từ thế giới khác. Tôi thở phì phò, còn nó sùi bọt mép. Hắn giương mắt nhìn tôi, miệng kêu thất thanh:

- Đồ đều, buông tao ra!

- Chúa ơi, giúp con. Ông ơi, giúp cháu. Ông ơi! - Bỗng nhiên một sức mạnh phi thường nhập vào người tôi.

- Ta không buông mi ra đâu, - tôi nói, bóp mạnh cổ tay con quỷ. Tại vì, không phải tôi đang giữ chặt bạn Kasia của tôi, mà chắc chắn đây là một kẻ khác, và mặc dầu tôi chẳng biết, mà làm sao tôi biết được cơ chứ, nhưng tôi biết là Dzigi đang nằm bên dưới tôi, và tôi còn biết thế này nữa, tôi mà buông ra thì nó sẽ hóa thành một cái gì đó rất khủng khiếp.

- Tên đồ tể khốn kiếp, con chó cái nhơ nhuốc, buông tao ra!

Con quỷ lồng lộn dữ tợn, tru tréo bên dưới người tôi. Tôi giữ chặt nó, không buông, vì tôi khỏe hơn nó. Tôi còn khỏe hơn cả ông nội tôi, trong người tôi đang có một trăm ông nội. Tôi khỏe tới mức có thể bẻ cong cả thanh sắt.

Dzigi nhổ nước bọt vào người tôi. Tôi cũng chiêu đãi nó nước bọt phun ra từ mồm tôi.

- Tao sẽ giết chết mày! - con quỷ nói.

Tôi cười vào mũi nó.

- Ha ha ha, mày giết hả, nào, giết đi!

Hai chân nó đá hậu như con ngựa hoang, thế nhưng lũ ngựa hoang đối với tôi chả là cái đình gì, tôi có thể ngay lập tức hạ gục cả một đàn ngựa hoang. Nó la hét càng lúc càng to hơn, càng dữ tợn hơn. Tôi không sợ, vì căn phòng có lát tấm cách âm, cho nên không có ai ngoài tôi nghe được tiếng la hét này.

Đã lặng im, không còn con quỷ nữa. Nằm bên dưới tôi lúc này là Kasia. Bạn tôi đuối sức, mặt xanh như tàu lá. Tôi buông hai tay Kasia ra, nằm xuống bên cạnh bạn. Ôm chặt Kasia, tôi dỗ dành:

- Ổn rồi, cưng ơi, ổn cả rồi.

Kasia nức nở trong hai cánh tay tôi, còn tôi cảm thấy như mình đang là mẹ của cô bạn, đang ôm chặt đứa con gái cưng nhỏ bé của mình vừa mới bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc.

Tôi hôn những chiếc vòng tím bầm, dấu vết các ngón tay của tôi trên cổ tay của cô bạn.

- Bé ngoan của ta ơi, đừng sợ nữa, - tôi nói thầm vào tai Kasia. - Con quỷ Dzigi đã bỏ đi, không có nó nữa rồi.

- Làm sao cậu biết được, tên nó là gì?

- Tớ biết, - tôi nói, - vì có lần cậu đã cãi nhau với nó.

Kasia càng ôm chặt lấy người tôi.

Khi Kasia đã bình tâm trở lại, tôi đi vào bếp, pha hai tách trà. Tôi mang trà ra cho bạn, hai đứa ngồi trên giường, Kasia kể cho tôi nghe về Dzigi.

Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, hồi Kasia vẫn còn bé tí xíu. Mẹ cô bạn đi khắp thế giới, vì làm việc cho UNESCO, bà nội trông nom Kasia, bà có Văn phòng luật sư ở thành phố Wrocław, lúc nào cũng bận việc. Kasia suốt ngày ở nhà một mình với bà cụ giúp việc. Khi đó Kasia nghĩ ra một cậu bé. Đặt tên cậu bé là Dzigi và chơi với cậu bé và hề nghịch ngợm cái gì là cô bé toàn đổ tội cho thằng nhóc.

Sau này đi học, Kasia quên cậu bé này. Cô bạn bắt đầu học piano tại trường nhạc, hóa ra Kasia là một cô gái tuyệt vời. Hồi chín tuổi Kasia đã sáng tác bản nhạc đầu tiên của mình, một bản nhạc ai cũng thích. Năm tháng trôi qua. Kasia chơi đàn càng ngày càng hay, sáng tác những bản nhạc càng ngày càng hấp dẫn hơn. Cho đến một ngày cô bạn quyết định, sẽ trở thành một nhạc sĩ sáng tác vĩ đại nhất trong toàn bộ lịch sử âm nhạc. Và đúng lúc đó hàng loạt khó khăn bắt đầu xuất hiện. Ngồi vào đàn Kasia cảm thấy trống rỗng, chẳng có gì trong đầu cả. Tình cảnh đó kéo dài hàng tuần, hàng tháng. Bạn tôi sinh ghét đàn dương cầm và âm nhạc, rồi bỏ học ở trường nhạc, vô cùng thất vọng.

Một ngày, cách đây chừng hai năm, bạn tôi nằm mơ thấy một cậu bé xấu xí và buồn cười, hai tai to đùng. Cậu bé bảo rằng, cậu ta tên là Dzigi và là tác giả của tất cả mọi bản nhạc của Kasia, và nếu Kasia muốn cậu bé tiếp tục sáng tác nhạc cho mình thì phải tìm cách sắm cho cậu bé một cái đàn điện tử, vì cậu ta chán đàn dương cầm từ lâu rồi. Kasia cười chế nhạo cậu bé, tổng cổ cậu ta ra ngoài cửa, thế nhưng, sáng mai ngủ dậy, Kasia viết cho bố một lá thư dài và chẳng bao lâu cô bạn nhận được chiếc piano điện tử mới tinh và một khoản tiền để sắm các dụng cụ âm nhạc cần thiết khác.

Và Kasia lại tiếp tục sáng tác nhạc, các bản nhạc mới sáng tác càng ngày càng hay hơn. Kasia càng ngày càng có cảm giác là không phải chỉ có một mình cô bạn ở trong cơ thể của cô bạn, có một người nào đó đang ngồi trong đó, giúp cô bạn sáng tác. Lúc đó Kasia mới hiểu ra rằng, chính Dzigi muốn đánh tiếng là có mình. Thoạt đầu cậu chàng rất dễ thương, Kasia rất quý cậu ta. Trong đầu mình, bạn tôi đã có những cuộc thảo luận rất lâu với Dzigi về âm nhạc và về cuộc sống, và nhờ có cậu bé này mà Kasia thậm chí có thể đọc được ý nghĩ của người khác.

Bất thành linh, cậu bé bắt đầu đòi hỏi Kasia trăm thứ bà rằn rất oái oăm.

Một lần cậu bé ra lệnh cho bạn ấy là phải ăn mặc như cô gái Digan. Kasia thường mặc những bộ đồ đáng dấp thể thao, mặc áo sơ-mi cộc tay vải bông và quần bò, bạn ấy chúa ghét các cô gái Digan và những bộ đồ sặc sỡ của họ. Cho nên Kasia đã không tuân lệnh này, nhưng cũng ngay lập tức, kể từ ngày này bạn ấy không còn có các ý tưởng âm nhạc nữa. Kasia ngồi vào piano điện tử, chơi những bản nhạc cũ rích của mình. Rốt cuộc, bạn tôi đi đến nhà bà thợ may, may đo một bộ y phục theo phong cách Digan kiêu diễm, cô bạn mặc bộ đồ này vào người, ngồi vào đàn... và chẳng ăn thua gì. Kasia chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích của Dzigi và tiếng nói của cậu bé: “Không có cô gái Digan thì không có âm nhạc, có cô gái Digan thì có âm nhạc”. Lúc đó bạn tôi hiểu ra, không thể lừa dối cậu bé được. Kasia bèn cùng một người thân của mẹ đi tìm bộ lạc người Digan và mua của các cô gái Digan một loạt trang phục vải lụa và vải bông theo các mẫu khả ố nhất trần đời. Về nhà Kasia giặt sạch các bộ đồ Digan này, treo chúng lên như treo cây thông Nô-en và trong vòng một giờ đồng hồ, bạn tôi đã sáng tác xong một liên khúc hay nhất từ trước tới nay mà Dzigi gọi là “Công chúa Digan”. Cậu bé còn bảo Kasia rằng, bạn tôi phải ăn vận như vậy cho đến hết đời.

Ăn mặc như vậy cô bạn gặp rắc rối cả ở trường lẫn ở nhà, với cả mẹ, nhưng bạn ấy dọa là sẽ bỏ học, và thế là mọi người đành mặc kệ bạn ấy, thậm chí quên mất. Tủ quần áo đến nứt toác bởi đủ thứ quần áo lạ lùng, bố liên tục gửi về những bộ đồ mới, nhưng Kasia phải mặc những bộ váy dài chấm gót làm vướng chân, thêu thùa sặc sỡ và không thể nào làm khác được, tại vì chỉ cần một lần ăn vận khác đi là ngay lập tức Dzigi giấu biến chiếc chìa khóa mở cửa vào Miền

Âm Nhạc.

Câu chuyện về trang phục tất nhiên chưa kết thúc. Sau đó Dzigi còn bám chặt vào tóc Kasia. Cho đến lúc đó Kasia toàn cắt tóc ngắn, nhưng Dzigi đã ra lệnh, từ nay cho đến lúc chết bạn tôi không được cắt ngắn tóc. Tóc bạn tôi mọc rất nhanh, xoắn lại, càng ngày càng khó chải.

Cứ sau một thời gian Dzigi lại đưa ra một đòi hỏi ngu xuẩn. Kasia phải thực hiện. Nhất là bây giờ, khi bạn tôi đang muốn sáng tác một nhạc phẩm lớn cho bố mình, Dzigi đưa ra những đòi hỏi không khả thi và hai người thường xuyên cãi nhau...

- Cậu đã bảo với tớ rằng, cậu mặc váy dài chấm gót chẳng qua là do chân cậu bị bỏng còn gì - tôi nói. - Chẳng lẽ cậu không có hai chân bị bỏng hay sao?

- Tất nhiên là không! - Kasia bực mình. - Cô bạn kéo ống quần pyjama lên, chỉ cho tôi xem hai cẳng chân. Nhấn thín như hai chân của tôi.

- Thế tại sao cậu lại quát tớ? - tôi hỏi.

- Tại hấn đấy thôi, - Kasia trả lời. - Vì hấn bắt tớ đi vào nhà tắm, đến chỗ cậu. Và...

- Và sao nào? - tôi hỏi.

- Tớ không thể nói cho cậu biết được.

- Bây giờ cậu nói đi nào.

- Cậu đừng yêu cầu tớ, tớ không thể nói được đâu. Đại loại tớ đã phản đối hấn, còn lúc đó cậu bước vào phòng, hành vi của cậu cứ như thể là do hấn cố tình lôi kéo cậu... Tớ đã quát cậu, vì cậu mà không chạy ra ngoài, thì...

- Thì chuyện gì sẽ xảy ra nào?

- Thì sẽ chẳng bao giờ tớ dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Ôi, Minka ơi, cậu mà biết được tớ là một con quái vật như thế nào.

Kasia ôm chặt lấy tôi. Tôi ôm chặt bạn, vuốt ve mái đầu cô bạn.

- Cậu chẳng là quái vật tí nào cả đâu, - tôi nói.

- Cậu thật là tuyệt vời.

- Còn những gì xảy ra sau đó, - Kasia nói, - đó là sự trả thù của hấn. Cậu có biết, hấn định làm gì hay không? Hấn định chui ra khỏi người tớ. Bây giờ tớ không nhớ gì nữa rồi, tớ chỉ nhớ là mình đã đau đớn khủng khiếp. Cậu nói cho tớ biết đi... tớ đã làm gì nào?

- Chẳng làm gì ghê gớm cả đâu, - tôi nói. - Cậu lờng lộn trên giường một ít, quát mắng tớ.

- Tớ quát mắng cái gì nào?

- Ôi... toàn là những lời tục tĩu, mà tớ quên xừ mất rồi.

Kasia thở dài, càng ôm chặt lấy tôi. Tội nghiệp cô bạn. Đi kết bạn với Dzigi mà làm gì cơ chứ. Nó đã chui ra ngoài cơ thể Kasia rồi cơ mà, tôi đã nhìn thấy tận mắt thẳng nhóc con này. Nhưng tôi không thể mách cho bạn tôi biết chuyện này được, bạn tôi không biết là hay hơn cả. Hay là tôi đã hành động sai khi tôi cố giữ chặt hấn nhỉ? Hay là, nếu hấn đã hoàn toàn chui ra

ngoài rồi thì hắn đã bỏ đi và để cho Kasia được yên thân? Thế nhưng, lúc đó chuyện gì sẽ đến với Kasia nào? Hắn có tách biệt đâu, hắn cũng chính là Kasia, cơ thể hắn là cơ thể Kasia và mọi cái khác nữa, chỉ có giọng nói thì có lẽ mới là của hắn thôi. Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao cả. Sao lại có chuyện, có một kẻ khác ngồi bên trong cơ thể một người và hành hạ người này... Làm gì có chuyện như vậy được.

- Kasia ơi, - tôi nói, - cậu không có cách nào tống khứ hắn đi được hay sao?

Kasia thở dài, đoạn nói nhỏ:

- Hay là tại tớ không muốn thằng bé bỏ đi? Tớ biết là hắn nhơ bẩn và ác độc. Nhưng cũng có những khoảnh khắc hắn tuyệt diệu. Nhờ có hắn mà tớ biết được ối bí mật. Có một lần hắn dẫn tớ đến một chỗ đẹp đến nỗi... Đẹp tới mức thậm chí tớ không có cách nào kể lại cho cậu nghe được. Nếu hắn mà không có những ham muốn kinh tởm thì thậm chí tớ có thể yêu hắn, mặc dầu hắn cực xấu. Cậu có biết, tất cả những người quá cố đều nghe lời hắn hay không? Hắn là chúa tể của họ đấy. Có lần hắn hứa với tớ là hắn sẽ dẫn tớ xuống đó...

- Lạy Chúa tôi, Kasia ơi, cậu đừng nói như vậy!

- Cậu đừng sợ, hắn bảo với tớ rằng, tớ sẽ quay về mà. Nếu không có hắn có lẽ tớ chỉ là một cô gái mười lăm tuổi bình thường.

- Đã sao nào, - tôi nói, - khi cậu “có lẽ” như vậy! Là một cô gái bình thường thì có gì đáng sợ. Cậu nhìn tớ đây này. Tớ là một cô gái bình thường đấy thôi. Tớ sống bình thường và tớ thấy hài lòng. Không có ai xúi giục tớ làm điều gì cả mà cũng không có ai hằng đêm bóp cổ tớ.

Kasia cười buồn.

- Mà cậu chẳng biết đâu, tớ đã ghen tị với cậu như thế nào, vì rằng để có được sự sung sướng cậu chẳng cần gì nhiều, - bạn tôi nói. - Thế nhưng, cậu hãy nghĩ mà coi, sở dĩ như vậy có lẽ tại vì cậu không biết, cậu đang mất cái gì, khi cậu chỉ là một cô bé như vậy. Giá chỉ một lần cậu được thưởng thức cái ngọt ngào này, cái tầm cỡ này, cái cảm giác gắn kết với một tỷ linh hồn thì có lẽ bây giờ cậu không thể hài lòng đến như vậy với bản thân mình.

- Tớ chẳng hề hài lòng với mình đâu, - tôi nói. - Tớ thường hay bực tức với bản thân và giá có thể thì tớ đã vỡ tan. Trong trường hợp này thì làm thế nào để gắn kết bản thân.

- Rất dễ thôi mà, - Kasia nói.

- Làm thế nào hả? - tôi hỏi. - Nếu tớ đâm mình một quả thì tớ bị đau và tớ không thể đâm thêm được nữa.

- Thế nhưng, thí dụ, có thể đặt ngón tay lên chiếc bàn là nóng. Thì còn đau hơn gấp trăm lần.

Tôi nhìn bạn tôi. Tôi chạm nhẹ ngón tay vào vết sẹo trên má bạn, chỗ gần miệng. Kasia gật đầu, trả lời tôi câu hỏi mà tôi chưa kịp đưa ra. Bạn tôi ôm chặt tôi. Kasia lặng im, tôi cũng không nói năng gì. Tôi với tay, tắt đèn bàn. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đã rạng đông.

Bạn tôi đã làm gì đến nỗi phải tự trừng phạt bản thân mình đến như vậy?

Khi chuông đồng hồ báo thức reo, tôi cố nhồm người dậy. Tôi rửa mặt chóng vánh rồi làm bữa sáng. Tôi đánh thức được Kasia dậy là nhờ phép màu. Kasia bảo rằng cô ấy đang ở một

ngôi trường và một thế giới nào đó, nhưng tôi lười, tôi kéo cho đến lúc cô ấy chịu ngồi dậy mới thôi, mắt vẫn còn ngái ngủ. Kasia lết vào nhà tắm. Khi Kasia cầm vòi hoa sen, thì một vật gì đó trùm vào đầu tôi, tôi bèn mặc vào người bộ đồ Digan cô bạn vừa ném. Tôi đứng trước gương, không dám nhìn vào mình nữa, tôi cực xinh trong bộ trang phục này. Kasia bước ra đúng lúc tôi xoay một vòng tròn trước gương, tất cả các đồ lót và váy dài quay tròn tuyệt đẹp chung quanh người tôi. Kasia cười ngặt nghẽo, không chịu cho tôi cởi bộ đồ ra, rồi chạy vội vào phòng, và quay ra ngay trong bộ dạng cô gái Digan. Hai đứa chúng tôi đứng trước gương. Bây giờ nom chúng tôi chẳng khác gì hai chị em ruột thứ thiệt trong bộ lạc người Digan.

Kasia xúi tôi cứ mặc như thế mà đến trường. Tôi không muốn, nhưng cô bạn nhét toàn bộ quần áo của tôi vào tủ, khóa lại và giấu chìa khóa ở đâu đó. Tôi tức điên người, xấu hổ, không dám đi ra phố, thế nhưng sắp tám giờ mất rồi, biết làm sao bây giờ... Chúng tôi không được vào lớp muộn giờ cơ mà. Đến lớp, tôi mắc cỡ khủng khiếp luôn, hình như cả lớp đang nhìn tôi chằm chằm, đang cười chế giễu tôi, thế nhưng tôi nhanh chóng định thần.

Tan học, hai đứa đi bát phở, và chúng tôi đã làm trò ngu. Chúng tôi buộc khăn mùi soa lên đầu, nom hai đứa đúng là hai cô gái Digan thứ thiệt. Chúng tôi bám theo mấy cô, mấy chị ăn mặc đua đòi, đề nghị xem bói cho họ, nhưng họ bỏ chạy tán loạn, áp chặt túi xách vào người. Rõ ràng là họ sợ chúng tôi ăn cắp.

Trước cổng phân hiệu đại học bách khoa chúng tôi nom thấy một chị rất lạ. Chị này còn trẻ, thậm chí ăn mặc tử tế, phải cái thái độ không được tự nhiên...

Chúng tôi bám theo sau chị này, chị ta cầm trong tay một cái que, coi đó là chiếc micro, và nói to vào cái que này:

- Đây Zgorzelec, cứu hộ giao thông. Cứu hộ giao thông phải không? Cứu hộ cục phân. Cục phân, cục phân, cục phân, cứu hộ cục phân! Đây Zgorzelec, cứu hộ giao thông. Cứu hộ giao thông phải không? Cứu hộ cục phân. Cục phân, cục phân, cục phân, cứu hộ cục phân!

Liên tục như vậy, nhắc đi nhắc lại.

Chị này đã đi xa. Kasia cầm cái que vút dưới đất lên và nói vào cái que như nói vào micro:

- Đây Zgorzelec, cứu hộ giao thông. Cứu hộ giao thông phải không? Cứu hộ cục phân. Cục phân, cục phân, cục phân cứu hộ cục phân! Đây Zgorzelec...

- Cậu cầm mồm ngay, - tôi nói, lấy tay bịt miệng cô bạn lại.

Nhưng Kasia giật tay tôi ra, tiếp tục hô: - Cứu hộ giao thông phải không? Cứu hộ cục phân. Cục phân, cục phân, cục phân, cứu hộ cục phân!

- Tớ van cậu, cậu đừng có giễu cợt nữa.

- Tớ không hề giễu cợt gì cả, - Kasia trả lời - Tớ chỉ luyện tập thôi mà. Đó là tương lai của tớ đó.

- Cậu nói ngu lắm, - tôi nói. Chúng tôi nhìn... người đàn bà nọ đang quay lại với cái que cầm trong tay. Đi ngang qua chỗ chúng tôi, luôn miệng nói về cứu hộ cục phân. Không còn người đàn bà này nữa, chị ta đã biến vào đằng sau góc phố.

- Sao lại có chuyện, - tôi nói, - một số người khủng khiếp, điên điên.

- Có hai trường phái, - Kasia nói.

- Trường phái những người điên ư? - tôi hỏi, lấy làm ngạc nhiên. Kasia cười.

- Không. Vấn đề là thế này, một số người cho rằng đó là một căn bệnh có nguồn gốc cơ học, một số người khác lại nghĩ, đó là căn bệnh có nguồn gốc tâm lý. Tôi ủng hộ trường phái tâm lý.

- Thế có nghĩa là gì nào?

- Có nghĩa là, bệnh tâm thần bắt nguồn từ tư duy, chứ không phải từ những biến đổi hữu cơ trong não bộ. Thí dụ, Mateusz ở Swiebodzice đã nói...

- Mateusz nào cơ? - tôi ngắt lời bạn. - Đó là ai vậy?

- Bạn trai của tôi, một nhạc công rất tốt, - Kasia trả lời. - Nhưng đã trên một năm nay hắn coi như không còn sống.

- Cậu ấy bị làm sao?

- Chẳng bị làm sao cả, - Kasia cười. - Hắn quấn dây điện quanh người, hai đầu dây nối vào mạch điện. Trước khi chết cậu ta có viết cho tôi một lá thư. Cậu có biết hắn ký tên gì không? "Thịt cốt-lết".

- Lạy Chúa, - tôi thốt lên.

- Mateusz cho rằng không hề có những con người bình thường, và rằng những người bình thường là những người điên rất giỏi giả vờ là người bình thường. Người ta gọi những người không biết giả vờ, hoặc không có sức giả vờ, và cả những người không cần giả vờ một cái gì đó, là những người điên.

- Sao hắn lại làm thế? - tôi hỏi.

- Mateusz?

- Ừ.

- Tại vì dây đàn ghi ta của cậu ta bị đứt và cậu ta không muốn lắp dây mới. Quả thực hắn cho mọi cái đều là tật bệnh. Mà cuộc sống là căn bệnh tồi tệ nhất trong số mọi căn bệnh. Và để khỏi bệnh thì cần phải chết. Cậu chàng đã chán bệnh viện đến tận cổ rồi, và muốn khỏe thật nhanh. Và cậu ta đã làm đúng. Cậu không cảm thấy cậu đang chết từ ngày nọ sang ngày kia hay sao?

- Không, - tôi trả lời, - không bao giờ tôi nghĩ như vậy. Thế nhưng, đúng là mỗi người rồi ra phải chết, chỉ có điều không cần bận tâm tới chuyện đó mà làm gì.

- Thế phải cần bận tâm cái gì nào? - Kasia hỏi. Lúc này một thằng bé lao tới chỗ chúng tôi, vừa thở hổn hển vừa hỏi:

- Mấy giờ rồi ạ?

- Dây cót đứt rồi, - Kasia trả lời.

- Em cảm ơn, - thằng bé nói, đoạn bỏ chạy. Tôi nghiệp thằng bé. Hắn vội vàng như thế, thậm chí không nghe thấy câu trả lời. Chúng tôi cười chế giễu nó, tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ kém

mười lăm rồi. Lạy Chúa, thật là may, Chúa đã phái thằng nhóc con đến.

- Chúng mình phải đi về ngay thôi, - tôi bảo Kasia, - tớ còn phải thay trang phục!

- Có chuyện gì vậy hả?

- Sao lại chuyện gì? Giờ học môn tôn giáo!

Tôi ù té chạy về phía quảng trường. Kasia đuổi theo sau tôi, gọi to:

- Cậu không thể mặc nguyên xi như thế mà đi học được hay sao?!

- Sao cậu vớ vẩn thế!

Tất nhiên Kasia không chịu mở tủ đang cất quần áo của tôi. Cho đến khi tôi hứa là hàng ngày tôi sẽ mặc bộ trang phục Digan đi học và sẽ luôn luôn ăn vận như vậy khi ở nhà cô ấy, thì Kasia mới chịu đưa chìa khóa cho tôi. Tôi đã giữ lời hứa và từ nhiều ngày nay, sau khi đến nhà Kasia, tôi quẳng ngay bộ đồ bình thường của mình và ăn vận để hóa thành cô gái Digan. Tôi rất thích mặc bộ đồ này. Nó cực đẹp và trăm lần thuận tiện hơn bộ tôi thường mặc. Quả là tên Dzigi đã có sáng kiến quá hay. Tôi chẳng hiểu tại sao Kasia lại không thích như vậy. Vì, nếu nói về bản thân tôi, giá như không vì mẹ, vì mọi người và vì nhà trường, thì tôi có thể ăn mặc như vậy cho đến hết đời, và hoàn toàn ưng bụng. Giá tôi lại còn đục lỗ tai, đeo khuyên vàng vào, thì hết sẩy phải là cái chắc.

Bữa đó tôi kịp đến nhà thờ vào phút chót. Tôi ngồi trên ghế băng, nghe cô dạy giáo lý hỏi bài về cuộc đời của Chúa Giêsu, và điểm hai nọ nối tiếp điểm hai kia, còn tôi thay vì tập trung vào bài học, toàn nghĩ về Katarzyna. Tôi liên tục nghĩ về cô bạn. Về Kasia và Dzigi.

Bây giờ cũng vậy.

Tại sao lại như vậy, mặc dầu tôi ngu tôi dốt, tôi chỉ có ba bộ váy, thế mà tôi bằng lòng và sung sướng về chuyện tôi đang sống trên thế giới này. Và hễ có nắng trời, thì tôi lại càng đẹp.

Còn Katarzyna thông minh, giàu có là vậy, có tất cả những gì mình muốn, thế mà lúc nào cũng không bằng lòng. Trong đầu lúc nào cũng nghĩ đủ thứ chuyện chẳng đâu vào đâu. Những ý nghĩ như vậy chẳng bao giờ ập vào đầu tôi. Và cũng chẳng ập vào đầu ai cả, chỉ ập vào đầu bạn tôi mà thôi.

Thí dụ, hễ hai đứa trò chuyện về một đề tài nào đó, tôi bảo tôi rất thích cái này cái nọ, thì bạn ấy nói luôn, trong cái tôi rất thích có những điều bạn ấy thích, có những điều bạn ấy không thích. - Cậu không thích điều này hả? - tôi hỏi, cô ấy trả lời: - Không thích, tại sao tớ lại phải rất thích điều đó. - Kasia bị làm sao vậy nhỉ? Người ta bao giờ cũng thích hoặc không thích một cái gì đó. Còn bạn ấy vừa thế nọ vừa thế kia: vừa thích và vừa không thích.

Hoặc, thí dụ, với nhà thờ...

Nói chung Katarzyna không đi nhà thờ. Khi biết chuyện này tôi rất sợ, vì biết đâu bạn ấy theo đạo mèo, thuộc đám người thường đi lòng sục khắp mọi nhà, truy nã những người tận số, và mẹ tôi luôn luôn phải đuổi họ đi. Nhưng mà không, thì ra bạn tôi không phải là như vậy. Tôi còn nghĩ khủng khiếp hơn thế, có khi bạn ấy là kẻ vô thần hoặc kẻ tôn thờ quỷ Sa tăng, những kẻ chuyên phá mồ mả ngoài nghĩa địa. Hóa ra cũng không phải như vậy.

Kasia tin vào Chúa, nhưng lại cho rằng, Chúa trong nhà vệ sinh có khi còn nhiều hơn ở nhà thờ. Bạn ấy còn huyền thuyên những chuyện cực kỳ khủng khiếp. Tôi cố gắng không nghe, vì sau đó tôi sẽ phải đi xưng tội. Tôi cố gắng không nghe, tôi cầu nguyện thầm trong đầu, nhưng tai tôi nghe.

Kasia phạm thánh đến mức tôi sợ sấm sẽ giáng xuống đầu cô ấy ngay lập tức, giết chết bạn ấy và giết luôn cả tôi. Thế nhưng, ơn Chúa, sấm không giáng xuống. Kasia lại còn mắng tôi, vì tôi bịt tai lại để khỏi phải nghe. Khi đó bạn ấy bèn chọc tức tôi, bảo tôi là con cừu cái ngu xuẩn. Tôi khóc chút xíu, bảo rằng, tôi không hề bực mình về chuyện Kasia bảo tôi là con cừu cái, tại vì tất cả mọi người trên thế gian này đều là những con cừu non của Chúa, còn Chúa là người chăn cừu, và Ngài chăn dắt chúng ta.

Kasia đáp lại, tốt thôi, Ngài chăn chúng ta, để lấy lông, lấy da và lấy thịt. Tôi bèn chuồn khỏi nhà cô bạn, vì không thể chịu đựng hơn được nữa. Ngày hôm sau, chúng tôi gặp nhau ở trường, hai đứa lại giảng hòa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng Kasia không còn trò chuyện với tôi về đề tài nhà thờ nữa.

Tại sao Kasia nghĩ về mọi người khác mọi người nghĩ? Tất cả mọi người, ai cũng đi nhà thờ cơ mà. Mẹ tôi bảo, ngay cả đảng viên cũng đi nhà thờ, cho dù về mặt chính thức thì họ ra bộ không tin. Có điều, ngay đến Katarzyna cũng không tin vào Chúa... thì tôi chẳng thể nào hiểu nổi, nhưng mà bạn tôi tin đấy chứ, đã có lần Kasia nói về Chúa rất hay, còn hay hơn cha linh mục nói rất nhiều.

Bạn tôi cũng yêu Chúa. Nhưng sao lại có chuyện như vậy?

Lần ấy Kasia nói về Chúa xúc động đến mức tôi chảy cả nước mắt, bạn ấy cũng vậy. Bây giờ bỗng dưng bạn ấy báng bổ Chúa, bảo rằng Đức Chúa Trời ở trong tôi, rằng tôi là Đức Chúa Trời. Mà tôi là một người bình thường đấy chứ. Đức Chúa Trời ngự trên cao, cai quản chúng ta, thế giới này sẽ tốt đẹp và diệu kỳ biết nhường nào nếu ác quỷ không cản trở Ngài. Tại sao lại có chuyện, tôi, Marysia Kawczak, có thể là Đức Chúa Trời? Tôi ngu, tôi dốt và tôi chẳng cai quản nổi ai. Đó là chưa kể, Đức Chúa Trời là đàn ông, còn tôi là một cô gái. Tôi liên tục mắc tội, mắc tội xong phải đi xưng tội. Trong lúc xưng tội cũng cần phải kể là tôi đã nghe những lời báng bổ do Kasia nói ra, tôi sợ rằng, tôi mà kể lại tuốt tuồn tuột mọi chuyện thì có khi cha xứ sẽ giết chết tôi và ngay lập tức quăng xác ra khỏi nhà thờ. Hoặc biết đâu cha sẽ hỏi kẻ nào đã nói ra những lời báng bổ như vậy, thì tôi đành phải nói với cha là Kasia nói, lúc đó cha xứ có thể hành hạ bạn tôi.

Mà có khi cha cũng không hành hạ đâu nhỉ? Có thể cha chỉ gọi Kasia đến gặp, rồi thuyết phục bạn ấy rằng không được ăn nói như vậy vì có thể bị Chúa trừng phạt. Còn tôi thì ngu dốt, không biết cách thuyết phục bạn mình.

Tôi lo cho bạn lắm cơ. Sau khi chết tôi rất muốn được gặp bạn ấy trên Thiên đàng, hoặc ít ra ở nơi luyện tội. Ôi, giá ông nội còn sống... Bà nội bảo rằng ông nội kết bạn với cha xứ quản hạt, thân đến mức hai người thường ngồi uống rượu với nhau. Thì tôi sẽ đem chuyện của Kasia nói với ông nội, còn ông nội sẽ đồng ý đến gặp và có lời với cha xứ là bạn của ông. Tiếc rằng, ông nội tôi đã mất trên bốn mươi năm nay rồi. Rất tiếc ông không thể gặp được chúng tôi. Cả tôi, cả Tadziu, cả Zosia, cả Krysia. Và Zenus nữa. Thậm chí ông nội tôi còn không nhìn thấy mặt bố

tôi, tại vì khi quân Đức bắn chết ông thì bố tôi vẫn còn đang trong bụng bà nội.

Biết đâu ông nội đang ngồi trên thiên đàng và ở trên đó ông liên tục theo dõi chúng tôi và mừng thầm trong bụng khi hai đứa chúng tôi tốt...

Ông nội ơi, ông nói cho cháu biết đi, cháu phải làm gì để giúp Kasia bây giờ.

Hay là chính thằng Dzigi ra lệnh cho Kasia bán bố Chúa? Đúng rồi, chính hấn. Nhất định hấn dọa rằng, Kasia mà không bán bố Chúa thì hấn sẽ không mở cửa cho bạn tôi vào Miền Âm Nhạc. Tôi mà ở địa vị Kasia thì chắc tôi phải tổng cổ hấn đi cùng với chiếc chìa khóa và âm nhạc của hấn.

Chỉ có điều Kasia không thể sống thiếu âm nhạc được, bạn tôi sống chỉ vì âm nhạc. Tôi hiểu bạn tôi. Mẹ tôi cũng vẫn thường nói, mẹ tôi sống chỉ vì chúng tôi. Để cho chúng tôi khỏe mạnh, nên người. Nếu có kẻ nào đó cướp đi của mẹ tôi một đứa nào đó trong mấy chị em chúng tôi, thì mẹ tôi khả dĩ làm gì nào?

Chắc mẹ tôi chẳng thiết sống làm gì nữa.

Một lần, trong giờ hóa học, bỗng dưng tôi nảy ra ý nghĩ.

- Cậu biết không, - tôi nói với Kasia, - chúng mình phải ăn trộm chiếc chìa khóa này của hấn.

- Nhưng mà lấy trộm bằng cách nào? - Kasia hỏi.

- Chúng mình phải nghĩ kế.

Chúng tôi nghĩ về chuyện này rất lâu. Chẳng nghĩ được gì nhiều. Giá Dzigi là người thật thì chuyện dễ như bỡn, vì Kasia bảo rằng hấn rất sợ tôi, khi có tôi ở bên cạnh thì hấn lễ độ hơn nhiều. Thì tôi túm lấy áo của hấn và đánh cắp chiếc chìa khóa này.

Cho nên chúng tôi chỉ còn một phương án. Kasia bảo rằng bạn ấy hay nằm chiêm bao thấy hấn. Tôi nghĩ bụng, tôi mà nằm mơ thấy hấn, thì sẽ tấn công hấn trong giấc mơ này, bắt hấn phải nộp chìa khóa cho tôi. Tôi có thể ép buộc hấn được rồi đó. Kasia đã kể cho tôi, mặt mũi của Dzigi nom ra sao, để tôi có thể nhận ra hấn khi tôi chiêm bao. Hàng ngày, trước khi mặt trời lặn tôi nghĩ: "Dzigi, mi phải vào giấc mơ của tao, mi phải vào giấc mơ của tao, mi phải vào giấc mơ của tao...".

Thế nhưng tôi vẫn chưa nằm chiêm bao thấy hấn.

Có một lần tôi những tưởng là tôi đã chiêm bao thấy hấn, mà có khi tôi đã chiêm bao thấy hấn thật, phải cái tôi không nhận ra hấn.

Số là thế này:

Tôi đang ngủ rồi bất thành linh tỉnh giấc, và không tài nào mở hai mắt ra được. Tôi muốn mở mắt ra, nhưng hai mi mắt của cứ nặng trĩu, hể tôi giương lên là hai mi mắt lại sập ngay xuống. Và tôi nháy mắt liên tục. Rốt cuộc tôi cũng mở mắt ra được, nhưng mọi đồ vật trong phòng đều bị cong tón. Tôi nhìn, tôi nhìn... và tôi nhìn thấy cái gì nào? Hóa ra, không phải mọi đồ vật đều cong, chỉ có tôi đang nằm nghiêng lơ lửng trong không trung.

Tôi nghe có người gõ vào cửa sổ nên cố gắng quay mặt lại. Tôi giãy mạnh, ngay lập tức người

tôi bay lên trần nhà, y như nhà du hành vũ trụ trong tàu vũ trụ. Tôi không thể chủ động các động tác của mình. Chỉ cần cử động nhẹ chân hoặc tay, thì ngay lập tức người tôi quay sang một phía bất ngờ.

Rốt cuộc tôi cũng nhìn được ra cửa sổ.

Ở đó tối om, chỉ thấy một cánh tay đang gõ vào cửa.

Tôi nghĩ bụng, chắc thằng Dzigi đến gọi tôi ra đánh nhau đây. Tôi sợ dựng tóc gáy. Tôi bị gãy, người tách khỏi chao đèn... Và bay ra phía cửa sổ, chỗ tên Dzigi đang mai phục. Khi bay tới nơi thì tôi phát hoảng, sợ làm vỡ kính cửa, sẽ bị mẹ mắng. Tôi bèn lùi mạnh ra sau và một lần nữa tôi lại tỉnh giấc, lần này thì tỉnh thật.

Sau đó tôi tiếc lấy tiếc để, phát cáu với chính mình, vì tôi mà không sợ kính vỡ thì nhất định đã gặp Dzigi và choảng nhau với hắn, tước chiếc chìa khóa vào Miền Âm Nhạc từ tay hắn. Kasia cũng vô cùng tiếc nuối khi tôi kể lại cho cô ấy nghe chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng sao, tôi thầm nghĩ, có khi đêm mai hắn lại đến gõ cửa phòng tôi. Đáng buồn là đêm hôm sau tôi chiêm bao toàn thấy hoa hướng dương. Nom có vẻ là bình thường, nhưng chúng cao hơn chung cư cao tầng, nơi chúng tôi ở. Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ, ngược nhìn lên cao, đó không phải là hoa hướng dương, mà chỉ là mặt trời. Toàn là mặt trời. Tôi say sưa chiêm ngưỡng mặt trời đến nỗi quên khuấy mất tên Dzigi.

Bây giờ, hôm nào cũng vậy, hễ tôi sắp ngủ là tôi lại hy vọng mình sẽ nằm mơ thấy thằng nhóc này, thằng nhóc có một trăm hai mươi tám cái răng và có bảy ngón tay trên mỗi bàn tay. Nó còm nhom, đầu to sụ, hai tai còn to hơn. Kasia bảo rằng, mặt hắn thì nhỏ xíu như mặt trẻ con, chỉ có hộp sọ to đùng và hói gần hết, mặc dầu hắn mới mười lăm tuổi.

Tôi sẽ dễ dàng nhận mặt hắn.

Tôi cực tò mò, cái miệng nhỏ xíu như vậy làm sao chứa được tới ngàn ấy răng. Chắc rằng phải cực nhỏ và cực mảnh như những cái kim. Vì tay hắn thì tôi nom thấy rồi, khi hắn gõ vào kính cửa, phải cái tôi quên đếm số ngón tay.

Nhưng chắc chắn là bảy ngón.

Hôm nay tôi cùng Katarzyna và mẹ bạn ấy đi tham quan Sobotka. Một thị trấn nhỏ, xinh, tọa lạc dưới chân núi Slezka. Chúng tôi đi bằng xe ô tô, mẹ Kasia cầm tay lái. Chúng tôi đến thăm bà của Kasia. Bà sáu mươi tuổi, rất vui tính, ở một mình trong một ngôi nhà to, đẹp, có vườn. Kasia đã chào đời ở ngôi nhà này, sau đó ở rất lâu với bà tại đây. Khi Kasia lên mười thì mẹ bạn ấy mang bạn ấy về Walbrzych, thế nhưng vào ngày chủ nhật hằng tuần hoặc hai tuần một lần hai mẹ con đến thăm bà đều đặn. Ở đó còn có một ông già mà thoát đầu tôi cứ ngỡ là ông của Kasia, nhưng hóa ra ông Kasia mất đã lâu lắm rồi, ông cụ này là bạn của bà. Ông cụ rất hay. Mặc áo sơ-mi cộc tay, nơ đốm hạt đỏ đeo cổ. Tất cả chúng tôi ăn bữa trưa dưới gốc cây ngoài vườn, cười, nói rất rôm rả, gió thổi mạnh, tôi và Kasia trải khăn bàn, mấy lần liền khăn cứ bị gió thổi bay đi.

Nếu năm nay Kasia không sang châu Phi với bố thì có nghĩa là phải sang năm bạn ấy mới đi, và như vậy cả vụ nghỉ hè năm nay bạn ấy sẽ đến ở với bà mình và mời tôi cùng đến đó. Bà và

mẹ của Kasia cũng mời tôi như vậy. Ôi, tôi chỉ còn cầu mong rằng mẹ tôi đồng ý cho đi. Bác Karolina đã hứa rằng, nếu có chuyện gì thì bác ấy sẽ đứng ra bênh vực tôi. Kasia sẽ thuê một chiếc xe taxi chở hàng, chở từ thành phố Walbrzych về quê toàn bộ nhạc cụ, và có lẽ trong hai tháng hè bạn ấy sẽ sáng tác được một nhạc phẩm lớn. Tất nhiên với điều kiện tôi phải giúp bạn ấy một tay. Tôi có thể giúp được gì nhỉ? Tôi chỉ có thể trông coi để cho tên Dzigì không quậy phá quá nhiều. Rồi chúng tôi sẽ còn đi tham quan chỗ này chỗ nọ, đi tắm hồ, tắm nắng ở ngoài vườn... Chúng tôi sẽ cực kỳ thoải mái.

Ăn cơm trưa xong, tôi cùng Kasia đi dạo. Nhẽ ra chúng tôi quay về ngay, nhưng phải sau bốn giờ đồng hồ chúng tôi mới quay về, vì Kasia muốn chỉ cho tôi xem cái gì đó trên núi Sleza, và phải đi bộ khá lâu trên con đường mòn du lịch trên sườn núi.

Thoạt tiên đường khá rộng, khá thuận tiện, nhưng sau đó bắt đầu đường đá và leo núi. Kasia leo núi như một con nai cái, tôi cũng chẳng chịu thua, rốt cuộc chúng tôi leo đến một chỗ rất lạ, nơi có hai bức tượng rất to bằng đá, niên đại trên một ngàn năm. Chỗ này vừa tối vừa lạnh, vì hai bức tượng có mái che, chung quanh rào lưới thép, nhưng có một phía không rào, cho nên chúng tôi có thể chui vào, ngồi nghỉ trên bức tượng con gấu, mà theo tôi nó là một con lợn to thì đúng hơn.

Ngay bên cạnh, trong tầm tay, một bức tượng người không đầu. Kasia bảo rằng bức tượng này có tên gọi là “cô gái bê con cá” [\[3\]](#). Dẫu không đầu, cô gái này cao gấp đôi chúng tôi. Kasia đã đọc sách nói về bức tượng này, sách viết rằng, hình như đầu cô gái này đang được lưu giữ tại viện bảo tàng ở thành phố Wrocław, tuy nhiên có đúng đó là cái đầu của bức tượng này hay không thì không ai biết được, vì đó là đầu một người đàn ông.

Kasia rất thích lên đây, vì ở nơi chênh tối chênh sáng và lạnh lẽo này bạn tôi thường nảy ra những ý tưởng âm nhạc cực hay. Hồi trước chưa rào lưới thép và chưa có mái che thì còn thích hơn, lạ kì hơn. Có một lần Kasia thiếp ngủ ở chỗ này và cô bạn đã có một giấc chiêm bao kinh khủng nhất trong đời mình. Bạn ấy chiêm bao thấy chính chỗ này, thế nhưng khác... Không có tượng con gấu, chỉ có mỗi tượng cô gái bê con cá, thế nhưng trong mơ bức tượng hình như to hơn và sần sùi hơn, không nhẵn và không rõ nét như bây giờ. Bất thình lình, Kasia nghe tiếng kêu thất thanh. Bạn ấy bèn chui vào nắp trong một bụi cây. Sau chốc lát, chung quanh bức tượng xuất hiện nhưng nhúc nhích những con người rậm râu, dữ tợn, mặc quần áo da đóng đinh óng ánh, được trang bị rìu chiến và cung tên. Lũ người này dắt theo một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái khóa thân, người trói đầy dây thừng. Cô gái kêu la bằng thứ tiếng không thể hiểu, và xin tha. Một lão già cao lớn, tóc xõa, bạc trắng, đứng cao trên đầu cô gái. Lão dùng chùy nện liên tục vào đầu cô ta. Cô gái gục ngã. Lúc bấy giờ lũ rậm râu dùng rìu xẻ thịt cô nàng, cầm từng miếng thịt người vào ngọn giáo, nâng lên cao, gí vào đầu bức tượng, và đồng thanh hô to: “Omni moa aaa! Omni Moa aaa! Ooo aaa”. Nhìn mặt cô gái bê con cá, Kasia sợ quá, đứng như trời trồng. Đó là một bộ mặt khủng khiếp, hai mắt mở to, lấp lánh, miệng há to, đầy răng nhọn đáng sợ.

Tôi tụt khỏi lưng con gấu và lùi ra xa bức tượng cô gái bê con cá.

- Trong miệng cô gái đó có bao nhiêu cái răng? - tôi hỏi. - Có phải một trăm hai mươi tám chiếc hay không?

- Tớ có đếm đâu cơ chứ, - Kasia trả lời. Cô bạn nhìn tôi rất đổi ngạc nhiên. - Cậu tưởng đó có

thế là thẳng nhóc chứ gì?

- Đó là hắc chứ còn gì, - tôi nói. Chúng tôi đứng, ngược nhìn lên cao, nhìn vào chỗ mà ngày xưa vẫn còn cái đầu của bức tượng. Kasia cầm lấy tay tôi.

- Cậu có còn nhớ, giấc chiêm bao này cậu thấy hồi nào? - tôi hỏi.

- Đã lâu lắm rồi. Cách đây hai năm, mà có khi ba...

- Mọi cái đều khớp, - tôi nói. - Sau đó ít lâu hắc lại xuất hiện trong giấc chiêm bao của cậu, bắt cậu viết và gửi thư cho bố, để bố cậu gửi chiếc piano điện tử này cho cậu.

- Nhưng đây là bức tượng cô gái bê con cá cơ mà, - Kasia cãi.

Hắc giả vờ là con gái, thì cũng như tở giả vờ là con trai, - tôi nói. - Tở dám chắc một trăm phần trăm, đó là Dzigì. Chính cậu đã nói với tở, những ý tưởng âm nhạc hay nhất của cậu nảy sinh ở chỗ này. Cậu có còn nhớ, cô giáo dạy sinh vật đã giảng gì về con sán hay không? Cô bảo rằng, nó chỉ cần còn lại cái đầu trong bụng ai đó là đủ. Từ đó toàn thân nó sẽ mọc ra.

- Thế thì sao?

- Là thế này, - tôi nói, cảm thấy ớn xương sườn, - lúc đó cái đầu của hắc bò khắp người cậu. Chính lũ rậm râu đã dâng hiến cậu cho hắc. Bây giờ cậu là người nuôi sống hắc.

Kasia buông tay tôi ra và bỏ chạy. Tôi đuổi theo. Cô bạn dừng lại dưới một gốc cây và bắt đầu nôn mửa. Sau đó mặt tái mét Kasia quay về phía tôi. Mặt nhẵn nhụi vì kinh tởm, Kasia nói:

- Cậu là đồ con lợn. Cậu nói làm tở mừng tượng trong đầu là tở bị sán và có cảm giác nó đang cựa quậy trong miệng.

- Tở xin lỗi cậu vậy.

- Không sao, chỉ tiếc bữa trưa đã đi đời nhà ma. Có đúng cậu nghĩ đó là Dzigì hay không, hay là cậu chỉ nghĩ vớ vẩn thế thôi?

- Cậu hãy tin tở đi, chắc chắn đó là hắc. Bây giờ chúng mình đã biết tìm chiếc chìa khóa vào Miền Âm Nhạc ở chỗ nào rồi. Tở sẽ đi, sẽ tìm, còn cậu đợi ở đây nhé, đừng có đi đâu cả đấy.

Tôi quay lại chỗ hai bức tượng. Kasia chạy đuổi theo tôi.

- Minka ơi, cậu đừng có điên! Chiếc chìa khóa này làm gì có thật. Chỉ là tượng trưng thôi.

- Cậu đi mà tượng trưng, còn tở, kiểu gì tở cũng phải tìm bằng được, - tôi trả lời. - Thôi, hay hơn cả là cậu đừng có lại đó nữa, tở sợ hắc lắm rồi đó.

- Sao, thế cậu tưởng là tở sợ hay sao? Nếu vậy thì cả hai đứa chúng mình cùng đi tìm vậy.

Chúng tôi bò lên mái, và chúng tôi tìm. Tôi lấy que bới tìm một bên thân hình cái gọi là cô gái bê con cá. Còn Kasia bới tìm phía bên kia. Bỗng nhiên tôi nhìn, có vật gì đó óng ánh.

- Đây rồi, - tôi gọi to. Ngay lập tức Kasia có mặt bên tôi. Tôi bới lên một cái nắp có dòng chữ Coca-cola. Kasia bật cười, tôi cũng cười theo. Kasia cầm lấy nắp chai, nhét vào túi áo. Tôi dò tìm từng mảng tượng. Trên con cá bằng đá có hai đường rãnh cắt chéo nhau.

- Người ta khắc cái gì ấy, - tôi nói, - đây có thể là cái gì nhỉ?

- Đây là dấu hiệu tôn thờ, - Kasia nói. - Có nghĩa là mặt trời. Đối với các tín đồ tà giáo, mặt trời là vị thần linh thiêng nhất.

Tôi sờ tay vào chữ thập chéo. Tôi nhắm mắt lại. Một cái gì đó từ chữ thập này nhập vào người tôi. Hơi nóng, ánh sáng... Mặt trời, tôi nhìn thấy mặt trời.

Omni moa aaa. Omni moa aaa. Ooo aaa.

- Có chuyện gì vậy hả? - Kasia hỏi.

- Chẳng có gì cả đâu, - tôi nói, đoạn mở mắt ra. Tôi lùi ra khỏi bức tượng, nhảy phắt lên lưng con gấu đá. Tôi giơ hai tay lên cao. Nhưng không với tới nơi. Tôi bèn lấy hết sức bình sinh nhảy vút lên, hai tay bám lấy hai bên thân tượng. Tì bàn chân vào chỗ lõm của con cá tôi đu người lên.

- Cậu leo lên đó làm gì vậy hả? - Kasia hỏi.

Tôi ghếch cằm vào cổ cụt. Trên bề mặt thấy có gì đó đo đỏ...

Tôi bị trượt chân, các ngón tay tôi thả ra. Người bay ra phía sau và bốp! Quả lựu đạn chứa sao vàng bị vỡ. Có gì đó nổ to, như nổ trong lòng đất. Hóa ra, đó chẳng qua là do đầu tôi đập vào đá. Gương mặt Kasia hiện ra giữa các ngôi sao.

- Minka!

- Im, tớ không bị làm sao cả đâu, - tôi, miệng nói, hai tay ôm đầu. Kasia cúi xuống người tôi, gạt tay tôi ra, bới tóc tôi.

- Không thấy có máu, chỉ thiếu chút nữa thôi là cậu đi đời nhà ma. Cậu leo lên trên đó mà làm cái trò gì vậy hả?

- Vì tớ tưởng, chiếc chìa khóa đang nằm trên đó, - tôi nói, mỉm cười. Tôi ngồi dậy, lắc lư đầu. Không thấy đau đớn gì cả. Chỉ bị ù tai thôi. Tôi cảm thấy như có con kiến đang bò bên trong cái vỏ ốc.

Rốt cuộc, chúng tôi chui ra khỏi rừng, ra đường quốc lộ. Đằng sau con đường là bãi cỏ nghiêng xuống dưới, thấy rõ những ngôi nhà của thị trấn. Kasia đi cách tôi mấy bước về phía trước. Bạn ấy đang bực mình với tôi. Tất cả đều tại trò ngu ngốc của tôi.

Trên đường xuống núi, Kasia kể cho tôi nghe về những bí mật của khả năng nhận biết của con người. Cô ấy bảo rằng, khả năng nhận biết của con người giống như người tài xế lái xe tải có kéo theo rơ-moóc to đùng, người này không biết rơ-moóc chở gì, mà lại không được dừng xe, để nhòm vào bên trong bạt xe, kiểm tra, cho nên người lái xe đành phải nghĩ kế, anh ta sẽ phải đi vào những đoạn gập ghềnh, xóc, nhiều ổ gà, rồi căn cứ vào các trạng thái hoạt động của xe trên những đoạn đường đó để đoán định loại hàng xe đang chở, trọng lượng của hàng hóa và vân vân. Cho nên phải mạo hiểm, nhưng đồng thời cũng phải hết sức cẩn trọng, tại vì tai nạn luôn luôn rình rập chúng ta. Và Kasia bảo rằng, thí dụ về người lái xe tải này là một thí dụ hay, vì nó lột tả được cái khó nhọc và sự nguy hiểm của việc nhận biết bản thân mình.

Lúc đó tôi bèn cãi rằng, việc gì phải chuốc vất vả vào thân. Chẳng lẽ người tài xế không thể cứ lái xe đi bình thường và khỏi cần bận tâm mình đang chở thứ hàng gì hay sao? Kasia bảo rằng,

được thôi, tớ có thể cứ đi theo vết bánh xe của những chiếc tải khác, hoặc hay hơn cả là đi đường cao tốc, cùng với hàng triệu chiếc xe tải giống như chiếc xe tải của tớ, nhưng trên con đường này sẽ chẳng bao giờ tớ có thể biết được, tớ đích thị là ai, và lúc chết tớ ngu vẫn hoàn ngu, như khi chào đời.

Bạn tôi mắng tôi, và hơn nửa giờ đồng hồ không nói với tôi một lời nào. Tôi còn biết làm sao khi tôi ngu dần đến nỗi không hiểu nổi cả bạn mình. Kasia đã đọc hàng đống sách thông tuệ, lại có mẹ là bác sĩ, còn bố là người Pháp đang ở châu Phi. Còn tôi thì sao nào?... Trong các sách đọc ở nhà trường chẳng thấy người ta viết những chuyện như vậy. Thực ra thì ở trường cũ của tôi, trường Krzeszow, có thư viện đầy chứ, nhưng làm sao tôi biết được, quyển sách nào nên đọc, quyển nào không. Còn đọc tất cả thì làm sao đọc nổi. Đó là chưa kể, cô phụ trách thư viện hầu như luôn luôn vắng mặt. Có một lần tôi mượn một cuốn sách về nhà đọc, mẹ mắng rằng tôi đọc chuyện cổ tích thay vì học bài...

- Kasia ơi! Tớ rất muốn biết, xe tải của tớ đang chở gì, chở để làm gì và chở đi đâu đấy chứ!

Kasia dừng lại, đợi tôi, mỉm cười dịu dàng.

- Minka ơi, tớ biết là cậu muốn đấy chứ. Tớ giận cậu chẳng qua tại vì tớ rất muốn cậu biết tất cả những gì tớ biết. Cũng chẳng nhiều nhận gì, nhưng luôn luôn nhiều hơn không có gì. Chỉ có điều, cậu phải hiểu rằng, nếu cậu muốn nhận biết bản thân mình và thế giới thì cậu không được có những cái nhìn chật hẹp.

- Tớ chẳng có cái nhìn chật hẹp nào cả đâu.

- Cậu có cả đồng đấy thôi, tại vì chúng mà cậu mù quáng như con chuột chũi vậy. Tớ biết, chẳng phải lỗi của cậu khi cậu để cho chúng ám vào người, thế nhưng kiểu gì thì cậu cũng phải tự vứt bỏ chúng đi. Không ai làm thay cho cậu được đâu.

- Thì tớ sẽ vứt đi vậy, - tôi trả lời. - Chỉ có điều tớ phải làm gì đây? Có bao giờ tớ nhìn thấy chúng đâu!

- Mặc dầu niềm tin vào Chúa của cậu...

- Ôi, Kasia ơi, tớ xin cậu đừng nói gì về Chúa cả. Tớ van cậu đấy.

- Đó chính là một trong những cái nhìn hẹp hòi ngu xuẩn nhất của cậu.

- Đừng, đừng, cậu đừng có nói gì cả!

- Tại sao nào?

- Tại vì không, tại vì không được. Có thể cậu sẽ bị trừng phạt rất nặng, tớ van cậu, cậu đừng nói gì nữa!

- Tớ chỉ nói với cậu một điều thôi, - Kasia nói. - Nếu quả thực Chúa đúng như cậu tưởng tượng, thì làm sao cậu có thể yêu được Chúa, làm sao cậu có thể tin vào Chúa, khi Chúa chỉ đáng bị khinh thường và ghét bỏ. Đó là một tên bạo chúa, một tên ngốc hay báo thù, một kẻ thái nhân cách [\[4\]](#) ác độc.

- Cậu câm mồm đi! - tôi quát to, để át tiếng nói của cô bạn, để Chúa Trời không nghe thấy. Tôi bị tai. Kasia vẫn còn nói gì đó nữa. Từ đường quốc lộ tôi nhảy vào bãi cỏ, chạy xuống dưới,

theo sườn dốc.

Tôi vấp, ngã lăn quay. Ngay lập tức Kasia có mặt ở bên tôi, lại nói gì đó. Tôi quát to, bịt tai lại. Kasia dang hai chân đè lên người tôi, bứt hai tay tôi ra khỏi lỗ tai. Tôi la hét và la hét. Kasia ghì hai tay tôi xuống cỏ, nhìn tôi chăm chăm. Tôi nằm, không thể vùng ra được. Tôi la, tôi hét.

Tôi không còn sức để la hét nữa. Lặng im, chim hót líu lo trên cành. Còn Kasia miệng cười, nói:

- Cậu hãy tưởng tượng xem, cậu được một người nào đó tặng cho một lâu đài to và đẹp. Lâu đài sáng sủa, rộng thênh thang, nội thất tiện nghi hết tầm. Cậu hãy nghĩ mà coi, liệu cậu có làm cho người tặng quà bức mình, khi cậu chui vào cái buồng đầy bụi bên dưới cầu thang của lâu đài và làm tổ ở đó cho đến hết đời.

- Có, - tôi nói, - tớ có thể chọc tức.

- Cung điện cậu được tặng, quà của Chúa, chính là trí tuệ của con người. Trí tuệ tuyệt vời, phức tạp, không thể hiểu. Thế mà cậu lại tưởng, đó là cái vỏ hộp cá mòi đã hoen gỉ. Cho nên không phải tớ báng bổ thần thánh, mà chính cậu liên tục báng bổ thần thánh đó!

- Tớ không hề báng bổ, không đúng như vậy!

- Đúng, cậu không báng bổ thần thánh! Cậu coi Chúa Trời như là một quan chức quèn, sáng cấp ô đi, tối cấp về, một ông quan mà ta phải luôn luôn ấn của đút lót vào tay.

- Tớ không nghĩ như vậy, tớ chẳng hề đút lót cho ai cả!

- Việc tuần nào cậu cũng phải lao đến nhà thờ dự lễ mi sa và việc cậu cầu kinh buổi tối thì gọi là gì nào? Việc thu gom tội lỗi vào túi tội để mỗi tháng một lần đổ tội ra quầy xưng tội trước mặt linh mục thì gọi là gì nào? Việc mười lần nói *Chúa Thượng, Chúc tụng Mẹ* để tạ tội, rồi chào tạm biệt! Thì gọi là gì nào?

- Tớ còn biết làm gì hơn nào? Linh mục không bảo ngày nào cũng phải tới dự lễ mi sa đâu! Linh mục mà bảo như vậy thì tớ đã làm như vậy rồi! Và tớ còn biết làm gì khi linh mục không bao giờ đưa ra một ngàn lần câu *Chúa Thượng, Chúc tụng Mẹ*, mà luôn luôn chỉ có mười lần thôi?...

- Không phải linh mục tạo ra cậu đâu, Chúa tạo ra cậu đấy. Chúa tạo ra cậu là để cho cậu cố gắng sánh kịp thông minh của Chúa. Mà trước hết Chúa tạo ra cậu là để cho cậu được tự do, kể cả với Chúa, cậu hiểu không? Cậu tự do, cậu tự do, cậu tự do! Vì sự tự do này chính là lời cầu nguyện này, lời cầu nguyện mang đến cho Chúa Trời niềm vui khôn xiết. Cậu hãy cầu nguyện Đức Chúa Trời bằng sự tự do của mình.

- Cậu buông tớ ra, - tôi nói, bức mình. Kasia buông hai tay tôi ra, ngồi trên bãi cỏ. Bàn tôi thờ dài đau xót. Quay mặt ra chỗ khác. Lưng run lên bần bật. Tôi vỗ nhẹ vào người cô bạn.

- Kasia ơi, cậu đừng khóc nữa.

- Tớ rất lấy làm tiếc cho cậu, - Kasia nói trong nước mắt, giọng nhát gừng. - Trong người cậu có một đồng của to đùng, thế mà thậm chí cậu không hề nhận ra khi cậu đánh mất...

Bạn ấy càng lúc càng nước mắt.

- Cậu khỏi lo đi, tớ sẽ không đánh mất đâu.

- Rồi cậu sẽ đánh mất, nhất định cậu sẽ đánh mất, vì đồng của này là một tảng đá to và nặng mà người ta phải vác trên vai suốt cả đời. Và phải thật thông minh để biết cách vác tảng đá này. Vì nó to và nặng như thế nên ta thường không đủ sức. Khi như vậy thì ta phải biết đặt tảng đá này ở chỗ nào để giải lao, rồi sau đó lại vác tiếp.

- Thế cậu có biết không?

- Không, vì tớ không là người tốt và tớ đã quăng mất tảng đá này từ lâu rồi. Nhưng cậu thì cậu cần phải biết, vì nhất thiết cậu phải có nó. Tớ rất lo cho cậu đó. Một ngày nào đó cậu sẽ quăng tảng đá này đi, kêu ưỳnh một cái, nghe mà phát khiếp, và thế là cậu mất sạch, vì cậu không biết sống khi thiếu nó.

- Vậy tớ phải làm gì nào?

- Cậu phải hiểu rằng, cậu là chủ nhân duy nhất của tâm hồn cậu. Cậu không được đem nó đi cho bất kỳ ai. Bất kỳ cái gì. Và cậu đừng có giận tớ về những gì tớ đã nói với cậu, vì tớ rất yêu thương cậu, yêu thương nhất trần đời đấy.

Và Kasia lại khóc. Tôi cũng khóc theo. Hai đứa cùng khóc. Mặt trời đã ngả về Tây, mọi vật biến thành vàng da cam. Bầu trời, lối rẽ của con đường dưới chân núi, gương mặt Kasia và hai tay tôi, mọi cái đều tuyệt đẹp. Chúng tôi thôi khóc rồi. Hai đứa ngồi, say sưa chiêm ngưỡng những áng mây vàng.

- Tớ, - Kasia nói, - còn muốn kể cho cậu nghe gì đó nữa về Dzigi. Cậu nghĩ hắn là kẻ thù của tớ chứ gì. Không phải vậy đâu. Dzigi là một phần của tớ, là sứ giả của nội tâm, của tâm hồn tớ. Và mặc dầu hắn rất muốn ăn tớ, nhưng tớ không thể tổng khứ hắn đi. Tớ phải chiến đấu với hắn, tự vệ trước hai hàm răng nhọn hoắt của hắn, khi hắn khỏe, há to cái miệng kinh tởm ra; còn khi hắn yếu, thì tớ phải chắt chiu, dành dụm hắn. Tớ không được giết hắn, tại vì tớ mà giết hắn thì thế giới nội tâm của tớ cũng sẽ chết, tớ sẽ rỗng tuếch, rỗng tuếch, tớ sẽ là một cái bao rỗng. Còn nếu Dzigi ăn tớ, bệnh tâm thần phân liệt và bệnh viện tâm thần khắc chờ đợi tớ. Cho nên tớ phải liên tục chiến đấu với hắn, ký hiệp định đình chiến với hắn, rồi vi phạm hiệp định... và cứ lai rai như thế mãi mãi, không có kết cục, cho đến khi chuỗi hóa thân của tớ khép lại.

Gối đầu lên đùi bạn, tôi nhắm nghiền hai mắt. Những ý nghĩ của tôi bay vù vù như mấy chú ruồi hồi trước bị Tadziu nhốt trong lọ thủy tinh. Kasia nhẹ nhàng vuốt ve tôi.

- Tại sao thằng Dzigi lại ác và xấu như vậy? - tôi hỏi.

- Tớ chẳng biết nữa. Hay tại vì tớ là như vậy ở đâu đó bên trong. Có thể một ngày nào đó tớ sẽ dạy cho nó trở thành một cậu con trai lễ độ. Minka yêu dấu của tớ ơi, ngay cả cậu cũng chẳng biết, tớ đã thay đổi rất nhiều theo chiều hướng tốt như thế nào đâu. Đó là nhờ cậu. Tuy nhiên, tớ không muốn chỉ nhận của cậu, mà tớ muốn cho cậu nữa. Có lẽ tại vì thế mà tớ rất muốn đánh thức cậu.

- Tớ có ngủ đâu nào, - tôi nói, mở to hai mắt. Tôi nhìn lên, nhìn Kasia. Kasia mỉm cười với tôi, chung quanh mặt bạn tôi đầy tóc và mây mù. Tóc và mây càng lúc càng ít vàng, càng lúc càng nhiều đỏ lựng. Kasia ngược mặt lên trời.

- Ôi, giá lúc nào đó cậu có thể chiêm ngưỡng cái đẹp mà tớ đã nhìn thấy nhỉ, - cô bạn nói. Kasia dang rộng hai tay trong không trung, dung đưa nhẹ nhẹ như vỗ cánh bay.

- Cậu kể lại cho tớ nghe đi xem nào, - tôi nói nhỏ.

- Đó là một cái gì đó rất nhỏ, nhỏ hơn bất kỳ cái gì, thế nhưng cũng to, to như mọi cái, thậm chí to hơn mọi cái. Tớ không thể nói gì hơn với cậu được đâu. Tớ rất muốn, một ngày nào đó cậu sẽ tự mình được chiêm ngưỡng.

- Làm sao tớ có thể chiêm ngưỡng, khi thậm chí tớ không biết, đó là cái gì và mặt mũi nó ra sao.

- Không, không, cậu vẫn chưa được phép.

- Làm sao cậu biết được nào? Có khi đã được phép rồi thì sao.

- Chỉ một số rất ít người có thể tới đó được thôi, - Kasia nói. - Đó là cái đẹp, mà khi nhìn thấy tận mắt thậm chí có thể chết.

Bạn tôi mỉm cười cực dễ thương. Vầng hào quang của mái tóc bùng lên rực hồng. Kasia nom như một thiên thần, mà có khi là thiên thần thật. Tôi quỳ xuống trước mặt cô bạn, chắp hai tay như thể cầu nguyện.

- Tớ lạy cậu, cậu đưa tớ tới chỗ đó đi, tớ cũng rất muốn được chiêm ngưỡng cái đẹp.

Lúc chúng tôi về đến nhà bà của Kasia, bác Karolina xem đầu và mắt tôi rồi bảo rằng, xem ra mọi chuyện kết cục ổn cả, thế nhưng tối và đêm, nếu tôi mà cảm thấy khó chịu trong người, và nếu có biểu hiện nôn mửa thì tôi phải gọi điện ngay cho bác ấy. Sau đó, chúng tôi về Walbrzych. Hai mẹ con chở tôi về tận nhà chung cư.

Vẫn chưa đến chín giờ tối, thế mà ở nhà tôi mọi người đều đã lăn ra ngủ ngay đằng trước tivi, chỉ có mỗi Tadziu đang ngồi lì, xem. Tôi bế hai đứa em gái vào giường, tôi tắm rửa chóng vánh rồi đi ngủ.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, đã sau mười một giờ.

Tôi không tài nào nhắm mắt nổi. Tôi nằm trong bóng tối, nghĩ lung tung trong đầu, đến nỗi chẳng biết bắt đầu từ ý nghĩ nào. Chúng ních chặt trong đầu. Chẳng thể phân biệt được ý nghĩ này với ý nghĩ kia.

Tôi thương Kasia lắm cơ. Bạn tôi thông minh và can đảm như thế, chỉ có điều, nếu bạn tôi cứ tiếp tục thương hại cái thằng Dzigì, thì rốt cuộc hẳn sẽ ăn bạn tôi mất thôi. Giá cái đêm ấy bạn tôi nhìn thấy mình... nhưng đó không còn là bạn tôi nữa, mà đó là thằng Dzigì đấy chứ.

Thà rằng chịu bị rỗng tuếch ở bên trong, còn hơn điên rồ và hô hoán, đấu đá nhau suốt đời. Thậm chí nếu không phát điên thì bạn tôi sẽ phải khổ khổ với hẳn, lúc nào cũng cãi nhau chí chóe. Thật là khủng khiếp khi trong mình có một con người như vậy. Chẳng khác gì người ta có một con sâu ở trong miệng, nhưng không tài nào nhổ nó đi được. Và phải chịu khổ sở như thế cho đến hết đời hay sao? Đó là cực nhục chứ đâu phải là cuộc đời. Người ta có quá ít khó khăn hay sao mà còn phải đi kiếm thêm vất vả ở trong người mình? Hàng ngày phải đến trường, làm những việc cá nhân, phải chăm sóc lũ trẻ, học bài, làm bài tập. Ngày chưa kịp bắt đầu đã kết

thức mất rồi. Lấy đầu ra thời gian để mà luôn luôn dòm ngó xem bên trong cái rơ-móc này có gì. Trong khi không được nhòm vào, không được dùng xe. Chẳng biết tôi có trong người mình một kẻ nào đó đại loại như thằng Dzigi hay không. Có lẽ không, vì tôi lấy đầu ra một tên như vậy nào? Giả dụ có đi chẳng nữa... thì mặt mũi hẳn nom ra sao nào? Liệu hẳn cũng có bản thủ như thằng Dzigi hay không? Tôi rất muốn xem mặt hẳn, cho dù chỉ một tích tắc thôi. Tôi khả dĩ có cái gì trong người mình nhỉ? Ai chả biết trong người mình có các mạch máu, tim, gan, thận và dạ dày. Còn gì nữa nhỉ? Trong dạ dày có những thứ tôi đã ăn vào. Máu thì có, nhưng phải khi nào con người bị châm thủng da thì nó mới chảy ra. Còn nước bọt, tôi có trong miệng, lúc nào tôi cũng có thể nhổ ra. Thế trong đầu có gì nhỉ? Có não bộ. Còn trong não bộ có các ý nghĩ. Các ý nghĩ diện mạo nom ra sao nhỉ?... Chắc chắn là bé tí teo, vì cái đầu chẳng to hơn quả bóng, mà có tới ngàn ấy ý nghĩ chứa ở trong đó. Ngoài việc bé tí teo ra, thì một ý nghĩ nom mặt mũi nó ra sao nhỉ? Nếu giả dụ con người nghĩ một cái gì đó thì ngay liền đó nó bảo, đây, đây là những lời. Mà lời thì không nhìn thấy được. Khi ta viết lời lên giấy thì chúng sẽ biến thành từ. Từ nom như thế nào thì ta biết rồi. Từ được tạo thành bởi các chữ. Tôi viết chữ nhỏ, đơn giản và rõ ràng. Những người khác thì viết chữ nghiêng. Người thì viết nghiêng sang trái, người thì viết nghiêng sang phải. Một số người viết chữ to, một số người viết chữ còn nhỏ hơn chữ của tôi, nhỏ đến nỗi rất khó đọc. Cho nên nếu các ý nghĩ nom giống như các từ, thì các ý nghĩ của mỗi người khác nhau. Ý nghĩ của người Ba Lan khác, của người Nga khác, của người Pháp càng khác. Mà đó là những ý nghĩ không biết nói và viết như thế nào. Vậy các ý nghĩ như vậy nom chúng ra làm sao nhỉ? Hay là chúng giống như những cái vết? Và lấy đầu ra nhiều ý nghĩ đến như vậy nhỉ? Hay là chúng luôn luôn có sẵn trong óc như vậy, nhưng chúng ngủ, thỉnh thoảng có ý nghĩ thức dậy, lúc đó con người bắt đầu nghĩ. Hay là chúng bay đến từ đâu đó nhỉ? Vậy chúng khả dĩ bay từ đâu đến nào? Chỉ có các ý nghĩ của người khác bay đến thôi. Nếu ai đó nói với tôi điều gì đó thì các ý nghĩ bay vào tai tôi bằng lời. Còn nếu tôi đọc gì đó thì các ý nghĩ bay vào mắt tôi bằng từ. Còn lũ ý nghĩ của chính mình thì có lẽ chúng ngủ ở trong người, trong óc. Cái gì có thể đánh thức chúng nhỉ? Với tôi thì đồng hồ đánh thức. Có lần đồng hồ đánh thức tôi, khi nó rung chuông ở phòng bên cạnh để đánh thức bố, sau đó bố để đồng hồ sang phòng chúng tôi và sau hai giờ nó lại đánh thức tôi một lần nữa. Tôi mà không nghe thấy thì mẹ sẽ đánh thức tôi. Hoặc Tadziu đánh thức tôi, nhưng thường thì tôi đánh thức Tadziu. Tôi mà thức dậy thì các ý nghĩ của tôi cũng thức dậy. Nhưng chỉ một số thôi, còn một số khác thì còn tùy thuộc vào các sự việc khác nhau. Một số ý nghĩ thức giấc khi tôi vùng dậy khỏi giường để đi học, còn một số ý nghĩ khác thì thức giấc vào chủ nhật. Thế nhưng, có đúng là các ý nghĩ của tôi ngủ khi tôi ngủ hay không? Có thể tôi thì ngủ, còn các ý nghĩ của tôi đùa nghịch? Tại sao người ta lại thấy chiêm bao? Có thể tại là vì khi con người ngủ, thì các ý nghĩ không ngủ, và lúc đó không phải con người nghĩ nữa mà là các ý nghĩ tự suy nghĩ và tạo nên các giấc chiêm bao. Một số giấc chiêm bao lạ kỳ đến nỗi tôi không tin đó là của tôi. Mẹ tôi bảo rằng, nếu nằm mơ thấy có đám cháy thì phải trông nom nhà cửa để kẻ trộm không vào nhà ăn trộm được. Thế tại sao lúc đó nằm mơ thấy kẻ trộm luôn có hơn không? Còn mơ thấy gì khác nữa, một khi đó phải là đám cháy nào?

Vì khi khí than bay lên từ bếp lò thì tôi nằm mơ thấy quái vật ở phòng đợi tại rạp chiếu bóng... Hay đó chính là Dzigi của chính tôi nhỉ? Ôi, tôi chẳng thích cho nó là Dzigi của tôi đâu. Nó đáng sợ đến nỗi, hề nghĩ đến nó là tôi phát ớn sùng. Miệng nó cũng đầy răng. Nhưng đáng sợ nhất là hai mắt sâu hoắm, bé xíu và hoàn toàn bất động. Hẳn nhìn tôi như một con rắn độc

đang nhìn. Thậm chí, khi hăn nuốt tươi những người khác thì hăn nhìn chăm chăm vào tôi như thể cũng muốn chén thịt tôi. Mà hăn muốn thế thật. Nom hăn thì có vẻ nhỏ con, nhưng khi hăn há cái miệng ra, thì thấy toàn bộ cái đầu của một người đàn ông ở trong đó, người mà sau đó hăn đã ăn thịt một cách ngon lành. Có lẽ hăn ở trần, vì tôi không nom thấy quần áo của hăn. Tay hăn tôi cũng không thấy. Tuy nhiên tôi nhớ nhất vẫn là đôi mắt. Và hăn bay như gió mặc dầu không có cánh. Hăn bay là là trên nền nhà. Tuy vậy mà hăn rất to cao, vì tôi nhìn thấy hai mắt hăn ở bên trên đầu mọi người, rất cao. Người hăn xám và ướt. Mà cũng có thể người hăn không ướt, có thể người hăn khô. Xám, nhưng xám trắng. Thật đáng ghét. Tôi chẳng muốn gặp lại hăn nữa đâu.

Nhưng hăn tốt, là bạn thân của tôi cơ mà. Vì mặc dầu hăn làm tôi sợ, hăn chỉ ăn thịt người trong giấc chiêm bao của tôi mà thôi, nhưng quả thực hăn đã cứu tôi và cả gia đình tôi thoát chết. Tôi là đồ lợn. Không được nghĩ xấu như vậy về bạn, cho dù tôi chẳng biết hăn đáng ghét như thế nào.

- Tớ xin lỗi cậu, quái vật ơi. Đừng tức giận tớ nhé. Tớ cảm ơn cậu bữa đó đã bay vào giấc chiêm bao của tớ và nhắc nhở tớ. Ai mà biết được, có khi cậu xinh đẹp cũng nên, chỉ có điều tại sao cậu lại hiện lên với tớ trong bộ dạng đáng sợ như vậy, tại vì nếu tớ mà nhìn thấy cậu đẹp đúng như sự thật của cậu, thì tớ chẳng muốn tỉnh giấc tí nào cả, vì tớ thích được ngắm cậu càng lâu càng tốt. Mà kể cả hình dáng cậu có đúng như tớ nom thấy trong chiêm bao đi chăng nữa thì tớ vẫn rất thích cậu, vì cậu tốt bụng. Nếu đúng là cậu thích tớ thì cậu có thể đến với tớ bất kỳ lúc nào. Tớ xin cậu đó, đừng bực mình với tớ nữa nhé. Tớ thề với cậu là tớ sẽ quen với cậu. Có thể không quen ngay lập tức được, nhưng dần dà rồi tớ khắc quen thôi.

Lạy Đức Mẹ Chúa Trời, con biết rồi, con nhớ lại rồi. Hăn nom giống như một con đĩa ketchup. Không giống hoàn toàn đâu, nhưng nó rất giống một con đĩa. Và có lẽ nó cứng, chứ không mềm nhũn như con đĩa.

Tôi mới là đáng ghét, mới là đồ lợn ác độc...

- Cậu Quý yêu thương của tớ ơi, tớ thề với cậu, tớ sẽ thích nghi, sẽ quen dần với cậu, cậu hãy kiên nhẫn nhé và cho tớ một ít thời gian nữa. Chẳng biết tên cậu là gì nhỉ? Còn tên tớ là Marysia. Nhưng Kasia gọi tớ là "Minka". Cậu muốn gọi tớ tên nào tùy thích. Cậu có thể gọi "Marysia", hoặc "Minka". Cậu biết không... nếu tớ được quyền quyết định và nếu cậu không phản đối thì tớ rất muốn được gọi cậu là: "Pimpus". Cái tên "Pimpus" cậu thích không nào? Khi nào gặp lại cậu tớ sẽ gọi cậu là "Pimpus" có được không?

Thế nhưng chẳng thấy Pimpus kêu meo meo, lên tiếng gì cả. Hay là lúc này hăn đang bận cứu mạng một cô gái khác nhỉ? Phải chăng chẳng phải chỉ mình tôi?

Vì Dzigi là chỉ của Kasia. Hăn lắm tài âm nhạc, cho nên Kasia mới chơi đàn và sáng tác nhạc giỏi như vậy. Mà biết đâu Pimpus cũng có một số tài năng nổi trội nhỉ?... Biết đâu hăn may quần áo rất giỏi và nếu hăn chỉ là của riêng tôi thì tôi sẽ là một cô thợ may cực giỏi, và tất cả các khách hàng nữ sẽ khen tôi nức nở và rất thích những chiếc váy do chính tay tôi may. Tôi sẽ không lấy công may đắt đâu, thế nhưng lấy quá rẻ thì cũng không được, vì mẹ tôi bảo rằng, thợ may mà lấy công rẻ thì thiên hạ sẽ dị nghị là không biết may. Vì nếu may giỏi thì không đời nào lấy công rẻ cả. Cho nên tôi sẽ lấy công may không đắt quá mà cũng không rẻ quá. Ba năm ở

trường dạy cắt may có thể học được ối thứ. Học cắt và các đường may. Tôi cũng muốn mình biết may vá cưới. Và may vá cho các bé gái đi dự Lễ ban Thánh Thể [\[5\]](#).

Bác Marysia, là vợ bác Krzysiek đã may vá cho tôi đi Lễ ban Thánh Thể. Tôi đã có một chiếc váy đẹp, nhưng tại vì thiếu vải nên váy không dài xuống sát gót được, thiếu mất năm xăng-ti-mét. Giày của các bé gái khác chỉ nom thấy khi chúng bước đi. Có một cô gái váy quá dài, khi đến gần bàn thờ bị vướng váy, vấp ngã. Tất cả mọi người trong nhà thờ cười ồ lên, chỉ có cô nàng là òa khóc.

Như vậy, thà rằng có váy ngắn còn hơn có váy quá dài.

Đàng trước nhà thờ lầy lội. Nền nhà thờ cũng bẩn. Lúc cô gái bị ngã đứng dậy thì toàn bộ mặt trước của chiếc váy lấm đầy đất. Cô bé định bỏ chạy ra ngoài, nhưng mẹ cô nàng vội tóm lấy, lôi vào bàn thờ, cho dù váy bẩn. Linh mục cho bánh vào miệng cô gái, nhưng tại vì cô gái khóc bù lu bù loa cho nên bị sặc, nhổ chiếc bánh ra ngoài. Mẹ cô bé liền cho cô bé một cái bạt tai, nhưng linh mục bảo rằng, chẳng sao cả, cha bèn đưa cho cô gái chiếc bánh khác, và cô gái nuốt chiếc bánh vào bụng một cách ngon lành, mặc dầu lúc này cô la hét còn to hơn.

Đến lượt tôi bị bánh thánh dính vào khẩu cái. Tôi không thể dùng lưỡi lôi bánh bị dính ra được, đành phải lấy móng tay nạy ra. Nhưng không ai nhìn thấy tôi đang cạo bánh ra. Tôi không được làm như vậy, vì đó là cơ thể Chúa Giêsu, nhưng tôi còn biết làm gì, khi bánh cứ dính chặt.

Đó là ngày đẹp nhất trong đời tôi. Khi đó Tadziu lên bốn, nó ăn bánh ngọt, không kịp chạy vào nhà vệ sinh, làm bẩn toàn bộ chiếc quần. Nếu là ngày thường thì có lẽ tôi phải cho nó... còn hôm đó tôi cởi quần cho em và rửa ráy cho nó. Tôi không quát mắng em, tôi cũng không sợ bẩn. Và tôi đã thầm hứa với mình, sẽ không bao giờ quát mắng em nữa, nhưng sau đó tôi quên khuấy mất, cho nên phải đến vài lần tôi mắng nó. Có một lần tôi còn cãi cả mẹ. Chưa lâu đâu, mới năm ngoài thôi. Tôi đã bị mẹ tát đánh bốp vào mặt. Chưa hết, phải đến mấy hôm liền mẹ không thềm nói với tôi một lời nào, nhưng rốt cuộc thì mẹ cũng cho phép tôi xin lỗi mẹ. Như thế đối với tôi là còn may đó. Có một cô gái cãi lại mẹ mình và bị mẹ tát mạnh đến nỗi mặt méo xệch hẳn đi, chắc cho đến lúc chết rồi cũng vẫn nguyên xi như vậy. Rồi sau đó cô gái này trở thành một cô già, không có con, vì ai người ta đi lấy cô già mặt méo xệch làm vợ nào...

Tadziu vào phòng. Lăn theo bóng tối, leo lên giường.

- Chị ngủ chưa? – nó hỏi.

- Chưa, - tôi đáp.

- Tại có một bộ phim. Nói về một bà già giết mấy người đàn ông. Sau đó một bà già khác giết bà già này, vì hóa ra bà ta cải trang làm cảnh sát. Rất tiếc chị không được xem. Bà già có khẩu súng lục phi thường. Bé tí xíu thôi nhưng khi súng nổ thì cái đầu của bà già kia bị đứt đôi. Bà già giả mạo cảnh sát rút gói thuốc lá ra mời bà kia, nhưng đó không phải là thuốc lá, mà là súng lục... và đứt đầu!

- Em đừng nói kinh tởm như vậy.

- Và bà già này chỉ có một viên đạn thôi. Nếu không nhằm trúng là đến lượt mình, vì bà già

kia cầm khẩu súng lục trong tay, khẩu súng cực to, và rất nhiều đạn.

- Em đã cầu nguyện chưa?

- Tất nhiên là rồi.

- Khi nào?

- Trước khi xem tivi cơ.

- Tere phere, thì ra là thế, - tôi nói và sức nhớ ra, tôi cũng quên cầu nguyện. Tôi tụt khỏi giường và kéo áo Tadziu. Hai chị em quỳ gối, đồng thanh cầu nguyện:

- Lạy Chúa, Con Thiên Chúa hằng sống, xin thương xót chúng con là kẻ có tội, xin đừng để chúng con sa chước cám dỗ, mà xin cứu chúng con khỏi mọi sự dữ. Amen.

- Lạy Thánh Nữ Đồng Trinh Maria là Mẹ rất nhân từ. Xin cầu cùng Đức Chúa Giêsu đầy Lòng Thương Xót ban phước lành, cứu rỗi chúng con khỏi tội lỗi. Amen.

- Sáng danh Đức Chúa Cha, và Đức Chúa Con và Đức Chúa Thánh Thần. Như đã có trước vô cùng, và bây giờ và hằng có, và đời đời chẳng cùng. Amen.

Tadziu toan leo lên giường, nhưng tôi túm chân nó và nói:

- Còn Thiên Thần nữa?

Nó đành tụt xuống và hai chị em lại đồng thanh:

- Lạy Thiên Thần Chúa là đấng chăm sóc con, xin Thiên Thần soi sáng trông coi, nâng đỡ con buổi sáng, buổi tối, ban ngày, ban đêm... Amen.

Bất thành linh, ở mặt trên cùng của bức tượng cô gái bê con cá, chỗ ngày trước còn đầu bức tượng, tôi nhìn thấy dòng chữ viết bằng phấn đỏ. Tôi thấy rất rõ dòng chữ này, y như lúc tôi chưa bị ngã hôm leo lên bức tượng. Bữa đó tôi đã ngã xuống và dòng chữ biến mất, tôi đã quên mất dòng chữ này, còn lúc này tôi lại đang nhìn thấy dòng chữ ấy. Trong bóng tối, dòng chữ lập lòe màu máu đỏ.

“Kasia đã chạy trốn Marysia đã xuống địa ngục”.

Có phải tôi đang thấy chiêm bao hay không nhỉ?

[1] Sopranto - giọng cao – ND.

[2] Tên gọi thân mật của Kasia - ND.

[3] Cô gái bê con cá là một bức tượng đá trên sườn núi Sledza, mất đầu và hai chân. Đó là tượng một cô gái mặc bộ y phục dài, hai tay bê con cá rất to. Ngay bên cạnh là tượng một con gấu mất hai chân trước. Hiện nay hai bức tượng này cũng là một điểm du lịch – ND.

[4] Psychopata – nguyên văn tiếng Ba Lan – ND.

[5] Lễ lớn tại nhà thờ Thiên Chúa giáo, linh mục phát bánh Thánh sau lễ. Bánh Thánh là vật mang tính tượng trưng. Sau khi làm phép thì bánh biến thành thịt thật của Chúa, nghĩa là đã thành “Bánh Thánh”. Chúa Giêsu từng phát biểu: “Bánh ta sẽ ban, chính là

Thịt Ta, để cho thế gian được sống”. Con chiêm tin rằng, Ngài là Bánh để ai đến với Ngài sẽ được no thỏa, dư tràn. Ăn bánh Thánh để hiệp thông với Chúa – ND.

IV

Tôi và Kasia ngồi ngoài ban công. Nhẽ ra chúng tôi phải học bài, nhưng sách vẫn nằm trên bàn, còn chúng tôi nằm khểnh trên ghế nằm, chẳng muốn làm gì, vì trời nóng.

Chiếc quạt máy đặt trước mặt chúng tôi đang quay. Quạt cho Kasia rồi lại cho tôi, dọc đường nó đùa giỡn với những trang sách. Nó mà là chiếc quạt biết nghĩ thì chắc nó đã chán ngấy từ lâu cái việc quạt mát cho hai cô gái lười chảy thây. Đã ba ngày liền chúng tôi chẳng làm việc gì, chỉ nằm ngoài ban công tắm nắng. Da tôi chuyển sang nâu, còn Kasia sang màu vàng. Hai đứa mặc hai chiếc áo lót giống hệt nhau. Màu vàng, trên một chiếc áo có dòng chữ “Glimp”, còn chiếc kia là “Glump”. Hôm chúng tôi mặc áo này lần đầu tiên, Kasia suốt ngày gọi tôi là Glump, còn tôi gọi cô bạn là Glimp.

Dưới mi mắt da hồng hồng do nắng trời, tôi cảm thấy lương tâm bị cắn rứt rất nặng nề. Cách đây một giờ tôi đã mắc tội, khá nặng. Số là thế này:

Tôi và Kasia trên đường đi học về cùng ăn kem va ni đựng trong cốc làm bằng bánh wafer.

- Katarzyna ơi, - tôi nói, - tớ sẽ nhìn thấy gì, nếu tớ cực kỳ cam đảm?

- Cái gì?

- Cái đẹp ấy, cái mà khi nhìn thấy hấn, thì thậm chí có thể chết... Vậy mặt mũi cái đó nom ra sao nào?

- Tớ xin cậu, cậu đừng có hỏi tớ, vì đường nào tớ cũng nhất định sẽ không nói cho cậu biết.

- Thế thì tớ cũng xin cậu, cậu nói cho tớ biết đi nào.

- Cậu cam ngay đi cho tớ nhờ, vì tớ mà lại đi nói cho cậu thì kết cục đối với cậu sẽ giống hệt như đối với Ewa.

- Với Ewa thì cậu nói, còn với tớ cậu không muốn chứ gì?

- Cái gì? – Kasia nhìn tôi, lấy làm ngạc nhiên. - Tớ hả? Ewa nào cơ?

- Ewa Bogdaj.

Kasia cười.

- Đồ ngu lâu, - Kasia nói, - tớ muốn nói tới Ewa trên thiên đường cơ. Vả lại, tớ chẳng biết gì đâu, khi đó tớ chỉ đùa vậy thôi.

- Tớ không tin cậu.

- Tớ phải thề với cậu hay sao?

- Nào, cậu thề đi.

- Tôi xin thề trước cốc kem này, là tôi không biết gì hết. Nếu tôi mà dối trá thì cốc kem sẽ rơi khỏi tay tôi.

Còn tôi dấm bóp vào cốc kem của cô bạn, nó đã nằm dưới đất. Kasia nhìn cốc kem mà tiếc.

- Cậu làm cái trò gì thế hả?

- Cầm lấy cốc của tớ, - tôi nói và đưa cốc kem của tôi cho bạn.

- Tớ không cần kem của cậu, - Kasia bực mình, trả lời.

- Cậu không muốn ăn chứ gì?

- Không!

- Tớ cũng không muốn ăn cốc kem này! - và bốp, tôi ném luôn cốc kem xuống đất. Trên vỉa hè, hai cốc kem nằm bẹp gí.

- Một con điên đáng ghét, - Kasia nói.

- Tại cậu nói dối nên kem của cậu mới bị rơi.

- Tại cậu hất nó đi.

- Katarzyna ơi, tớ van cậu, hãy nói về cái đẹp đó đi nào, cậu mà không nói thì tớ phát điên mất thôi. Lúc nào tớ cũng nghĩ về nó.

- Tớ lấy làm tiếc là tớ đã nhắc chuyện đó với cậu.

- Nhưng cậu đã nhắc mất rồi. Cậu nói đi nào.

- Cậu phải hiểu cho tớ, cô bạn vàng ơi, - Kasia nói ngọt ngào, - đây là kiến thức bí mật, chỉ dành cho một số người nhất định thôi.

- Thế có nghĩa là, tớ kém cậu chứ gì?

- Tớ không nói như vậy.

- Cậu nói đi nào, nói chút xíu thôi cũng được, việc gì cậu phải...

- Cậu phải tự mình tới đó.

- Thì ít ra cậu cũng nói, tớ phải làm gì. Thì tớ sẽ vào cuộc, sẽ tới.

- Cái này có khi là quá khó đối với cậu. Có thể cậu sinh ra không phải là để nhìn thấy cái đó... Có thể cậu sinh ra là để sống bình thường.

- Làm sao cậu biết được, tớ sinh ra là để làm gì nào?

Kasia thở dài. Lấy giày nghiền nát hai cốc wafer đựng kem nằm trên vỉa hè. Cốc bị nghiền kêu rộp rộp. Kasia cắn môi nhìn tôi. Rốt cuộc cô bạn nói:

- Như vậy là cậu muốn được biết chứ gì?

- Đúng.

- Tốt thôi. Cậu có nhìn thấy bà già này không nào?

Kasia dùng ngón tay chỉ bà già đang ngồi một mình trên ghế đá bên cạnh bãi cỏ.

- Có, tớ có thấy.

- Cậu đi lại chỗ bà già này rồi nói to: “Hỡi con bò cái già tội nghiệp”.

- Cậu nói gì kỳ vậy! - tôi bực mình, nói.

- Như thế có nghĩa là cậu không muốn biết chứ gì.

- Tớ mà nói với bà già như vậy thì tớ sẽ được biết hay sao?

- Đó có thể là bước khởi đầu của kiến thức này, - Kasia nói, ra điều bí mật - Phải bắt đầu từ một cái gì đó chứ.

- Nếu vậy thì, - tôi nói kiên quyết, - tớ chẳng cần biết hoặc thấy bất kỳ cái gì nữa đâu.

- Hay lắm. Tớ ưng bụng đó, - Kasia nói, cầm lấy tay tôi, hai đứa rời khỏi hai cốc kem phí của. Nhưng bất thành linh tôi đứng lại, vì tôi thêm được biết quá đi mất.

- Cậu đợi tớ, - tôi nói, đoạn đi lại chỗ bà già đang ngồi trên ghế bên bãi cỏ. - Biết làm sao, tớ sẽ nói vậy. Cùng lắm bà già sẽ phang cho tớ một gậy vào hai chân và tớ sẽ biết thế nào là lẽ độ.

Tôi đứng trước mặt bà già. Hít mạnh không khí vào phổi đoạn nói to:

- Hỡi con bò cái già tội nghiệp!

Bà già nhìn tôi chăm chú, nheo hai mắt, mỉm cười, che bàn tay vào tai.

- Cháu nói gì vậy, hả cháu?

- Cháu vô cùng xin lỗi bà, - tôi nói, đoạn chạy lại chỗ Kasia. - Bà già bị điếc.

Kasia cười khúc khích. Khúc khích và khúc khích. Tôi không thể cười nổi.

- Cậu gặp may rồi đó, - rốt cuộc Kasia nói, - đó là lời cảnh tỉnh. Rõ ràng là cậu không nên biết.

- Tớ có thể nói câu đó với bà già khác, - tôi nói. Kasia mặt trở nên nghiêm trang.

- Tớ không khuyên cậu. Thì ra cậu làm việc này dễ như chơi. Tớ đã không nhìn thấy hết cái sự vô liêm sỉ của cậu. Cậu không hề xấu hổ khi cậu ăn nói vô lễ như vậy với một bà già, người có thể làm bà của cậu, hay sao?

- Chính cậu bắt tớ phải nói cơ mà, - tôi bực mình, nói.

- Tớ chỉ bảo là, nếu cậu nói với bà già như vậy, thì có thể cậu sẽ được biết điều gì đó. Đó là một sự lựa chọn cho cậu, cậu có thể không đi lại chỗ bà già cơ mà. Thế nào, tớ nói có đúng không? Liệu cậu đã biết được điều gì đó về bản thân mình hay chưa?

Kasia nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, như thể khinh thường tôi. Còn tôi thì muối mặt. Tại sao tôi lại có thể hành động như vậy được nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy? Một cụ già dễ thương như vậy, thế mà tôi lại đi nói rất bẩn thỉu với bà ta. Bà già mà nghe được thì hậu quả sẽ ra sao. Lạy Chúa, con đã làm gì vậy. Tôi sẽ xưng hết tội với linh mục để linh mục giải tội cho tôi, tôi sẽ quỳ gối và cầu nguyện suốt cả tuần.

- Ôi, cái sinh linh bé nhỏ mới dịu hiền làm sao, - Kasia nói mỉa. - Dám ngáng chân một bà già, sau đó nhanh nhẩu đi xưng tội và lương tâm lại trong sạch, có thể liếm nó như liếm cốc kem vậy.

Bạn tôi lại lắng nghe những suy nghĩ của tôi. Tôi xấu hổ không có lỗi mà chui. Tôi cúi đầu, muốn khóc.

- Tớ biết, tớ là đồ lợn thối tha. Thế nhưng tớ có ngáng chân bà già đâu nào.

Kasia bật cười. Ôm chặt lấy tôi.

- Con lợn bé bỏng dễ thương của tôi ơi, - Kasia nựng tôi. - Cậu đừng có buồn nữa, tại tớ mà. Thôi, bây giờ chúng mình đi mua hai cốc kem khác đi.

Chúng tôi liếm kem mới mua cho đến khi về tận nhà.

Và như vậy đó. Tôi chẳng biết được điều gì, lại còn mắc tội. Chắc chắn Kasia khinh thường tôi.

Tôi lấy tay che cho mắt khỏi bị chói nắng, quan sát Kasia. Bạn tôi nom rất đẹp, trong bước chân bước lão đảo, dưới nắng vàng. Bạn tôi bị mất ngủ hay sao?

- Katarzyna ơi...

- Cái gì? - Kasia mơ màng, hỏi.

- Với bà già ngồi trên ghế đá, - tôi nói, - thì tớ đã đánh lừa cậu đó. Tớ không nói tục tĩu về bà cụ như vậy đâu. Tớ chỉ hỏi bà già, mấy giờ rồi, còn bà già trả lời với tớ là bà không có đồng hồ. Tớ đánh lừa cậu chẳng qua là vì tớ rất thèm được cậu kể cho nghe về Cái Đẹp đó.

Kasia mỉm cười, không mở mắt.

- Tớ cũng đã đoán như vậy đó, - Kasia nói. - Minka này, tớ biết mà, không bao giờ miệng cậu lại nói ra những lời tục tĩu. Cho nên tớ mới yêu cậu.

Lạy Chúa, tôi là kẻ đốn mạt hết chỗ nói. Kasia yêu tôi, còn tôi lừa dối bạn ấy. Tôi không xứng đáng với tình yêu của bạn.

- Katarzyna này, - tôi nói.

- Còn cái gì nữa đó?

- Lúc đó tớ không lừa dối cậu. Bây giờ tớ mới dối lừa cậu. Vì những lời tục tĩu đó đã tuôn ra khỏi miệng tớ. Tớ là tên thô bỉ, là kẻ dối trá.

Kasia quay mặt về phía tôi. Nhìn tôi đoạn mỉm cười.

- Vì cậu như thế, - bạn tôi nói, - tớ lại càng yêu cậu hơn.

- Yêu vì cái nổi gì nào?

- Vì thậm chí cậu không biết nói dối!

Và Kasia cười sặc sụa. Hai tay ôm bụng, xoay người trên ghế nằm, cười, và cười không thể nào dừng được.

Chiếc quạt máy quay cái đầu của mình giữa hai chúng tôi với vẻ phủ định, dường như muốn nói với tôi: “Không, không, thậm chí cậu không biết nói dối. Không, không, không bao giờ Kasia kể cho cậu nghe về Cái Đẹp đó đâu. Không, không, sẽ không bao giờ cậu được nhìn tận mắt Cái Đẹp này đâu”.

Tôi đang có mặt tại nhà thờ, quỳ gối, nhưng không phải trên ghế, mà bên cạnh, trên nền lát đá. Có một vật cứng gì đó chèn vào đầu gối phải tôi, nhưng tôi thấy kệ, tôi phải tự hành hạ mình.

Tôi xưng tội với cha linh mục và nhẽ ra tôi phải kể về chuyện bà già nọ, nhưng tôi sợ, không dám nói ra. Thay vào đó tôi nói rằng, tôi đã vắng mặt tại hai lễ misa Chúa Nhật. Nhưng không phải như vậy. Thế là linh mục bèn giải tội nhẹ cho tôi, vì làm sao cha biết được tôi là kẻ nói láo. Cho nên tôi đã tự mình quyết định, tôi sẽ phải quỳ hai giờ đồng hồ liền, không kém một phút. Và tôi sẽ không được động dậy, không được đứng dậy, cho dù tôi chẳng biết tại sao.

Nhưng chẳng mấy chốc hai mươi phút tôi đã không chịu nổi cái cục chèn dưới đầu gối tôi. Trong nhà thờ tối om, chỉ chỗ cạnh bàn thờ mới có chút ánh sáng. Lúc lúc lại một bà già bước tới, ngồi xuống, cầu nguyện, rồi đi.

Tôi quỳ sau cây cột, không ai nhìn thấy tôi.

Xin Đức Chúa Trời xá tội cho con. Con đã ăn nói thô bỉ với người già và con là kẻ dối trá. Con đã lừa dối Kasia, mặc dầu con thú nhận ngay lập tức, nhưng vẫn là dối trá. Với mẹ con thì con thường xuyên nói dối. Một mình mẹ con suốt ngày đầu tắt mặt tối với việc chợ búa, chăm sóc con cái, với cả nhà, còn con chẳng chịu làm gì cả, chỉ suốt ngày la cà ở chỗ Kasia.

Con muốn suốt ngày, suốt đêm được ở bên Kasia, không bao giờ phải xa bạn. Tại sao con sinh ra lại không phải là chị em ruột với Kasia? Được vậy thì lúc nào chúng con cũng ở bên nhau. Thí dụ Zosia và Krysia. Chúng là hai chị em sinh đôi, lúc nào cũng ở bên nhau và đi đâu cũng đi cùng nhau. Tại sao con và Kasia lại không được như vậy?

Tại sao mẹ Kasia lại không sinh ra con cùng với bạn ấy? Hoặc, tại sao mẹ con lại không sinh ra bạn ấy cùng với con. Nhưng hay hơn cả có lẽ là, giá như mẹ Kasia sinh ra hai đứa chúng con, tại vì nếu mẹ con mà sinh ra chúng con, thì Kasia lấy đâu ra tiền để sắm toàn bộ số nhạc cụ điện tử và máy vi tính của mình? Và có khi bạn con không lắm tài như vậy.

Vì con vốn bất tài. Hay là con có tài, phải cái con chưa biết, đó là tài gì. Con biết may, nhưng chỉ may bằng tay thôi, thậm chí con còn chưa biết, liệu con sẽ có biết may bằng máy hay không. Cái này còn phải đợi đến khi vào học trường dạy cắt may, tất nhiên với điều kiện con sẽ thi đỗ.

Con chẳng biết, chuyện gì sẽ xảy ra với con khi Kasia đi sang châu Phi. Có lẽ con sẽ khóc suốt ngày suốt đêm mất thôi. Con rất yêu mẹ con và Zenus, hai đứa em gái, Tadziu, bố, nhưng yêu nhất trần đời vẫn là Kasia của con. Tại sao lại như vậy, con cũng không biết nữa. Kể cả, nếu Kasia thôi không yêu con nữa, thì con vẫn không bao giờ quên bạn ấy được và con sẽ yêu Kasia cho đến tận những ngày cuối cùng của đời con. Đức Chúa Trời ơi, con phải làm gì để cho bạn con không đi sang châu Phi?

Vì Kasia lại lao vào sáng tác và bảo rằng, nếu kịp, cùng lắm thì bạn con bỏ in đĩa nhạc, mang băng cát-sét sang cho bố cũng được. Chúng con có tròn hai tháng hè nghỉ ở nhà bà của Kasia cơ mà, thậm chí mẹ con cũng đã đồng ý cho con đi rồi.

Lạy Đức Chúa Trời, con không thể nói tiếp được nữa rồi, cái cục cứng ấn sâu vào đầu gối con mất rồi, vậy mà con còn phải quỳ gần ấy thời gian nữa. Xong giờ thứ nhất này thì cả giờ thứ

hai lại chờ con. Lạy Chúa, Ngài giúp con đi thưa Ngài, để con trụ được trong thực hiện quyết định của con. Chưa bao giờ đầu gối con lại đau ê ẩm đến như thế này.

Và lạy Đức Chúa Trời, Ngài làm gì đó đi thưa Ngài, để năm nay Kasia không đi sang châu Phi, mà một năm nữa hãy đi. Đức Chúa Trời cho con ở bên Kasia thêm một năm nữa đi, rồi sau đó con sẽ vâng lời, con sẽ ngoan, và sẽ không bao giờ con dối trá gì nữa đâu. Nếu Kasia không đi thì con xin thề, con sẽ quỳ như thế này mỗi ngày một giờ đồng hồ. Miễn sao bạn con không đi châu Phi.

Con sẽ quỳ như bây giờ, thẳng người, không ngồi trên gót chân đâu, vì ngồi như thế thì còn khổ gấp cả trăm lần, cả người lung lay và con không thể chịu nổi, mặc dầu lúc này con mới quỳ được có nửa giờ đồng hồ. Thế nhưng, con sẽ quỳ cho đến hết giờ đầu tiên này và rồi con sẽ quỳ tiếp cả giờ thứ hai nữa, chỉ xin Đức Chúa Trời soi xét, để cho Kasia đừng đi, để hai đứa chúng con sẽ đến nghỉ hè tại nhà bà của Kasia ở Sobotka.

Con sẽ giúp bạn con, và nhất định Kasia sẽ sáng tác được một nhạc phẩm vĩ đại, hay nhất trần đời. Tại sao bạn con lại vội vàng như vậy, vẫn còn trẻ cơ mà, mới mười lăm tuổi đời chứ mấy, vẫn còn ổi thời gian để sáng tác nhạc, để chơi đàn.

Và Lạy Đức Chúa Trời, xin Ngài giúp con chịu đựng được buổi quỳ xưng tội này, vì có lẽ con sắp phát điên lên vì đau đầu gối mất thôi. Người con ướt đầm mồ hôi rồi đây này. Con đã quỳ được nửa giờ đồng hồ rồi. Nửa giờ này sao mà lâu như vậy, vẫn còn một một giờ ba mươi phút nữa kia. Chúa ơi, Ngài giúp con chịu đựng đi, thưa Ngài.

Nói thật là con hết chịu nổi rồi. Bây giờ con chỉ cần ngồi trên gót chân thôi cũng được... thế nhưng không được làm như vậy. Hay là Chúa giúp con, lấy hộ cái vật cứng ở dưới đầu gối con đi có được không. Chắc đó là một hòn sỏi. Ai mang hòn sỏi vào nhà thờ làm gì nhỉ? Con muốn ráng quỳ thêm một chút nữa... Nhưng con không thể nữa rồi!

“Con không thể” nghĩa là làm sao? Tôi phải, thế thôi. Tôi phải chịu đựng được. Chúa ơi, Chúa mà cho con ở bên Kasia một năm nữa thì con sẽ lấy hòn sỏi ra khỏi đầu gối con và hàng ngày con sẽ quỳ trên hòn sỏi này. Rồi con sẽ quen thôi mà. Cái gì mà chả quen được. Ồi người ốm rất nặng, có căn bệnh làm họ đau đớn hết năm này sang năm khác, thế mà họ vẫn chịu đựng được. Thì con cũng sẽ chịu đựng được chứ sao.

Phía sau lưng tôi nghe thấy có tiếng chân bước, lại một người đàn bà, vì đó là tiếng guốc cao gót.

Người tôi hết liêu xiêu, tôi chấp tay, cúi cầu. Người đàn bà đi bên cạnh tôi, ngồi xuống ghế băng gần đó, quay lưng về phía tôi. Người tôi lại liêu xiêu. Người tôi đầm mồ hôi, như thể tôi vừa chạy một trăm cây số. Tôi không thể chạy tiếp, nhưng tôi phải chạy. Hỡi các vị thiên thần, xin các vị hãy cứu con! Thời gian bò chậm như rùa thế này. Người đàn bà ngó nghiêng. Tôi bình tĩnh một lát. Tôi không được thở mạnh, thở mạnh là cả nhà thờ nghe thấy. Ôi, Kasia ơi, cứu tớ với. Cho tớ thêm một năm nữa thôi. Sau đó tớ sẽ cố quên cậu, vì tớ còn phải sống nữa chứ và đi học ở trường dạy cắt may. Con không thể!...

Xin Đức Chúa Trời tha lỗi cho con, con không thể chịu đựng hơn được nữa rồi.

Thoạt tiên tôi ngồi trên gót chân, ngay lập tức người tôi đổ xuống bên cạnh. Bây giờ tôi ngồi

trên nền đá và muốn duỗi thẳng chân, nhưng tôi không thể.

Phải chậm chậm thôi. Hòn sỏi này bé tí xiu như đầu que diêm, có khi còn bé hơn chút xiu. Tôi móc hòn sỏi ra khỏi đầu gối, gói vào khăn mùi soa, nhét vào phía trong thắt lưng váy.

Hồng hét tất cả rồi, bây giờ Đức Chúa Trời không nghe tôi nói nữa rồi. Tôi đã hứa và tôi đã không giữ lời hứa.

A...

Tôi cảm thấy mình là lạ thế nào ấy. Như thế tôi có hai cái que, chứ không phải hai cẳng chân.

Khó khăn lắm tôi mới ngồi được xuống ghế. Hai chân tôi to và căng phồng như thể hai quả bóng bay, bên trong đầy kiến, mặc dầu nom bên ngoài vẫn bình thường. Lần sau nhất định tôi sẽ trụ được.

Con sẽ vẫn quỳ trên hòn sỏi ấy và Đức Chúa Trời sẽ thấy, con chịu nổi hai giờ đồng hồ. Đêm nay, khi Tadziu đã ngủ, con sẽ quỳ trong phòng ngủ của con. Lạy Đức Chúa Trời, xin Ngài kiên nhẫn giùm con. Đêm nay, Ngài nhé. Bây giờ con nghỉ ngơi chút xíu, còn đêm nay...

Kasia ngừng tay đàn giữa nhịp rồi tức giận nói với tôi:

- Tại sao cậu cứ liên tục phớt lờ tớ như vậy!

- Bây giờ tớ mới nhìn, - tôi nói. - Tại vì tớ không biết giải quyết chuyện đó ra sao, cho nên tớ mới suy nghĩ miên man và tớ ngược mắt lên...

- Xong rồi, im ngay!

Kasia lại tiếp tục chơi đàn. Tiếng nhạc vang to khắp phòng, đến nỗi tôi có cảm giác như thể một cơn lốc mạnh từ mấy chiếc loa đang thổi vào người tôi. Tôi cúi xuống nhìn vào vở của Kasia. Bài vở của tôi tôi sẽ học sau, lúc về nhà.

Từ đầu tuần, Kasia không còn đầu óc nào để học hành nữa. Hôm thứ hai bạn ấy lĩnh điểm hai môn toán. Có lẽ bạn ấy đã lại bỏ học nếu tôi không làm hộ bài tập, nếu tôi không luôn miên man nài bạn ấy đi học. Tôi đã hứa với mẹ Kasia là tôi sẽ trông nom bạn ấy. Làm được gì thì tôi làm. Ở lớp tôi cứ phải liên tục để mắt đến bạn ấy để bạn ấy không cãi nhau với các thầy cô giáo vì lúc nào bạn ấy cũng bực mình, cho dù bạn ấy có nổi tam bành với tôi.

Hôm qua cô giáo dạy vật lý gọi Kasia lên bảng, tôi đã biết trước là bạn ấy không biết trả lời câu hỏi, nên tôi rất sợ bạn tôi sẽ ngay lập tức cãi nhau với cô giáo, vì cô Zelenow cực kỳ nóng tính. Thế là tôi bèn bắt thành linh la ó, hai tay ôm bụng, ngã vật xuống nền nhà. Tôi la hét khủng khiếp, quần quai vì đau đớn đến nỗi cô giáo định lao đi gọi xe cấp cứu, nhưng may phúc, chuông báo hết tiết học vang lên và ngay lập tức tôi qua khỏi, và lần đó Kasia được cứu thoát.

Tôi học bắt chước nét chữ của Kasia. Cực khó, vì chữ viết của tôi nhỏ, đều tăm tắp, còn Kasia thì mỗi chữ một kiểu, lúc thì nghiêng trái, lúc thì nghiêng phải, lúc to như con gà mái, lúc bé tí teo, đến nỗi chẳng biết đó là chữ hay là dấu chấm. Nhưng rốt cuộc tôi cũng học được, đến mức, ngay Kasia cũng không biết, chữ nào bạn ấy viết, chữ nào tôi viết.

Cho nên bây giờ, khi tôi làm bài tập của tôi, thì tôi thường hay quên khuấy, lắm khi xảy ra tình trạng tôi viết nguệch ngoạc như gà bới, đến mức phát xấu hổ.

Chẳng còn bao lâu nữa là hết năm học rồi. Một số thầy cô phẩy tay, cho chúng tôi điểm cho xong, nhưng một số khác thì siết đến cùng, thí dụ cô dạy lý và thầy dạy toán. Một số kiến thức học trò đã quên mất rồi, nhưng mấy thầy mấy cô này bắt học lại bằng được.

Đã mấy lần mẹ tôi hỏi về các buổi tập văn nghệ chuẩn bị cho lễ bế giảng, nhưng tôi toàn phịa chuyện để lấp liếm, tôi kể cho mẹ đủ chuyện vớ vẩn. Có một lần mẹ bảo tôi đọc cho mẹ nghe bài thơ mà chúng tôi đang tập để biểu diễn trong buổi lễ bế giảng năm học. May phúc sao lúc đó tôi sức nhớ ra câu thơ: “lá phổi ho nhiều không còn nhức nữa” [\[1\]](#)... và tôi bèn đọc to câu thơ này lên. Mẹ tôi rất thích, khen rằng, thế mà mẹ không biết, mẹ có cô con gái tài năng đến như vậy. Cả hai đứa em gái và cả Tadziu cũng thích, nhưng sau đó, phải đến nửa ngày liền Zosia toàn nhổ và nhổ, khi tôi hỏi, tại sao em nhổ lắm thế, thì nó bảo, đó là nó nhổ phổi ra ngoài đấy. Tôi thì tôi đã quên câu thơ này rồi, nhưng tôi sợ, hay là em gái bị ốm, thế nhưng nó bảo, nó chẳng có ốm iếc gì đâu, nó nhổ chẳng qua là để canh chừng thôi, vì nếu nhổ phổi ra ngoài, thì nó sẽ không bao giờ bị đau phổi nữa. Tôi cười đến vỡ cả bụng và kể lại lời nó cho mẹ nghe, mẹ tôi liền bảo thế này: - Thấy chưa, con bé mới láu lỉnh làm sao.

Tadziu bảo rằng, toàn bộ hai lá phổi của bố chắc là đen ngòm, vì khi bố nhổ toàn thấy nước bọt màu đen. Lúc đó Zosia sức nhớ, có lần tôi đã nấu súp tất quần đen, nom đen ngòm, và nó bảo rằng, có khi bố bị ăn nhầm món súp đó và nhổ ra thứ súp này cho đến tận bây giờ. Nhưng mẹ tôi giải thích rằng, đó là tại mỏ, đó là bố nhổ than ra đó. Tadziu liền bảo rằng, lớn lên nó cũng sẽ đi làm ở dưới mỏ, và nó sẽ nhổ cho toàn bộ ban công của nhà láng giềng ở tầng dưới hóa đen sì. Cái nhà láng giềng này thường xuyên chửi mắng chúng tôi, bảo chúng tôi gõ cục cục. Mấy đứa em gái tôi sợ, chạy loạn xạ khắp nhà.

Mẹ tôi không dám thả chúng ra ngoài sân, vì mới gần đây, một bé gái ở khu chung cư bị xe ô tô chệt chết. Mấy đứa em gái tôi hứa là sẽ chỉ chơi loanh quanh bên xà đập bụi thảm, nhưng mẹ sợ rằng, bây giờ người ta đi những loại xe ô tô mà việc lao vào cái xà đập thảm chẳng là cái đình gì với họ cả. Mẹ không bằng lòng với việc nhà chúng tôi ở đây. Mẹ bảo rằng, giá như bác Marysia cùng bác Krzysiek chưa phá cửa thông phòng từ nhà họ sang nhà chúng tôi, thì mẹ sẵn sàng đóng gói đồ đạc và quay trở về làng Jawiszow, vì ở đó tuy chật chội và không tiện nghi, nhưng nó khác. Mẹ tôi mừng, sang tháng chín này, cả nhà sẽ kéo nhau về quê cũ để thu hoạch khoai tây. Có một lần bố tôi đã đi xe đạp về thăm ruộng, bố bảo, ổn cả, khoai tây cực tốt.

Ôi, im lặng làm sao. Mỗi khi im lặng như thế này Kasia đều bảo: “Đây là sự im lặng kêu vo vo”.

Kasia lúi búng máy ghi âm, mở lại từ đầu và bịch, cô bạn lại ngồi bên tôi, trên đi vắng.

- Chú ý, - bạn tôi nói. Tôi đặt bút bị xuống, mà nãy giờ tôi chỉ ngồi cắn bút chứ có làm được gì đâu, tôi ngồi lại tư thế thuận tiện. Tiếng nhạc phát ra từ loa, hai đứa chúng tôi ngồi, nghe.

- Thế nào? - Kasia hỏi.

- Hay lắm, - tôi trả lời.

- Vậy cậu nghe đi, tớ sắp làm hỏng, - bạn tôi nói, nhăn mặt. Bất thành hình Kasia mỉm cười. - Không, rất tốt. Thậm chí cực tuyệt khi nổi sóng như vậy. Cậu có nghe thấy không nào?

- Uhm.

Bản nhạc kết thúc, Kasia chạy ra tắt máy.

- Có lẽ bây giờ tớ đi hâm nóng bữa trưa chẳng? - tôi hỏi.

- Không, không, tớ không muốn ăn, - Kasia trả lời. - Cậu hâm nóng cho mình cậu ăn thôi.

Kasia mở máy ghi âm và ngồi vào đàn piano điện tử. Lại tiếng nhạc.

- Tớ đang đói bụng đây, nhưng tớ sẽ không hâm nóng thức ăn chỉ cho mình tớ ăn đâu. Cùng lắm lúc về nhà tớ sẽ ăn chút gì đó. - Tôi hơi tiếc vì hôm nay cô Zenobia vui tính, mà hể cô ấy vui tính thì bữa trưa ắt tuyệt cú mèo. Cô nhận được thư của cậu con trai ở bên Đức. Con trai của cô viết rằng, cậu ấy đã được cấp thẻ lao động và rằng cháu gái của cô Zenobia đã biết ngồi. Tên cháu là Greta. Cô Zenobia hơi lo, vì từ nhỏ cháu cô chỉ nói toàn tiếng Đức.

Ô, trà nguội mất rồi.

Tôi sẽ đi pha trà mới. Tôi đứng dậy và đi ra ngoài. Hồi trước tôi không dám đi lại khi Kasia ghi âm, nhưng tôi biết bây giờ máy ghi âm trực tiếp từ đàn, cho nên tha hồ hò hét và nhảy múa, vì chỉ ghi nhạc thôi mà.

Tôi vào nhà tắm đi tiểu, rửa tay bằng xà phòng thơm. Tôi vào bếp, đặt nước pha trà. Tôi ngó vào nồi, ăn vụng một miếng khoai tây trộn thìa là. Sau đó làm tiếp miếng thứ hai. Và thêm miếng nữa. Trong chảo có thịt cốt-lết. Mềm ơ là mềm. Cực ngon, tôi ăn hết sạch. Tôi cầm lấy môi, nhúng vào nồi súp. Đây là món súp ăn nguội. Cực ngon. Tôi ăn hai môi to món súp này. Bằng cách như vậy tôi đã giải quyết xong bữa trưa. Nước đang sôi rồi. Tôi pha hai cốc trà, đặt lên khay. Còn món tráng miệng nữa... Tôi nhìn vào trong tủ lạnh. Có. Thạch sữa chua quả anh đào. Tôi đặt món tráng miệng lên khay, rón rén đi vào phòng.

Tôi bước vào. Lặng im. Kasia nằm trên đi văng, nhìn lên trần nhà. Tôi đặt khay lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh bạn tôi.

- Cậu ăn món thạch vậy nhé? - tôi hỏi.

- Đưa đây.

Tôi đưa cốc thạch và chiếc thìa nhỏ. Kasia không ngồi dậy, vừa nằm vừa ăn.

- Có ngon không?

- Tạm được.

Tôi cũng ăn. Cực ngon. Kasia đặt lên bàn chiếc cốc đã ăn hết thạch rồi nói:

- Tớ đã đi đến một kết luận đáng sợ. Tớ không có đủ tài để trở thành một nhạc sĩ lớn.

- Tại sao?

- Tại vì... tớ nghĩ thì nhiều, nhưng cảm nhận thì ít. Mà thậm chí tớ chẳng biết đem chuyện này tâm sự với ai. Rất tiếc Mateusz không còn sống. Hoặc cậu am hiểu, dù chỉ là chút xíu, thế nhưng cậu toàn tưởng tượng những chuyện đâu đâu. Bãi cỏ, hoa lá, các nữ thiên thần và chim chóc...

- Thế lúc cậu chơi đàn cậu không hề tưởng tượng gì hay sao? - tôi hỏi.

- Chỉ còn thiếu mỗi điều này nữa thôi! - Kasia bực mình. Bạn tôi cầm chiếc thìa đập mạnh vào cốc đựng thạch. - Âm thanh là âm thanh. Cậu còn đòi gì nữa nào?

Kasia ném chiếc thìa vào góc và bắt đầu rên rỉ. Bạn tôi thường hay đồng đánh vậy đó. Nằm, nhìn lên trần nhà và rên rỉ. Như thế còn là khá đó, vì hôm nay Kasia không lồm lộn trên giường, cũng không lăn lộn trên đi văng.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, ngồi im thín thít. Cái chứng đồng đánh này thường kết thúc bằng việc Kasia bước lại chỗ tôi, ôm chặt lấy tôi và tôi phải nựng bạn ấy.

- Tớ không thể, tớ không thể, tớ không thể!... Minka, tớ phải làm gì bây giờ, nào cậu nói đi, tớ phải làm gì bây giờ?!

- Tớ không biết.

- Vậy cậu hét lên một lúc được không?

- Được, - tôi nói và tôi bắt đầu hét. Tôi hét to, càng lúc càng to. Đôi khi tiếng hét của tôi cũng giúp được bạn tôi. Tôi hét, còn Kasia ngấm tôi. Tôi hết sức rồi.

Ôi, một sự lặng im dễ thương làm sao.

Kasia ngồi xuống, bắt chân chữ ngũ. Có lẽ bạn tôi đã hết lên cơn.

- Vì cậu biết không, - Kasia nói, - hình thức của âm nhạc là nội dung của nó. Hình thức kể hình thức. Và xin chào, chỉ thế thôi. Một sự trống rỗng trong suốt. Cậu hiểu không nào?

- Thế thì tại sao, - tôi hỏi, - khi cậu chơi đàn thì có lúc tớ buồn, có lúc tớ vui?

- Đó là vấn đề thụ cảm. Các xung âm thanh lọt qua tai vào não bộ và tùy theo tính chất của chúng mà đánh thức các vùng khác nhau. Đơn giản không nào?

Tôi nhún vai.

- Trời đất ơi, hôm nay nom cậu xinh thế, - Kasia bất thành linh nói.

- Thật không? - tôi hỏi và mỉm cười.

- Thật, nom như thể con cóc mắt lác trong nước xốt chế biến bằng thịt gián nghiền.

- Tớ chẳng hề bị lác.

Kasia cười.

- Tớ chỉ mới cho cậu thấy tác động của xung âm thanh vào vỏ não, - Kasia nói. - Nói chẳng qua là sự ấn phím như trong âm nhạc. Mỗi ý là một phím khác. Chỉ có điều, con đường của xung từ là gián tiếp, cho nên dài hơn một ít. Thoạt tiên lời phải nhằm trúng trí lực, sau đó trí lực mới kích động các tông cảm xúc. Còn âm nhạc tự xử lý mà không cần trung gian.

Kasia ngáp.

- Tại sao khi sinh ra tớ không là con điếc, - Kasia nói ra chiều tiếc nuối. Bạn tôi nằm xuống đi văng. - Tớ thích mình điếc, mù, câm và liệt.

- Cậu nhớ ra ngay những lời cậu vừa nói đi.

- Đến cả nhổ tóc cũng không còn sức nữa đâu. Có lẽ tóc đi ngủ...

- Thế thì tóc đi về nhà vậy, - tôi nói.

- Uhm, - Kasia đáp giọng ngái ngủ.

- Nhưng tóc chưa làm xong bài tập cho cậu đâu. Không sao, tóc mang về nhà làm, ngày mai tóc đem đến trường cho cậu.

- Uhm... - Kasia nhắm mắt lại, úp mặt vào thành đi vắng. Tôi cho vở của bạn vào cặp của mình.

- Cậu thay đồ đi, - tôi nói, - đừng có đi ngủ mà vẫn mặc bộ đồ đi học.

- Rồi.

- Chào.

- Mối đâu? - Kasia nói. Tôi bước lại, hôn bạn để chúc ngủ ngon. Tôi thay quần áo, tắt đèn ngoài phòng phụ, tôi bước ra ngoài, đóng cửa tầng dưới.

Đúng lúc này tôi nghe tiếng chuông điện thoại. Tôi mà không vội ra khỏi nhà thì đã chạy lên phòng, cầm ống nghe, chắc Kasia chẳng chịu ngồi dậy đâu, chuông sẽ tha hồ reo, chừng nào chưa tắt.

Tôi đi trên những con phố không một bóng người. Chỉ cần đóng cửa hàng là dân phố ngay lập tức trốn đi đâu đó. Họ về nhà mình, về tổ ấm của mình. Trên cao chẳng thấy một mảnh trời xanh nào. Trên đó đang treo một tảng đá ketch sù, màu đen xám. Mặt trời đang cạo cửa ở đằng Tây, nhưng không thể chui qua được, vì tất cả các đám mây thông đồng với nhau kết thành một bức tường đá khổng lồ.

Nếu một chú chim con nào đó mà bay quá cao, thì nó sẽ phải ngủ đêm ở đằng Tây. Mẹ nó sẽ lo sốt vó suốt cả đêm. Thế nhưng ở phía ấy dễ chịu hơn nhiều, vì ở đó đang có ông mặt trời.

Ở đây đường vắng tanh, không một bóng người. Tôi đi và cứ ba bước lại nhảy một bước. Trên đầu tôi toàn những tòa nhà to. Đường phố rộng thênh thang, phẳng phiu.

Tôi đi và tôi nhảy, mặc dầu chẳng có lý do gì để nhảy như vậy. Tôi là một con ngốc, chẳng biết cái gì cả, và rồi sẽ chẳng biết gì hơn. Thay vào đó Kasia thông minh cho cả hai đứa chúng tôi. Tôi rất muốn biết những thứ bạn tôi đang biết. Và được nhìn thấy Cái Đẹp mà bạn tôi đã đích mục sở thị. Cái đẹp đó mặt mũi khả dĩ nom ra sao nhỉ? Giá trước khi lên đường bạn tôi mách cho tôi, đi tới đó bằng đường nào... Nhưng chắc chắn bạn tôi sẽ lên đường và chẳng nói cho tôi tí gì. Biết làm sao. Nếu Kasia thích thì bạn ấy cứ đi sang cái châu Phi ấy. Tôi sẽ cảm thấy cực kỳ thiếu vắng, nhưng thay vào đó biết đâu tôi sẽ bình tĩnh hơn. Hồi trước tôi có bao giờ nóng tính như bây giờ đâu. Tôi đang có cái đó ở trong người mình. Một cái gì đó cứ liên tục rung chuyển trong người tôi.

Mẹ tôi cũng bảo, người mẹ lúc lắc triền miên. Mẹ tôi cho rằng, đó là tại cái thành phố Walbrzych này. Bây giờ mẹ tôi thường xuyên đau tim. Tôi cần phải giúp mẹ nhiều hơn. Khi nào Kasia mà đi sang châu Phi, thì suốt vụ nghỉ hè tôi sẽ đỡ dần mẹ mọi việc, để cho mẹ chỉ việc

ngồi mà điều khiển tôi. Nhưng tôi biết tính mẹ, mẹ tôi sẽ chẳng chịu nổi khi mẹ chỉ ngồi và sai tôi làm.

Bất thành linh... có người gọi tôi.

Tôi quan sát chung quanh, chẳng có ai cả. Ô, gọi từ trên cao. Tôi nhìn, có một người nào đó đang đứng trên cao, trên mái nhà chung cư. Hầu như tôi chẳng thấy người này, vì trời tối.

Người này vẫy tay với tôi. Hay là công nhân thông ống khói nhỉ? Nhưng nom người không đen, chỉ xám xám thôi. Tôi nhìn, người này từ từ cúi nghiêng người về phía trước. Lạy Chúa tôi, người này lao xuống dưới.

Bay im lìm trong tĩnh lặng. Hay là một cái bao tải nào đó bay...?

Bốp!

Rơi ngay sát người tôi. Sao chỗ này ướt thế này nhỉ? Tôi đang đi ở đâu thế này? Tôi nhìn thấy hai tay và cái đầu, đang chảy cái gì đó màu xám. Thậm chí máu này có màu xám. Không phải người còn sống đang nằm đây. Tôi nhìn ra chung quanh, xem có ai nhìn thấy không. Không một bóng người.

Tôi đi rón rén trên đầu ngón chân, lặng lẽ chuồn.

Chuông báo vào giờ học đầu tiên đã reo, thế mà chẳng thấy Kasia đâu cả. Cô giáo điểm danh. Như mọi ngày, bắt đầu từ Bogdaj.

- Có mặt, - Ewa nói.

- Bogdanska.

- Có mặt, - tôi nói.

- Daszkiewicz.

- Có mặt!

Đã đến lượt Zucharska. Sau Zucharska là Kawczak Maria.

- Kawczak.

- Vắng mặt, - tôi nói. Cô giáo đánh dấu, đoạn gấp sổ điểm danh lại. Một số bạn trong lớp nhìn tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi chẳng bận tâm. Tôi nhầm lẫn cái gì đó.

Có lẽ tại vì đêm qua tôi không chợp mắt nổi. Tôi sợ cái gì đó, nhưng không biết đó là cái gì. Khi tôi vừa chợp mắt thì ngay lập tức chuông đồng hồ báo thức vang lên, thế là tôi đành phải dậy. Tôi đứng bên thang máy, thang máy đến, tôi bước vào trong, thang chạy và thang chạy, bỗng nhiên tôi nhìn: tôi đi dép trong nhà. Tôi đi xuống dưới tầng trệt, sau đó tôi lại đi ngược lên trên, để đi giày. Như vậy đó. Nếu không ngủ đêm thì ngủ ngày. Chỉ có điều bây giờ tôi chẳng muốn ngủ tí nào.

Tan học, tôi đi đến nhà Kasia. Tôi ấn chuông cửa. Cô Zenobia mở cửa cho tôi.

- Cháu vào đi, cung, - cô nói. - Thế Kasia đâu?

- Không có Kasia hả cô? - tôi ngỡ ngàng, hỏi.

- Lúc cô đến làm thì không thấy Kasia đâu cả. Cháu vào nhà đi, chắc nó sẽ về ngay thôi.

Tôi bước vào nhà.

- Nửa giờ nữa sẽ có cơm trưa, - cô Zenobia nói rồi đi vào bếp.

- Phòng Kasia bề bộn kinh khủng.

- Hôm qua tôi dọn dẹp rồi cơ mà.

Tôi lao ngay vào trải giường, vuốt phẳng tất cả các nếp nhăn trên vải, rồi dọn khu vực quanh bàn làm việc, chiếc bàn lúc này nom chẳng khác gì cái thùng đặt giữa đống rác. Giấy má vút lung lung khắp phòng, những tấm ảnh và những chiếc phong bì đựng thư bên trong. Các ngăn kéo tủ bàn đều lòi ra hết, thậm chí có một chiếc còn úp lộn ngược. Lạy Chúa tôi, chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy? Như thể kẻ trộm vào nhà lục lọi tìm tiền của.

Tôi nhanh tay xếp gọn các tờ giấy vào với nhau, thư xếp với thư, còn các tấm ảnh tôi gói riêng. Rồi cho vào ngăn kéo. Trong các ngăn kéo mọi thứ lộn tung phèo... Nào dây cáp, nào dây điện, nào giấy màu và đầu bút bê. Tôi định sắp xếp lại, nhưng vì không có Kasia ở nhà, không nên lục lọi đồ đạc của bạn ấy. Cho nên tôi chỉ ráng nhồi nhét các thứ vào sâu bên trong, để có thể đẩy các ngăn kéo vào và đóng cửa tủ.

Ôi, cái gì thò ra ở đằng kia thế này? Cái gì đen đen... Cái gì thế này? Một cái đuôi dài, đen, thò ra từ ngăn kéo cuối cùng của tủ bàn bên trái. Dài phải đến trên nửa mét.

Nhưng đúng tôi là một con dần. Tôi phát hoảng, nhưng đó chẳng qua chỉ là một bím tóc đen, óng ánh. Kasia cần bím tóc đen mà làm gì nhỉ? Hay đó là tóc của Kasia, bạn tôi xén tóc của mình, tết thành bím tóc đuôi sam rồi nhuộm đen, đen như tất quần của mình. Cuối bím tóc thắt nơ xanh.

Nom cái bím tóc này có gì đó rất đáng sợ, như thể là cái đuôi quỷ. Tôi quăng vào ngăn kéo, rồi đẩy ngăn kéo vào, tôi đóng mạnh các cánh cửa tủ bàn. Cho khuất mắt.

Bây giờ tôi bắt tay vào dọn mặt bàn bề bộn. Lại sách Ba Lan trộn lẫn với sách Pháp. Sao ở đây ướt thế này nhỉ? Tôi nhìn, cả bàn tay tôi đen ngòm, mực tàu hay mực viết đổ ra đầy bàn. Tôi dùng khăn mùi soa lau tay. Tôi vừa làm gì thế này? Chiếc khăn mùi soa đẹp nhất của tôi bỗng dưng đen sì, có lẽ không giặt sạch được nữa. Tôi liền dùng khăn mùi soa lau sạch mực tàu lai láng trên bàn.

Tôi chạy vào nhà tắm. Rửa tay, giữ khăn mùi soa. Sẽ không còn dùng chiếc khăn này được nữa. May ra thì chỉ còn làm giẻ lau. Tôi quay vào phòng, dọn mặt bàn làm việc bị ướt. Ôi, một cuốn sách bị bẩn mất rồi. Bức tượng nhỏ, đen, nghiêng mồm về phía tôi. Đây chính là con quỷ kinh tởm nọ, ôi, tay hấn cầm cái gì thế này. Cầm con chim nhỏ của nó, đáng sợ!

Tôi đã dọn dẹp những gì có thể. Tôi rút khăn mùi soa, cọ rửa hai tay. Cô Zenobia đã ra về từ lâu rồi, tôi đứng bên cửa sổ, nhìn xuống đường xem Kasia có đang về. Tại sao Kasia lại gọi cô Zenobia là "cô", khi người ta đã có chồng, chồng cô đã nghỉ hưu, cô có người con trai đang ở

Cộng hòa Liên bang Đức, và đưa cháu gái?

Một giờ đồng hồ đã trôi qua, vậy mà Kasia yêu thương của tôi vẫn chưa về. Không có cô bạn, căn phòng trống rỗng và lạnh lẽo làm sao. Ngoài sân trời sắp đổ mưa, trong phòng càng lúc càng tối hơn. Bữa trưa đã nguội lạnh là cái chắc. Tôi không ăn trưa, vì không tài nào nuốt nổi. Kasia có thể đi đâu nhỉ? Máy chiếc đàn buồn rầu đứng đó, im thin thít. Tôi cắm phích điện. Những ánh đèn vui bật lên.

Tôi ấn phím đàn.

Sao trong mấy chiếc loa không có âm thanh gì cả. Tôi nhấc ngón tay lên. Lặng im. Tôi ấn vào phím đàn khác. Có tiếng chuông. Không, không phải tiếng đàn, mà có người ấn chuông cửa. Tôi chạy ra ngoài phòng phụ, mở cửa. Không có ai cả. Tôi đóng sập cửa lại, lại nghe thấy tiếng chuông. Đó là chuông điện thoại trong phòng bác Karolina. Nhất định là Kasia gọi điện về. Tôi lao vào trong phòng, chộp lấy ống nghe.

- Ha lô! - tôi nói.

Trong điện thoại có tiếng người nói, không phải tiếng Ba Lan, rất khó nghe... Có lẽ gọi nhầm máy. Tôi đặt ống nghe xuống. Càng lúc trời càng tối. Tôi bước ra ngoài ban công. Tôi quan sát tứ phía, chẳng thấy Kasia đâu cả, mà trời sắp đổ mưa rồi còn gì. Tôi phải lao đi tìm bạn thôi.

Tôi cầm lấy cặp sách, đóng sập cánh cửa. Tôi chạy cộc cộc trên cầu thang gỗ.

Tôi đến quán cà phê, rồi quán cà phê thứ hai, vào hiệu sách, đến tất cả các nơi mà chúng tôi thường đến cùng nhau, nhưng không thấy Kasia đâu cả. Hay là bạn ấy đang ăn cùng mẹ ở nhà hàng nọ, nơi hai đứa chúng tôi từng đến, nhưng tôi sẽ không đi đến đó, vì quá xa, mà xe buýt thì không đến tận nơi... Hay là bạn ấy gặp chuyện không may rồi? Không... không thể có chuyện như vậy được. Tôi lùng tìm khắp thành phố Walbrzych, người tôi ướt như chuột lột, vì mưa không ngớt, vẫn không thấy Kasia đâu cả. Hay là bạn ấy đã về nhà rồi nhỉ?

Tôi bèn chạy đến quảng trường thành phố, tôi bước nhẹ trên cầu thang, tôi ấn chuông, không có ai ra mở cửa cả, phía trong cánh cửa lặng như tờ, không có Kasia ở nhà. Vẫn chưa về. A, hay là Kasia đi đến chỗ bãi xỉ than, vì bạn ấy thường thích đến đó đi dạo...

Tôi nhảy lên xe buýt, đi lậu vé, vì đã đánh mất vé ở đâu đó rồi, tôi đi lang thang khắp bãi xỉ than, gọi to: - Katarzyna ơi! Katarzyna ơi! - Ở đây cũng không có bạn tôi. Thôi, đành quay về thành phố vậy. Và mưa vẫn rơi, rơi hoài. Tôi lại về đến trước cửa nhà bạn tôi, tôi lại gọi chuông, không có ai mở cửa cả. Tôi lại đến hai quán cà phê và đến Câu lạc bộ Báo chí...

Không có Kasia.

Tôi mệt bỏ hơi tai rồi. Lạy Chúa, xin Ngài che chở để cho bạn của con không bị làm sao cả. Năm giờ rồi. Tôi đội mưa chạy đến nhà thờ. Tôi cầu nguyện, người khô chút xíu.

Ở đây vừa lạnh vừa trống rỗng, nhưng được cái không mưa.

Tôi quỳ xuống, làm dấu thánh, tôi đứng dậy, tôi nhìn... Lạy Đức Chúa Trời, con tạ ơn Ngài, Kasia đang ngồi trên ghế ở đằng xa. Tôi nhận ra cô bạn nhờ chiếc áo choàng bạc lấp lánh và

mái tóc sáng trong ánh đèn của bàn thờ. Tôi chạy lại chỗ bạn, định hôn, nhưng không, có khi Kasia đang cầu nguyện, có lẽ bạn tôi đã cải đạo... Thôi thì Kasia cứ cầu nguyện đi, tôi không làm phiền. Tôi lặng lẽ ngồi xuống chỗ này, phía đằng sau. Cầu nguyện xong, Kasia ra về và nhận ra tôi.

Và thế là hai đứa ngồi, Kasia chỗ kia, tôi chỗ này, chúng tôi cầu nguyện. Tôi thích mùi nhà thờ. Tôi thích âm thanh của những chiếc chuông nhỏ khi thầy trợ tế vẩy bình hương trong không trung. Và mặt nhật lấp lánh rất đẹp khi được lấy ra từ nhà tạm [\[2\]](#). Tôi luôn luôn nghĩ trong đầu, ở đằng sau mặt nhật vẫn còn cất giấu cái gì đó nữa và tại sao linh mục không bao giờ chịu lôi ra... Ở đó phải có một cái gì đó. Một cái gì đó nhỏ xíu, nhưng hễ lôi ra thì ngay lập tức to đùng. Như mặt trời lóe lên, như cả ngàn ánh chớp. Ở đó có... Lạy Chúa, con biết rồi, ở đó có Bí mật của Niềm tin.

Tôi chẳng biết, tại sao tôi biết, nhưng tôi biết. Ôi, tôi cảm thấy thật là diệu kỳ, thật là sáng láng. Chỉ có điều tại sao ở đây lạnh lẽo thế này? Tôi run như cầy sấy, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

Kasia ơi, chúng mình đi về nhà đi thôi, chúng mình ra khỏi chốn này đi thôi.

Hay là bạn tôi thiếp ngủ?

Tôi sẽ đi lại đó, để xem, có khi Kasia đang ngủ. Tôi lặng lẽ bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh cô bạn. Cô bạn nhìn tôi không chút ngạc nhiên. Tôi mỉm cười, còn bạn tôi lặng thinh. Hay là Kasia không nhận ra tôi nhỉ?

- Kasia ơi, - tôi thì thầm, - tớ đi tìm cậu suốt cả ngày. Kasia chẳng nói năng gì, chỉ nhìn tôi, như thể lần đầu tiên nhìn thấy tôi và muốn nhìn thật kỹ.

- Liệu cậu có còn muốn biết nữa hay không, cái mà tớ không bao giờ muốn nói cho cậu ấy?

- Có, - tôi trả lời, - tớ có muốn.

- Cậu sẽ bạo gan, cậu sẽ không sợ hãi chứ?

- Không, tớ sẽ không sợ, - tôi trả lời.

Kasia đứng dậy, chìa tay về phía tôi. Tôi chìa tay mình cho bạn. Bạn tôi nắm chặt tay tôi, dẫn tôi đi ra ngoài cửa. Tôi cực kỳ tò mò và rất sợ, nhưng tôi không hé lộ, tôi phải thấy Cái Đó bằng được.

Chúng tôi đứng trên ngưỡng cửa. Mưa xối xả, Kasia nói:

- Cậu gom thật nhiều nước bọt trong miệng đi.

- Để làm gì.

- Gom nước bọt, nhanh lên!

Tôi gom.

- Bây giờ nhổ ra.

- Ra đâu?

- Chỗ này!

Kasia giảng mạnh người tôi, quay lưng đi. Tôi nhỏ. Tôi đã làm cái gì vậy!

Trong chậu đá, trong nước Thánh, nước bọt của tôi bùng bùng. Lạy Chúa, tôi đã làm gì thế này? Tôi nhìn, chẳng thể tin. Nước bọt của tôi đang nổi bùng bùng trong chậu. Nước bọt của tôi nổi bùng bùng trong nước thánh. Tôi nghe thấy tiếng cười, đó là Kasia cười.

- Đó đơn thuần chỉ là nước như bất cứ nơi nào, - Kasia nói. - Như nước trong bể tắm, như nước trong bệ xí.

Tôi quỳ xuống, áp mặt xuống đất và tôi khóc nức nở trong thất vọng, tôi la, tôi hét. Kasia túm lấy người tôi.

- Cậu bình tĩnh lại nào, Minka, bình tĩnh lại nào! - Cô bạn bịt miệng tôi lại. - Bình tĩnh lại đi! - Kasia thét.

Tôi cắn tay bạn, Kasia buông tôi ra. Úp mặt xuống nền nhà, tôi rên rỉ. - Cậu làm cái trò gì vậy, - tôi tru tréo, - cậu làm cái trò gì với tớ vậy hả?

Kasia lôi tôi ngồi dậy, tát vào mặt tôi, một cái, cái thứ hai. Và quát to:

- Im mồm ngay, con điên!

Tôi quỳ và chỉ còn rên rỉ nho nhỏ. Kasia quỳ bên cạnh tôi, ôm tôi, hôn vào môi tôi.

- Cung ơi, thôi đi, - bạn tôi nói nhỏ. Tôi chẳng nói năng gì, chỉ rên rỉ. Mọi chuyện đã qua rồi, mọi chuyện đã qua rồi.

- Cậu lui ra, - tôi nói, - để mặc kệ tớ.

Và tôi rên rỉ, tôi khóc. Kasia đứng dậy.

- Cậu tưởng, - Kasia nói, đứng bên trên đầu tôi. - Là sẽ dễ dàng chăng? Cậu định lậu vé đi xuống địa ngục hay sao?

Tôi trừng mắt nhìn bạn. Một nụ cười khinh bỉ nở trên môi bạn tôi.

- Cậu không còn nhớ hay sao? - Kasia hỏi. - Hai đứa đã hứa với cậu. Còn cậu đã thề là cậu sẽ không tức giận. Còn bây giờ cậu hãy đi mà tự hành hạ mình. Tuần nhân từ của tớ đối với động vật đã kết thúc, nhưng kiểu gì thì nó vẫn kéo dài, vẫn dài dài. Tớ chán ngấy cậu rồi.

Kasia đội mũ trùm đầu, đoạn bỏ đi.

Tôi quỳ ngoài tiền sảnh nhà thờ, nhìn theo Kasia. Bạn tôi đi trong trời mưa như trút nước.

- Kasia! - tôi gọi. Tôi đứng bật dậy, chạy theo bạn. - Kasia ơi!

Kasia dừng lại, quay mặt về phía tôi. Chiếc áo choàng và mũ trùm đầu của cô bạn lấp lánh trong mưa. Đôi mắt ướt đẫm của bạn tôi lóng lánh.

- Cậu còn muốn gì nữa nào?

- Kasia ơi, - tôi nói trong nước mắt và trong mưa, - cậu nói cho tớ... Có phải Dzigi đã ra lệnh cho cậu làm như vậy hay không? Cậu nói cho tớ đi, có phải Dzigi?!

Kasia cười mỉa mai, rướn lông mày:

- Kasia ơi nào vậy hả, Kasia ơi nào vậy hả... Một năm đã trôi qua, kể từ ngày ta đây ăn thịt Kasia cưng quý của nhà ngươi. Thậm chí ta cũng không còn nhớ, ta ăn có ngon hay không.

Hai hàm răng trắng, nhọn hoắt, gặm, nhai móng tay, kêu rộp roạp.

- Mà hình như ngon, - Kasia nói, - nhà ngươi phải thấy tiếc là nhà ngươi đã không được chén thịt của nó.

Và Kasia bước đi, lấp loáng trong mưa. Cô bạn khuất bóng.

Kasia quý hóa nhất trần đời của tôi. Kasia đã đi mất rồi. Tôi hiểu là không bao giờ tôi gặp lại cô bạn nữa. Kasia kết bạn với tôi chẳng qua là để trao cho tôi tấm vé đi xuống địa ngục.

Như vậy, HẮN đích thị là Dzigì. Tôi đã cảm nhận, HẮN đang lảng vảng đâu đây, nhưng tôi đã không biết là tôi sẽ tìm được hắn rất gần, trong một con người mà tôi cực kỳ yêu thương.

Vậy thì tốt thôi, bây giờ tôi biết rồi.

Cử chỉ chỉ là cử chỉ. Lời nói chỉ là lời nói.

Cử chỉ và lời nói tồn tại chẳng qua là để làm cái việc ấn các phím trong não bộ. Phím của chữ TÌNH THÂN, phím của chữ HẠNH PHÚC. Chác... âm thanh đã vang lên. Và người ta phải ra đi, vì không còn có ai để mà yêu thương nữa và phải chết, cho dù sẽ còn sống rất lâu, rất lâu, rất lâu và rất lâu.

Lạy Chúa của con, mặc dầu con đã biết, Ngài không còn là của con. Con những tưởng, Ngài tốt với tất cả mọi người trên trái đất, nhưng hóa ra, Ngài chỉ tốt với một số người mà thôi.

Con tha thứ cho Ngài, nhưng cả Ngài nữa, cũng hãy tha thứ cho con, vì đứa con gái Của Ngài buộc phải giã từ Ngài. Con chẳng biết, tên gọi đích thực của nơi con phải tới là gì, nhưng con phải tới đó, bởi vì con chẳng còn gì khác nữa rồi.

Con chẳng biết, đã có khi nào con từng là người tốt hay không. Có thể, chỉ tại khát khao, nên con đã bò xuống giếng. Trước mặt Ngài con giả vờ ngoan ngoãn, vì con muốn Ngài quý con. Và có lẽ vì tội đó mà Ngài đã trừng phạt con, thừa Đức Chúa Trời. Không còn chỗ cho con trong ngôi nhà của Ngài nữa rồi, ngôi nhà của tất cả mọi người, nhưng một số người phải ra đi, để tìm chỗ nương thân nơi khác, cho dù ở dưới đáy địa ngục. Tuy nhiên, xuống đến đáy địa ngục thì hãy còn xa, và trước khi xuống được tới nơi, con vẫn còn ổi thời gian, ôi, còn ổi thời gian.

Và giống như con vừa toan bỏ chạy, định lấy toàn bộ chỗ nước thánh lẫn nước bọt của con làm chiếc áo len của con, chiếc áo len như chiếc giẻ lau nhà, để không bôi bẩn bà già tội nghiệp nào đó có các ngón tay cong queo bằng sự phạm thánh của con, giờ đây phận sự nhà thờ của Ngài hãy đi mà lo toan việc này. Hỡi Đức Chúa Trời không tốt của con.

Vĩnh biệt.

[\[1\]](#) Câu thơ trong bài thơ “Bài ca về cái chết của L. Warinski” của Wladyslaw Broniewski (1897 – 1962) – Nhà thơ cách mạng Ba Lan. Bài thơ này đã được dịch giả Thanh Lê dịch sang tiếng Việt – ND.

[\[2\]](#) Tabernakulum - tiếng La tinh có nghĩa là lều, nhà tạm. Nhà tạm trong nhà thờ là một hộp trang trí, hoặc những tủ nhỏ có khóa, để lưu giữ Mình Thánh Chúa, là nơi “cắm lều” của Chúa Ki tô Thánh Thể giữa chúng ta; khăn phủ nhà tạm cũng làm nổi bật ý nghĩa của cái lều – ND.

PHẦN HAI

Hai ngày tôi vắng mặt ở trường. Ngày thứ ba tôi đi học mang theo giấy chứng nhận do chính tay mẹ tôi viết: *“con gái Maria Kawczak của tôi nghỉ học vì cảm thấy rất khó ở trong người, kính thư, Slawa Kawczak”*.

Vì tên mẹ tôi là Slawa mà.

Tôi theo dõi để mẹ tôi không viết sai chữ nào, tuy nhiên chỉ có bốn chữ có thể bị viết sai, cho nên các câu hỏi tham khảo hoàn toàn ổn thỏa, không cần sử dụng từ điển chính tả.

Tôi ngồi một mình trên ghế. Đương nhiên là không có Kasia ở trường. Tôi không biết tại sao tôi biết, nhưng tôi biết, trong thời gian mười mấy ngày còn lại của năm học, Kasia sẽ không đến trường, dù chỉ một lần, thậm chí sẽ nhờ mẹ mình, hoặc cô Zenobia đến trường nhận hộ chứng chỉ tốt nghiệp phổ thông cơ sở.

Vả lại... tôi cần gì phải quan tâm.

Giờ ra chơi, Ewa Bogdaj đến hỏi tôi, có chuyện gì với Kasia vậy. Tôi bảo, bạn ấy bị ốm.

- Tớ biết. Hôm qua mẹ bạn ấy mang giấy nghỉ ốm đến trường, tớ nhìn thấy bác ấy nói chuyện với cô Turska. Nhưng mà ốm bệnh gì vậy?

- Vẫn chưa biết, - tôi trả lời. - Một căn bệnh gì đó rất phức tạp.

- Tớ mừng tượng trong đầu, - Ewa nói, mỉm cười, chỉ hơi nhếch mép, đến mức khó nhận ra.
- Vì cậu biết không... mình lo cho bạn ấy lắm.

Và cô bạn đặt tay lên gáy. Tôi luôn luôn thích cử chỉ này.

- Hay là cậu thích bạn ấy chết? - tôi hỏi.

- Sao cậu lại nghĩ về tớ như vậy, - Ewa nói. - Tớ chẳng phải là người như cậu nghĩ đâu.

- Làm sao cậu biết được tớ đang nghĩ gì nào? - tôi hỏi, đoạn khẽ cười, khẽ cười như cô bạn vừa cười lúc nãy.

- Thế cậu đang nghĩ gì nào?

- Có khi đang nghĩ y như cậu...

- Thế hả? Vì tớ đã nghĩ, cậu rất dễ thương.

- Thế thì lạ thật đó, - tôi nói. - Vì chính tớ cũng nghĩ, cậu rất dễ thương.

Ewa bật cười.

- Như vậy rốt cuộc cả hai chúng ta đều dễ thương, - tôi nói. Ewa nhìn tôi với vẻ nghi ngờ.

- Cậu đang chơi trò con vẹt phải không?

- Cậu đang chơi trò con vẹt phải không? - tôi nhắc lại.

Ewa nghiêm sắc mặt. Cắn môi dưới. Chẳng nói chẳng rằng. Tôi cũng cắn môi dưới, cũng

chẳng nói gì. Tôi phồng môi giống hệt như cô bạn. Vậy ai trong hai đứa là ai nào? Đúng lúc này chuông reo làm chúng tôi giật mình. Hành lang không bóng người. Chỉ có hai đứa chúng tôi đứng đối diện nhau.

Chuyện này sẽ kết thúc thế nào đây?

Chẳng thế nào cả. Ewa nhún vai và bỏ đi. Cô bạn đi được nửa hành lang thì tiếng huýt sáo nổi lên. Tôi huýt sáo. Ewa đứng lại, ngoảnh mặt về phía tôi. Nhìn tôi từ đằng xa. Tôi mỉm cười. Và cô bạn cũng mỉm cười. Nụ cười thiếu tự tin. Ewa Bogdaj mà tôi luôn luôn sợ mà là như vậy ư?

Tôi bật cười, cười to, tiếng cười của tôi vang vọng.

Ewa biến vào bên trong cánh cửa lớp.

Tôi đứng một mình ở chỗ này, không khí trong lành bao quanh tôi.

Trong giờ vật lý tôi linh cảm Ewa đang nhìn tôi. Tôi quay mặt, cô bạn bèn nhìn ra chỗ khác.

Tôi đi trên phố Maria Konopnicka. Tôi nghe tiếng huýt sáo. Tôi nhìn, thì ra là cô bạn. Ewa đang ngồi trên chiếc xe máy to, màu đen, ở phía bên kia đường, vẫy tay gọi tôi.

Tôi bước lại.

- Tớ chở cậu về nhà, - cô bạn nói. – Cậu muốn không?

- Sẵn lòng.

Tôi ngồi sau lưng Ewa, tìm chỗ để chân. Ewa bảo:

- Ôm chặt lấy người tớ, đến chỗ rẽ thì nghiêng người cùng với tớ, nếu tớ đi quá nhanh thì cò hàm thật mạnh vào lưng tớ. Sẽ có hiệu quả.

Chúng tôi rời chỗ cùng tiếng động cơ vang rền.

Không có chúng tôi ở chỗ kia nữa rồi.

Một con phố nhỏ, con phố thứ hai... và đã đến quảng trường.

Ewa dừng xe máy trước cổng nhà Kasia.

- Tớ có còn ở đây nữa đâu, - tôi nói. Ewa nhảy xuống xe, dựng chân chống.

- Tớ biết. Thế nhưng chắc cậu muốn thấy cô Katarzyna Bogdanska ăn ở thế nào.

- Hay quá, tớ cảm ơn. Chào cậu.

- Tớ đứng đây chờ cậu.

- Có khi lâu đó, có khi đến tận chiều tối... tớ chẳng biết.

- Không sao. Đẳng nào thì tớ cũng chẳng có việc gì phải làm. Tớ đã hứa là tớ chở cậu về nhà cơ mà.

- Tớ sẽ tự lo liệu. Đã có một người thông minh nào đó phát minh ra xe buýt.

- Nhưng không thông minh bằng người đã phát minh ra xe máy đâu, - cô bạn đáp, mỉm cười. - Tớ sẽ đợi cậu.

- Thôi được, nửa giờ đồng hồ nữa tớ sẽ về, - tôi nói. - Tạm chia tay cậu.

Và tôi bước vào cổng.

Tôi lên cầu thang bộ.

Đã tầng thứ hai, nhưng tôi không ấn chuông. Tôi đi tiếp lên tầng thứ ba và thứ tư. Tôi leo lên sân thượng.

Mái nhà ở đây phẳng. Một cái sân thượng rộng được bao bọc bởi lan can đá. Đã có lần tôi ở trên này. Lần ấy tôi cùng Kasia gấp hai mươi chiếc máy bay giấy, mỗi đứa chỉ mười đồng, và chúng tôi tổ chức cuộc thi.

Các máy bay lượn vòng trên quảng trường. Có tới ba chiếc rơi trúng vào một cửa sổ mở bên kia quảng trường. Cả ba chiếc máy bay đó đều là của tôi. Một chiếc của Kasia rơi vào chiếc rơ-moóc để hở của một chiếc xe tải. Một chiếc khác bay lên tít trên cao rồi mất hút trong mây. Không chiếc máy bay nào của cô bạn rơi trúng vào ô cửa sổ, nơi ba chiếc của tôi đã rơi vào.

Sau đó lúc tôi đi về nhà, tôi nhìn thấy lũ trẻ con đang chơi các máy bay trước đó của chúng tôi. Tôi rất sung sướng vì chúng đã không bị phí hoài, chúng vẫn còn bay và biết đâu trong số những chiếc máy bay này có chiếc sẽ còn bay ngày mai, ngày kia.

Tôi bước lại chỗ lan can, nhìn xuống dưới, nhìn Ewa, nhìn từ trên sân thượng, người cô bạn bé tí xíu bên chiếc xe máy bé xíu của mình. Nửa giờ trôi qua, bốn mươi phút trôi qua, vậy mà bạn tôi vẫn không bỏ đi.

Tôi xuống cầu thang.

- Katarzyna đã chết rồi, - tôi nói, mặt buồn tang thương. Ewa nhìn tôi. Hai mắt cô bạn đờ đẫn như hai mắt búp bê. Đôi môi hé mở của cô bạn cứng lại khi chưa nói trọn lời.

Ôi, có chuyện gì xảy ra thế này?

Ewa biến đâu mất rồi?

Ôi, cô bạn đang nằm dưới chân tôi.

- Bác ơi, - tôi gọi người đàn ông, - có cô gái bị ngất đang nằm ở đây.

Người đàn ông bế Ewa lên tay, mang vào chỗ đài phun nước. Tôi đi theo sau ông ta. Khách bộ hành hiếu kỳ đứng vây quanh chúng tôi. Tôi rửa nước mát lên mặt bạn. Ewa mở mắt. Ngồi lên thành bể, Ewa lấy vạt áo lau nước trên mặt.

Đám đông đã giải tán. Ewa vẫn còn yếu, tôi lại phải xoa bóp người cô bạn.

- Cậu tin hả? - tôi hỏi.

Ewa ngược mắt nhìn tôi. Lòng trắng trong mắt bạn tôi trắng đến độ hóa xanh da trời, hai con ngươi đen đến độ hóa thành tím than. Có lẽ tôi đã nhầm, đó là một cô gái bình thường, tốt bụng.

- Chỗ Katarzyna mọi chuyện ổn cả, - tôi nói. - Bạn ấy về quê chơi với bà, ở Sobotka.

Ewa thở sâu, tỉnh lại.

- Cậu đã cho tớ một cú hoảng hồn, - cô bạn nói. - Sao lại đùa đại đột như vậy.

- Trò chơi như thế này được gọi là trò “ấn phím”. Cậu thích không nào?

- Cực thích. Cậu phải dạy tớ trò này.

Tôi búng ngón tay.

- Cậu biết rồi đó.

Chưa quá năm phút, chúng tôi đã có mặt tại con phố nhà tôi. Xe buýt thì phải bỏ nửa giờ đồng hồ.

- Đây là chung cư của nhà tớ, - tôi nói. Ewa phanh xe, đi đến trước cổng. Tôi xuống xe. Ewa bảo:

- Nếu cậu có chút thời gian... chúng mình có thể đi tiếp.

Tất nhiên là tôi có thời gian. Tôi có rất nhiều thời gian là đằng khác. Bây giờ tôi đang tập văn nghệ cơ mà, còn sau đó tôi sẽ đến chăm sóc Kasia lâm bệnh.

- Tớ có, - tôi trả lời.

- Thế cậu không sợ đi xe máy với tớ hay sao?

- Tại sao?

- Tớ đi có nhanh quá hay không?

- Chính tớ đang định hỏi cậu, tại sao cậu bò chậm như rùa vậy.

- Cậu có biết xe máy là gì hay không nào? Cậu nhìn này.

Ewa chỉ ngón tay vào những chữ vàng trên thùng sơn đen lấp lánh. “YAMAHA”. Đúng rồi, tất cả đều có đôi với nhau rất đẹp. Đài phun nước lấp lánh dưới nắng trời cũng đã có hai lần. Bây giờ chỉ cần đám mây nước đá thứ hai bị vỡ tan và sẽ có thể từ từ đóng cửa hàng.

- Yamaha, - tôi đọc to. - Liệu theo tiếng Nhật thì đây có phải là “con rùa” hay không?

- Rồi cậu sẽ thấy hối hận, - Ewa nói, đoạn đeo đôi kính đen có viền cao su vào mắt. - Cậu lên xe đi!

Tôi ngồi lên xe, ôm chặt cô bạn. Tôi cảm nhận bộ xương sườn của bạn nằm bên dưới các ngón tay tôi và tiếng đập nhè nhẹ của con tim cô bạn bị động cơ xe máy lấn át ngay trong giây lát.

Chúng tôi chậm rãi đi vào phố Wroclawska. Bất thành linh Ewa vặn tay ga và lao như điên, lạng lách, đánh võng giữa dãy dài xe cộ, đi sang phía bên kia đường.

Thành phố Walbrzych đã ở sau lưng chúng tôi khá xa. Chúng tôi lao đi trong tiếng gầm rú của máy xe, thậm chí tôi chẳng biết, bên dưới hai bánh xe chúng tôi còn có đường quốc lộ nữa hay không, hay là chúng tôi đang bay trong không trung bên trên con đường này. Tai ù, mắt nhắm

tôi ôm chặt vào chiếc áo da màu đen của Ewa.

Cây bên đường như hàng rào vun vút chạy ngược chiều.

Những chiếc xe ô tô lao tới từ phía đối diện rú máy vang trời.

Bây giờ cực đỉnh.

Rồi!

Tốc độ cực đỉnh rồi!

Có chuyện gì vậy... Ewa đi chậm lại, phanh. Chúng tôi dừng lại bên lề đường. Tôi nhìn thấy hai thiên thần mặc sắc phục, đội mũ trắng, quai mũ dưới cằm, mặt dữ tợn, đó là bộ mặt mà cảnh sát giao thông thường có khi làm nhiệm vụ.

- Nào, các chị kính mến, hết đi xe máy rồi nhé.

Chúng tôi xuống xe. Ewa thả chân chống.

Hai thiên thần bước lại gần. Một vị tóc vàng râu bạc, vị thứ hai tóc nâu râu đen.

- Đợi tí các chàng trai ơi, để cho chị thở cái đã, - Ewa vừa nói vừa cười. Lôi ra từ trong túi một hộp các tông bọc bên ngoài đưa cho thiên thần tóc nâu. Người này đọc rồi ngược mắt nhìn cô gái.

- Không đẹp đâu, chị Zdzislawa ơi, - gã nói. - Vì những thứ này mà chúng tôi thu xe.

- Những thứ gì, những thứ gì nào? - Ewa hỏi, giọng dịu dàng.

- Một trăm năm mươi cây số giờ và không đội mũ bảo hiểm. Đó chính là những thứ này đó.

- Có lẽ rada của các anh bị hỏng mất rồi, - Ewa cười. Tháo kính đen ra. Quắc mắt nhìn vị này rồi vị kia.

- Các anh từ đâu đến mà chị không biết các anh nhỉ?

- Đến phòng xử phạt hành chính thì chị khắc hiểu chúng tôi từ đâu, - anh chàng tóc vàng nói.

- Ôi, kể cả các anh cảnh sát mà đùa là không phải đùa đâu nhé, - Ewa tán dóc.

- Chị cho xin chìa khóa xe, - cảnh sát tóc nâu yêu cầu.

- Các chàng trai thân yêu ơi, đợi một giây, để cho chị tập trung! - Ewa nói, rút chìa khóa ra khỏi xe. Cảnh sát tóc vàng chìa tay ra, Ewa nhảy lùi về phía sau.

- Khoan, khoan, chị phải chia tay thật là tình cảm với chìa khóa, - Ewa nói, đoạn hôn chiếc chìa khóa. Rồi ném chiếc chìa khóa vào túi trên cửa áo khoác. Đặt hai tay lên đó, nom như thể đang đặt tay trên con tim, rồi nói ra chiều hối hận, nhưng giọng uốn éo:

- Ôi, các anh cảnh sát ơi, có thể làm gì đó được hay không?... Chồng chị sẽ giết chị mất thôi. Anh ấy bị bệnh mù màu, chị phải chở anh ấy đi khắp đó đây bằng xe ô tô của anh ấy. Vì cái trò ngu ngốc này mà nữ thu bằng lái xe của chị hay sao.

- Chị đưa chìa khóa xe đây, - cảnh sát tóc nâu yêu cầu. Ewa dẫu môi.

- Các chàng trai ơi, các cậu phải biết thương bà già có bầu chứ.

Hai nhân viên cảnh sát cười.

- Hai chị khỏi phải lo, - cảnh sát tóc vàng nói. - Tôi sẽ chở các chị về đồn bằng xe ô tô, còn anh bạn sẽ thử nghiệm xe máy.

- Biết làm sao, - Ewa nói. Lục túi, lôi chìa khóa ra. Đưa chìa khóa cho cảnh sát tóc vàng. Anh chàng nắm chặt tay, Ewa rút tay lại. Tôi nhìn... cô bạn vẫn cầm chiếc chìa khóa trong tay. Thế thì cảnh sát tóc vàng đang cầm cái gì vậy? Cảnh sát tóc nâu bước lại chỗ viên cảnh sát này, chìa tay ra.

- Cậu đưa đây tớ, - anh này nói, - mình chưa đi loại này bao giờ cả.

- Tớ chẳng biết, liệu có vừa với cậu hay không, - cảnh sát tóc vàng trả lời và cho anh chàng kia xem cái anh ta đang nắm trong tay. Cảnh sát tóc nâu rướn lông mày, nhìn Ewa. Còn cô bạn tôi hai mắt tình tứ, làm dáng, tán tỉnh:

- Và còn thêm một cái hôn môi nữa.

- Đồng ý, - cảnh sát tóc nâu nói, - cái hôn quyết định vấn đề.

- Vấn đề gì cơ? - Ewa ra chiều ngạo nhiên. - Không có vấn đề gì hết.

Ewa bước lại chỗ cảnh sát tóc nâu, hôn vào môi anh ta. Đến lượt anh tóc vàng. Anh chàng ôm Ewa, cô nàng liền tuột khỏi tay anh chàng.

- Cảm ơn các chàng trai, hẹn lần sau, - Ewa nói. - Chị tên là Zdzisia. Còn đây là Ewunia, em ruột của chị.

Ewa hất đầu về phía tôi.

- Franek, - cảnh sát tóc vàng tự giới thiệu.

- Edek, - cảnh sát tóc nâu nói. Và tiếp luôn - Cô em ruột không thích hôn hay sao?

- Em nó vẫn còn trinh nguyên, - Ewa đáp.

- Phải rồi, - Edek nói, - tất cả đàn bà đều trinh nguyên.

Franek lấy ngón tay đe dọa.

- Lần thứ hai là sẽ gay go đấy - anh chàng nói.

- Lần sau sẽ bằng lưỡi, - Ewa đáp. Edek nói thêm vào:

- Hay bây giờ chúng mình làm thử đi, xem bằng lưỡi nó như thế nào?

- Với điều kiện các cậu sẽ đuổi kịp bọn này, - Ewa cười. Cô bạn ngồi lên xe, còn tôi ngồi đằng sau.

- Bằng cái đồng sắt vụn này ăy à?

Edek chỉ tay về phía chiếc xe ô tô đỗ bên gốc cây. Ewa vặn tay ga. Chúng tôi lao đi, để lại đằng sau hai thiên thần trần truồng, trong màn khói màu thanh thiên.

Trên đường về nhà chúng tôi ghé vào quán ven đường. Ewa gọi hai cola. Chúng tôi ngồi bên bàn.

- Cậu thấy có dễ thương không? - Ewa hỏi.

- Dễ thương.

- Cái “dễ thương” này có giá hai chục đó.

- Hai mươi zloty?

- Cậu đừng có giả vờ.

- Hai mươi ngàn?

- Hai mươi tờ xanh. Ngàn ấy không phải là nhiều, nhưng với số tiền như vậy lúc nào cũng có thể mua được một món gì đó. Thế mà tớ đã tưởng, tớ quen tất cả chúng nó.

Tôi nâng cốc lên, uống một ngụm cola. Ôi, tôi đã tránh xa một cái gì đó. Cái gì đó rất quan trọng. Đêm qua tôi đã cảm nhận tôi tránh xa như thế nào. Tôi nằm, không ngủ, giả đồ ốm, mơ màng nhìn thấy một số vật gì đó, một số người nào đó đang định cho tôi... Tôi đã đến rất gần, chỉ cần nổi cái gì đó với cái gì đó, cái gì đó khác.

Ở đó có rất nhiều phòng, chỗ nào cũng thấy người ta chơi bi-a. Đàn ông mặc áo sơ-mi kẻ ô vuông. Họ... Tôi toan bỏ chạy, nhưng tôi mặc trên người chiếc váy quá chật. Và có một đứa trẻ con ở đó... tôi là mẹ của đứa bé hay sao? Tôi và một cô gái nữa. Và cô ta... tôi chẳng còn nhớ gì nữa cả.

- Cậu đang nghĩ gì vậy? - Ewa hỏi. Đặt tay mình lên tay tôi. Cô bạn rút tay lại ngay lập tức. Toàn bộ thân người cô bạn chuyển động, mỗi chuyển động của cô bạn là một ngôi sao nhỏ trên bầu trời.

Tôi đã tới rất gần, rất gần.

Niềm thương nhớ không bao giờ chấm dứt.

Cái gì vậy hả?

Ewa nhìn tôi. Tôi mỉm cười. Cô bạn cũng mỉm cười với tôi.

- Ôi, cậu trốn tránh, - cô bạn nói. - Cậu thật tuyệt vời. Tớ luôn luôn muốn gặp được một người như cậu. Tớ ngu ngốc đến nỗi không nhận ngay ra cậu. Kasia nhanh tay hơn, đã cuốn mất cậu của tớ. Cậu tha thứ cho tớ chứ?

Tôi quan sát chung quanh rồi nói:

- Một quán hàng dễ chịu.

- Đúng, rất dễ chịu, - Ewa nói.

- Một quán hàng bán thịt, - tôi nói.

- Bán thịt kinh người, - Ewa công nhận. - Cậu phải hiểu, tớ chỉ giả vờ như vậy bên những

người ngu của tớ. Tớ buồn thì tớ giả vờ...

- Tuy nhiên dễ chịu, - tôi nói.

Ewa thở dài và nói: - Xin cậu cho tớ cơ hội.

Tôi nhún vai:

- Cậu muốn gì ở tớ nào?

- Ôi, không muốn gì đâu. Chỉ...

- Thế thì quá nhiều, - tôi nói. - Tớ có thể cho cậu một nửa.

Tôi đứng dậy, cầm lấy cốc và thả xuống nền nhà. Xoảng. Chiếc cốc thủy tinh vỡ. Mọi người dồn mắt nhìn về phía chúng tôi.

Tôi đi ra ngoài.

Tôi đi trong bãi gửi xe, đằng sau là cây cối. Tôi không tài nào thoát ra khỏi những giấc chiêm bao ấy, những ngôn từ ấy. Tôi ngồi lên chiếc xe máy màu đen của Ewa. Tôi nắm lấy tay lái.

Ewa bước ra khỏi quán. Đi lại chỗ tôi. Tôi nhìn bất kỳ chỗ nào cũng đều thấy cô bạn. Chỗ nào cũng đầy rẫy Ewa.

- Cậu muốn cầm tay lái không? - Ewa hỏi.

- Tớ không biết lái.

- Tớ sẽ dạy cậu.

Tôi gạt đầu. Tôi ngồi lùi ra phía sau. Cô bạn ngồi phía trước tôi. Không nổ máy, chỉ ngồi, hai tay đặt trên hai tay lái. Tôi ôm Ewa. Áp chặt vào người bạn.

- Ewa ơi...

- Gì cơ?

- Chở tớ xuống địa ngục đi.

Ewa nghiêng đầu về phía sau, chạm đầu vào mặt tôi. Tôi cảm nhận trên môi làn tóc mềm, thơm tho của cô bạn.

- Tớ đã đoán ra chuyện đó, - Ewa nói nhỏ. - Tớ sẽ làm tất cả những gì cậu thích...

- Vậy chúng ta tự giết mình - tôi nói.

- Đúng, - Ewa nói nhỏ, - nhưng chưa phải bây giờ.

- Tôi nhắm hai mắt lại. Khi mở mắt ra tôi nhìn thấy một ngôi biệt thự lớn, màu trắng, như trong thần thoại, nấu mình trong rừng cây tươi xanh. Đã đến Szczawno Zdroj.

- Cậu có thích cúp lều nhỏ làm bằng bánh bèo của tớ hay không?

- Có thích.

- Cậu muốn tạt vào đó không?

- Có thể vào một lát...

Tại tiền sảnh, một người đàn bà, tóc trắng, khá xinh, mặc váy cộc, đứng bên máy điện thoại.

- Chào Mimi, - Ewa nói. - Con giới thiệu với mẹ, Majka, bạn gái mới quen của con.

- Chào, - người đàn bà tóc vàng đáp lại. Mỉm cười với tôi, đoạn nói vào ống nghe:

- Ok. Em đi ngay đây.

Đặt ống nghe xuống, người đàn bà quay tròn hai vòng.

- Nom mẹ thế nào? - người mẹ hỏi.

- Tuyệt vời - Ewa đáp.

- Chơi thoải mái vào nhé, hai búp bê, - Mimi nói. - Không có mẹ nữa rồi.

Người đàn bà biến mất, không có bà ta nữa. Ewa cầm lấy tay tôi, dẫn tôi leo cầu thang, vào một sảnh lớn, sáng trưng. Tại đó, ở đằng xa, một người đàn ông đẹp, tóc đen, đang ngồi bên chiếc bàn tròn. Vừa ăn vừa đọc báo.

Chúng tôi bước lại gần người này.

- Chào, Tutu, - Ewa nói. Người đàn ông ngẩng đầu lên. Nhìn Ewa rồi nhìn tôi.

- Chào, các cô gái xinh đẹp, - người đàn ông nói. Ewa chỉ tay vào tôi.

- Tutu, con giới thiệu với bố người bạn gái vĩ đại nhất của con. Tên là Majka [\[1\]](#).

Ông bố đứng dậy. Chìa tay ra cho tôi. Tôi giơ tay tôi ra cho ông. Ông nói:

- Bác là Bogdaj, rất hân hạnh được gặp cháu.

- Cháu cũng vậy.

- Súp cực ngon, - ông nói. - Xin giới thiệu với hai chị. - Ông nhìn đồng hồ. - Bố phải đi rồi, - ông nói. Và ông biến luôn. Chỉ còn lại hai đứa chúng tôi.

- Bằng cách như vậy cậu đã làm quen với ông già và bà già của tớ, - Ewa nói. Cô bạn chỉ cho tôi chiếc ghế bên cạnh bàn, chúng tôi ngồi. Ewa gọi:

- Cô Zenobia! Bày hai bộ đồ ăn!

Cửa phía cuối phòng hé mở. Tôi nhìn... cô Zenobia đang đứng ở đó.

- Xin phục vụ hai bà chị, - cô nói, biến mất, rồi lại xuất hiện, đẩy đằng trước mặt mình chiếc xe chở đĩa ăn. Bày chỗ đĩa lên bàn, đổ súp từ bình vào đĩa. Cô nhìn tôi, không nhận ra ai, và biến luôn.

Có cái gì đó là lạ bỗng bành trong súp. Tôi múc vào thìa. Mì màu xanh, trong suốt. Cô Zenobia lại xuất hiện. Tay cô thoăn thoắt, cho món thứ hai vào đĩa, biến.

- Sao cậu nhìn cô ấy dữ tợn vậy hả? - Ewa hỏi.

- Vì tớ thấy giống một người.

- Thậm chí tớ biết là ai rồi.
- Ai nào?
- Mình.
- Đó là cô ta?
- Ai?
- Cô... Zenobia...
- Tên cô ta như vậy.

Tôi kéo đĩa lại gần, cầm dao và đĩa. Dao uốn cong khi tôi chạm nó vào miếng thịt. Một con bọ dừa bò trên bàn. Ewa cười. Ngồi lún sâu trong ghế bành xanh, trong suốt, chúng tôi ngồi trong phòng Ewa và chúng tôi uống món gì đó, lạnh, ngon, trong cốc cao. Tất nhiên, nếu đó không phải là trà nóng...

Ewa đứng phắt dậy, chạy ra chỗ máy ghi âm.

- Cậu có yêu cầu gì không nào?
- Không biết nữa.
- Vậy thì Kju.

Cô bạn tìm băng cát-sét, nhét vào rãnh. Jarett bắt đầu nện các phím đàn.

- Người Hà Lan, mình nhầm băng rồi, - Ewa nói.
- Cứ để đó.

Ewa chạy về bàn. Ngồi phịch xuống ghế bành.

- Cậu thích tên gốc này không? – Ewa hỏi.
- Còn cậu?

- Đó không phải là băng cát-sét của tớ. Nhưng đại khái tớ chịu được.

- Tớ thích, - tôi nói. - Tôi tưởng tượng quả bóng vàng mà anh ta lăn dọc cầu thang không có đầu cuối.

- Cậu nói cực hay, - Ewa nói. - Tớ có loại son cực hay, cậu thích không, tớ cho.

Cô bạn chạy vào nhà vệ sinh, quay trở lại. Vội vàng bôi môi mình.

- Cậu nhìn này, môi vàng, - Ewa nói. Dấu môi. Đôi môi vàng. Cô bạn đưa son cho tôi. Tôi bôi vào móng tay. Móng tay hóa vàng.

- Hay, - tôi nói.

- Cậu còn trinh nguyên không? – Ewa hỏi tôi.

- Tất cả đàn bà đều trinh nguyên, - tôi trả lời. Ewa cười khúc khích.

- Cậu mà thích thì tớ nhảy với hần.

Ewa đứng dậy khỏi ghế, nhảy nhạc của Jarrett. Quả bóng vàng lăn trên các bậc cầu thang không có đầu cuối. Chạy theo quả bóng hay hững hờ ngồi lại và nhìn Ewa nhảy?

Tôi ngồi lại.

Ewa nhảy như vũ nữ thật sự, chỉ có điều đẹp hơn gấp trăm lần. Tôi nhìn, phục lăn. Ôi, quả thực, cô bạn là quả bóng phát sáng của Jarrett.

- Cậu hoàn toàn khác so với tớ đã nghĩ, - tôi nói.

- Đó chẳng qua là tại cậu không biết tớ nhảy thôi, - Ewa đáp. Cô bạn nhảy rất cao, chạm đầu vào cả trần nhà, lắc lư trên đó trong giây lát, rồi từ từ bay xuống thảm xanh lam.

Tôi nhắm nghiền hai mắt và không thể mở ra được nữa.

- Chẳng biết tại sao, nhưng tớ buồn ngủ lắm cơ, - tôi nói, ráng mở miệng.

- Thế thì cậu nằm xuống mà ngủ, - giọng Ewa từ đằng xa ập vào tai tôi. Tôi nằm xuống tấm thảm trong suốt. Tôi lún người trong thảm. Tôi cảm nhận, Ewa nhẹ nhàng đắp cái gì đó lên người tôi, tôi cảm nhận cô bạn tháo giày ra khỏi chân tôi.

- Tắt nhạc không?

- Cứ để, - tôi nói nhỏ, nhỏ đến nỗi chính tôi cũng không nghe thấy lời tôi. Tôi chỉ nghe tiếng đàn của Jarrett và nhìn thấy quả bóng sáng của anh ta - Ewa đang nhảy. Tôi trở nên nhẹ tênh và tôi có thể chạy theo cô bạn. Ewa chạy xuống cầu thang lát đá trắng không có đầu cuối. Tôi chạy theo sau cô bạn.

Cây cối bao bọc chung quanh, và rần, và đầm lầy hôi thối, đầy những chú ếch trơ mắt lặng im.

Chạy và kim cương lấp lánh dưới nắng trời.

Bất thành lĩnh tôi vấp chân, tôi biến vào bóng tối và im lặng.

Giu... giu... giu...

Tôi cuộn tròn như một con giun mù điếc dưới đáy hồ ngầm trong lòng đất.

Aaaaaaaa. Oooooooooo...

Có gì đó đang rên rỉ ở đây. Một sinh linh không có cơ thể và không biết suy nghĩ. Một cái bong bóng không khí trong chân không. Wyyyyy...doooooo...

Ooooooooooyyyy...

Eeeeeeeee.

Cho ta đụng vào một cái gì đó đi.

Tuuuuuuuu...

Trống không trong trống... không, trống không...

Mmmmmm

Mprrr

A

Mprstw... của ta.

Tôi đã sợ như thế. Đó là tôi, mẹ tôi bảo tôi đem ném cái gạt tàn đi. Tôi đi giữa những ngôi nhà, tìm thùng rác. Một người đàn ông chạy theo sau tôi, hai chân lao đảo. Tay cầm chiếc đèn cùi. Chiếc đèn cùi này là một bóng đèn, liên tục phát sáng. Người này toan dùng chiếc đèn cùi đánh tôi, tôi bỏ chạy. Hai cậu bé đang đi, cùng chạy với tôi. Chúng rẽ trái, tôi rẽ phải. Gã say tay cầm chiếc đèn cùi theo sau tôi. Phía bên kia đường, một cảnh sát đang đi. Trẻ, đẹp trai. Tôi chỉ cho anh ta chiếc gạt tàn, rồi tôi sẽ kể hết tất cả. Tôi chạy ra mặt đường. Người đi xe đạp rẽ ở phút chót. Bốp-uych, người này ngã vào bánh xe ô tô, không ai còn sống nữa rồi, máu tuôn ra từ chiếc xe. Ngay lập tức tôi ngoảnh mặt đi. Một người đàn ông cao lớn, đeo kính, mặc áo len xám, đang đứng trước mặt tôi.

- Marysia, - người đàn ông nói, - đừng chạy. Ta muốn giúp nhà ngươi.

- Tôi nhảy vào thang máy. Tôi chạy dọc hành lang. Tôi bước vào. Ở đây hoàn toàn trống rỗng. Cửa sổ bé tí xíu. Kính cửa bẩn ơ là bẩn. Tôi cắm điện và rửa ráy vội vàng.

- Trứng, - có người gọi, - Trứng!

[\[1\]](#) Majka là tên mới của Marysia do Ewa đặt cho.

V

Tôi mở mắt. Một cô gái xinh xắn, mặc áo tắm màu trắng đang ngồi bên tôi. Tôi biết cô ta rồi. Đó là cô bạn cùng lớp của tôi, Ewa Bogdaj. Tôi đang làm gì ở đây ư? Tôi cầm gì trong tay ư?

Ô, chần chiên.

Ewa mỉm cười với tôi.

- Majka, - cô bạn nói dịu dàng. Đã muộn lắm rồi, mười hai giờ rồi.

- Ôi, thế hả... - Tôi đứng dậy, ngồi ghế đi vắng. - Mình phải đi thôi, - tôi nói.

- Cậu sao vậy, - Ewa nói. - Cậu sẽ ngủ với tớ, giường gấp đã sửa soạn.

- Tớ không thể, tớ phải về thôi. Nếu không thì mẹ tớ sẽ giết tớ mất.

- Thế thì cậu gọi điện cho mẹ và bảo rằng cậu ở lại ngủ với tớ.

- Nhà tớ không có điện thoại. Tôi đứng dậy. Người loạng choạng, tôi vẫn bị thiếu ngủ.

- Tớ yêu cầu cậu ở lại. Tớ đã chuẩn bị nước tắm cho cậu rồi.

- Nói thật là tớ không thể.

Tôi đưa mắt tìm đôi giày của tôi. Có ở đây rồi. Tôi xỏ giày và buộc quai giày.

- Thật đáng tiếc, - Ewa nói, vẻ mặt tiếc nuối. - Tớ đã mừng đến như vậy...

- Cặp sách của tớ đâu?

- Ở đâu đó, - Ewa nói, miệng méo xệch. - Có thực là cậu nhất thiết phải về hay không hả?

- Thực.

- Tớ không thể chở cậu được, vì tớ vừa mới tắm. Tớ sẽ gọi taxi cho cậu.

- Không, không, trong người tớ không có tiền, - tôi nói. - Tớ sẽ đi xe buýt.

- Giờ này không còn xe buýt nữa rồi. Tớ sẽ trả tiền taxi cho cậu. Cậu ngồi xuống đi, tớ điện thoại gọi taxi.

Tôi ngồi xuống. Ewa cầm lấy điện thoại trên chiếc bàn nhỏ, bước lại chỗ tôi, đi vắng. Tôi nhìn, đó không phải là máy điện thoại, chỉ mỗi ống nghe.

Ewa ấn nút bấm. Tín hiệu nổi lên. Và tín hiệu tiếp theo. Chúng tôi đợi chừng một phút.

- Không được, - Ewa nói, - không ai nhắc ống nghe cả. Cậu phải ở lại thôi.

- Không, tớ không thể, - tôi nói. - Tớ đi bộ vậy.

- Nếu thế thì cậu hãy đợi, mình quay lại ngay, - Ewa nói. Cô bạn đặt điện thoại xuống, ra khỏi phòng. Tôi cầm lấy ống nghe là cả máy điện thoại. Tôi ấn nút.

Pip...piiip...piiiiip...pip...pip...

Tôi đặt ngay điện thoại xuống, như người bị bỏng. Tôi đã làm gì vậy? Tôi đã gọi đúng số của cô bạn Kasia, số khác tôi không biết.

Ở đây đẹp thật. Thảm màu ngọc lam mịn màng, nom giống như bãi cỏ, nhưng giống biển nhiều hơn. Những chiếc ghế bành trong suốt này hình như được bơm không khí. Nếu châm kim vào đó thì sẽ thế nào?... Rồi những chiếc tủ con màu trắng cực đẹp với gỗ ghép nghiêng. Những bức tranh treo trên tường. Trong tranh những cô gái xinh đẹp, mắt to, y phục rực rỡ sắc màu.

Chiếc giường thấp lùn, hơi tròn và rất rộng. Đủ chỗ cho tôi và cả nhà tôi cùng nằm. Và chần, ga trải giường tuyệt vời như vậy, vậy mà đã đến lúc phải rời nơi này.

Cánh cửa ra ban công hé mở. Tôi đứng dậy và bước lại đó. Tôi thò đầu ra ngoài. Đó không phải là ban công mà là sân trời. Thấy cây cối ngoài vườn. Hương hoa thơm lừng.

Tôi quay người lại. Ewa đang bước vào phòng, bước theo sau cô bạn là một người con trai dáng cao, tóc đen.

- Hai người làm quen với nhau đi, - Ewa nói. - Đây là anh tớ, Michal. Còn đây là Majka của em.

- Chào anh, - tôi nói.

- Chào em, - Michal nói. Nhìn rất giống Ewa, nhưng già hơn và hơi khác một chút, tại đây là con trai.

- Anh Michal sẽ chở cậu về nhà, - Ewa nói.

- Không, các cậu đừng làm khó dễ cho nhau. Tớ đi bộ thôi. Đêm nay trời đẹp như thế...

- Thôi, có lẽ dịp khác vậy, - Michal nói, - vì hôm nay anh sẽ đưa em về.

Ba đưa chúng tôi bước ra ngoài. Chiếc cặp của tôi để ngoài tiền sảnh. Tôi cầm lấy cặp và đi theo Michal. Ewa hôn vào trán tôi.

- Mai gặp, - cô bạn nói. Trời ấm áp, thơm lừng.

- Mai gặp.

Chúng tôi đứng ở cửa. Chúng tôi nhìn, Michal đang lái chiếc xe ô tô to, màu trắng. Anh ta vẫy tay gọi tôi. Tôi chạy tới. Tôi đã ngồi trong xe. Rất tiện nghi.

- Chúng ta đi đâu bây giờ đây? - Michal hỏi.

- Đến Piaskowa Gora.

Ô tô nổ máy. Chúng tôi từ từ đi ra ngoài. Ewa trong bộ áo khoác ngủ trắng đứng ở cửa, vẫy tay chào tôi. Tôi cũng vẫy tay chào tạm biệt cô bạn.

Chúng tôi đi. Phố xá vắng tanh. Âm vang tiếng nhạc, vì Michal mở đài. Anh chàng chẳng nói gì với tôi, tôi cũng chẳng nói gì với anh ta. Đàng xa thấy một người đàn bà đang đi với một người đàn ông. Hình như họ say, vì họ đi liêu xiêu. Đèn nê-ông chiếu sáng trưng, trời ấm áp. Gió bên ngoài lọt qua khe hở bên trên kính cửa lọt vào trong xe. Tôi cảm thấy khó xử với mái tóc tôi. Gió thổi nhẹ nhàng như thể vuốt ve tôi.

- Chỗ này, - bất thành hình tôi nói. - Rẽ trái!

Chúng tôi rẽ.

- Phố Rabiegi, - tôi nói. - Ô, có lẽ chỗ kia...

Michał đã đi khuất. Tôi đứng một mình trên đường phố vắng tanh, nhìn lên trên. Đèn trong bếp nhà tôi vẫn sáng. Cả nhà vẫn chưa ngủ, làm sao đây? Trên cao, bên trên ngôi chung cư của chúng tôi, trời đầy sao.

Tôi không bước vào cổng. Tôi ngồi trên ghế đá trước tòa nhà, ngắm sao. Sao trời nhấp nháy gọi tôi. Tôi mừng rỡ, cô bạn Ewa da rám nắng trong bộ áo khoác ngủ trắng tinh. Tôi nhìn thấy đôi mắt cô bạn... Nếu mọi chuyện đúng là sự thật, nếu đó không phải chỉ là chiêm bao thì Ewa đã cứu tôi. Một người bạn tốt. Người ta nghĩ về thiên hạ đủ chuyện xấu xa, vì không hiểu biết họ, hóa ra họ là những người tốt.

Thì ra Ewa quý tôi. Tôi cũng quý cô bạn. Tôi không biết tại sao tôi biết, nhưng tôi biết.

Ewa bênh vực tôi. Không sợ bất kỳ kẻ nào.

Chỉ có điều tôi không được tự tiết lộ với cô bạn thực chất tôi là ai... rằng, tôi là một con ngốc tầm thường. Tôi sẽ phải luôn luôn nghĩ ra cái lạ. Cái gì đó để cho cô bạn thích.

Nhưng mà là cái gì nào?

Kasia thì có thể biết... Nhưng Ewa không thích Kasia. Mà lại thích tôi. Ewa thơm lừng nước hoa. Vừa xinh, vừa dịu dàng như búp bê.

Có khi ngày mai cô bạn sẽ thôi, không bắt chuyện với tôi nữa thì sao?

Rất tiếc là bữa đó tôi đã chuyển đến ngồi cùng bàn với Kasia. Nếu không thì bây giờ chắc tôi vẫn ngồi đằng sau Ewa và bốn chúng tôi tha hồ nói chuyện riêng, tha hồ đùa nghịch với nhau. Chỉ có điều lúc đó làm sao tôi biết được Ewa tốt như thế...

Biết làm sao, đành phải đi lên nhà thôi, vì đèn trong nhà bếp không chịu tắt.

Tôi xoay chìa khóa, tôi bước vào nhà. Mẹ tôi đang ngồi trong bếp.

- Con chào mẹ, - tôi nói lí nhí trong họng. Tôi đứng trong góc nhà. Mẹ không trả lời, mặt mẹ càng lúc càng đỏ hơn. Ôi, chỉ mong mẹ đừng vỡ tim vì tức giận. Mẹ thở to và thở nhanh...

Trong nhà vệ sinh có tiếng xả nước. Bố tôi bước ra ngoài trong bộ đồng xuân cà khố, tóc rối bời. Bố liếc nhìn tôi đoạn đi vào phòng.

- Con xin lỗi, - tôi nói với mẹ. Mẹ vẫy ngón tay gọi tôi. Tôi chậm rãi bước lại bên mẹ. Mẹ sắp thối còi tôi rồi đây. Tôi đứng trước mặt mẹ, mắt nhấp liên tục, và chủ động khom người chút xíu để cho tay mẹ với được tới má tôi. Nhưng mẹ không tát tôi...

Bố bước vào bếp. Tay cầm chiếc thắt lưng da quần một nửa.

- Con không thể về sớm được, - tôi nói vội vàng. - Con vô cùng xin lỗi, chuyện này sẽ không

bao giờ lặp lại nữa!

- Đi ra cửa sổ, - bố ra lệnh. Tôi đi, vì bếp nhỏ, bên cửa sổ có chỗ rộng hơn cho trận đòn.

- Kéo váy lên, - bố thét.

- Bố ơi, đừng... Con van bố, sẽ không bao giờ con dám làm như vậy nữa đâu. Đúng là con không thể nào về sớm được, vì Kasia ốm rất nặng và con phải ngồi túc trực bên bạn ấy.

- Mà nói dối trắng trợn như thế hả, - mẹ tôi nói. - Từ trên ban công nhà này tao đã nhìn thấy mày đi xe ô tô với một thằng con trai.

- Đó không phải con trai đâu, mà đó là Ewa. Chỉ có điều là bạn con mặc quần Jean và tóc ngắn. Con xin thề...

- Kéo váy lên ngay, tao bảo, - bố ra lệnh, tay kéo căng dây thắt lưng đang cầm trong tay. Tôi từ từ kéo váy lên, hai tay giữ gấu váy. Tôi cắn răng. Bố nói:

- Xoay người đi một chút.

Tôi đứng quay một bên hông về phía bố. Váy bị tụt xuống, vì hai tay tôi run bần bật. Bố tôi mất kiên nhẫn, không cần đợi cho tôi kéo váy lên, quất dây thắt lưng vào hai đùi tôi. Bốp, chát.

- Kéo váy lên! - bố tôi quát.

- Nhỏ mồm thôi, - mẹ tôi nói, - kéo thẳng Zenus thức dậy.

- Tao nhắc lại. Kéo váy lên và giơ mông ra, không tao đập vỡ mồm bây giờ, - bố tôi quát, có phần nhỏ hơn.

Tôi cúi xuống. Hai chân tôi run bần, nóng như thể có người hơi bàn là vào. Bố tôi vung tay, lấy đà, va vào chậu rửa bát, làm chiếc cốc thủy tinh để ở đó rơi xuống. Cốc thủy tinh kêu xoảng, còn bố bốp! Tôi nhảy phắt lên, chộp lấy dây thắt lưng da.

Tôi giằng co với bố và giật phắt dây thắt lưng.

Bố tôi hất hàm, bước lại chỗ tôi, mặt hầm hầm. Còn tôi, bỗng nhiên toàn bộ cái nóng ở chân kéo hết lên đầu. Tôi bắt đầu la hét.

- Mà có cầm mồm ngay đi không, đồ khốn nạn! - bố tôi quát. Nhảy phốc lên, dẫm mạnh vào đầu tôi. Tôi dùng hết sức bình sinh đẩy bố ra. Bố tôi chống cự, ngửa người về đằng sau và ngã xuống đất. Bố tôi đứng dậy ngay, sẵn lại chỗ tôi.

- Bố mà đụng vào người con, - tôi tru tréo, - đêm nay con sẽ tháo ga và đầu độc cả nhà! Con thề có Đức Chúa Trời, con sẽ xả ga rồi châm lửa đốt! Con sẽ làm nổ tung ngôi nhà này.

Bố tôi, mặt hoảng hốt, liếc nhìn mẹ tôi. Bây giờ cả hai nhìn tôi.

- Mà là một con ngốc, - bố tôi nói. Tôi có cảm giác mặt tôi méo xệch.

- Bố mẹ cứ đứng thử coi, - tôi thách thức. - Con sẽ xả ga, con thề đó.

Bố tôi lắc đầu.

- Không được, - bố nói với mẹ. - Tôi không chịu được nữa, tôi sẽ giết chết con khốn nạn này.

- Bố đi lấy rìu và giết đi, - tôi thách. - Ngày mai bố mẹ sẽ có thịt làm bữa trưa! Còn ngon hơn thịt thỏ!

Bố lao vào tôi. Mẹ túm lấy chun quần đông xuân của bố.

- Buông nó ra, - mẹ tôi nói, - nó là con ngốc.

- Tôi sẽ nhét trí khôn trở lại đầu nó. Bà buông ra!

Bố tôi tìm cách gỡ tay mẹ tôi đang túm bộ đông xuân ra, nhưng mẹ tôi nắm chặt, không chịu buông.

- Thôi đi, Jan, - mẹ tôi nói. - Đừng đụng vào cục cứt, ông già bây giờ. Tốt nhất là ông nhìn thẳng vào mặt nó. Nó có phải là con gái của chúng ta đâu nào.

Bố tôi nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Còn mẹ tôi:

- Ông xem kìa, một con ranh hoàn toàn xa lạ, một con điên ở bệnh viện tâm thần. Marysia của chúng ta làm gì có mái tóc dài như vậy. Mũi khác, tẹt hơn. Người thấp hơn cơ.

- Đúng, - bố tôi khẳng định. - Vậy nó làm gì trong bếp nhà ta?

- Làm sao tôi biết được hả? - mẹ tôi trả lời. - Nó đã đến... Thôi, ông đi ngủ đi là hay hơn cả. Nhưng ông nhớ vặn chặt ống ga vào.

Mẹ tôi đứng dậy, kéo áo bố tôi.

- Bà buông tôi ra, - bố tôi cáu. - Tôi tự đi.

Hai người đi ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng bố tôi hỏi, chiếc cò lê vịn năng để ở đâu. Sau đó tôi nghe thấy tiếng động do kéo chiếc bàn nhỏ ngoài phòng phụ và tiếng cò lê chạm vào ống dẫn ga.

Tôi quay mặt về phía cửa sổ, về phía chiếc gương soi ban đêm của tôi.

Không thấy có hình ảnh tôi trong đó.

Có một người đang đứng ngoài cửa sổ. Tôi bước lại gần hơn, cô gái ngoài kia cũng làm y như vậy, cũng muốn nhìn tôi. Ai vậy nhỉ?

Kasia, cậu phải không?

Cô gái chẳng nói chẳng rằng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Không, đó có phải là Kasia đâu. Hơi giống Kasia, nhưng hoàn toàn khác.

Ô, hình như cô gái đang nói gì đó với tôi, vì hai môi mấp máy. Đúng rồi, cô gái áp mặt vào kính cửa, nhìn thẳng vào mắt tôi, và nói. Tôi không nghe thấy gì cả, vì kính cửa ngăn cách chúng tôi...

Tôi mở cửa sổ ra. Cô gái biến mất, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ. Cô gái ở kia, ở bên dưới, thấp hơn chín tầng. Đang đứng trước tòa nhà, vẫy tay gọi tôi. Có phải Ewa...? Không, không phải Ewa. Một cô gái khác. Là Ewa thì tôi phải nhận ra chứ.

Tôi phải nhào người thật mạnh ra ngoài, để nhìn rõ cô gái, vì cô bé đã đi ra chỗ bãi cỏ. Đang cúi xuống chân tường hái cái gì đó. Cô gái đứng dậy, nhìn tôi, nhìn lên cao. Tôi nhìn... trên tay cô gái đầy hoa. Cô gái chỉ vào hoa cho tôi thấy, đoạn tung hoa lên. Hoa bay qua chín tầng nhà đến chỗ tôi.

Cực nhiều hoa, màu sắc sắc sỡ, đẹp tuyệt trần.

Tôi cúi người qua bậc cửa, giơ hai tay ra... bất thành linh có người nắm lấy vạt sau áo choàng ngủ của tôi, kéo tôi ra khỏi cửa sổ.

- Rồi tao sẽ nhảy cho mày, - bố tôi nói. Đặt tôi vào chỗ, đóng cửa phòng lại. – Đi ngủ đi, - bố tôi ra lệnh. - Có đêm là để ngủ!

Tôi nghe rõ tiếng bố tôi đóng cửa sổ bếp.

Bố và mẹ tôi đang nói chuyện gì đó với nhau...

Tôi chẳng quan tâm.

Tôi ngồi trên ghế đẩu, tựa tay vào bàn. Có tiếng chặc lưỡi. Tadziu chặc lưỡi trong mơ. Chắc nó đang nằm mơ thấy mình đang ăn con voi làm bằng sô-cô-la.

Tôi vừa mới ngồi xuống ghế, thế mà đã một giờ đồng hồ trôi qua. Trong căn phòng tối, ô cửa nhỏ sát trần chiếu luồng sáng vào đồng hồ tôi. Cả ngôi nhà lặng như tờ.

Bất thành linh tôi nhìn, trời đã sáng, bảy giờ sáng rồi. Cả đêm tôi ngủ vạ vật bên chiếc bàn. Tôi không làm bài và cũng không kịp làm nữa rồi. Tôi sửa soạn sách vở, khi nghe chuông đồng hồ báo thức, nhưng ở đằng xa, ở phòng bên. Phải đánh thức thẳng Tadziu.

Đúng lúc một chân nó thò ra ngoài chần. Tôi lấy ngón tay cù vào chân nó. Nó rụt chân vào trong chần.

- Tadziu ơi, dậy thôi.

Nó làu bàu cái gì đó, trở mình sang bên.

- Tadziu...

- Vâng, vâng, em dậy ngay đây, - nó nói, rồi lại ngủ tiếp. Tôi đi vào nhà tắm. Rửa ráy vội vàng, chỉ miệng và tay. Tôi đi vào nhà bếp. Mẹ đang đun sữa cho Zenus.

- Con chào mẹ, - tôi nói. Mẹ chẳng nói chẳng rằng, như thể không có tôi ở đây. Và lúc này tôi mới nhớ lại tất thấy những gì tôi đã gây ra đêm qua. Tôi đã đẩy bố ngã xuống nền nhà, tôi đã quất bố. Bố phải giết tôi đi mới phải. Mẹ tôi mà không can thì chắc bố tôi đã giết tôi rồi, và giết là phải.

- Mẹ ơi, - tôi nói lí nhí trong miệng. – Con vô cùng xin lỗi.

Mẹ chẳng nói năng gì. Biết làm sao, phải đi học thôi. Tôi cầm lấy cặp sách, hích khuỷu tay vào Tadziu rồi đi học. Bảy giờ mười phút rồi.

Còn bây giờ đã tám giờ mười lăm rồi. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở hổn hển, tôi chạy dọc hành lang trường học. Chuông vào lớp đã reo từ lâu. Có chuyện gì xảy ra mà tôi đánh mất tới gần ấy thời gian nhỉ?

Tôi đi xe buýt, tôi đã xuống bến quá sớm, rồi sau đó bị hút hồn vào cái gì đó... Tôi lao vào trong lớp. Tôi định nói gì đó, nhưng tôi không nói nổi lời nào, hai môi tôi khô khốc.

Cô Trauman mỉm cười.

- Em ngồi xuống đi, chẳng cần nói cũng thấy hết.

Tôi lao vào ghế của tôi, tôi nhìn... Ewa đang ngồi đây. Xinh và tươi cười.

- Cậu không đuổi tớ ra khỏi ghế của cậu chứ? - cô bạn hỏi. Tôi thở hổn hển, không nói nổi lời nào.

- Sao cậu lại nói thế, - rất cuộc tôi trả lời, - tớ rất thích. Tớ chưa làm bài tập đâu.

- Cậu đừng lo, - Ewa nói. - Giờ ra chơi chúng mình đưa vở của cậu cho Magda, bạn ấy sẽ chép thật nhanh các bài làm của bạn ấy sang vở cậu.

- Tớ tự chép cũng được.

- Việc gì cậu phải vất vả.

- Bogdaj và Kawczak, hai em có chuyện gì vậy hả? - cô giáo hỏi. Ewa mở vở của mình ra và ấy về phía tôi. Cô bạn đứng lên.

- Thừa cô, chúng em đang cãi nhau về đại thi hào Mickiewicz, - cô bạn nói. - Vì Majka thì bảo rằng, đại thi hào đáng người cao, còn em thì nói chắc như đinh đóng cột rằng, đại thi hào hao hao ông lùn.

- Các em biết không, - cô Trauman nói, - cô cũng không biết nữa. Đại thi hào của chúng ta, có chiều cao trung bình cũng chẳng sao. - Cô giáo bật cười. - Các em có nghe thấy không, cô vừa gieo vần đó. Chỉ cần nói đến hai chữ nhà thơ là vần điệu tuôn ra ầm ầm.

- Đại thi hào người cao, - Zbyszek Karpiel nói.

- Làm sao em biết? - cô giáo hỏi.

- Vì nom trên ảnh thì đại thi hào rất giống ông nội em. Mà ông nội em thì người cao, suy ra, đại thi hào người cao, thừa cô.

Zbyszek đứng dậy và giơ tay cao trên đầu.

- Em vẫn giữ nguyên ý kiến của em, - Ewa nói. - Đại thi hào Mickiewicz rất gần gũi với em, cho nên em mới xem, ông là người thấp.

Cả lớp cười ồ vì cái sự gieo vần này. Cả cô Trauman cũng cười. Ewa nói với Zbyszek.

- Mà kể cả đại thi hào có là người cao đi chăng nữa, thì ông cũng không thể cao hơn con hải cẩu.

Lại cười ồ. Ewa ra hiệu bảo cả lớp thôi cười.

- Nhưng, nói một cách nghiêm túc, sở dĩ em cho như vậy là vì, như chúng ta đã biết, những người thấp luôn luôn kiếm tìm cơ hội ngoi lên cao. Trong lịch sử có cả đồng những thí dụ như vậy.

- Na-pô-lê-ông! - Edzio Skala xướng to.

- Ban-zắc cũng lùn, - Rita Salomon nói. - Và béo, - Rita để tiếp. Szkapa đứng dậy chỉ vào Zenek.

- Zenek của chúng ta cũng lùn, - cô bạn nói. Cả lớp lại cười ồ. Chỉ mỗi mình Zenek là không cười. Cậu bạn điên tiết nhìn Szkapa và giáng một quả đấm vào quai hàm cô bạn này.

- Cần phải viết một cuốn sách về ảnh hưởng của tầm thước đối với đường công danh của mỗi con người, - Ewa nói. - Rất có thể đó sẽ là một cuốn sách hay.

- Hitler cũng lùn! - một học sinh hô to.

- Chẳng đến nỗi lùn đâu, - Florek Gamburowicz cãi lại. - Hitler cao trung bình.

- Cao bằng Mickiewicz, - Marlenka Brycko nói nhỏ nhẹ.

- Sao cậu ngu thế, - Ziebinski nói với cô bạn. - Mickiewicz cao hơn Hitler gấp trăm lần.

- Chắc chắn là không, - Florek nói. - Hitler không lùn tí nào.

- Nhưng tớ đã nói với cậu là một trăm lần thấp hơn so với Mickiewicz, - Ziebinski nói, mặt càng đỏ phừng phừng.

- Nhưng tớ không tin là thấp đến mức như vậy, - Florek đáp lại. - Ai mà biết được, có khi Hitler cao hơn thì sao.

- Nay, cậu cẩn thận đó! - Ziebinski không chịu.

- Nếu nói một cách chính xác, - Florek nói, - kể cả Mickiewicz có cao đến hai mét đi chẳng nữa, thì Hitler một trăm lần thấp hơn chỉ cao hai xăng-ti-mét. Ngần ấy thôi.

Florek dùng tay chỉ cho cả lớp thấy, hai xăng-ti-mét là bao nhiêu.

- Đấy thấy chưa, lộn tùng phèo hết cả lên, - Ewa nói. - Và chỉ tại sách giáo khoa, ngoài ngày sinh và ngày qua đời không thấy ghi chiều cao. Trong tất cả các tạp chí phương Tây, trong những bài viết về các nhân vật nổi tiếng, người ta công bố tốt tuốt mọi thứ. Tuổi tác, chiều cao, trọng lượng, tên vợ, số lượng con cái... nói tóm lại, tất cả. Thế còn ở nước ta thì sao?

Ewa phẩy tay rồi ngồi xuống. Cô bạn nhìn tôi.

- Sao cậu không chép lại bài? - Ewa hỏi.

- Tớ đã làm bài rồi, - tôi nói. Ngày hôm kia vừa có giờ học môn tiếng Ba Lan.

- Thế thì việc gì tớ lại phải gốc đến như vậy?

Và phải bây giờ tôi mới hiểu mọi chuyện. Lúc này cuộc tranh luận giữa Ziebinski và Gamburowicz càng lúc càng om sòm.

Ewa, Klaudia và tôi. Chúng tôi ngồi trên bậu cửa, chân đung đưa và miệng nhai kẹo cao su.

Còn Magda ở trong lớp chép bài tập về nhà vào vở tôi. Tôi đã không muốn đưa vở của mình cho cô bạn, thế nhưng Ewa bảo rằng, tất nhiên Magda không chép bài không công đâu, cô ta chép là để tôi không tước mất công việc làm chui của cô ta. Tôi bèn bảo thế này, tớ chẳng có cái cóc khô gì để mà trả công đâu, còn Ewa đáp lại rằng, công đã trả từ lâu rồi và bây giờ Magda làm để bù nợ, còn nếu như tôi thương hại cô ta thì tôi có thể đi mà liếm chân cô ta để tạ ơn hoặc làm cái gì đó khác, vì Magda thích có người liếm cô ta lắm đó.

Thế là tôi ngồi, đừng đưa hai chân.

- Các cậu biết không, - Klaudia nói, - Tớ có chuyện lạ lắm cơ. Tớ không muốn bất cứ cái gì cả. Tớ không muốn lên giường đi ngủ, còn tớ mà tỉnh giấc thì tớ không muốn ra khỏi giường. Còn bây giờ tớ đang mót đi tiểu phát điên lên, nhưng tớ lại không muốn bước đi một bước nào... Lạy Chúa, giá bây giờ có một người nào đó, bê tớ lên và đặt tớ ngồi vào bệ xí...

- Tớ thấy chẳng có vấn đề gì, - Ewa nói, đoạn gọi to - Julek!

- Cậu con trai người to lớn lớp 8C tiến lại chỗ chúng tôi.

- Gì vậy hả? – cậu bạn hỏi.

- Hình như cậu đang tập môn thể hình. Đúng không?

- Đúng, - Julek trả lời và ngay lập tức hấn đứng thẳng người, uốn ngực về phía trước.

- Cho bọn tớ sờ bắp tay cậu cái xem nào, - Ewa nói. Julek bèn xắn tay áo lên, cong tay lên và gồng tay. Lần lượt từng đưa con gái sờ vào bắp tay rắn chắc của hấn.

- Tớ nghe cậu em tớ nói, - Ewa nói, - rằng, các vận động viên thể hình thực ra họ không đến nổi khỏe như chúng ta nom thấy đâu. Chỉ là các cơ bắp của họ được thổi phồng lên mà thôi.

- Cái gì? - Julek bực mình. - Cậu đưa em cậu đến đây, hấn khắc tin ngay lập tức.

- Em tớ tập Karate.

- Thế thì cậu bảo hấn đem cả bạn hấn đến đây. Một vận động viên thể hình đánh gục ba thằng võ sĩ Karate.

- Cậu không nói khoác đấy chứ?

- Cậu mà muốn thì cả cậu nữa cùng đi với chúng nó đến đây. Cậu sẽ được chứng kiến tận mắt.

- Cậu có vác nổi trọng lượng nặng năm mươi ki-lô-gam đến cuối hành lang hay không?

Julek phì cười ra bộ không là cái đĩnh gì.

- Tớ phải vác cái gì nào?

Ewa nhìn Klaudia.

- Ô, đúng rồi, cậu cân nặng năm mươi ki-lô-gam, - Ewa nói.

- Năm mươi tư cân rưỡi, - Klaudia trả lời.

- Càng tốt, - Julek nói, xông thẳng vào Klaudia. Cậu bạn bế cô bạn lên tay, chạy nước kiệu về phía cuối hành lang. Hành lang trường chúng tôi cực dài, kết thúc ở tít tận đằng xa. Hai người

đã đi được một đoạn dài, Julek không còn chạy nữa. Cậu bạn đi càng lúc càng chậm dần, còn Klaudia không buông tha.

- Đúng, các nhà thể hình cực khỏe, - Ewa nói, giọng kiêu hãnh.

Cạnh cửa lớp chúng tôi xảy ra vụ đánh nhau. Ziebinski đánh nhau với Gamburowicz. Trận ẩu đả đã chấm dứt. Florek bung mặt, la hét thảm thương.

- Hấn đấm vào mắt tớ... hấn đấm vào mắt tớ!

- Để Hitler cho cậu mắt của hấn, - Ziebinski nói.

- Ông béo, lại đây! - Ewa gọi. Ziebinski đi lại chỗ chúng tôi.

- Cậu muốn gì nào?

- Cậu được tớ tặng huy chương về lòng yêu nước, - Ewa nói. Lôi ra đồng năm cent từ trong túi áo và đưa cho Ziebinski. Cậu chàng xem đồng bạc, cất đi, đoạn nói với giọng đắc thắng:

- Thế nào? Thiếu niên Hitler có phần của mình chưa?

- Cậu mang một mắt của hấn đến đây, tớ sẽ cho cậu năm đô la, - Ewa nói.

- Tớ chỉ đụng nhẹ vào nó thôi mà, - Ziebinski trả lời, bỗng nhiên hấn hoảng sợ. Hấn chạy theo Gamburowicz, đang đi cùng Marlena vào nhà vệ sinh để rửa mắt.

Toán vào nhà vệ sinh lướt qua nhà thể hình Julek đang bế Klaudia về chỗ cũ. Đặt cô bạn lên bậu cửa, bên cạnh chúng tôi, thở hổn hển, cậu chàng hỏi:

- Thế nào?

- Cậu đã làm tớ tin, - Ewa nói. - Cậu có thể giết chết bất kỳ lực sĩ thể hình nào.

Julek quắc mắt nhìn Ewa.

- Tớ không giết các lực sĩ thể hình.

- Ôi, nhầm mất rồi. Tớ muốn nói về võ sĩ karate. Tớ sẽ nói với em tớ và các bạn thân của nó là phải tránh cậu từ xa.

- Còn nếu như, - Julek nói, mỉm cười ra bộ coi khinh. - Nếu có kẻ lao vào các cậu, các cô bạn ời, thì các các cậu hoàn toàn có thể trông cậy vào tớ.

- Zenek! - Ewa gọi bất thành linh. - Cậu lao ngay vào bọn tớ đi nào.

- Cái gì?

- Cậu có lao vào bọn tớ không nào? - Ewa hỏi.

- Tớ?... Không đâu.

- May cho cậu đó.

- May cái gì cơ?

- Vì nếu cậu mà lao vào thì cậu khắc đụng độ với Julek.

Zenek vênh mặt, nhìn Julek với vẻ coi thường. Julek nhìn hẩn, rồi nhìn chúng tôi và có cái gì đó đang rít lên trong cái đầu bé nhỏ của hẩn, rằng Ewa đang giễu cợt hẩn.

- Êêê, - hẩn nói, phẩy tay rồi bỏ đi. Còn chúng tôi vỡ tan thành những mảnh nhỏ do cười.

Thoạt tiên Klaudia và Magda cười Simson chạy theo sau chúng tôi, nhưng đi vòng vèo trong các con phố nhỏ của thị trấn Szczawna Zdroj, chúng tôi đã bỏ rơi hai cô bạn từ lâu. Tôi đội trên đầu chiếc mũ bảo hiểm to, đen, óng ánh, mũ của Ewa cũng y chang như vậy và mũ của chúng tôi liên tục đụng vào nhau.

Tôi đụng mũ vào Ewa, cô bạn nghiêng đầu, đụng mũ vào tôi.

Cộp cộp. Cộp cộp.

Phải đội mũ bảo hiểm vì Ewa đã chán ngấy đến tận cổ việc cô bạn cứ phải liên tục chọc ghẹo mấy anh chàng cảnh sát mặc sắc phục xanh.

Rốt cuộc tôi đã biết tại sao hôm qua viên cảnh sát xưng hô với cô bạn tôi là “chị Zdzislawa”. Vì Ewa có giấy phép lái xe mang tên chị ruột mình, bà chị ở Luân Đôn đã một năm nay. Nom trên ảnh hai chị em giống nhau như đúc, nhờ vậy mà Ewa, mặc dầu mới mười lăm tuổi vẫn có thể lái xe máy phân khối lớn và lái xe ô tô.

Chúng tôi ngồi cùng một ghế suốt buổi học. Giờ ra chơi Klaudia và Magda nhập bọn và bộ tứ chúng tôi đùa nghịch với nhau. Chưa bao giờ tôi cười nhiều như hôm nay. Kể cả hồi tôi còn chơi với Kasia. Ewa luôn luôn nghĩ ra trò mới, khi cô bạn muốn trêu chọc ai đó. Nhưng không phải do ác ý, hay gì đó khác, mà chỉ để đùa, chọc cười.

Cộp, Ewa lại đụng tôi.

Tôi cũng đụng lại cô bạn. Tôi nhìn qua kính, chúng tôi đã về đến chỗ bức tường trắng bao quanh biệt thự của Ewa. Cổng mở, xe chúng tôi đi vào trong. Đằng trước ga-ra thấy một xe ô tô và bố Ewa vừa bước ra khỏi xe.

Chúng tôi xuống xe Yamaha, tháo mũ bảo hiểm.

- Con chào bố! - Ewa nói to.

Tôi nói:

- Cháu chào bác.

- Chào các cô bé xinh đẹp, - bố Ewa đáp lại. Chúng tôi cùng nhau vào nhà.

- Trên internet có gì mới không hả bố? - Ewa hỏi.

- Có! - bố Ewa trả lời. Chúng tôi tách nhau ở tiền sảnh. Bố Ewa đi cầu thang lên tầng, còn chúng tôi vào phòng. Ewa quăng túi xách vào góc phòng, sau giây lát cặp xách của tôi cũng hạ cánh ở đó. Ngồi trong ghế bành bơm hơi trong suốt, kê ở hai bên chiếc bàn mặt kính, chúng tôi lắc lư mạnh.

Bỗng nhiên Ewa búng ngón tay.

Cô bạn đứng phắt dậy khỏi ghế, đi ra chỗ tủ. Lôi ra khỏi tủ chiếc váy xanh vải bò, khóa thắt lưng lấp lánh. Đoạn ném cho tôi.

- Cậu mặc thử coi, - Ewa nói.

- Không, để làm gì?

- Nhanh lên.

- Tớ không muốn.

- Vì cậu mà không mặc thử thì tớ sẽ nhảy qua cửa sổ, - Ewa dọa, bước một bước ra phía cửa sổ. Tôi cười, vì cửa sổ nhìn ra sân trời.

Ewa bước lại chỗ tôi, lột áo thun của tôi ra.

- Để tớ tự làm, - tôi nói. Tôi cởi váy cộc và cầm lấy chiếc váy vải bò. Tôi cho hai chân vào trong váy vì cho qua hai tay không lột. Tôi kéo váy lên. Ewa kéo phéc-mơ-tuya sau lưng cho tôi.

- Vừa vặn như may đo, - Ewa nói. - Cậu xem này.

Ewa dẫn tôi ra chỗ chiếc gương lớn.

Trời đất ơi, nom mình mới đẹp làm sao. Chiếc váy bó sát, thu nhỏ phần hông và đùi, xẻ phía trước. Và cổ hở tuyệt cú mèo. Tôi cho hai tay vào túi.

- Mặc bộ váy áo này cậu thấy thoải mái không? - Ewa hỏi.

- Rất thoải mái.

- Phần cậu đó.

- Không, cậu nói gì...?

- Đây là một bộ váy tuyệt diệu, giá ba mươi chín đô la, sáu mươi cent đó.

- Tớ không có tiền trả cho cậu đâu, - tôi nói, nhìn vào gương lần cuối.

- Tớ biếu không cậu mà.

- Không, tớ không thể.

- Cậu đừng có ngốc. Người ngu thì cho, người khôn thì nhận. Của cậu rồi đó và chào nhé.

- Thế mẹ cậu sẽ nói gì nào?

- Tại sao mẹ tớ lại phải nói gì nào? - Ewa ngạc nhiên. - Mẹ tớ không biết gì về váy áo của tớ đâu, mẹ tớ chỉ quan tâm váy áo của mình mà thôi.

- Nhưng mà tớ không nỡ, - tôi nói nhỏ. - Chiếc váy đắt tiền như thế...

- Cậu phải luôn luôn nhớ một điều là đừng có bao giờ thương người giàu, vì chắc chắn họ không thương cậu đâu. Cậu xem kìa, cậu mặc bộ váy này nom xinh đáo để. Rất hợp với tóc và da cậu. Còn với tớ thì quá chật, cậu xem, hai vú tớ đội lên như thế này.

- Thế thì tớ rất cảm ơn cậu, - tôi nói, định mỉm cười với cô bạn, nhưng tôi không không thể, vì nó buồn cười thế nào ấy.

- Tóc còn ối quần áo cực đẹp, tóc không mặc vừa nữa, - Ewa nói. - Cho nên tóc thiết tha đề nghị cậu...

- Cậu đừng có ngu ngốc, - tôi nói. - Tóc không phải là con ăn mày đâu.

- Cậu là bạn gái của tóc, - Ewa nói, - nhưng sự đời nó đã an bài như vậy rồi, cậu thì có ít, mà tóc thì lại có quá nhiều. Đó chẳng phải tại lỗi của cậu, mà cũng chẳng phải là công lao của tóc. Thế nào, cậu tiếp tục mặc thử được không?

- Không, tóc không muốn.

- Vì tóc không còn sức để nhìn cậu phải khổ sở trong hai cái váy cộc và hai cái áo mỏng. Còn quần trong của cậu... xót thương lắm. Mà không, chẳng biết bố mẹ cậu có phải là những người bình thường không? Bố cậu là thợ mỏ cơ mà, thợ mỏ thì lương có đến nỗi nào đâu.

Tôi nhún vai.

- Chẳng nhiều nhận gì đâu, - tôi nói. - Nhà tóc có bảy miệng ăn mà chỉ có một suất lương. Cậu thử chia ra coi. Phải tính toán thật cẩn thận để khỏi bị chết đói. Cũng may bố tóc còn kiếm thêm được chút xiu. Vả lại, đối với tóc thì cũng không nên sắm sửa mà làm gì, vì tóc đang lớn nhanh như thổi...

Ewa bật cười. Ôm chặt lấy tôi.

- Cậu thật là tuyệt vời, - Ewa nói. - Nói tóm lại là tóc mến mộ cậu. Mỗi lời nói của cậu mới dễ thương làm sao. Tóc rất muốn được là người như cậu.

- Là người như thế nào? - tôi hỏi.

- Là người điềm đạm và thật thà. Tóc có thể ngắm cậu hàng giờ đồng hồ liền. Tóc mà có một triệu đô la thì chắc tóc sẽ mua đứt cậu mất thôi. Cậu có muốn không nào?

- Không, - tôi trả lời. Ewa ôm tôi càng chặt hơn.

- Trời đất ơi, - Ewa thở dài, - Cậu từ đâu đến cái thế giới ngu ngốc này hả, cậu rơi xuống địa cầu từ vì tinh tú nào vậy? Cậu biết không, hôm qua tóc nằm trên giường, nghe nhạc, tóc nghĩ miên man về cậu. Tóc nhớ lại tất cả các lời nói của cậu... Cậu sang đây, chúng mình tâm sự.

Chúng tôi ngồi trong ghế bành, hai đứa ngồi chung một ghế. Ewa ngay lập tức ôm lấy tôi.

- Cậu ngồi thế này có dễ chịu không?

- Dễ chịu.

Tôi nhìn tai Ewa. Đẹp tuyệt cú mèo, đẹp như cả thân người cô bạn. Tôi chạm tay vào hai tai, nóng, ấm. Ewa bắt đầu meo meo trong miệng, như thể con mèo Mruczus mà chúng tôi đã để lại Jawiszow. Tôi rất nhớ nó. Lúc nào nó cũng thích đến với tôi để tôi vuốt ve nó. Tôi vuốt ve con mèo, nhưng hể tôi quên là nó ngoi cao đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi lại vuốt ve nó, nó lại kêu meo meo. Nó kêu meo meo như thể Ewa lúc này, khi tôi vuốt ve mái tóc bạn tôi. Mái tóc mềm mại, đen màu thạch lựu.

- Mruczus, Mruczus, - tôi nói âu yếm, còn Ewa: - Meo, meo! - và nhìn vào mắt tôi, giống hệt như con mèo Mruczus.

- Lúc nào tớ cũng ao ước có được một người bạn thú thiết như cậu, - Ewa nói.

- Thế Klaudia và Magda thì sao?

Ewa nhăn mặt.

- Lũ đàn. Klaudia là cục nhũ băng, còn Magda là tên vụ lợi. Tớ cho nó vay tiền, chẳng bao giờ nó chịu trả. Tớ quên khuấy và thế là tớ lại cho nó vay. Sau đó tớ phải bắt nợ nó bằng hiện vật.

- Hiện vật gì?

- Mùa hè nó phải đến nhà tớ hầu hạ, - Ewa nói, vẻ khinh bỉ. - Cậu biết không, cô nàng phải lòng anh tớ đó.

- Thế anh cậu thì sao?

- Anh ấy khinh thường con bé. Cô ả lúc nào cũng hỏi tớ, anh ấy có nhắc gì đến cô ả hay không, thế là tớ bèn nghĩ ra đủ trò ngu ngốc để kích động cô nàng. Cô ả cứ tưởng bở. Tiếc rằng anh Michal là chàng trai chán mớ đời...

- Sao lại là chàng trai chán mớ đời?

- Vì tớ muốn cho cậu lấy anh ấy. Tiếc rằng anh chàng yêu theo kiểu có đi có lại trong đĩa mềm vi tính, mà cậu thì không phải là đĩa mềm. Cậu có biết, anh ta là tên ngu ngốc như thế nào không? Có thời gian tớ không ngủ được, thường dậy vào lúc sáu giờ sáng. Tớ nghe thấy anh ấy đang làm gì đó trong phòng. Tớ bước vào trong và nhìn thấy ông anh đang ngồi trước màn hình vi tính, chơi trò máy bay phản lực cất cánh. Và nghĩ... chàng trai này đã hai mươi tuổi đời, thậm chí xấp xỉ hai mươi mốt rồi. Trong nhà tớ ai cũng bị chập mạch. Tutu lo chuyện làm ăn hai mươi lăm giờ một ngày. Lại nữa, kể cả Tutu có yêu Mimi [\[1\]](#) đi chẳng nữa thì nhất định cũng chỉ nghĩ về chuyện làm ăn. Về phía mình, Mimi không bao giờ có thời gian, lúc nào cũng vất chân lên cổ mà chạy, luôn luôn đến chậm nửa phút. Lưỡi trên bụng, đồng hồ trong mắt. Bà cô phải có đến ba mươi chiếc đồng hồ. Sắm đồng hồ là niềm đam mê của bà cô tớ. Hẹn gặp người ta, sau đó ghé vào hết nhà người này rồi lại nhà người kia, dọc đường còn tạt vào hiệu làm dầu, cửa hàng mỹ phẩm, hiệu mát-xa và tắm nước nóng. Chiều tối bà cô lao về nhà, thở hỗn hển, ngay lập tức chạy vào máy điện thoại, hẹn chừng một ngàn hai trăm ba mươi bảy cuộc gặp ngày mai. Michal thì cậu đã biết rồi, chuyên thủ dâm qua mạng. Cậu mà lại còn biết thêm Zdzisia nữa... thì đủ bộ. Mới ở Luân Đôn được hai năm, thế mà hễ gọi điện về nhà là nói toàn tiếng Anh, vì chị ấy không biết tiếng Ba Lan nữa.

Ewa cười. Đặt tay vào tai, nói vào tay như nói vào ống nghe: - Hello, If! How do you do My dear! [\[2\]](#)...

- Thế còn cậu? - tôi hỏi.

- Tớ cái gì cơ? - Ewa hỏi lại.

- Cậu... là người như thế nào chứ còn gì?

- Tớ hả? Không biết. Có lẽ tớ là con khỉ cái, con khỉ có gia đình bằng sợi.

- Sao lại có gia đình bằng sợi?

- Có lần tớ đã đọc một bài báo về con khỉ. Đó là con khỉ bị cách ly khỏi mẹ ngay sau khi sinh ra và bị nhốt vào chuồng cùng với hai con khỉ mẹ nhân tạo. Một con làm bằng nhung, con thứ hai đan bằng sợi. Con khỉ đan bằng sợi có cái vú sữa. Con khỉ con suốt ngày ôm lấy con khỉ nhung, chỉ khi nào thêm bú sữa mới đến với con khỉ đan bằng sợi.

- Tội nghiệp chú khỉ con, - tôi nói.

- Tớ chính là con khỉ con tội nghiệp này đó, - Ewa nói giọng thảm thương, rồi áp môi vào vú tôi. Tôi ôm Ewa, vuốt ve mái tóc cô bạn. Còn Ewa mút chùn chụt qua lớp vải của bộ váy áo mới của tôi, giả vờ đang bú sữa mẹ.

- Tớ đâu phải là con khỉ mẹ đan bằng sợi, - tôi nói.

- Cậu là con khỉ mẹ bằng nhung, - Ewa nói. - Nhưng mà cậu có cả vú và cả sữa.

Và cứ thế hai đứa ôm nhau đến tận bữa ăn trưa. Lại vẫn cô Zenobia dọn cơm cho chúng tôi ăn, nhưng có lẽ đó không phải cô Zenobia làm ở nhà Kasia, vì cô không nhận ra tôi. Hay là đó là hai chị em sinh đôi, một nấu bếp ở nhà Kasia, một ở nhà Ewa?

Ăn trưa xong hai đứa đi dạo.

Và đúng là chúng tôi đi dạo. Phố Szczawno đẹp tuyệt vời. Mỗi ngôi nhà một kiểu cách, nom như những ngôi nhà trong truyện cổ tích. Bất kỳ người đàn ông nào đi ngang qua, dù đó là một chàng trai hay một người luống tuổi, Ewa đều liếc mắt đưa tình, và ngay lập tức người đàn ông dán mắt nhìn theo cô bạn. Ewa gọi đó là săn đàn ông. Vì Ewa có thú sưu tầm những gã đàn ông mãi mê ngắm gái đến nỗi vấp ngã. Từ đầu năm đến nay Ewa đã sưu tầm được năm gã như vậy. Chúng tôi đi bách bộ đã được nửa giờ đồng hồ, nhưng hôm nay chưa có gã đàn ông nào bị ngã cả. Chỉ có một người ngã vào chị đẩy xe nôi, nhưng người này xin lỗi chị ta rồi rít, còn chị ta mắng anh chàng như tát nước. Để làm cho một kẻ nào đó vấp ngã thực chẳng dễ dàng gì, vì Ewa thương người tàn tật. Có khi Ewa săn suốt cả tháng trời, săn tiếp tháng thứ hai mà vẫn không ăn nhằm gì, rồi dùng một cái, có hôm cô bạn săn được những hai gã, thế nhưng gã thứ hai không hẳn là ngã, vì anh ta tự đỡ được.

Tốt nhất là liếc mắt đưa tình khi gã đàn ông sắp đi đến mép hè hoặc một chướng ngại vật nào đó. Cũng cực hay khi liếc mắt đưa tình với những người đàn ông đang đi với vợ, vì khi đức ông chồng dán mắt nhìn Ewa thì bà vợ liền nổi tam bành với chồng mình. Có khi bà vợ không làm như vậy ngay tại chỗ, mà sau đó, khi về nhà mới ra tay. Nhưng có khi cuộc săn mang lại kết cục ngu xuẩn, vì gã đàn ông không chịu rời bỏ cô nàng. Gặp phải gã làm liều thì khốn nạn. Phải cố gắng chạy hoặc gọi cảnh sát.

Có lần Ewa nhẩy bừa vào trong xe taxi, gã đàn ông bèn nhẩy vào theo. Ewa phải nhờ người lái xe can thiệp, vì gã không chịu ra khỏi xe. Người lái xe taxi lôi gã ra ngoài, đấm cho một quả, gã đấm trả, và thế là hai người đấm nhau, còn Ewa nhân thời cơ chuồn thẳng.

- Thế thì có lẽ tớ sợ, - tôi nói với Ewa.

- Đi săn là nguy hiểm, - Ewa nói. - Nếu cậu bắn một con hổ và không trúng, thì nó sẽ vồ lại cậu. Nhưng tớ chưa gặp hổ thật đâu.

- Nếu cậu gặp hổ thật thì sao?

- Tớ sẽ cho nó ăn thịt tớ, - Ewa cười. Cô bạn tôi dừng lại và nói - Tớ có một sáng kiến mới, chúng mình chơi trò tuân lệnh.

- Nghĩa là thế nào? – tôi hỏi.

- Chúng ta cùng thề là sẽ tuân lệnh của nhau, cậu tuân lệnh của tớ, còn tớ tuân lệnh của cậu. Cậu có thích chơi không nào?

- Có thích...

- Nhưng không hẳn là một trò chơi đâu.

- Có nghĩa là như thế nào?

- Vì lời thề sẽ có giá trị suốt đời.

- Thì cứ cho là như vậy đi - tôi nói.

- Nếu tớ truyền cho cậu một mệnh lệnh rất kinh khủng thì sao?

- Thí dụ xem?

- Thí dụ... tớ ra lệnh cho cậu lao vào tàu hỏa.

- Thì tớ sẽ tuân lệnh và lao vào, - tôi trả lời. Vẻ mặt Ewa nghiêm túc.

- Cậu nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Tôi gật đầu.

- Có thật là cậu nhất định sẽ lao vào tàu hỏa không?

- Nếu cậu sẽ muốn tớ không sống nữa thì còn biết làm sao.

- Tớ không tin cậu, - Ewa nói.

- Thế thì bây giờ cậu ra lệnh cho tớ lao vào tàu hỏa đi. Nếu tớ lao vào thì cậu có tin không nào?

Ewa bặm môi, nhìn tôi một hồi lâu.

- Tớ tin cậu, - rốt cuộc Ewa nói. - Và cậu nên nhớ, cậu cũng có quyền ra lệnh cho tớ, lệnh gì cũng được, miễn là cậu thích.

- Nếu tớ ra lệnh cho cậu lao vào tàu hỏa? - tôi hỏi. Ewa không trả lời ngay. Nhìn tôi với đôi ngạc nhiên, thở mạnh.

- Tớ lao vào, - Ewa trả lời. - Tớ xin thề bằng mọi giá là tớ sẽ tuân thủ mọi mệnh lệnh của cậu. Bây giờ đến lượt cậu.

- Tớ xin thề bằng mọi giá, là tớ sẽ tuân thủ mọi mệnh lệnh của cậu.

- Đó có thể là những mệnh lệnh cực kỳ khủng khiếp.

- Biết làm sao, đã thề là thề.

Hai đứa nhìn vào nhau. Ewa hơi run và cái run của cô bạn lây sang tôi. Tôi và Ewa cùng sợ,

nhưng đồng thời tôi cảm thấy ngọt ngào, tuyệt diệu, như chưa từng có bao giờ. Ewa cầm lấy tay tôi.

- Rồi có ngày cậu sẽ hối hận với lời thề này đó - Ewa nói.

- Rồi cậu cũng sẽ hối hận đó! - tôi nói với sự ác ý vô tình. - Nếu một trong hai đứa không giữ lời thề thì tình bạn sẽ chấm dứt.

- Tớ giữ lời, - Ewa nói.

- Tớ cũng giữ lời.

Chúng tôi nhìn nhau, run sợ và sung sướng. Hai đứa cảm thấy gần nhau hơn bao giờ. Ôi, chuyện gì sẽ xảy ra với chúng mình bây giờ đây?

- Không có chuyện hủy lệnh, - Ewa nói. - Kể cả người đã ban lệnh, không được hủy mệnh lệnh, khi đã nói ra miệng hai từ “mệnh lệnh”.

- Nhưng lần thì đứa này ra lệnh, lần thì đứa kia ra lệnh, - tôi nói.

- Vậy ai là người đầu tiên ra lệnh?

- Có thể cậu.

- Thôi, cậu khỏi cần tốt bụng như vậy, - Ewa cúi và gọi người khách bộ hành đi ngang qua chúng tôi - Bác ơi, bác có diêm không ạ?

Bác đứng lại, lục tìm trong túi áo. Lôi ra bao diêm và đưa cho Ewa.

- Xin mời cô.

Ewa rút ra hai que diêm, trả chỗ còn lại cho bác khách vãng lai.

- Cháu cảm ơn.

Người khách bộ hành bước đi, ngoái lại nhìn mấy lần. Ewa chìa tay cho tôi.

- Ai rút được que diêm có đầu thì sẽ là người ra lệnh trước tiên. Tôi rút que diêm. Que có đầu. Ewa thở dài. Tôi mỉm cười.

- Sao... cậu sợ phải không?

- Không, nhưng cậu nên nhớ, tớ sẽ trả đũa, - Ewa nói.

- Tớ biết điều đó, - tôi nói. - Bây giờ cậu phải nhảy lò cò một chân đến cuối phố này, rồi lại quay về chỗ tớ đang đứng.

Ewa nhăn mặt.

- Không, thế thì buồn cười lắm, - Ewa nói.

Tôi nói:

- Đây là mệnh lệnh!

Ewa co một chân lên, nhảy lò cò, xa dần chỗ tôi. Đã được một nửa đường đến cuối phố. Người đi đường nhìn theo cô bạn. Tôi quan sát xem cô bạn có ăn gian không.

Đến cuối phố thì Ewa nhảy lò cò ngược trở lại. Một chàng trai bám theo Ewa, và cũng nhảy lò cò bên cạnh cô bạn. Ewa đã đứng hai chân bên cạnh tôi. Còn chàng trai nói với bạn ấy:

- Em mà thích anh có thể nhảy lò cò cùng em suốt đời.

- Ông cút đi ngay lập tức, - Ewa quát, - không thì vỡ động mạch chủ bây giờ.

Ewa cầm lấy tay tôi, kéo đi. Cô bạn tức mình, thở phì phò.

- Cậu đừng có cẩu, - tôi nói.

- Cậu nói gì vậy. Mệnh lệnh là mệnh lệnh.

Chúng tôi nhìn, anh chàng nọ đang đi tít ở đằng xa.

- Bây giờ đến lượt tớ ban lệnh, - Ewa nói. Cô bạn quan sát chung quanh, chỉ ngón tay. - Cậu có nhìn thấy ông béo, hói đầu ở đằng kia?

- Có nhìn thấy, - tôi trả lời, mắt nhìn ông già béo ịch, đang đứng phía bên kia đường, trước cửa hàng. Hai tay ôm bó hoa.

- Cậu hãy đi đến chỗ ông già, - Ewa nói từ tốn, - hôn vào tay ông lão, nhổ vào đầu hói của ông ta và lấy bó hoa trên tay lão.

- Không... - tôi nói, thấy sợ trong người. - Ông ta sẽ tóm cổ tớ, dẫn đến đồn cảnh sát. Thôi, cậu nghĩ một trò gì đó khác đi!

Ewa mỉm cười khinh bỉ, nói ngắn gọn:

- Mệnh lệnh.

Tôi thở dài thất vọng, bước xuống mặt đường. Tôi bước đi miễn cưỡng. Giá có một chiếc xe ô tô nào đó lao thẳng vào người tôi, thì chắc tôi xong nợ. Tuy nhiên, cứ như tôi bị lũ xe ô tô chơi xỏ, trên đường không thấy bóng dáng một chiếc xe ô tô nào cả.

Vậy bây giờ tôi phải làm gì đây?

Hôn vào tay ông lão là một trò ngu xuẩn, chỉ tổ bẽ mặt. Nhưng làm thế nào để nhổ được vào đầu hói của ông ta, lại còn phải đánh cắp bó hoa...? Tôi không làm nổi đâu.

Tôi quan sát. Ewa đứng dưới gốc cây, đang nhìn.

Ewa đúng là cực ác. Tôi chỉ ra lệnh cho cô bạn nhảy lò cò một chân... vậy mà cô ấy nỡ trả đũa tôi như vậy hay sao? Tôi thề thốt để mà làm gì vậy hả?

Nhưng tôi đành phải làm như vậy thôi. Tôi mà ra lệnh cho Ewa làm cái Ewa ra lệnh cho tôi thì chắc cô bạn cũng phải phục tùng. Chỉ có tôi là con chó sói nhất gan. Ôi, tôi mà làm trót lọt, tôi sẽ trả đũa Ewa...

Người đàn ông cực béo và cực hói, mặc bộ com-lê lịch sự... đây phải là một ông giám đốc. Hay là mình xin ông già cho mình bó hoa này nhỉ? Ông ấy không cho đâu, vì chắc ông ta đang đợi một bà nào đó, nếu không thì ông ta cần hoa mà làm gì?

Một liều, ba bảy cũng liều.

Tôi đi vòng đằng sau, tiến lại chỗ ông già, từ phía sau lưng ông ta. Ông già vẫn chưa phát hiện ra tôi. Tôi quan sát chung quanh, không có ai nhìn tôi cả, và bất thành linh tôi lấy hết sức bình sinh nhổ nước bọt bắn mạnh lên cao theo đường vòng cung. Nước bọt của tôi rơi bộp xuống đầu hói ông già.

Ông già sững sốt, quay mặt về phía tôi, còn tôi lấy khăn mùi soa lau trán mình, nhìn lên cao, miệng nói:

- Cháu vừa nhìn thấy hấn đó. Thằng nhóc trên tầng hai. Nó nhổ cả vào đầu bác nữa phải không?

Ông già nhìn lên cao, lù ra mép hề.

- Mày là đồ mất dạy! - ông già quát. - Lát nữa tao sẽ dẫn cảnh sát đến. Đồ khốn kiếp!

Phía bên kia đường Ewa cười ngặt nghẽo, tôi còn phải lấy cho được bó hoa và hôn vào tay ông già nữa. Tôi tiến sát ông già, dùng khăn mùi soa lau mép áo vết của ông ta.

- Ô, chỗ này cũng có nước bọt bác này, - tôi nói giọng dịu dàng.

- Cảm ơn, - ông già nói, miệng cười toe toét. Ông này rất dễ thương, có lẽ không phải giám đốc. Tôi nhìn vào bó hoa của ông lão.

Tôi đặt tay lên tim.

- Lạy Chúa tôi, bác có bó hoa đẹp quá! - tôi nói với vẻ ngạc nhiên. Ông già nhìn vào ba bông cẩm chướng cùng với cành sim héo của mình, được bó chặt bằng băng giấy.

- Cháu bảo hoa đẹp hả? - ông già hỏi với vẻ nghi ngờ.

- Cực đẹp. Và gói cũng cực đẹp nốt.

Ông già ngắm bó hoa chăm chú hơn:

- Bác cũng chẳng biết nữa.

- Đẹp tuyệt trần! Cháu rất thích được một bó hoa như vậy. Cháu có thể đổi cả mạng sống để lấy bó hoa...

Nhưng ông lão không hề có ý định trao bó hoa cho tôi. Thế mới oái oăm! Tôi đã lấy khăn mùi soa của tôi lau vết nước bọt cho lão, thế mà ông ta chẳng làm gì cho tôi cả. Tôi thở dài thất vọng.

- Cháu buồn cái gì vậy? - ông già hỏi.

- Vì cháu mà có bó hoa tuyệt đẹp này thì cháu sẽ mang vào bệnh viện tặng chị cháu, - tôi nói giọng đau khổ, ráng huy động cho được vài giọt nước mắt. - Chị cháu bị bỏng toàn thân, chẳng biết có qua khỏi.

Tôi áp khăn mùi soa vào mắt.

- Tại sao chị cháu lại bị bỏng?

- Dạ chị cháu bị bỏng nước sôi bác ạ, - tôi nói. - Chị cháu còn bị bỏng do cả ga nữa.

- Tôi có một người quen cũng mới bị bỏng, bỏng trong xe ô tô. Cháy xăng, nhờ có phép màu ông ta mới thoát chết đó. Bây giờ phải thận trọng từng bước một cháu ạ. Chúng mà không nhổ vào người cháu, thì chúng sẽ đốt cháu. Chúng mà không đốt thì chúng ăn cắp.

- Bác ơi, - tôi nói ra chiều lạy lục, - bác cho cháu bó hoa này đi. Cháu sẽ mang vào bệnh viện cho chị Kasia tội nghiệp của cháu. Thôi thì chị hãy thưởng thức chút hương hoa trước khi chị nhắm mắt xuôi tay.

- Tại sao lại phải là hoa của tôi? - ông già ngạc nhiên.

- Vì hoa của bác quá đẹp, thưa bác.

- Trong quầy hoa tôi thấy có hoa còn đẹp hơn cơ. Cháu đi vào đó mà mua. Tôi sẽ nói cho cháu ở chỗ nào.

- Nhưng mà cháu không có tiền.

- Thôi được, tôi đưa cho cháu một trăm zloty, - ông già nói, giọng miễn cưỡng, thò tay vào ví tiền.

- Cháu không thích tiền, cháu thích bó hoa này cơ! Thích chính bó hoa này! Có ai đó đang nói vào tai cháu, mách rằng, chị Kasia mà được nhận bó hoa này thì chị sẽ lành bệnh ngay. Bác ơi, bác có rủ lòng thương cô gái bị bỏng tội nghiệp không?!

- Cô để cho tôi yên. Tôi đang đợi một bà đến đây để cầu hôn. Bà ấy có thể treo cổ tôi lên nếu cầu hôn mà không có hoa! Nếu muốn, tôi đưa cho cô hai trăm luôn.

- Cháu van bác, bác cho cháu bó hoa này đi!

- Tôi cho cô ba trăm zloty, rồi biến ngay.

- Bác ơi... cháu sẽ ban phước lành cho bác đến hết đời. Cháu phải có bó hoa này.

- Thôi, bây giờ ta làm cách khác vậy, - ông già đề nghị, - Tôi sẽ đưa tiền cho cô, cô chạy vào quầy bán hoa, mua bó hoa khác đem ra đây, lúc đó cô sẽ được nhận bó hoa này.

- Không, không được đâu ạ, - tôi rên rỉ, - cháu phải có bó hoa này ngay lập tức...!

Ông già bước đi mấy bước. Tôi bám theo. Tôi sắp giật bó hoa từ tay ông già, nhưng thoát tiên tôi phải hôn vào tay ông ta cái đã.

- Bác mà không đưa ngay cho cháu bó hoa này, thì cháu sẽ đợi vợ chưa cưới của bác đến và cháu sẽ nói với bà ta, là bác đã làm cháu có em bé.

Ông già mặt đỏ như gấc.

- Đồ súc sinh, mày cút ngay lập tức, vì tao không biết tao sẽ phải làm gì!

- Cháu sẽ nói với bà ấy là cháu có bầu với bác!

Tôi nói oang oang như vậy. Một người đàn ông đứng nhìn chúng tôi, mấy người đàn bà vừa bước ra khỏi cửa hàng nhìn chúng tôi. Ông béo cười ái ngại.

- Bây giờ thì tôi tin cô.

- Rồi bác khắc tin ngay thôi mà, - tôi nói tỉnh bơ. Ông béo đưa bó hoa cho tôi, miệng nói:

- Cô cầm lấy và cút đi ngay!

Tôi cầm lấy bó hoa.

- Yêu cầu lịch sự hơn, - tôi nói. Bất thành linh tôi chộp lấy tay ông già và hôn vào đó. Ông già giằng tay tôi ra, hoảng sợ nhìn tôi. Tôi cúi chào lịch sự.

- Cháu xin đa tạ.

Tay cầm bó hoa, tôi đi sang đường. Tôi bước lại chỗ Ewa, trao cho cô bạn bó hoa.

- Tặng cậu đó, cô bạn vàng của tôi.

- Ôi, hoa đẹp quá! - Ewa thích thú. Tôi quan sát ông béo. Ông già đang nhìn, ông ta đã nhìn thấy tất cả.

Tôi cầm tay Ewa và chúng tôi cất bước. Hai đứa cúi chào lão béo sau góc phố, còn lão béo lấy lại bó hoa của mình từ tay Ewa. Hai đứa chúng tôi cười.

- Cậu đã thay đổi trình tự, - Ewa nói, - thế nhưng làm như thế hóa ra còn hay hơn. Hay hết sảy. Cậu nhổ vào đầu hói một người, người này lại tặng hoa cho cậu vì cậu đã làm như vậy. Với đàn ông là phải xử trí như vậy. Tớ những tưởng rằng cậu nhát gan. Cậu là một cô gái tuyệt cú mèo.

- Ngay bây giờ cậu sẽ được thấy, tớ tuyệt cú mèo như thế nào, - tôi nói. - Bây giờ đến lượt tớ ra lệnh.

- Không, hôm nay như thế là đủ rồi, - Ewa nói.

- Cậu không được có ý kiến gì nữa cả, - tôi nói, kéo Ewa đi theo tôi. Tôi quan sát chung quanh, suy nghĩ, nên ra lệnh gì cho cô bạn đây. Ewa cự tuyệt.

- Tớ không thích nữa rồi!

Phải ra một mệnh lệnh gì đó cho cô bạn phải nhớ đời, giống như tôi nhớ đời cái lão ngốc hói đầu cầm hoa...

Tôi mà ra lệnh cho Ewa đá vào người nào đó thì chuyện gì sẽ xảy ra với cô bạn nào.

Tôi mà ra lệnh cho Ewa phải ăn cắp một cái gì đó thì chuyện gì sẽ xảy ra với cô bạn nào.

Ta biết rồi, cô búp bê bé nhỏ ơi, ta biết ta phải làm gì với mi rồi.

Tôi kéo cô bạn đến trước cổng một ngôi nhà thấp. Chúng tôi đi vào cái sân nhỏ, bẩn thỉu. Đối với mưu kế của tôi, chỗ này còn hay hơn tôi đã nghĩ. Tất cả các thùng đựng rác đều đã đầy tràn, rác vương vãi khắp nơi. Hôi thối kinh khủng, những chú ruồi to bự bay vù vù.

Tôi đẩy Ewa vào chỗ mấy thùng rác.

- Chỗ này, - tôi nói.

Ewa nhìn, hoảng sợ.

- Cái gì chỗ này?

- Cậu sẽ phải quỳ ở đây trọn nửa giờ đồng hồ.

- Tớ xin cậu, cậu đừng ra lệnh cho tớ làm như vậy!

- Cậu sẽ phải quỳ, hai tay giơ lên trời, - tôi nói chậm rãi, để gây hoảng sợ và tỏm lợm cho cô bạn. - Cầm cậu ngồi lên hai gót chân và không được thả tay xuống dù chỉ một giây. Suốt nửa giờ đồng hồ cậu không được nhúc nhích, để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

- Marysia ơi, tớ van cậu, - Ewa van lạy tôi, - đừng bắt tớ làm như vậy. Cậu muốn gì tớ cũng cho. Tớ cho cậu mười đô la. Cậu đi mà mua thứ gì đó trong cửa hàng đồ ngoại. Tớ van cậu, cậu rút lệnh đi, cậu đừng nói “mệnh lệnh”!

- Không được đâu, - tôi nói, mỉm cười. - Tớ cũng đã xin cậu rồi đấy thôi.

Ewa ôm lấy tôi.

- Thôi được... Hôm nay không, ngày mai tớ sẽ làm. Bây giờ tớ không có thời gian, tớ phải chuẩn. Tớ có hẹn...

- Không được, - tôi nói, - cậu quỳ xuống đi! Đây là mệnh lệnh!

Tôi chỉ chỗ có nhiều rác bẩn nhất. Ewa nhăn mặt, rên lên vì tỏm lợm, nhưng cô bạn vẫn quỳ. Tôi lôi hai tay cô bạn, bắt phải giơ lên trời.

- Đừng quá cao như vậy, - Ewa xin tôi.

- Phải cao như thế mới được, - tôi nói. Tôi lùi một bước lại đằng sau.

- Cho tớ xem đồng hồ, - Ewa đề nghị. Tôi cho cô bạn xem đồng hồ.

- Bây giờ là bốn giờ ba mươi lăm, - tôi nói. - Cậu phải quỳ đến năm giờ năm phút.

- Tớ không ngờ cậu lại kinh tỏm đến như vậy, - Ewa nói, quỳ gối, hai tay giơ lên trời.

- Còn rất nhiều cái về tớ cậu chưa biết đâu, - tôi nói, thọc hai tay vào túi váy mới của tôi.

- Nặng làm tớ khó chịu, tớ quỳ về hướng khác được không?

- Quá muộn mất rồi, lệnh đã ban.

- Rồi cậu sẽ hối hận.

- Tạm thời cậu hãy nghĩ tới chuyện làm sao để cậu chịu đựng nổi.

- Cậu khỏi sợ, tớ sẽ chịu đựng được. Thay vào đó cậu sẽ không chịu đựng nổi cái tớ sẽ ra lệnh cho cậu. Rồi cậu sẽ thấy.

Ewa phát khùng. Tôi cười khinh bỉ.

- Tớ vẫn còn nửa giờ đồng hồ nữa cơ.

- Phui, chỗ này thối inh, - Ewa nói.

- Tất nhiên là hôi thối rồi. Vậy, chào, cưng ơi, tớ để cậu ở lại một mình với cái mùi để chịu này.

Tôi bịt mũi, đi về phía cuối sân. Tôi ngồi trên bờ tường. Từ đó tôi quan sát Ewa. Cô bạn vẫn

quỳ một cách thản nhiên. Năm phút trôi qua. Một lát nữa thôi cô bạn sẽ sống dở chết dở cho mà coi, tôi biết điều này. Ô, cô bạn tôi lắc đầu...

- Ruồi! - Ewa thét lên tuyệt vọng. Tôi tỉnh bơ. Đương nhiên là ruồi rồi. Tôi cố tình chọn chỗ này để cho có nhiều ruồi bay. Còn cô bạn tôi thét to: - Majka! Tớ có thể đuổi ruồi đậu trên mặt được không?

- Không được!

- Ruồi đậu vào mặt tớ đây này!

- Chịu thôi! - tôi thét. - Cậu chỉ có thể lắc đầu mà thôi!

- Cậu lại đây đi, đuổi ruồi!

- Tớ không thích lại đó.

Tôi nhìn, Ewa lắc đầu tứ phía.

- Đồ lợn! - Ewa hét. - Tớ căm thù cậu!

Tôi cười thật to, để cho Ewa nghe thấy.

Cứ để cho cô bạn la hét. Mới được có bảy phút thôi mà. Còn những hai mươi ba phút nữa cơ. Tôi ngồi trên bờ tường, lùi xa chút xíu, để cho nắng chiếu vào người tôi. Tiện thể tôi tắm nắng.

- Còn lâu nữa không?!

- Hai mươi ba phút nữa.

- Tớ đang quỳ trên cái gì ấy! Tớ đổi chỗ được không?!

- Không được! - tôi quát lại. Ewa rên rất to. Tôi nhảy xuống từ bờ tường, bước lại để chiêm ngưỡng từ quãng cách gần cảnh tượng cô bạn bị hành hạ. Tôi đứng trước mặt Ewa. Lũ ruồi đua nhau đậu vào đôi môi đầm mồ hôi và méo xệch vì đau đớn của cô bạn. Ewa lắc lư đầu. Lũ ruồi bay đi rồi đậu trở lại, cứ như là chúng đã biết còn tới gần ấy phút nữa chúng tha hồ đậu vào môi cô bạn mà không bị trừng phạt.

- Tội nghiệp, - tôi nói, - tớ thương cậu lắm đó.

- Hai đầu gối tớ đau ê ẩm rồi đây này, - Ewa phàn nàn. - Và cả xương sống nữa. Tớ không thể chịu đựng được nữa, tớ sắp ngất...

- Cậu bình tĩnh lại đi, chỉ còn có hai mươi phút nữa thôi, cậu sẽ chịu được.

- Tớ không thể chịu nổi, tớ xin cậu, cậu rút lệnh cho tớ đi.

- Không được đâu, bà chị tội nghiệp của tôi ơi, chúng mình đã thỏa thuận với nhau là không được hủy các mệnh lệnh cơ mà.

- Thế thì ít ra cậu cũng đuổi giùm tớ lũ ruồi chết tiệt. Tớ van cậu đó.

- Tớ không muốn rút hai tay ra khỏi túi đâu, - tôi nói, đứng trước mặt Ewa xem cô bạn khổ sở như thế nào.

- Có lẽ tớ phát điên lên mất thôi, - Ewa ca cẩm. Lệ trào ra trong khóe mắt cô bạn.

- Nom cậu xinh đáo để, - tôi nói.

- Dù mẹ!

- Phui, sao cậu ăn nói bẩn thỉu như vậy hả?

- Đồ lợn, đồ ngu, đồ đểu! Tớ căm thù cậu!

Chụt, chụt, tôi hôn cô bạn trong không trung. Rồi tôi nói:

- Đã lâu lắm rồi tớ không được nghe những lời khen xã giao dễ thương như vậy. Cảm ơn cậu.

- Majka yêu quý ơi, - Ewa kêu than giọng đau khổ. Cậu làm gì đó giúp tớ đi.

- Chỉ còn có mười lăm phút nữa thôi.

- Tớ không chịu nổi...

Ewa khóc nức nở. Khóc càng lúc càng to. Tôi thương bạn tôi lắm, nhưng biết làm sao, mệnh lệnh là mệnh lệnh. Tôi ngồi xổm trước mặt Ewa, nói giọng dịu dàng:

- Ewa bé nhỏ của tôi, Ewa tội nghiệp của tôi, Ewa khổn khổ của tôi.

- Rồi cậu sẽ biết tay tớ, - Ewa nói, - tớ sẽ ra lệnh cho cậu quỳ ở đây đến tận đêm khuya.

- Biết làm sao, thì tớ sẽ phải quỳ. Nhưng mà tớ không sợ đâu, vì kiểu gì thì cậu cũng không trụ nổi mười lăm phút còn lại.

- Đúng, tớ không trụ nổi đâu!

- Hay hơn cả là cậu nên đa tạ tớ đã ra lệnh cho cậu quỳ gối chỉ có ba mươi phút, - tôi nói. Ewa nhổ nước bọt vào tôi. Tôi nhảy sang bên, không trúng. Tôi gom nước bọt trong miệng. Tôi nhổ thẳng vào miệng Ewa.

- Cậu thấy chưa! Răng chọi với răng, mắt chọi với mắt, nước bọt chọi với nước bọt!

Ewa rũ đầu xuống, khóc một cách bất lực. Nước bọt của tôi chảy trên má cô bạn. Ewa run bần toàn thân, khóc thống thiết, làm tôi nát con tim. Tôi rút khăn mùi soa, lau nước mắt, nước bọt của tôi đọng trên môi cô bạn.

Ewa áp mặt vào tay tôi.

- Majka yêu quý nhất trần đời của tớ ơi, cậu làm gì đó giúp tớ đi. Nói thật là tớ không thể chịu đựng được nữa rồi.

- Tớ phải làm gì bây giờ?

- Tớ chẳng biết, chúng mình đừng chơi trò ban lệnh nữa.

- Không được đâu, - tôi nói, tay vuốt ve môi cô bạn. - Chúng mình đã thề là chơi trò này suốt đời cơ mà. Cậu không nhớ hay sao?

- Tớ có nhớ, - Ewa thều thào. - Thế nhưng ít ra cậu cũng giữ hai tay tớ một chút...

- Tớ không được làm như vậy.

- Tớ không chịu được nữa.

- Thế thì cậu đi mà vi phạm lời thề và chấm dứt tình bạn của chúng ta. Và sẽ chẳng bao giờ cậu trả thù tớ được nữa.

- Rồi cậu sẽ thấy, tớ nhất định sẽ trả thù!

- Đây biết, cưng ới, đây biết, - tôi nói và hôn vào đôi môi xinh xẻo, đầm mồ hôi của cô bạn. Một bà già từ ngoài cổng bước vào, tay xách sọt rác. Bà già đổ rác bên cạnh thùng, cách không xa chỗ chúng tôi. Bà già nhìn Ewa.

- Cô ta bị làm sao vậy hả? - bà già, lấy làm ngạc nhiên, hỏi.

- Cô ta đang sám hối, - tôi giải thích.

- Sao lại sám hối chỗ thùng rác? Đi vào nhà thờ mà sám hối có được không?

- Trong nhà thờ không thối như vậy, - tôi nói. - Và cũng không có được tới gần ấy con ruồi.

Bà già cười khúc khích:

- Một cô gái không bình thường, - bà già nói. Tay cầm sọt rỗng bà già biến mất tầm ngoài cổng. Ewa lắc lư cái đầu xua ruồi.

- Lũ ruồi sắp ăn hết thịt tớ bây giờ, - Ewa nói. - Cậu đuổi chúng đi...

Tôi cầm lên tay mảnh báo to nằm trên mặt đất, quấn quanh đầu Ewa, siết chặt ở đằng sau, và mảnh báo bám được.

- Để cho cậu biết là tớ thương động vật. Cảm ơn tớ đi nào.

- Đồ cục cút! - Ewa nói phía dưới mảnh báo.

- Ôi, ôi, thế thì tớ tháo mảnh báo ra ngay bây giờ đây, rồi tớ đi, - tôi dọa.

- Đừng, đừng! Tớ cảm ơn nhiều.

- Còn mười phút nữa, - tôi nói. Ewa run, rên nhè nhẹ. Bất thành linh tiếng nhạc inh tai nhức óc nổi lên. Tiếng nhạc bay ra từ ô cửa sổ mở toang trên tầng một. Đàn vi-ô-lông và trống. Còn ở đây, chỗ này, bên các thùng đựng rác, rác rưởi tung tóe khắp nơi, Ewa của tôi đang quỳ gối, hai tay giơ lên trời.

Tôi bỏ đi, chân bước nhẹ.

Tôi đã ra ngoài phố. Khách bộ hành qua lại. Buồn tẻ, bình thường. Không ai biết trong cái sân nhỏ kia có cô gái đang bị hành hạ. Không, tôi không bỏ chạy, mặc dầu tôi vừa định bỏ chạy. Tôi sẽ quay trở lại với Ewa, cho dù một cuộc trả thù khủng khiếp đang chờ đợi tôi. Trên đời này tôi chỉ có mỗi Ewa mà thôi. Tôi biết làm gì khi không có cô bạn nào?... Tôi quay lại chỗ sân.

Ewa run bắn toàn thân, cô bạn không biết tôi đã bỏ đi từ lâu và nhẽ ra tôi đã bỏ đi hẳn. Tiếng nhạc phát ra qua cửa sổ to đến nỗi, phải khi tôi bước lại sát người Ewa tôi mới nghe thấy tiếng rên của cô bạn. Tôi nhìn đồng hồ. Đã năm giờ hai phút. Chỉ còn ba phút nữa thôi. Tôi ấn nút điều chỉnh đồng hồ, lùi lại bốn phút.

Tôi lột mảnh báo khỏi đầu cô bạn. Toàn bộ môi Ewa đầm mồ hôi và nước mắt.

- Bao nhiêu? - Ewa hỏi không rõ ràng, tiếng nói rít qua kẽ răng.

- Còn bảy phút nữa.
- Tớ không thể... - cô bạn rên rỉ. Toàn thân run như cây sậy. Đầu lắc lư tứ phía.
- Chỉ còn chút xíu nữa thôi, ráng chịu đi cưng ơ.

Ewa khóc.

- Giúp tớ...
- Cái gì? – tôi hỏi, cảm thấy hình như lệ trào đang chảy vào mắt tôi.
- Âu yếm tớ đi, - Ewa đề nghị. Tôi bắt đầu vuốt ve mái tóc cô bạn.
- Không, không phải chỗ này... Sờ vào vú tớ. Âu yếm vú tớ đi, làm đi nào...

Tôi sờ vào hai vú cô bạn, mân mê. Vú Ewa to hơn vú tôi. Ewa nhắm mắt lại, yêu cầu: - Mạnh lên.

Tôi mân mê hai vú mạnh hơn. Hai đầu vú cứng đang nở dưới các ngón tay tôi.

- Cậu tóm lấy hai núm vú đi...

Tôi tóm lấy hai núm vú và nắn mạnh. Ewa nhũn nhặn, rên nho nhỏ.

- Có dễ chịu hơn không, - tôi hỏi.
- Có. – Ewa mỉm cười dưới làn nước mắt.

Tôi nghịch hai núm vú cô bạn. Bỗng nhiên tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong cửa sổ một bà già, chính bà già đổ rác bừa bãi. Bà già này đang nhìn chúng tôi chòng chọc. Bên trong một ô cửa sổ khác, một thằng bé, đứng sau rèm che, đang nhìn trộm chúng tôi. Tôi thả hai núm vú Ewa ra.

- Nữa đi, làm nữa đi cậu... – Ewa nói, mở hai mắt.
- Đủ rồi. Chỉ còn hai phút nữa thôi, tớ phải mừng cuộc hành hình của cậu.

Ewa mở hai mắt.

- Cậu là mục phù thủy, - Ewa nói. Tôi mỉm cười.
- Ừ...

Tôi nhìn mặt cô bạn, lại nhăn nhó vì đau. Tôi liếc nhìn đồng hồ.

- Còn một phút nữa. - Tôi đứng dậy. Bên cạnh tôi Ewa chao đảo trong đọt run cuối cùng...
- Xong rồi.

Hai tay cô bạn thả xuống, kêu bộp. Ewa ngã vật trên rác bẩn, không nhúc nhích, rên khe khẽ. Cuộc nhục hình cô bạn đã kết thúc. Sắp đến lượt tôi rồi. Tôi cúi xuống, xoắn nách Ewa.

- Cậu đừng có đụng vào người tớ... đau...

Tôi nhấc cô bạn lên.

- Tớ không thể duỗi thẳng hai chân được, - Ewa nói nhỏ lí nhí.

- Một lát là khỏi thôi mà.

Tôi dắt Ewa đi chậm rãi về phía bức tường. Cô bạn lết như người tàn tật, mỗi lần bước là một lần rên đau đớn. Tôi giúp cô bạn ngồi xuống.

- Bạn cung tội nghiệp của tôi.

- Oooo...

Tôi ngồi xổm, hôn hai cái đầu gối khổ sở của cô bạn. Một bên đầu gối quần tất bị thủng.

- Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu vụ này, - Ewa nói.

- Tùy cậu. Nhưng tớ đang để cặp xách ở nhà cậu. Tớ phải đi lấy cặp.

Ewa chìa tay giật tóc tôi.

- Viện lý do mà làm gì nào? Mệnh lệnh là mệnh lệnh. Thứ nhất, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu cái vụ chơi xỏ này. Thứ hai, tớ tôn sùng cậu đó, con điên ạ.

Ewa đuổi thẳng chân. Phát hiện thấy lỗ thủng.

- Người Hà Lan, - Ewa nói với vẻ xót xa. - Ba đô la đi đòi nhà ma.

- Thế tại sao cậu không nói cho tớ biết nó đắt như vậy hả? Để lót các tông vào đầu gối cậu.

- Cậu yên tâm đi. Đối với cậu, mệnh lệnh của tớ sẽ đắt gấp trăm lần.

- Đây chẳng có thứ gì đắt đến như vậy cả đâu. Tất quần của tớ giá chỉ có ba trăm năm mươi zloty thôi. Có lẽ bộ váy cậu cho tớ thì đắt đến như vậy. Nếu thích thì cậu đi mà cắt nát chiếc váy này ra.

- Tớ cần gì váy của cậu nào? Cậu sẽ nhanh chóng được thấy, cậu sẽ phải trả giá cuộc nhục hình của tớ như thế nào. Chỉ nhờ có ý nghĩ về một cuộc trả thù ngọt ngào mà tớ đã chịu đựng được đến phút chót.

Lúc này tiếng nhạc âm vang thoát ra từ cửa sổ nhỏ dần, đó là tiếng đàn dương cầm. Giọng nói từ radio nổi lên: "Quý vị vừa nghe chương trình hòa nhạc của Antoni Dworzak!"

Ewa cười.

- Tớ sẽ nhớ Dworzak suốt đời.

- Tớ cũng vậy.

- Cậu? - Ewa lấy làm ngạc nhiên. - Cậu đâu phải là người đã quỳ trên đồng rác thải lúc nghệ sĩ này trình tấu...

- Nhưng rốt cuộc tớ đã nhận ra, tớ là người như thế nào, - tôi nói và tôi cảm nhận đôi môi tôi có phần tê tái.

- Cậu là đồ quái thai.

- Ừ hử.

- Rồi có ngày cậu sẽ giết tớ.

- Ừ hử.

Ewa nhảy xuống khỏi bờ tường. Cô bạn cởi giày, vội vàng cởi tất quần, cuộn tròn rồi vứt đi. Ewa nhìn tôi.

- Thế nào, - cô bạn tôi nói, - cậu có muốn quỳ trên rác thải đến tận đêm khuya hay không nào?

Người tôi nóng bừng rồi buốt lạnh ngay lập tức. Nhưng tôi chẳng nói chẳng rằng. Ewa cầm tay tôi, dắt vào chỗ mấy thùng rác. Chỉ ngón tay vào đúng chỗ mà cô bạn đã quỳ.

Tôi quỳ, hai tay giơ lên trời.

- Sao thấp thế hả? Cao lên!

Tôi giơ tay cao hơn.

- Còn bây giờ... nếu cậu xin tớ thật thiết tha thì có thể tớ sẽ không ra lệnh cho cậu quỳ đến tận khuya, - Ewa nói. Cậu sẽ chỉ phải quỳ một giờ đồng hồ thôi.

- Tớ xin, - tôi nói lí nhí trong họng.

- Nói hay hơn xem nào.

- Tớ tha thiết xin cậu.

- Hay hơn nữa vào.

- Ewa ơi, tớ van cậu, cậu đừng ra lệnh bắt tớ phải quỳ đến tận đêm khuya. Tớ xin cậu, tớ van cậu...

Nhìn vào đồng hồ đeo trong cánh tay đang giơ lên cao của tôi, Ewa nói:

- Thôi được. Cậu xin tớ thiết tha đến nỗi... tớ đi đến kết luận... rằng... còn có những chỗ khác sạch mùi hay hơn để thực hiện cuộc trả thù của tớ. Đứng lên đi, đồ ngốc, ta đi về nhà.

Tôi đứng phắt dậy, tôi lao vào ôm lấy cô bạn.

- Bạn dịu dàng của tớ ơi, bạn đáng yêu của tớ ơi, bạn tuyệt vời của tớ ơi!

Chúng tôi nằm trên đi văng trong phòng Ewa, xem các cuốn catalô và tạp chí mốt nước ngoài. Chúng tôi tán chuyện với nhau về váy áo và về thượng vàng hạ cám.

Tôi mở trang catalô tiếp theo... Toàn là đồng hồ đeo tay. Chiếc nào cũng chỉ cùng một giờ, mười giờ mười. Bất thành linh tôi nhìn đồng hồ của tôi.

Đồng hồ của tôi chỉ mười giờ bảy phút. Tôi thở dài.

- Sao vậy hả? - Ewa hỏi.

- Tớ phải đi về thôi.

- Tớ đã ra lệnh cho cậu đâu mà về.

- Thì ngày mai cậu ra lệnh, vì bây giờ tớ phải đi về. Nói thật đó.

- Hay là đêm nay cậu ở lại đây với tớ, - Ewa nói. - Ngày mai chủ nhật mà, chúng mình sẽ ngủ

đến tận trưa. Sau đó tớ sẽ lấy xe ô tô của Tutu và hai đứa sẽ đi chơi.

- Tớ không thể, - tôi nói, đứng dậy khỏi đi vắng.

- Tớ ra lệnh cho cậu ở lại.

- Không không không, - tôi nói nhanh. - Nếu tớ không về thì họ sẽ giết tớ.

- Ai?

- Bố và mẹ chứ còn ai. Giá cậu biết được, chuyện gì đã xảy ra hôm qua khi tớ từ nhà cậu về nhà. Bố tớ định giết chết tớ bằng dây thắt lưng, tớ đẩy bố, bố ngã, va đầu vào bếp ga. May phúc là bố đã tha cho tớ. Bây giờ thì hình phạt sẽ nặng gấp ba. Đến lúc tớ phải đi về rồi. Cậu tin tớ đi, tớ phải về thôi!

- Cậu không có đi đâu cả.

- Thứ hai gặp tớ ở trường, cậu sẽ thấy toàn thân tớ sưng vù.

- Cậu nói xạo.

- Tớ thề với cậu là tớ không xạo đâu. Bố tớ không đùa đâu.

- Chắc đó là người bị loạn thần kinh nhân cách - Ewa nói.

- Không. Bố tớ cực tốt, khi cụ không cáu gắt hoặc không quá chén.

- Nhưng với tớ thì tốt, - Ewa nói mỉa. Tôi quay lưng về phía cô bạn.

- Cậu kéo phéc-măng-tuya ra giúp tớ cái, - tôi nói.

- Để làm gì?

- Vì tớ mà mặc bộ váy áo này về nhà, mẹ tớ sẽ hỏi tớ móc đâu ra.

- Thì cậu bảo là tớ cho cậu.

- Không được, mẹ sẽ mắng tớ là đồ ăn mày. Kéo ra đi nào.

- Cậu đi mà tự kéo lấy...

- Hình như hỏng rồi, - tôi nói, tay vẫn đặt trên lưng. Tôi giằng mạnh dải khóa, không ăn thua, khóa hỏng xù mất rồi.

- Tớ xin...

- Mà đường nào thì cậu cũng không có đi đâu cả, - Ewa nói.

- Cậu thông cảm, tớ phải về thôi. Tớ đã phải khoác loác đủ thứ bà rần mẹ tớ mới thả cho tớ được ngủ đêm ở nhà Kasia đó. Còn sau vụ hôm qua thì sẽ không bao giờ mẹ tớ tin tớ nữa đâu. Mẹ tớ đứng trên ban công, nhìn thấy hai đứa chúng mình dưới nhà, cứ ngỡ cậu là thằng con trai.

- Cậu đã ngủ đêm tại nhà Kasia rồi chứ gì? - Ewa ra chiều giận tôi.

- Vì cậu ấy ốm, còn mẹ cậu ấy phải trực cấp cứu.

- Tại sao cậu biết là tớ không ốm nào? Cậu ở lại nhà Kasia thì được, còn nhà tớ thì không chứ gì? Ô, không đâu, tớ chẳng tha cho cậu vụ này đâu! Cậu phải ở lại nhà tớ đến thứ hai. Đây là mệnh lệnh. Cậu nghe thấy chưa? Mệnh lệnh.

Bất thành linh tôi thả dải khóa ra và ra ngồi vào đi vắng, vì tôi cảm thấy nghẹt thở. Tôi không thể hít thở một chút không khí nào, có cái gì đó thít chặt họng tôi. Chuyện gì xảy ra với tôi thế này? Tôi quằn quại như con giun bị giẫm đạp, hai chân hai tay tôi giấy đành đạch. Tôi bị nghẹt thở! Tôi đang hấp hối...

Có cái gì đó buông tôi ra, tôi thở được rồi. Tôi hít mạnh từng ngụm to khí trời. Ewa cúi xuống người tôi.

- Cậu bị làm sao vậy hả? – Ewa hốt hoảng hỏi.

- Ổn rồi, - tôi nói.

- Có phải cậu bị lên cơn động kinh hay không?

- Không phải. Tớ chỉ bị cái gì đó làm tắc thở. Có lẽ do hoảng sợ.

- Tớ chỉ cầu mong cậu không chết.

- Cậu đừng sợ, không chết đâu.

- Tại mệnh lệnh chẳng?

- Tớ chẳng biết. Nhưng tớ không có nhà nữa rồi. Không bao giờ họ cho tớ vào nhà nữa.

- Thế càng hay, nhà như vậy thì cậu cần mà làm gì. Cậu sẽ ở nhà tớ và không bao giờ chúng ta phải xa nhau nữa rồi. Nhà tớ ai cũng thích cậu. Cả mẹ Mimi, cả bố Tutu... còn Michal bảo rằng, cậu là con gái Đức.

Ewa nằm xuống cạnh tôi, ôm chặt lấy người tôi.

- Rồi cậu sẽ thấy, - Ewa thủ thỉ, - sẽ rất tuyệt vời khi chúng mình luôn luôn bên nhau. Sao cậu lại khóc? Đừng khóc...

- Nói chung tớ không muốn khóc, nhưng mà tớ khóc.

- Majka, cậu đừng khóc nữa, - Ewa nói. Nhưng đâu phải tôi khóc, đó là Marysia ngu ngốc bên trong người tôi khóc đấy chứ. Chắc nó khóc vì thương mẹ, thương Zenus, thương Tadziu và thương hai đứa em gái. Và thương bố, cho dù chẳng bao giờ bố có mặt ở nhà, mà nếu có mặt ở nhà thì bố chỉ ngủ.

- Tớ xin lỗi, tớ không thể nín khóc, mặc dầu tớ rất muốn nín khóc. Nhà người đừng có khóc nữa, tôi nói với Marysia. Nhà người đi đi, đi về nhà mình mà khóc, nhà người để cho ta yên, ta muốn cười đùa cùng với Ewa cưng quý của ta.

- Cậu sợ đến thế cơ à? - Ewa hỏi.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, áp mặt vào gối. Ewa đứng dậy khỏi đi vắng đoạn nói:

- Cậu khóc đi vậy. Một lát nữa tớ sẽ về, khoảng nửa giờ đồng hồ. Tớ ra phố có chút việc. Để cho cậu khỏi bỏ trốn tớ, tớ cầm tạm đôi giày của cậu.

- Cậu đi đâu vậy? - tôi hỏi. Tôi ngẩng đầu lên, nhưng không có Ewa nữa rồi, tôi chỉ còn nhìn thấy cánh cửa đang khép lại. Người chị em bằng sợi đan của tôi đi rồi, còn người thứ hai, bằng nhung, liên tục kêu be be. Làm gì ở đây?

Tôi lau nước mắt. Quyển catalô đặt trên đi văng, tất cả các cô gái xinh đẹp, ăn vận đủ sắc màu trong catalô đều mỉm cười với tôi.

Cậu lại đây với bọn mình nào, họ gọi, cậu cười lên đi nào, cậu xem đi. Hay là cậu thích chiếc váy này? Giá chỉ có 48 đô la thôi.

Còn chiếc này rẻ hơn, nhưng vẫn đẹp. Chỉ 42.

Hay là cậu thích bộ này? 66 đô la.

Hoặc bộ này giá 120.

Chiếc áo cổ tròn ánh nhũ này... đẹp không nào? Chỉ 100.

Bộ jeans hồng hồng này tớ lấy cậu 25 \$.

Chiếc váy cộc này giá 40 \$, nhưng cậu thấy đẹp không nào, diện chiếc váy này thì phải nói là hết sảy. Cậu lấy thêm chiếc áo cộc 19 \$ nữa cho đủ bộ.

Guốc cao gót 34,20 \$.

Túi xách 28 \$.

Còn túi xách này giá 31,30 \$.

Quần lót, bảy chiếc cho cả tuần, chỉ 9,50 \$.

Cậu mặc thử bộ đồ tắm này đi. Lycra trăm phần trăm!

Bộ đồ tắm hai mảnh giá 24,90 \$.

Một mảnh 22 \$.

Khỏi lăn tăn. Cậu mua tuốt tuồn tuột đi, tất cả phải là của cậu.

Tất cả là của tôi rồi. Sáng thứ hai tôi sẽ mặc chiếc váy này đi học, còn ngày mai tôi sẽ mặc chiếc váy này đi nhà thờ, còn chiếc này mặc buổi tối, nếu mát trời. Tôi sẽ mặc bộ đồ này để tắm nắng, còn bộ này mặc đi trượt băng. Còn những chiếc váy nhỏ này tôi sẽ dành cho các con gái tương lai của tôi.

Chiếc áo khoác mùa đông này dành cho con trai tương lai của tôi.

Đây là nôi niêu, bát đĩa của tôi. Đây là phòng khách của tôi, đây là những chiếc tivi của tôi. Thảm này tôi sẽ trải trong phòng ngủ, tấm thảm này tôi để làm quà tặng mẹ. Tôi sẽ dùng chiếc xe con này hôm lễ cưới. Chàng trai này sẽ là chồng tôi. Mà không, chàng này điển trai hơn. Mà thôi, anh chàng này cũng thôi, chồng gì mà mặc toàn quần lót. Ô, tôi lấy anh này. Sẽ liên tục đi bộ tắm nắng.

Tên anh ta là Majkel. Majka và Majkel.

Đây là chúng tôi đang nghỉ hè. Còn đây chúng tôi đang dự tiệc tại Đại sứ quán Ba Tư. Ô, chiếc

đồng hồ này là phần tôi. Chiếc này tôi đưa cho Majkel. Mà không, cho anh ấy chiếc này, giá 210 \$.

- Anh chìa tay ra và anh nhắm mắt lại đi nào, - tôi nói với Majkel. Anh chàng nhắm tay và chìa mắt... - Ngược lại, đồ ngu!

Tôi đeo đồng hồ cho chàng trai.

Anh ta nhìn, mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

- Hay quá, - chàng trai nói, - cảm ơn nhiều, anh yêu em!

Chàng hôn tôi bên cạnh bộ ghế sa-lông kê ngoài vườn và chiếc bàn kéo. Tổng cộng tất cả chỉ 400 \$. Cộng với chiếc ô, giá 30 \$.

- Chúng ta có thể ngồi, việc gì phải đứng? - Chúng tôi ngồi xuống. Tôi nói tiếng Anh thạo lắm, Majkel hiểu hết tất cả những gì tôi nói.

- Thế các con đâu? - tôi hỏi bất thành lời. Majkel chỉ tay, cánh tay đeo chiếc đồng hồ mới óng ánh, ra phía bể bơi. Trẻ con ở đó, chúng đang ngụp lặn trong nước trong xanh.

- Mấy giờ rồi?

Majkel chỉ đồng hồ của mình cho tôi. Ô, đã mười giờ mười rồi. Nữ nhân viên hầu phòng đi qua vườn, tay nâng chiếc khay đựng đồ uống. Đặt lên bàn. Tôi liếc nhìn đồng hồ của chị này. Đồng hồ chạy tốt, cũng mười giờ mười.

Khách đã tụ họp. Tất cả đều có da rám nắng, giống hệt chúng tôi, tuy có nhẹ hơn.

- Xin chào! - họ chào và ngồi xuống. Tôi nhìn... đồng hồ trên tay họ cũng chạy chính xác, cái nào cũng chỉ mười giờ mười phút.

Chỉ có một vị khách không bước lại gần. Người này đứng dưới cây cọ, mặt tái mét, sợ hãi, mặc chiếc áo len cũ, không đeo đồng hồ. Gã đeo kính. Ôi, có lẽ đây là một người đàn ông Ba Lan.

Tôi cầm hai cốc cocktail “Mối đe dọa màu da cam” và bước lại chỗ người đàn ông này. Tôi đi, nước đá trong cốc kêu cạch cạch, guốc cao gót của tôi nện xuống nền nhà lát đá kêu cộp cộp.

Gã còn khá trẻ, nhưng hơi bị hói.

- Hau diu diu [\[3\]](#), - tôi nói. - Đù mẹ, “Hau diu diu” là cái khỉ gió gì nhỉ? - Gã khách nâng cánh tay tôi, kéo tôi vào chỗ bụi cây.

- Marysia, - gã nói nhỏ, - anh muốn cứu giúp em.

Tôi đưa cốc cocktail và chiếc đồng hồ cho gã.

- Chào người đồng hương, ở trong nước có gì mới không anh?

Gã uống một ngụm cocktail, như thể đó là rượu trắng tinh khiết, nhét chiếc đồng hồ vào túi và nói vội vàng, sốt ruột, liên tục liếc nhìn Majkel và các vị khách.

- Em trốn đi, Marysia, anh có xe đạp.

Tôi giằng ra khỏi tay gã.

- Majkel! - tôi gọi. - Giúp em với!

- Marysia ơi, em hãy kiên nhẫn, - gã đeo kính nói và lại nắm lấy tay tôi.

Tôi hô:

- Majkel! Majkel!

Gã đeo kính đi vào chỗ bụi rậm và biến mất tăm. Majkel tiến lại, hình như anh ta chẳng nhìn thấy gì. Không nhìn thấy gì có khi lại hóa hay.

- Nào cô bé, lại đằng kia ngồi đi em, - anh chàng nói và chiếc phéc-măng-tuya cười kéo ra trước mặt tôi. Tôi vội vàng tính số răng của anh ta. 128, ok., không thiếu răng nào. Chúng tôi quay lại chỗ khách, ngồi xuống ghế. Chúng tôi ăn và chúng tôi uống, chúng tôi chuyện trò về thời tiết...

Cốc cocktail đã uống cạn, khách đã ra về, ông mặt trời vàng rộm đã trốn vào phía sau những biệt thự màu trắng. Tôi đã cho lũ trẻ con đi ngủ, bây giờ tôi đi vào phòng ngủ lát gỗ cấm lai của chúng tôi. Tôi mặc chiếc áo nhũ màu hồng, 35 \$. Majkel mặc pyjama giá 30. Mấy giờ rồi? Sao?... Lại mười giờ mười ư? Tôi liếc nhìn đồng hồ của Majkel, hoàn toàn khớp, đồng hồ của anh cũng mười giờ mười.

Tôi tắt tivi. Màn hình tắt. Phía bên ngoài cửa sổ cũng tối om.

Cái gã đeo kính muốn gì ở mình nhỉ?

Cần phải đóng cẩn thận tất cả các cửa, có khi đêm khuya gã lại lén vào nhà ăn trộm. Khoan đã, ngày mai mình sẽ mua một con chó dữ, đêm mình sẽ thả nó ra vườn. Chẳng biết, một con chó như vậy giá bao nhiêu đô la nhỉ? Đầu suy nghĩ, chân tôi leo lên giường, tôi đụng vào Majkel vô cảm.

- Xin lỗi.

Cái anh Majkel này lạ thật. Xem sách ảnh màu và nhe răng cười. Hãy đi mà nhe răng cười với em đây này, đừng nhe răng cười với sách.

- Có đêm là để ngủ, chứ không phải là để đọc! – tôi nói, bực mình và tắt đèn. Tôi đuổi thẳng người khoan khoái và ngủ.

Tôi tỉnh giấc, tôi nhìn... nắng xuyên qua màn chớp lật, lọt vào phòng ngủ của chúng tôi. Majkel đang đánh răng trong nhà tắm. Mấy giờ rồi? Sao, lại mười giờ mười phút hay sao? Đúng rồi, đang sớm mai mà ỉ. Các con mặc đồ ngủ chạy tới, ôm lấy tôi, cười, nói.

Nào... chúng mình chơi với nhau, cả nhà đã ăn sáng rồi, bây giờ làm gì đây? Mấy giờ rồi? Ôi, đừng, lại mười giờ mười phút! Đồng hồ đắt như thế mà không chạy ư? Tôi gọi các con, đồng hồ của chúng cũng chỉ mười giờ mười phút. Và ở đây, đồng hồ của Majkel, mười giờ mười phút.

Đồng hồ kỳ quặc. Khi thì chạy như tên lửa, lúc thì trơ như tượng. Sao, phải đi tắm nắng thôi, nắng là cực quý, phải tắm nắng và đại loại như vậy. Việc gì chúng ta phải cuốc bộ, đi xe ô tô hay hơn. Xe chúng tôi đang chạy, xe chúng tôi đang chạy... và chúng tôi đã ra đến biển. Cả nhà đi trên bãi cát, mẫn nguyện.

Cát nhỏ vàng ươm, biển xanh màu ngọc bích, trời xanh thẳm, còn bộ đồ tắm sợi lycra hồng của tôi óng ánh, như thể chỉ vải lycra mới óng ánh như vậy. Thật tuyệt vời.

- Có lẽ mình phải xuống biển tắm một cái, - tôi nói.

- Em ơi, anh yêu em, - Majkel nói, lôi ra cuốn sách ảnh của mình.

- Vâng Majkel, vâng.

Tôi hôn Majkel và các con. Có cái gì đó lấp lánh trên đụn cát. Đó là đôi kính của gã đeo kính. Có gì đó chạm nhẹ vào bàn chân tôi. Tôi nhảy phắt lên. Một con nhện to đùng, xù lông đang chui trong cát...

- Em quay lại ngay bây giờ đây, - tôi vội vàng nói với Majkel. - Anh trông các con nhé, đừng để cho chúng nó leo lên các đụn cát. Gã mặc áo len xám mà lảng vảng ở đây thì anh báo cảnh sát đến bắt nó ngay.

- Òm!!!

Tôi lao xuống biển. Nước biển ấm áp, tôi biết bơi, tôi bơi ếch. Tôi bơi, tôi bơi, tôi bơi và tôi bơi... bơi như vậy mãi hơi bị chán. Tôi quay đầu, không thấy bãi cát, chỗ nào cũng biển. Ôi, tôi bơi ra quá xa rồi, phải quay vào thôi.

Đàng kia, trên mặt nước, có vật gì đó trắng bồng bênh. Chắc là phao tiêu, tôi sẽ nghỉ bên chiếc phao này, vì tôi mệt rồi.

Tôi bơi tới, không phải phao tiêu, đó là một xác người đáng sợ, trương phềnh, màu xám, có những chỗ màu đen. Tôi lùi mạnh về phía sau, xác chết lao theo tôi. Nó chộp lấy chân tôi, lôi xuống dưới nước, ôm và áp chặt người tôi vào nó. Ôi, không khí, tôi sắp chết ngạt đây này.

Tôi nghe thấy tiếng thì thầm giọng khàn trong tai tôi.

- Mary... Mary...

Hay đó chỉ là tiếng ồn của biển nhỉ?

Xác chết kẹp chặt lấy tôi. Đôi môi trương phình, có phần bị giập nát, trên bộ mặt khủng khiếp, đen ngòm, như quả bóng, mấp máy. Nó đang nói gì đó... Thay vì lời nói, những con cá bé tí xíu nhảy ra khỏi miệng nó. Đó không phải là cá nhỏ, đó là chữ, là những từ tròn vẹn. Nhưng không phải tiếng Ba Lan, hình như tiếng Anh. Tôi chẳng hiểu gì cả, mặc dầu tôi hiểu khi Majkel trò chuyện với tôi.

Tôi ngạt thở lắm! Ô xy!

Tôi mở to miệng, nước ập vào trong miệng, cùng với nước tất cả lũ cá con, tất cả các từ. Chúng chui vào trong phổi tôi, nước sắp xé xác tôi. Xác chết áp mạnh môi mình vào vào môi tôi. Nó nhìn xoáy thẳng vào tôi, thay vì mắt là sên và ngọc. Tôi ẩy nó ra khỏi người tôi, tôi vùng ra khỏi nó cùng tiếng thét.

Tôi đang ở đây, trên đi vãng.

Ewa đang đứng bên tôi, cau mày, chăm chú nhìn tôi.

- Cậu có ngủ không đấy? – cô bạn hỏi. Tôi thở hổn hển, tôi vẫn còn nhìn thấy cái miệng xác chết. Quan sát quanh phòng, tôi nói:

- Cặp của tớ đâu? Cho tớ bút viết! Nhanh lên!

Ewa đưa cho tôi chiếc bút bi, cuốn sổ ghi chép to, xanh. Tôi ngồi, đặt sổ lên đùi, tôi viết vội vàng để khỏi quên.

“Abandoned hope and love that turns to hate and self contempt bitterer to drink than blood pain whose unheeded and familiar speech í howling and kên shrieks day after day and Hell or the sharp fear of Hell”...

Tôi chép xong.

Ewa nhìn qua vai tôi, rồi nói với vẻ ngạc nhiên:

- Cậu biết tiếng Anh cực thạo.

- Chỉ có điều tớ không hiểu gì cả. Cậu đọc và dịch giúp tớ đi. Giúp tớ đi nào.

- Cậu viết được thì cậu phải hiểu chứ.

- Tớ chẳng hiểu gì cả, tớ nằm mơ thấy thế. Đó là những con cá bé xíu mà tớ đã nuốt vào bụng.

- Chuyện lạ đời, - Ewa cười. – Tớ không tin.

- Tớ thề đó. Cậu dịch hộ tớ đi.

Ewa cầm lấy quyển sổ, bắt đầu dịch chậm rãi:

- Hy vọng và tình yêu đã biến thành lòng căm thù...self... sự khinh bỉ chính mình còn đắng hơn máu để uống gấp nhiều lần. Sự đau đớn... cái gì đó, tôi không biết... người quen, lời nói thân tình đáng sợ... và những lời thủ thỉ thắm thía hết ngày nọ sang ngày kia. Và địa ngục hoặc nỗi sợ địa ngục ghê gớm...

Ewa nhìn tôi.

- Hell... địa ngục. Đó là lời cuối cùng. Đừng nhìn tớ như vậy.

- Cái gì? – tôi hỏi.

- Rất lạ, đến nỗi... tớ phát sợ cậu.

- Tớ cũng sợ, - tôi nói. Tôi đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Tôi ngồi xuống ghế bành. Địa ngục. Tất cả đã rõ. Mình sẽ không chạy thoát. Không ai bảo vệ mình.

Ewa bước lại chỗ tôi.

- Có đúng là cậu thấy chiêm bao hay không?

- Đúng.

- Thế thì khiếp quá... Cậu đừng làm những con mắt như vậy, tớ xin cậu.

Hell, địa ngục. Tôi đã mắc tội gì nhỉ? Và tôi nghe như có tiếng thì thầm trong tôi “chẳng tội gì cả”. A ha, thì ra mình vẫn chưa phạm tội gì cả. Như vậy là, mình sẽ phạm tội hay sao?

- Majka, - Ewa nói. Tôi nhìn cô bạn và mỉm cười. Mà không, tôi không mỉm cười, tôi chỉ mở cái miệng đang cười. Tuy nhiên, Ewa nhìn thấy nụ cười của tôi.

- Tớ có tin mới cho cậu đây, - cô bạn tôi nói. - Tớ đã đến nhà cậu. Tớ đã trò chuyện với mẹ cậu.

- Cậu đã nói chuyện với mẹ tớ?!

- Đúng. Tớ sốc phét rằng, cậu bị xuất huyết ở nhà tớ, và chúng tớ đã phải gọi bác sĩ đến cấp cứu cho cậu. Xem bệnh xong bác sĩ đã phán rằng, đó là do rối loạn thần kinh ở tuổi mới lớn. Và rằng cậu phải được nằm yên tĩnh, không được đi lại. Cho nên tớ đã bảo với mẹ cậu rằng, cậu sẽ nằm ở nhà tớ đến thứ hai.

- Thế mẹ tớ bảo gì?

- Mẹ cậu... lo lắng.

- Tội nghiệp mẹ.

- Nhưng tớ đã củng cố tinh thần cho mẹ cậu. Tớ bảo rằng, cậu đang ở Szczawno, được chăm sóc chu đáo, rằng bác sĩ khám bệnh cho cậu là người láng giềng của nhà tớ, điều đúng sự thật. Mẹ cậu đã pha trà cho tớ uống. Hai người nói chuyện với nhau phải đến hai mươi phút.

- Về cái gì?

- Về mọi cái. Cả về cậu nữa. Cậu khỏi lo đi, tớ có mẹo bầy thiên hạ, tớ mà muốn thì rồi ai cũng sẽ yêu quý tớ. Chỉ cần nói những gì người ta thích nghe là được. À, còn thế này nữa, tớ đã gặp hai cô em gái song sinh của cậu nữa đấy. Đúng lúc chúng đang tắm. Tớ đã kể cho chúng nghe một loạt chuyện tiểu lâm. Cậu biết không, cô em Zosia của cậu khá thông minh.

- Tại vì Krysia rất ít nói. Thế cậu có gặp Tadziu và bố tớ không?

Ewa lắc đầu.

- Tớ đã không có được cái hân hạnh đó.

- Tại vì chắc chắn là bố đang ngủ, còn Tadziu đang bay nhảy ngoài sân. Nhưng cậu nói cho tớ biết đi... có thật là mẹ tớ không có suy diễn gì cả hay không?

- Cậu nghĩ tớ là ai hả? Là con ngốc hay sao? Mọi thứ tớ nuốt hết, trà tớ uống hết nhẩn. Khi hai người chia tay nhau, thậm chí mẹ cậu còn bảo rằng bà ấy rất mừng khi cậu có được một cô bạn nghiêm túc như thế này, và rằng cậu mà kết bạn với tớ thì chẳng mấy chốc cậu cũng sẽ thành một cô gái nghiêm túc.

Ewa mím môi, chấp tay như thể cầu kinh. Đứng với dáng thanh cao như vậy, Ewa nhìn trực diện vào hai mắt tôi, nói giọng bỗng nhiên khàn khàn:

- Khi nào bức mình thì tớ sẽ đi tu. Tất nhiên là dòng tu nam.

Ewa nhảy lên, hét to: - Tớ mừng hết sẩy! - rồi chạy ra máy ghi âm, lắp băng cát-sét vào, vặn núm volume cực đại. Tiếng nổ của kim loại quăng cô bạn vào ghế bành của tôi. Sóng âm thanh bao phủ hai đứa chúng tôi.

Hai tiếng sau, một buổi tối ấm áp, dịu dàng. Mười giờ mười. Tôi ngồi trên ghế đẩu, quay lưng vào gương. Tôi mặc trên người bộ váy ngắn lụa trắng, hai dây, bó sát, chấm màu booc-đô, rất đẹp. Và chiếc quần tất mỏng, trơn như kính, chân đi giày cao gót, rất dễ ngã.

Ewa ngồi dạng chân trên đùi tôi, bôi nhũ mi mắt cho tôi. Thoa son hai môi tôi, tiếp nữa thoa thêm một ít sơn bóng.

Ôi, xấu tệ.

- Cậu đừng có liếm môi, tó rút lược của cậu ra bây giờ, - Ewa nói. Cô bạn tôi đứng dậy, lùi lại đằng sau. Nhìn tôi, nhận xét. Rồi ngắt một bông hồng trắng trong chậu, đánh vào mái tóc chải phẳng về phía sau của tôi.

- Xong rồi, bây giờ cậu ra soi gương đi.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, quay mặt về phía gương.

Có một cô gái đang đứng trong gương.

Tôi đó chẳng?

Cô gái này, cô gái đẹp, nghiêm trang, đã lớn... là tôi chẳng?

Trong gương, Ewa đứng đằng sau tôi. Cũng mặc đẹp và trang điểm. Trời đất ơi, sao mà hai đứa giống nhau đến thế. Xinh gái đến thế.

- Nom cậu xinh hơn tó, - Ewa nói.

- Không, - tôi nói, - cậu xinh hơn tó thì có.

- Cậu đẹp tự nhiên hơn tó nhiều. Cậu nhìn mà xem, hai mắt cậu to tròn, rất nổi, vì tó đã làm lộ trán cậu.

Tôi nhìn trong gương.

Trán tôi... kỳ quặc, cao ời là cao. Đôi mắt lại còn kỳ quặc hơn và rất xa lạ. Tôi quay mặt về phía Ewa, tôi nhìn rất gần gương mặt xinh, tinh tế của cô bạn.

- Cậu là cô gái đẹp nhất trần gian, - tôi nói.

- Chính cậu đẹp nhất trần gian thì có, - Ewa nói. - Cậu đẹp đến nỗi tó sắp ăn thịt cậu đây này.

- Tó cũng ăn thịt cậu.

Tự khen nhau, hai đứa mỉm cười với nhau. Và những đôi mắt đẹp của chúng tôi lại nhìn vào gương.

Tôi nhìn mình, tôi nhìn, và tôi vẫn không thể nào nhận ra mình. Tôi mà gặp một cô gái như thế này ngoài phố thì chắc tôi phải hồ thẹn khi gọi cô ta. Mà đó là tôi chứ ai. Tôi hé môi, cô gái trong gương cũng hé môi, vì đó chính là tôi.

Tôi.

Tôi có thể đứng ở chỗ này và ngắm mình cho đến ngày tận thế.

Ewa hóp má và phồng môi. Tôi bắt chước cô bạn, làm y chang như vậy và tôi càng trở nên

xinh hơn, càng xa lạ hơn.

- Và sao? - Ewa hỏi. Tôi ôm cô bạn, nhưng cẩn thận, để không làm hỏng phần son.

- Tớ yêu cậu, - tôi thủ thỉ.

- Tớ yêu cậu còn hơn thế, nàng công chúa ời, - Ewa thì thầm. - Rồi cậu sẽ thấy chúng mình sẽ chinh phục cả thế giới. Nhưng cậu phải nghe lời tớ trong tất cả mọi chuyện.

- Rồi, - tôi nói nhỏ. Kẹp bông tai kim cương chọc nhẹ tai tôi.

- Các bức ảnh của hai đứa chúng mình sẽ chiếm chỗ trên những trang bìa quan trọng nhất. Mỗi năm chúng mình sẽ thu nhập nửa triệu đô la. Tớ hứa với cậu đó. Chỉ cần cậu nhớ một điều, cậu phải luôn luôn theo tớ.

- Rồi, - tôi thủ thỉ, thấy run run ở trong người. Có lẽ tôi sắp chết đi được, vì quá ư tuyệt vời và ngọt ngào.

- Chúng mình đi ra vườn trình làng đi, - Ewa nói. - Các bà các cô phải ghen như điên cho mà coi.

Tôi nắm chặt tay cô bạn.

- Không, tớ xấu hổ...

- Thôi, đừng có điệu nữa. Đi theo tớ.

Ewa kéo tôi đi theo. Tôi hơi cưỡng lại, nhưng chỉ chút xíu thôi. Chúng tôi rời phòng đi ra sân trời.

Sâu trong vườn ánh đèn điện yếu ớt. Từ đó vang vọng tiếng nhạc nhỏ nhẹ, tiếng nói, tiếng cười. Tay cầm tay, chúng tôi bước xuống các bậc thềm. Chúng tôi đi dạo trên lối đi lát gạch, dưới những lùm cây. Chân tôi mềm như thạch, tôi phải liên tục chú ý để không bị trượt guốc cao gót. Ở đằng kia, chỗ nhà hóng mát, đông người. Có lẽ phải đến mười người. Các bà, các ông tất cả đều ăn mặc lịch sự. Họ ngồi trên những chiếc ghế pho tôi nhỏ, bên chiếc bàn trắng, trò chuyện, uống gì đó và cười đùa.

Tôi và Ewa cùng bước vào quảng sáng, mọi người để ý đến chúng tôi. Bố Ewa huýt sáo miệng.

- Ô, các nàng công chúa đến thăm chúng ta, - ông nói. - Thừa các thành viên hoàng tộc.

- Chúng con là những con thiêu thân, - Ewa nói. - Chúng con đến đây để đốt cháy đôi cánh của mình trong ngọn lửa ánh mắt nhìn của hoàng tộc.

Chúng tôi đang hiện diện trong quán gió. Ewa đi chào tất cả mọi người. Cô bạn hôn các quý bà, còn các quý ông thì hôn vào tay. Mọi người cười, đùa.

- Dạ thưa, đây là Majka, - Ewa nói, chỉ tay vào tôi. - Người bạn gái tốt nhất của con.

- Xin chào, - tôi nói nhỏ lí nhí trong họng. Thiếu chút nữa thôi là người tôi run bắn. Bây giờ tất cả mọi người dồn mắt nhìn tôi.

- Chúng cháu có thể ngồi chung với các bác một lát được không ạ? - Ewa hỏi.

- Thậm chí các cháu có thể nằm với chúng tôi, - một vị đàn ông đáp lại. Tất cả cười ồ. Ewa ngồi trên chiếc ghế dài trắng gần lan can. Cô bạn chỉ tay bảo tôi ngồi bên cạnh. Tôi ngồi xuống, bắt chân chữ ngũ. Tôi giương mắt, nhưng sụp lại ngay lập tức, vì không ai nói lời nào, chỉ nhìn chúng tôi.

- Nhìn gì mà nhìn chòng chọc thế hả? - Ewa nói. - Cho mỗi đứa một ly cocktail đi nào, bọn này không say và đang xấu hổ.

- Grzesio, rót cho chúng một giọt rượu Gin vào cốc nước đá đi, - mẹ Ewa nói, nhướn cười với chúng tôi. Nom bà đẹp, trẻ, trong chiếc áo cánh trắng và chiếc váy ngắn. Khi cười thành tiếng thì giọng cười khàn khàn của bà nghe rất dễ thương.

- Các cháu xinh lắm, - một bà đeo kính nói. - Các cháu nên rủ nhau đi thi hoa hậu.

- Chúng cháu sẽ không đua tranh với nhau đâu, - Ewa trả lời. Ông Grzesio, đầu nhăn thín, nhưng mà đẹp lão, rót vào hai chiếc cốc thấp cổ một chút thứ gì đó đựng trong chiếc chai màu, và một chút gì đó nữa từ chai khác. Ông ta cho vào cốc mấy viên đá đoạn đưa cho chúng tôi. Ông ta gí mắt nhìn tôi. Tôi nói: - Cảm ơn - và tôi không biết nói gì tiếp nữa, vì tôi sụp mắt xuống. Và mặc dầu tôi rất ngượng, nhưng vẫn thấy sượng một cách lạ lùng.

Chỗ này hay.

Không lâu nữa tôi sẽ là người lớn rồi. Tôi sẽ trò chuyện về đủ loại đề tài với những người lớn khác. Giống như Ewa của tôi, chẳng hề ngượng ngùng gì cả. Cô bạn kể gì đó cho mọi người và mọi người cười. Thật là tuyệt vời khi tối ngày hè ngồi với bạn bè trong quán gió sáng ánh đèn, tán chuyện và cười đùa với nhau. Họ nói gì đó, nhưng tôi không biết họ nói gì, tôi không nghe vì tôi đang khoái chí chuyện trò với những ý nghĩ của tôi... Bây giờ Tadziu, hoặc Kazik Kaminski mà nhìn thấy tôi như thế này thì nhất định sẽ lấy làm lạ. Hoặc giá mẹ tôi mà nom thấy tôi... Thì ngay lập tức mẹ sẽ lao vào tôi, cho một cái bạt tai và lôi tôi về nhà. Mà không đâu, vào đây thì mẹ tôi sẽ thấy xấu hổ.

Ba năm nữa tôi sẽ tròn mười tám. Tôi sẽ tiếp tục hết lòng yêu thương mẹ mình, nhưng tôi sẽ không để cho mẹ can thiệp vào cuộc sống của tôi. Đá trong cốc của tôi kêu lạo xạo. Những viên đá nhỏ tan chảy từ từ. Tôi liếc nhìn sang bên cạnh, Ewa hầu như đã uống cạn cốc của mình. Tôi cũng nâng cốc lên miệng và uống một ngụm. Nó vừa hơi đắng, lại vừa hơi giòn ngọt. Có lẽ đó là rượu pha lẫn với thứ gì đó. Hôm lễ đặt tên Zenus, bố tôi say bí tỉ, bắt tôi uống một li rượu. Tôi vừa mới đặt môi vào đã phải lao đi nôn mửa ngay lập tức. Nhưng hôm nay, chẳng hiểu tại sao, tôi chẳng buồn nôn tí nào, mặc dầu tôi đã uống một ngụm to. Tôi cảm thấy nóng và dễ chịu trong bụng, trong đầu cũng vậy. Chẳng bị làm sao cả, tôi sẽ uống tiếp. Cạn một li, cạn tiếp li nữa cho chân thứ hai. Bác Marysia, vợ của bác Krzysiek luôn luôn nói như vậy, khi hai người uống rượu qua bờ rào vườn với bố tôi và bác Kaminski. Bố tôi nói: "Nào cạn li", hoặc "Nào nốc, vào cái mỏ ngốc". Bác Kaminski cất lời: "Nào, cầu cho tất cả chúng ta", bác Krzysiek đế tiếp: "khỏi quay lại cái thời đã xa". Sau đó tất cả hội đồng ca: "Chúng mình uống ngụm một, chúng mình uống ngụm hai, từ chiếc cốc nhỏ tai...". Sau cùng họ hát những bài về nông dân nghèo.

Ở đây, tại quán gió của nhà hai bác Bogdaj người ta cũng uống rượu, nhưng theo cách khác. Mỗi người có cốc rượu của mình, và uống khi mình muốn. Và không có hò hét gì cả, chỉ trò chuyện với nhau một cách văn hóa.

Bất thành hình, Ewa nắm lấy vai tôi.

- Tớ đúng là đồ ngu, - Ewa nói. - Grzesio có thể dịch chính xác tất cả cho chúng ta.

- Các cháu định dịch cái gì nào? - Bác Grzesio hỏi.

- Chúng cháu có một bản tiếng Anh rất lạ, bản tiếng Anh Majka nằm mơ thấy. Cháu đi lấy ngay bây giờ đây.

Ewa đứng dậy.

- Không, không, - tôi nói. - Tớ sẽ đi lấy!

- Thế thì cậu chạy đi.

Tôi bước ra khỏi quán gió. Tôi chìm vào bóng tối của khu vườn. Tôi biết làm gì khi ở lại đó một mình, không có Ewa. Biết đâu sẽ có người hỏi gì đó và tôi không biết trả lời như thế nào. Cũng may là tôi đã kịp giữ bạn ở lại. Trời đất ơi, tôi cầm cốc rượu theo, trong cốc vẫn còn... Tôi dừng lại trên lối mòn và chụt... tôi uống cạn cốc rượu. Hoàn toàn không tồi. Tôi để cốc chỗ này. Khi quay trở ra tôi sẽ lấy mang đi. Tôi muốn ngủ. Rốt cuộc, rồi tôi cũng phải học đi guốc cao gót. Ewa cũng đi đôi guốc cao gót giống hệt của tôi, thế mà cô bạn đi thoăn thoắt, như thể đi chân trần... Thay vì rẽ sang trái, nơi có sân trời và phòng Ewa... tôi rẽ sang phải. Tôi đi vòng quanh nhà theo lối đi lát đá, tôi tập đi bộ chút xíu.

Tôi đi và tôi nện guốc... cộp, cộp, cộp, cộp. Phải bước từng bước ngắn, không khác được. Và sẽ dễ đi hơn rất nhiều khi ngoáy mũi. Đúng rồi, Ewa vẫn ngoáy mũi như vậy đấy. Có lẽ vì thế mà tất cả các cô người mẫu trên tivi khi đi đều ngoáy mũi. Tôi vẫn nghĩ, họ đi theo kiểu dờ dờ, nhưng thực ra họ phải đi như vậy để khỏi bị ngã.

Cộp, cộp, cộp, tôi biết đi rồi.

- Chào Majka!

Tôi nhìn, đằng sau bức tường rào trắng có người đang đứng, hình như một anh bộ đội. Tôi bước lại.

- Ô, Kazik, chào cậu. Cậu làm gì ở đây vậy hả?

- Tớ đang nghỉ phép. Còn cậu, có gì mới không hả?

- Ô, cậu biết không, tớ vừa từ Luân Đôn về. Ngày mai tớ lại bay đi Nữ Ước, tớ có cuộc trình diễn một thời trang ở bên ấy.

- Nom cậu xinh lắm. Cậu đi với tớ một chút được không? Tớ sắp hết phép rồi...

- Ôi, cậu thông cảm, khách đang đợi tớ. Chúc ngủ ngon.

Cộp, cộp, cộp, cộp. Tôi bước đi. Tôi đi đến gần cổng... Ôi, ai đang đứng bên ngoài song sắt ấy nhỉ? Ôi, đó là mẹ và Tadziu chứ còn ai, hai chiếc áo lông cừu trong bóng tối.

- Trời đất ơi, mẹ ơi, may quá, con được gặp mẹ. Nhẽ ra con đã phải gửi đường bưu điện... Mẹ ơi, đây là tờ séc một trăm ngàn đô la. Giáo sư ở thành Viên đang đợi rồi mẹ ạ. Ông ấy bảo hai tuần và Zenus sẽ nhìn thấy được. Hai mươi ngàn để mỗ mắt cho Zenus, một khoản ngàn ấy để

chữa bệnh tim và sung tĩnh mạch cho mẹ. Chỗ còn lại cả nhà đem mà mua một ngôi nhà có vườn ở làng quê. Nếu vẫn còn lại một ít tiền thì cả nhà để dành mà tiêu vật. Và mẹ hãy đi mà nói với bố là bố đừng có uống rượu vodka nữa, đừng có uống cái của nợ đó nữa, đi mà uống rượu Gin. Còn em, Tadziu, chị cho em một trăm đô la đi ăn kem. Nhưng em phải nhớ, chia cho hai đứa em gái nữa đấy nhé. Thôi, chào cả nhà nhé. Con có thể chở cả nhà về bằng xe ô tô, nhưng mà công việc của con ngập đầu... Từ Bombay con sẽ gọi điện về nhà, chào.

Tôi chia tay cả nhà, tôi bơi đi trên đôi guốc cao gót của mình, cọc, cọc, cọc. cọc.

Cọc, cọc, cọc, theo bậc thềm tôi bước lên sân trời và vào nhà. Không còn tiếng kêu cọc cọc nữa, vì tôi bước trên thảm, đi về phía gương, nghiêng hông. Tôi mặc trên người bộ trang phục vải lụa, trơn nhẵn, lấp lánh, cực đẹp. Tôi sờ tay khắp người mình, đụng tay vào chuỗi kim cương đeo trên ngực. Tất thấy đều là tôi.

Chết cha, tôi vào nhà để lấy sổ tay cơ mà. Cuốn sổ tay đặt trên bàn, đang mở, như khi tôi đặt nó ở đấy. Tôi bước lại, cầm lấy cuốn sổ, bất thành linh những cái kim điện khâu kín đầu tôi lại.

Tờ giấy mà tôi đã ghi chép bị rút ra. Các mảnh giấy bung lên. Ở dưới chỉ còn mỗi chữ "Hell". Tôi cảm nhận có người đang nhìn mình. Bất thành linh tôi quay lại. Đằng kia, đằng sau cửa sổ... Là hình tôi trong kính cửa. Không phải, đó không phải là hình phản chiếu của tôi.

Ai đang đứng trong gương vậy nhỉ?!

Tôi muốn bỏ chạy, nhưng không thể. Chân tôi bị níu lại. Trong tai tôi oang oang mỗi lúc một to âm thanh loảng xoảng, ẩm ướt. Sương mù bốc khói, màu đỏ tím bao phủ mọi vật chung quanh. Tôi lết về phía ghế pho tôi. Đó không phải là pho tôi, đó là một cục màu hung. Tôi cuộn tròn trong nỗi sợ chết người, hai vai trần của tôi nổi da gà. Chỗ nào cũng nước đặc như súp. Tiếng sùng sục kinh tởm, bong bóng nổ, một cái gì đó từ từ nổi lên. Đôi mắt sâu hoắm, lạnh lùng, lơ đãng nhìn tôi.

Đôi mắt xích lại gần tôi. Đôi mắt nghiệt ngã, không thể tránh.

Trời tối om, tôi chẳng thấy gì cả. Một cái gì đó chạm vào tôi và quắp lại bằng những cái vòi nhòn, bằng gọng kìm khô và rắn. Nó chui vào người tôi, mạnh đến nỗi xương tôi kêu răng rắc. Nó đã vào trong người tôi rồi. Nó xếp những cuộn tròn của mình vào bụng tôi, vào tứ chi của tôi. Tôi chỉ còn là một cái vỏ bọc ngoài của một vật gì đó.

Tiếng cười, tiếng chân bước... Có người vào phòng, hai người. Một người trong họ nói gì đó, một bộ mặt to đùng xích lại gần tôi. Rồi bộ mặt lại bé xíu trở lại. Hai bộ xương mềm được bọc xác người và vải vóc nhảy múa chung quanh đầu tôi. Lời họ nói oang oang trong không trung.

Họ đã biến mất, không còn họ nữa.

Tôi đang ở trong hay ở ngoài đây...?

Những cánh tay đang dịch chuyển. Tay hấn hay tay tôi? Tay tôi chẳng?

Những ngón tay. Của tôi?

Chúng tôi vịn kính tiềm vọng. Ô, da bụng nhẵn hơn da tay. Màu trắng, vằn màu boóc-đô.

Những cái chân, nó đi bằng chân. Tất cả đều có tên, tất cả đều phục vụ cho một cái gì đó. Ghế

phô tôi để ngồi. Ô, tôi đã biết tất cả rồi.

Ma ơi, mi hãy nói cho ta biết đi, tên ta là gì và ta phục vụ cho cái gì. Và ta phục vụ cho ai?...

Ở đằng kia, đằng sau cánh cửa kính có câu trả lời. Nhà người hãy đi tới đó. Tôi đi.

Ở đó cũng có người đang đi về phía tôi. Một cô gái, có vẻ như một người quen. Chúng tôi tiến lại gần nhau. Tôi tìm quả đấm và cô gái cũng tìm quả đấm, nhưng mấy cánh cửa này không có quả đấm. Tay chúng tôi chạm kính.

- Mi tên là gì hả? – tôi hỏi.

- Majka, - nó trả lời. - Còn mi?

- Ja? Majka [\[4\]](#).

Đó là một loại rượu. Rượu Jamajka. Ôi, thế thì tên ta là như vậy. Jamajka. Hình như là một hòn đảo thì phải. Vậy thì ta là một hòn đảo và các thủy thủ uống hàng lít ta hay sao? Ta biết tất cả rồi, ma ơi, ta cảm ơn. Tôi tách khỏi kính và bỏ đi. Tôi quay mặt lại, vẫy tay chào, chia tay nó. Chẳng biết rồi chúng mình có dịp gặp lại nhau không?

Tôi bước ra ngoài sân trời.

Tôi nghe thấy có tiếng rên khe khẽ. Tôi bước lại chỗ lan can. Ewa đứng trong bóng tối dưới lùm cây, dưới trăng. Cô bạn đang hôn ông Grzesio, đang rên. Hai tay ông Grzesio đang lần theo hông Ewa bên dưới chiếc váy rách bươm.

Tôi nhìn họ, họ không nhìn thấy tôi.

Những gì họ làm hơi tởm, nhưng cũng hơi thích. Tiếng rên này nghe như thể âm nhạc. Xa xăm, xa xăm vô cùng tận. Và ngọt ngào như mật chín.

Cái đầu bạc dịch chuyển xuống dưới, ông Grzesio quỳ. Ông ta hôn dọc bụng Ewa. Cô nàng rên khe khẽ, dịu dàng. Dịu dàng đến nỗi tôi cũng muốn liếm tiếng rên của cô bạn.

Như thế là đủ rồi. Tôi hô:

- Ewa!

Họ giật mình. Ông Grzesio đứng dậy. Ewa nhìn tôi. Tôi nhìn mặt cô bạn trong bóng tối, có vẻ như mơ mơ màng màng... Bây giờ cả hai cùng cười, ông Grzesio biến mất trong bóng đêm. Ewa kéo váy lên và chạy theo các bậc thềm lên sân trời. Ngồi trên lan can, cạnh tôi. Đung đưa hai chân cô bạn tôi nói:

- Cậu biết không, thỉnh thoảng tớ làm tình với ông ta... Tớ đã mất trinh với ông ta. Ông ta dạy cho tớ rất nhiều tư thế. Ông ta già nhưng hay. Còn cậu, cậu say rượu Gin phải không?

Tôi đứng trước mặt cô bạn, rất gần. Tôi đặt hai tay lên đùi Ewa. Ewa mỉm cười với tôi.

- Majka ơi, - Ewa nói, - tớ rất mừng là cậu đang ở đây với tớ.

- Cậu đừng gọi tớ là “Majka” nữa, bây giờ tên tớ là “Jamajka”.

- Ôi, tuyệt vời. Cậu biết không, phải phát âm là “Dzamajka”? Như vậy là cậu đã say, hai mắt

cậu đã phản bội cậu.

Tôi cầm lấy tay Ewa, lùi lại phía sau. Ewa nhảy xuống khỏi lan can. Cô bạn bước theo tôi, thậm chí không nghĩ ra, cô bạn, ngôi nhà này, toàn bộ thành phố và tất cả mọi cái tồn tại là chỉ nhờ có tôi. Tôi mà không hiện diện ở nơi đây...

- Cậu đừng bóp mạnh tay tớ như vậy, - Ewa nói và ra sức vùng tay mình ra khỏi tay tôi. - Cậu thôi đi, đau! Cậu đừng có là đồ ngu, buông tay tớ ra!

Tôi buông tay trái cô bạn ra, còn tay phải tát vào mặt Ewa.

- Đồ ngu đó, - tôi nói. - Cậu muốn nữa không nào?

Ewa tức, toan chạy, nhưng làm sao chạy được, hai tay cô bạn lại bị ép chặt trong gọng kìm của tay tôi. Ewa bắt đầu khóc vì bất lực. Tôi ôm chặt cô bạn, không buông hai tay quặt ra đằng sau.

- Cậu muốn gì ở tớ hả? - cô bạn hỏi với nỗi sợ trong đầu. - Tại sao cậu lại tát tớ hả? Buông ngay tớ ra, không tớ gọi bố tớ bây giờ.

Tôi liếm nước mắt trên môi bạn. Ngon, mặn.

- Đơn giản là tớ muốn xài nước mắt của cậu.

- Buông tớ ra đi nào, - Ewa van nài, nước mắt cô bạn lại tuôn trào. Tôi mỉm cười, tôi cảm nhận trong môi cái mặn mà của biển cả. Tôi nói chậm rãi:

- Cậu mà muốn, hỡi cô bạn vàng của tớ ơi, thì tớ hóa cậu thành con cóc. Hoặc bắt cậu biến mất tã, và cậu sẽ không hiện diện ở bất cứ nơi nào nữa cả. Tớ mà thích thì cả thế giới này cũng biến luôn.

TẠI VƯƠNG QUỐC NHỮNG GIỜ ĐÃ CHẾT

Thái tử nhăn mặt.

- Bẩm mẫu hậu... một bây giờ là đội mũ lệch.

- Hôm nay sinh nhật mẫu hậu, con hãy làm cho mẫu hậu vui.

Hoàng tử thở dài, đội mũ vào chính giữa mái đầu tóc đẹp của mình. Một lát sau, ba con vẹt công chúa, các cô con gái của tôi, cũng làm hết như vậy. Tiếng ồn bay qua đại sảnh. Mũ măng của đám triều thần và cung nữ được chỉnh đốn lại, đội vào chính giữa đầu.

Lại một phái bộ mang theo lễ vật bước vào sảnh chầu. Lại một sứ giả béo tròn mở cuộn giấy cói với những lời chúc tụng. Và đúng lúc này tôi chợt nhớ cái gì đó, cái gì đó, cái gì nhỉ? Ô, tôi biết rồi. Sực nhớ. Tôi giơ tay lên.

- Im ngay đi! - tôi quát. - Yên lặng một lát, các người không được động đậy, không được chuyện trò, vì ta chợt nhớ...

Tôi gõ ngón tay vào đầu.

Sực... cái gì? Ôi, sực nhớ. Nhưng mà cái gì? Tôi đã nhớ ra một cái gì đó và ngay lập tức quên

luôn.

Sao ở đây lại yên ắng thế này, sao lại bất động thế này? Trước mặt tôi là bức tượng sứ giả tay nâng cao tờ giấy cói, miệng mở rộng với chiếc răng vàng óng ánh bên trong. Chung quanh đầy rẫy tượng các triều thần. Còn chỗ này nổi bật các bức tượng tôi đang cười, giống tôi như đúc. Phải rồi, tôi đã ra lệnh cho bày tôi không được cựa quậy, không được chuyển trò... Đúng rồi, tôi đã nhớ lại được một cái. Còn cái kia? Cái vừa xuất hiện đã biến mất tằm là cái gì?

Tôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ngoài kia, trên bầu trời đêm, pháo hoa vẽ lên nền trời vô vàn những bông hoa đẹp. Từ sáng sớm, từ đó âm vang tiếng nhạc. Chiếc vương miện thít mạnh đầu tôi đến nỗi không cho tôi nhớ lại được điều gì cả. Tôi mà rướn đầu lên thì vương miện sẽ lệch sang bên, đúng rồi, như vậy sẽ dễ chịu hơn nhiều. Bên dưới trần nhà chữ "M" to tướng, bằng vàng và chữ số "\$?" bằng kim cương. Chữ số này rất lạ, có lẽ đó không phải là chữ số chẳng? Kim cương óng ánh đến nỗi tôi phải nháy mắt, để đọc được chữ số này. Bây giờ mới nhìn thấy rõ, đó là số "50".

Phải rồi, đó là sinh nhật lần thứ năm mươi của tôi.

Từ phía sau cửa sổ vang vọng bài đồng ca giọng kim của những viên quan béo ịch. - Chúc nữ hoàng anh minh trường thọ, oooo, chúc chúng ta trường thọ!!!

... Sao lại có chuyện, rốt cuộc tôi đã có lỗi... Tôi đã nuốt mất hay là sao? Tôi biết, tôi biết rồi.

- Miranda! - tôi gọi. Tôi nhìn, cô con gái nhỏ tuổi nhất chạy tới, quỳ xuống bên đầu gối tôi. Không... không phải, không phải nó. Tôi biết, đó là Marika, đúng rồi, Marika.

- Marika!

Cô con gái giữa, cạnh cô con gái út, đã cúi xuống đầu gối tôi. Không, không, không, không, cũng không phải nó, đó là... ô đúng rồi, tôi biết rồi.

- Marcelina! - tôi gọi. Đúng rồi, đó là Marcelina. Mà không, cũng không phải là nó, đó chỉ là con gái lớn của tôi đang cúi chào lịch thiệp, còn đằng sau nó tất cả triều thần và cung nữ mặc triều phục cũng đang cúi chào.

Bất thành linh tôi búng hai ngón tay.

Ta biết rồi, ta biết rồi, hẳn có hai mắt đen như hai cục than.

- Marysia! - tôi thét lên, sung sướng. - Đó là Marysia!

Marysia, rõ ràng là Marysia. Bao nhiêu năm tôi muốn nhớ lại cái tên này, nhưng nó đội lốt những cái tên khác khi tôi muốn nhớ... nhớ lại. Marysia.

Tôi quan sát khắp sảnh châu.

- Marysia đâu? - tôi hỏi. - Tại sao ở đây ta lại không có người bạn quý hóa nhất trần đời của ta hả?

Tôi không thấy cô bạn ở chỗ nào cả... Con ranh lại trốn vào chỗ nào đó mất rồi.

- Có ai nhìn thấy Marysia không?

Các triều thần, các cung nữ lắc đầu, mắt ngược nhìn lên trần nhà, khoanh hai tay. Đó là một lũ ăn hại. Ngồi vào bàn ăn thì nhanh như cắt, nhưng hễ nữ hoàng hỏi gì đó thì im như thóc, chẳng mống nào chịu há miệng.

Ô hô, quan tể tướng, vận triều phục thêu chỉ vàng, đang chuẩn bị vái chào, chắc ông ta sắp tâu báo, đã tận mục sở thị Marysia ở đâu. Rồi, quan tể tướng vái chào, đã mở miệng...

- Tâu lệnh bà, - tể tướng cất lời trịnh trọng. - Tại cung điện của ta, ngoài các nàng công chúa mẫu tuệ hết tầm Marcelina, Marynka và Miranda, còn có sáu nàng tên là Magdalen, mười một nàng Malwin, hai nàng Mariana, bốn mươi bảy nàng Matyld, hai mươi bốn nàng Michalina, ba nàng Monika, một nàng Maura, thậm chí một nàng Modesta... Nhưng mà không có Marysia ở đây, triều thần không biết một Marysia nào cả, tâu lệnh bà.

Tể tướng tâu báo xong, vái lạy, đoạn quẩn lại choàng bào cẩn thận.

- Sao lại có chuyện, các người không biết Marysia của ta, cung nữ quý mến nhất trần đời của ta, người chị em kết nghĩa của ta, Marysia???

Ta chỉ hỏi như vậy thôi, hỏi một cách văn hoa, chẳng để làm gì cả. Nào, bây giờ có thể chuyển sang mục thứ hai của buổi lễ này, vị sứ thần tay cầm cuộn giấy chờ hiệu lệnh, để bắt đầu đọc... Nhưng mà không, tôi chưa ra hiệu lệnh cho vị sứ thần này, vì mục tổng quản cung nữ của tôi đang cựa quậy giữa đám cung nữ và triều thần, hình như muốn nói gì đó, nhưng mục ta chần chừ.

Tôi chỉ tay, cho phép mục ta nói.

Mục già này bèn chạy tới chỗ tôi với tốc độ sáu mét giờ. Tôi sẽ mua cho mục một đôi giày trượt pa tanh vào dịp sinh nhật lần thứ một trăm của mục. Rốt cuộc mục già cũng lết được đến chỗ tôi và gục mặt dưới chân tôi, bậc thêm bệ rồng giúp mục ta chút xíu.

- Muôn tâu lệnh bà, - mục già nói, thở hổn hển, - thần biết, thần nhớ, sao thần lại không nhớ Marysia được, người bạn tâm giao của lệnh bà chứ còn gì.

- Thế chuyện gì đã xảy ra với cô ta? - tôi hỏi. - Sao cô ta lại không có mặt ở đây?

- Tại vì, muôn tâu lệnh bà, tại vì là ngày sinh của lệnh bà, lần thứ mười lăm.

- Lần thứ mười lăm???

- Lần thứ mười lăm. Tâu lệnh bà, Marysia bực mình cái gì đó, nhưng bực cái gì thì thần không nhớ....

- Sao lại bực cái gì hả?! - tôi nói và ngay lập tức tôi nhớ ra tất cả, đến nỗi mặt tôi đỏ bừng, đỏ xuyên qua cả phấn trang điểm. - Đúng rồi! Nó đã ăn mất hạt nho khô cuối cùng còn lại trong cốc kem của ta, đúng lúc ta đang thổi tắt mười lăm ngọn nến trên chiếc bánh ga tô mừng sinh nhật của ta! Nhưng sau đó thì sao? Ta đã mắng nó, đúng thế, ta công nhận, nhưng sau đó Marysia biến mất tăm...

- A... vì... - mục già rên rỉ, - Lệnh bà đã ban lệnh tổng giam cô nàng xuống nhà hầm, còng hai tay cô gái lại.

- Ô, đúng rồi, tại vì, - tôi nói, đập tay vào trán. - Đúng rồi, ta đã ra lệnh, vì ta điên tiết. Giải cô

ta đến đây ngay lập tức cho ta!

Ngay lập tức hai triều thần, quan thử rượu và quan hầu tiệc chạy xuống nhà hầm. Tôi vỗ tay mừng rỡ đoạn nói thế này:

- Các người thấy đó, các cận thần cung quý của ta, đầu óc ta mới lạ làm sao. Cứ mỗi lần sinh nhật của ta, trong đầu ta lại lảng vảng cái gì đó, nhưng không bao giờ ta nghĩ ra được đó là cái gì, mãi tận bây giờ... Ôi, Marysia, đúng là một tên xỏ lá. Cốc kem của ả còn đầy nho khô, thế mà ả lại đi ăn quả nho cuối cùng còn lại trong cốc kem của ta. Ta đã phải làm gì cô ả nào? Ta đã phải trừng phạt, dọa nạt cô ta một chút, xích tay và tổng giam năm phút dưới nhà hầm, để cho cô ta phải biết nghiêm túc, phải nhớ mãi quả nho khô này... Ôi, hỡi các triều thần cung quý của ta, thậm chí các triều thần không biết, ta đã mừng như thế nào khi rốt cuộc ta nhớ ra được và lát nữa thôi ta sẽ gặp và ôm chầm lấy Marysia yêu quý nhất trần đời của ta.

Còn ở đây, bên ngoài cánh cửa sảnh ngai vàng có tiếng kêu la dữ tợn. Hai triều thần, những ông quan được lệnh chạy xuống nhà hầm, đang dẫn vào sảnh châu một mục già xấu xí, móm, bẩn thỉu, rách nát và đầu hầu như không có tóc.

Mục già xấu xí vùng vẫy, tru tréo, xích sắt kêu loảng xoảng.

Tôi nhìn, còn con trai tôi, hoàng tử, các con gái của tôi, các công chúa, và tất cả các cung nữ và triều thần đều đưa tay bịt mũi. Có gì đó thối hoặc ở đây thế này? Ôi, mùi hôi thối bốc ra từ người mục già xấu xí.

- Các người dẫn đến đây cho ta kẻ nào vậy hả? - tôi hỏi, miệng cười. - các người hãy dẫn Marysia đến đây cho ta. Các người bị nhầm rồi, chắc Marysia giam ở nhà hầm khác.

- Chỉ có mỗi mục này bị giam trong nhà hầm, - quan thử rượu tâu lệnh bà. - Ngoài mục già này, trong các nhà hầm không có kẻ nào dù là sống hay chết bị giam cầm cả.

- Nhưng mà đây không phải là Marysia, - tôi nói. Marysia có mắt đen nhánh như than và gương mặt cực xinh. Còn đây là một con cóc già, một mục già điên rồ, các người quăng hẳn trở lại hầm giam, để hẳn khỏi làm ô uế bầu không khí trong hoàng cung của ta.

Mục già xấu xí kêu la inh ỏi, giơ hai tay móng vuốt về phía tôi, hai mắt mừng mủ nhìn thẳng vào tôi. Hai triều thần lôi mục ra khỏi chính sảnh, còn tôi dùng khăn mùi soa thấm nước hoa phe phẩy trước mũi... Tiếng kêu phẫn phật vang vọng, vì tất cả mọi cung nữ, triều thần đều phe phẩy mùi soa, tạo thành một hồ lớn các mùi nước hoa.

- Nhà ngươi xem kìa, thay vì Marysia các triều thần dẫn đến đây một mục già lẩm cẩm, - tôi nói với mục tổng quản cung nữ. Mục già lắc đầu, hai mắt đưa qua đưa lại, mặt mày tái mét, có vẻ như sắp ngất xỉu.

- Nhà ngươi nhớ rõ Marysia, - tôi nói nhỏ với mục già. - Vậy hẳn có dễ thương hay không?

- Muôn tâu lệnh bà, rất dễ thương ạ, thần vẫn nhớ. Đó là một sinh linh dễ thương nhất trong hoàng cung đó ạ, tất nhiên không kể lệnh bà. Cô nàng giống hệt lệnh bà đến nỗi, có một lần lệnh bà đối y phục cho cô nàng mặc thì thậm chí trong cung điện không ai nhận ra. Lệnh bà có nhớ hay không ạ?

- Ta có nhớ? Ta không nhớ, - tôi nói. - Biết làm sao, đã có Marysia, không có Marysia. Những phút hồi tưởng đáng yêu, tuy nhiên việc quốc gia đại sự là tối thượng.

Tôi ngược mắt nhìn sứ bộ.

- Đừng ngừng đọc, - ngài sứ thần, - tôi nói dịu dàng. - Ngài hãy đọc cho nữ hoàng bản quốc nghe những lời chúc tụng của quốc vương ngoại bang.

Sứ thần cúi rạp người, gí mặt xuống sát nền nhà. Mắt nhìn vào cuộn giấy, miệng đọc oang oang như kèn đồng:

- Muôn tâu lệnh bà, nhân danh đức vua bản quốc, sứ thần tuyên bố chiến tranh!!!

Ngay lập tức vị sứ thần rút ra chiếc còi từ trong túi ngực, lấy hết sức bình sinh thổi còi. Theo tín hiệu này các chiến binh ngoại bang tấn công sảnh châu. Tiếng la, tiếng hét vang vọng khắp hoàng cung. Gươm, dao găm, kiếm sáng lóa. Tôi nhìn thấy các con gái công chúa của tôi ngã gục dưới những vũ chùy. Hoàng tử, con trai yêu quý nhất đời của tôi, sờ tay vào kiếm của mình, đã rút kiếm ra được một nửa... và vẫn đang rút tiếp, mặc dầu cái đầu quý giá nhất của nó đang lặn lông lốc trên nền sảnh, như một quả bóng, những lọn tóc tủa tốt công phu bê bết máu.

Tên sứ thần sủng lục lăm lăm trong tay tiến lại chỗ tôi.

Tôi rút ra con dao găm mỏng dính giấu trong tay áo. Dao găm lao mạnh, máu đã chảy trong mắt tên sứ thần. Tôi rút tiếp con dao găm thứ hai giấu trong cánh tay áo thứ hai và, nhân cơ hội sảnh châu náo loạn, tôi xuyên mũi dao găm, như thể chiếc cần kéo nhị đang lướt qua dây nhị, qua cái họng béo như bột chiên béo hoàng cung, của mục tổng quản cung nữ.

Nhân chứng duy nhất đã chết dưới chân tôi. Mục già bất hạnh đã qua đời vì tắt thở.

Tôi bỏ chạy qua cửa ẩn sau ngai vàng của lò sát sinh này. Theo hành lang vào chính sảnh tôi chạy lên lầu lấy viên kim cương màu nhiệm của tôi. Tôi nghe có tiếng lèng xèng ở đằng sau và tiếng nện chân. Tôi quan sát. Mục già xấu xí từ hầm giam, xích kêu loảng xoảng, đang chạy đuổi theo sau tôi.

Thật gay go! Trên lọn tóc của tôi không còn một chiếc kim tẩm thuốc độc nào cả, mấy lọ a xít uống phòng thân giấu trong thắt lưng đã hết từ lâu. Cảm thấy bị tấn công, tôi chạy lên lầu theo cầu thang xoáy tròn ốc. Mục già bắn thủ túm lấy đuôi váy tôi, váy tôi bị tuột... Tôi chạy, trần truồng như nữ thần Thổ Nhĩ Kỳ.

Tôi lao vào cổng sắt trên lầu cao.

Tại đây, trên chiếc thùng giặt to kèn, nhà chiêm tinh kì dị của tôi đang vắt nước cuốn sách to đùng, như vắt đồ giặt ướt bên trên chiếc thùng giặt to kèn. Quan chiêm tinh khóc nức nở, râu với tôi:

- Tâu lệnh bà, toàn bộ bản thảo thấm đẫm nước mắt. Thần khóc, vì muối xát vào vết thương của thần.

- Cục kim cương màu nhiệm của ta! - tôi hét. - Nhà ngươi giấu ở đâu rồi? Đưa ngay cho ta!

- Muôn tâu nữ hoàng, xin nữ hoàng hãy nhòm vào ống kính, thần đã trả lại viên kim cương cho nhà trời rồi.

Tôi lao vào kính viễn vọng. Tôi quan sát... một ngôi sao mới trên bầu trời xanh thẫm biến thành màu hồng. Bất thành linh tôi nghe thấy có tiếng cười khúc khích bên trên tai tôi. Tôi quay mặt lại. Mụ già bắn thủ đứng trước mặt tôi. Trên gương mặt hoen ố của mụ chỉ có ánh mắt là quen với tôi...

- Bẩm quý bà nhân từ nhất hạng, xin quý bà xá tội, - cái miệng cứng còng vì sợ hãi của tôi nói như gà mắc tóc. Mặt mày tái mét, người trần như nhộng, run như cây sậy, tôi lùi lại phía sau ngay trước mặt mụ già bắn thủ. Tôi chạm vào vật gì đó, đó là cái thùng giặt, tôi ngã vào thùng giặt.

- Đây là thùng nước mắt của ta, - mụ già bắn thủ hét to - mi sẽ chết chìm trong những giờ đã chết của ta!

Và mụ già bắn thủ dùng dây xích sắt quật mạnh vào đầu tôi.

Chúng tôi khóa thân, ngồi trên thành bể tắm, chúng tôi sấy tóc cho nhau bằng hai chiếc máy sấy, một màu hồng, một màu vàng.

- Tóc cậu cực dày, - tôi nói. - Sao cậu không để tóc dài?

- Tớ phải để tóc dài ấy à? - Ewa hỏi.

- Đúng.

- Không có vấn đề gì. Từ hôm nay tớ sẽ không xén bớt, dù chỉ một mi li mét.

Tôi tắt máy sấy. Tôi nhìn Ewa và mừng tượng trong đầu, diện mạo cô bạn sẽ ra sao khi để tóc dài. Ewa nhìn xuống đất, miệng nói nhỏ:

- Dzamajka...

- Cái gì?

- Tính tớ đồng đánh rất lạ kì...

- Sao?

- Cậu hôn tớ đi... vào chỗ ấy...

- Vào đâu?

- Vào bướm.

Tôi cúi xuống, hôn vào đám lông tơ mềm, quăn, phía dưới bụng cô bạn.

- Còn bây giờ đến lượt tớ hôn của cậu, - Ewa nói. Cô bạn quỳ trước mặt tôi, dang rộng hai đùi tôi ra, đoạn hôn vào chỗ ấy của tôi. Ewa ngẩng đầu và nhìn tôi. Thở dài.

- Cậu biết không, - Ewa nói, - hình như hai đứa mình là đồng tính nữ...

- “Đồng tính nữ” nghĩa là gì?

- Cậu không biết hay sao?

- Không.

- Đồng tính nữ là các cô gái yêu nhau.

- Vậy thì chúng ta là hai đồng tính nữ, vì chúng ta chả yêu nhau là gì, - tôi nói.

- Cậu bị bắn rồi, vì cậu đã hôn vào chỗ ấy của tớ.

- Cậu vớ vẫn! Không hề bắn tí nào. Tớ có thể hôn bất kỳ chỗ nào trên người cậu. Tớ có thể liếm như liếm kem cho đến khi cậu chẳng còn gì. Chỉ còn lại độc cái que.

- Ôi, cậu nói khiếp quá đi mất. Chẳng bao giờ tớ biết được, khi nào cậu biến tớ thành cái que tre...

Cô bạn tôi quỳ xuống, hai má chạm vào đùi tôi, mỉm cười dịu dàng, hai mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi rất thích ngắm lòng trắng mắt lấp lánh trên gương mặt râm nắng của cô bạn. Trên tay vịn treo chiếc thắt lưng màu trắng của bộ áo choàng tắm của Ewa. Tôi lấy chiếc thắt lưng, quấn quanh cổ cô bạn. Tôi kéo đuôi thắt lưng, thắt lưng siết mạnh cổ của Ewa. Tôi kéo mạnh hơn. Ewa há miệng, nhìn tôi, cho dù bắt đầu ngạt thở, trong mắt của cô bạn không hề có dấu hiệu của sợ hãi. Trong đôi mắt đó có gì đó khác, rất lạ.

Tôi nói lỏng dây thắt lưng chút xíu.

- Cậu làm gì tớ vậy hả?

- Tớ có thể thít cổ...

- Không.

Tôi lại kéo đuôi thắt lưng. Tôi nhìn thấy máu đang dồn về mặt Ewa, nhưng cô bạn không giằng ra, hai mắt mở to liên tục nhìn tôi. Tôi đã biết được chút xíu, có gì trong đôi mắt đó. Tôi chẳng biết, tại sao tôi biết, nhưng mà tôi biết. Tôi thả đuôi thắt lưng ra. Ewa rên khe khẽ.

- Đau không hả?

- Đau.

Ewa ôm lấy tôi. Áp má vào bụng tôi, cô bạn nói:

- Cậu đừng thắt cổ tớ, vì sau khi chết nom tớ sẽ rất xấu.

- Thì cậu sẽ rất xấu, - tôi nói, lại thít chặt cổ Ewa bằng dây thắt lưng. Cô bạn chẳng nói năng gì, chỉ càng lúc càng ôm chặt lấy tôi. Tôi buông tay ra, quấn dây thắt lưng lại. Ewa nói nhỏ:

- Tại sao cậu lại ác với tớ như vậy hả?

- Vì tớ.

- Cậu yêu tớ cơ mà.

- Tớ yêu.

- Thế thì tại sao cậu lại hành hạ tớ hả?

- Vì nó như vậy.

Tôi cầm lấy thắt lưng, quần quanh cổ Ewa. Tôi thắt nơ. Ewa nhô người lên, nhìn vào gương, xoay tròn người như múa ba lê, đoạn nói một cách duyên dáng:

- Bộ y phục dạ hội, tuy giản dị, song lại tôn thêm vẻ đẹp phụ nữ. Chúng tôi xin giới thiệu riêng cho các bà có đầu óc thực tế tuổi ngoài sáu mươi.

Tôi bèn rút dây thắt lưng của bộ áo khoác vàng treo trên cửa, quần vào bụng và cũng thắt nơ. Ngoáy mộng trần, tôi nói:

- Và đây cũng là một bộ váy vũ hội giản dị điển hình. Cực lành đối với các trinh nữ có bầu nhiều tháng!

Ewa đặt bàn tay lên bụng tôi.

- Ô, nó đang đập rồi, - Ewa nói. - Tháng thứ mấy rồi hả?

- Hay hơn cả là cậu nên hỏi, giây thứ mấy rồi, - tôi trả lời. Chúng tôi bật cười.

Cầm tay nhau, chúng tôi đi rón rén trong khu vườn tối om, mặc trên người chính những bộ trang phục giản dị song tôn vẻ đẹp đó. Đó là cô gái Ewa đã nảy ra sáng kiến này, còn cô gái Majka chẳng hề phản đối. Khu vườn càng lúc càng sáng hơn. Trong quán gió, dưới ánh sáng đèn mọi người đang đánh bài. Hai đứa chúng tôi khóa thân đứng sau bụi cây, chúng tôi quan sát họ và nói nhỏ với nhau.

- Chúng mình trình diễn một thời trang chẳng?

- Thế nhưng...

Nếu như ở đó toàn đàn ông thì tại sao không.

- Tớ sợ mình mắc cỡ vì có đàn ông.

- Tại vì chưa bao giờ cậu ngủ với người đàn ông nào cả.

- Sao tớ lại không ngủ nào? Hàng ngày tớ ngủ chung giường với đàn ông.

- Cậu xạo rồi.

- Thật đó. Với Tadziu, em ruột tớ.

- Em ruột thì không tính. Cậu nói đi, cậu có muốn không?

- Cái gì?

- Làm tình với đàn ông cậu muốn không?

- Tớ chẳng biết... có lẽ không.

- Tại sao?

- Phui, họ đá bằng cái đó...

- Đồ ngu. Chúng ta cũng đá...

- Thế cậu đã nhiều lần làm tình chưa?

- Lẽ dĩ nhiên.

- Và sao?

- Chẳng sao cả. Tuyệt vời. Cứ như thể chết đi được ấy, chỉ có điều thích hơn gấp trăm lần. Đó là thứ tuyệt vời nhất trên đời. Còn tuyệt vời hơn cả bay tàu lượn.

- Cậu đã bay chưa?

- Lẽ dĩ nhiên.

- Tớ cũng bay rồi, nhưng không có tàu lượn.

- Ê, máy bay thì ai chả bay.

- Nhưng mà không phải máy bay đâu. Tớ bay mà không cần bất cứ cái gì.

- Sao?

- Khi Kasia chơi đàn cho tớ nghe, thì tớ thường bay.

- Cậu thấy gì trong con người Kasia này hả? Đó là một con điên, một con điên.

- “Con điên” nghĩa là thế nào?

- Đó là một con ngốc, nói toàn những chuyện do mình bịa ra, đặt điều, và thêm nữa, bản thân không tin những chuyện đó.

- Bạn ấy không hề bịa chuyện đâu. Chẳng hạn, bạn ấy có bố đang ở châu Phi, chắc chắn đó là thật. Chính tớ đã nghe Kasia nói điện thoại với bố. Và tớ đã tận mắt nhìn thấy thư của bố Kasia.

- Có bố ở châu Phi thì có gì khó đâu. Bố tớ đang phải lòng một mục da đen, và rồi tớ cũng sẽ có bố ở châu Phi. Cậu hãy nói cho tớ biết... nó có cho cậu xem ảnh bố nó hay không?

- Không.

- Ông ta bị gù lưng. Ông lùn gù.

- Cậu đừng có ngốc! Thật vậy không?

- Tớ nghĩ như vậy.

- Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

- Một người đã được Kasia cho xem ảnh bố mình nói với tớ như vậy. Nhưng tớ không còn nhớ người đó là ai.

- Mà cậu biết không, có khi như thế thật đấy... Có lần Kasia nói đùa với mình rằng, cô ấy là con gái của một nàng tiên cá và con ngựa gù...

Hai chúng tôi uống hết hơn nửa chai vang Martini hồng và có lẽ tôi bị say, vì đầu tôi quay cuồng rất lạ. Đèn đã tắt, chúng tôi đang nằm trên giường. Trong bóng tối tôi nghe thấy tiếng thì thầm của Ewa đang ôm tôi.

- Cậu sẽ giết chết tớ phải không?

- Đúng, - tôi trả lời, - tớ sẽ giết.

- Vậy thì, trước khi qua đời tớ phải dạy cậu cách hôn nhau. Chìa môi cậu ra cho tớ...

Tôi tụt người xuống thấp hơn, chìa môi ra cho cô bạn. Ewa hôn tôi. Hay là không phải Ewa? Có khi đó là bóng tối dễ thương hôn tôi, tiếng nhạc xa xa bên ngoài cửa sổ, lá cây rì rầm trong vườn...

Tôi bơi bằng dải lụa qua bóng đêm.

Tất cả đều là bóng đêm và lá cây rì rầm. Đứa con gái tối tăm bé bỏng của tôi đang bú vú tôi. Tôi chạm vào bóng tối dễ thương cơ thể của bé. Nó rên khe khẽ. Tôi thích nghe tiếng rên và rung cảm của bé. Tôi chạm vào hai tay bị trói chặt đằng sau lưng bé. Ôi, đứa con tội nghiệp của tôi. Làm sao nó có thể chịu đựng suốt đêm... Tôi đã trói nó, vì nó cứ nằng nặc đòi tôi làm như vậy. Tôi không muốn, vì tôi thương nó. Lúc đó nó ra lệnh cho tôi làm như vậy và tôi buộc phải làm như vậy, vì đúng lúc đến lượt nó ra lệnh. Và mặc dầu tôi không hiểu tại sao, nhưng theo yêu cầu của nó, cho đến sáng sớm ngày mai tôi không được cởi trói cho nó...

- Khi nào cậu giết tớ đó? – Bóng đêm run rẩy thì thầm.

- Không lâu nữa, - tôi trả lời, tai nghe tiếng đập thành thịch của con tim của cô bạn.

- Tớ sẽ kể cho cậu nghe, tớ không còn là cô gái trinh nguyên như thế nào... Cậu muốn không?

- Có muốn.

- Đó là một buổi chiều muộn, cách đây chừng một năm... Tớ từ nhà Klaudia về nhà mình, đi tắt qua vườn. Bất thành linh có kẻ túm tóc tớ. Cậu biết không, hồi đó tóc tớ dài đến tận thắt lưng. Chúng có ba tên, say rượu. Tớ la hét... chúng dọa sẽ dùng dao gấp nhiều lưỡi băm nát mặt tớ. Tớ sợ vãi linh hồn. Chúng giật phăng quần lót của tớ... sau đó chúng tranh nhau, đứa nào sẽ làm trước chuyện đó với tớ. Tớ quý gối van lạy bọn chúng tha cho tớ. Chúng chỉ cười. Chúng vây quanh tớ, lôi cái ấy của chúng ra... bắt tớ phải cầm, cho vào miệng. Tớ phải liếm ba cái của nọ đó, mùi nước đái khai mù. Tớ không chịu làm... chúng túm tóc và đánh tớ. Thế là tớ khóc. Chúng giằng xé tớ, tớ phải làm như vậy lần lượt hết tên này đến tên kia... Bất thành linh một tên ấn mạnh đầu tớ vào người hắn. Tớ cảm nhận cái ấy của hắn trong họng, tớ cảm thấy ngạt thở, nhưng không thể bứt ra được. Hắn phóng ra, nóng bừng rồi hắn buông tớ ra. Tớ nôn ọe. Chúng lại xúm vào đánh tớ. Chúng ép tớ uống rượu để súc miệng. Sau đó bắt tớ nằm xuống, lần lượt hết thằng nọ đến thằng kia chọc vào, cắm sâu. Hai thằng đầu tiên chỉ vào cái là xong, nhưng khi thằng thứ ba đè lên người tớ thì mới khốn nạn, hắn làm tớ nôn ra cả mật xanh mật vàng. Hắn bảo rằng, trên khinh nhưng dưới không khinh. Hai thằng còn lại ngồi bên cạnh, uống rượu, cười hô hố, tán gẫu... còn thằng này chọc sâu, chọc sâu và chọc sâu vào tớ... Hai thằng kia đã thấy chán, chúng bỏ đi... còn thằng này không dừng. Tớ rên vì đau, tớ quặn quại bên dưới người hắn... Tớ chẳng biết lâu bao nhiêu. Một giờ, mà có khi lâu hơn. Rồi sau đó thậm chí tớ chẳng đau đớn gì nữa cả. Tớ nằm... có lẽ tớ đã thiếp ngủ. Lúc tớ tỉnh dậy, không còn thấy hắn nữa. Tớ nằm một mình, định ngồi dậy nhưng không thể. Mây mù lừng lờ bay trên đầu tớ... Sau đó tớ nhìn thấy ánh sáng... và cậu biết, chuyện gì đã xảy ra hay không?

- Chuyện gì?

- Có người bước lại chỗ tớ.

- Ai?

- Mặt trắng. Và tớ đã làm tình với mặt trắng, tớ cảm thấy tuyệt vời. Tớ thề với cậu, đó là sự thật. Cậu không tin tớ hay sao?

- Tớ tin.

- Chắc chắn cậu nghĩ, tớ là con điên...

- Tớ cũng là con điên, - tôi nói. – Hai đứa chúng mình đều là những con điên.

Sao chỗ nào cũng yên ắng thế này. Có lẽ tôi ngủ. Tôi nằm mơ... Tôi đã biết rồi. Tôi đã là một người mẫu thời trang, tôi cùng với Ewa đã trình diễn trên tivi, trong phim quảng cáo. Thế nhưng chúng tôi mặc trên người bộ y phục bẩn và rách đáng sợ. Chuyện xảy ra ở Luân Đôn...

Ôi, nóng ời là nóng. Ewa ngủ, ôm chặt lấy tôi. Người cô bạn đầm mồ hôi, tôi cũng vậy. Tôi có thể mở cửa ra sân trời, nhưng tôi không muốn làm cô bạn thức giấc.

Tôi thật là sung sướng. Rốt cuộc tôi có người gần gũi, có người cần tôi. Con người ta rất cần có người mà người đó rất cần mình. Trời đất ời, tôi biết, Ewa cần tôi là để tôi giết Ewa. Vậy sao đây, biết làm sao... tôi sẽ giết đứa con gái cưng quý nhất của mình. Rồi sau đó tôi sẽ tự giết mình và chúng tôi sẽ tay cầm tay về nơi chín suối.

Một thứ ánh sáng lạ... Đó là bộ xương tôi bên dưới cái chao bằng da, phát ra thứ ánh sáng xanh nhòe. Bộ xương của tôi là bộ khung của tàu lượn.

Bị buộc vào xúc xích, tôi run ở cuối đầu dây. Con lốc ập tới, làm đứt dây.

Gió lốc sẽ mang tôi tới đâu bây giờ?

[\[1\]](#) Tutu là tên bố Ewa, Mimi là tên mẹ Ewa – ND.

[\[2\]](#) Xin chào! Cả nhà có khỏe không...!

[\[3\]](#) Chắc cô gái muốn nói “How do you do” – tiếng Anh

[\[4\]](#) – Ja? Majka (có nghĩa là: Ta hả? Tên là Majka) - trong tiếng Ba Lan “Ja” có nghĩa là tôi hoặc ta (tự tự xưng). Ja? Majka, ghép lại thành Jamajka, Jamajka là tên một hòn đảo (Giamaica) – tác giả chơi chữ - ND.

VI

Chắc mẹ tôi sẽ ngạc nhiên khi được biết, sẽ chẳng bao giờ tôi trở thành thợ may. Tôi sẽ cùng Ewa thi vào trung học phổ thông. Tôi rất sợ thi cử, nhưng Ewa thì không đến nỗi sợ như vậy. Chúng tôi đã có tất cả các câu hỏi và đề các bài thi viết.

Chúng tôi vớ được các đề thi đó ở đâu vậy?

Đó là bí mật của Ewa.

Sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông tôi sẽ thi vào ngành triết. Tôi sẽ là giáo sư triết học, thậm chí tôi sẽ thông minh hơn cả Kasia Bogdanska. Lúc đó tôi sẽ lại nói chuyện với cô bạn về những bí ẩn của trí tuệ con người và về những chiếc xe tải kéo rơ-moóc nọ.

Đàn ông giàu có vốn rất khinh thường người thấp kém. Hẳn sẽ như vậy nếu lấy phải một cô thợ may làm vợ. Đối với những gã đàn ông này, cần phải học một ngành lạ, ngành càng lạ, càng khó hiểu càng tốt. Và trên thế giới này còn có ngành nào lạ hơn ngành triết học nào?

Tất nhiên gã đàn ông giàu có chỉ là lối thoát khi xảy ra sự cố mà thôi, gã tựa hồ một cái bệ phóng. Trước sau rồi gã cũng sẽ phải ra sống tự lập, phải tách con vịt con suốt ngày ngụp lặn dưới ao ra khỏi gia đình đàn vịt con tội nghiệp này. Tôi phải ranh ma và láu lỉnh để dối lừa bọn họ, vì tôi biết, họ sẽ làm tất cả, để không cho tôi vỗ cánh bay đi. Vì ai sẽ hầu trà họ lúc họ về già nào?

Hỡi các vị đàn ông giàu có, các vị khỏi sợ, từ nơi xa xôi em sẽ gửi cho các vị hẳn một phích trà, mà đó lại là phích bằng vàng.

Có thể đến một ngày nào đó rồi họ sẽ hiểu ra, là tôi có lý. Mặc dầu... hiểu tính mẹ, tôi nghĩ rằng, không bao giờ mẹ tha thứ cho tôi chuyện tôi không chịu noi gương mẹ, để cho đời tôi không đụng hàng với đời mẹ.

Nhưng việc bỏ gã đàn ông giàu có sau khi cưới là chuyện dễ ợt. Chỉ cần thả Ewa của tôi đến với gã và trong thời điểm thích hợp bí mật chụp một pô ảnh màu thật đẹp. Ewa đánh gục được cả vị hồng y tuổi tám mươi cơ mà, đức ông chồng tương lai đầu hói của tôi thì chả là cái đỉnh gì. Ly dị tại lỗi của ông chồng, tài sản chia đôi, và tạm biệt, hẹn không bao giờ gặp nhau. Mà có khi tôi sẽ không thích li dị...

Mẹ Ewa cũng đã đánh gục bố của cô bạn vì tiền, nhưng bây giờ họ rất yêu nhau, sống hạnh phúc với nhau. Thỉnh thoảng hai người gặp nhau trong bữa ăn, nghe họ trò chuyện với nhau, dĩ thường đến nỗi phải cười vỡ bụng. Nhưng rất tuyệt vời khi tất cả chúng tôi ngồi cùng bàn và chỉ huyên thuyên những chuyện chẳng đâu vào đâu. Lúc nào tôi cũng nghĩ là mình không biết nói chuyện với người lớn. Nhưng nó đơn giản thôi. Chính tôi cũng không biết mình lấy đâu ra những ngôn từ mà tôi đã nói ra cửa miệng. Không bao giờ tôi lại nghĩ là mình lại hóm hỉnh và thông minh đến vậy. Lắm khi tôi nói những chuyện mà tất cả mọi người chỉ biết há hốc miệng nghe rồi ôm bụng cười.

Cho nên tôi mới nghĩ bụng, bí quyết của khôi hài là không chấp bất kỳ điều gì và mọi cái đều nhìn từ xa. Năm người chúng tôi ngồi quanh bàn, còn lời nói tựa hồ những tia lửa nhỏ bay bên

trên bàn. Tôi đã không biết, trên thế gian có những gia đình sống vui và hạnh phúc. Khi tôi ở nhà Ewa, mà tôi thì hầu như liên tục có mặt ở đây, thì tôi có cảm giác như thế xưa nay tôi luôn luôn ở cùng với họ, như thể tôi đã sinh ra ở gia đình này. Còn họ coi tôi như thể tôi là đứa con gái, là chị em trong nhà.

Mimi và Tutu quả thật tuyệt vời. Lúc nào ông bà cô cũng tươi cười, lúc nào cũng cởi mở. Ewa, Michal và tôi cảm thấy như thể mình là bạn đồng trang lứa với họ. Còn chúng tôi kính trọng họ chẳng phải vì họ lớn tuổi hơn chúng tôi, và cần phải thế... mà là vì họ thông minh hơn chúng tôi và luôn luôn là những người có phần rất nhanh nhạy. Có lẽ uy tín chính là ở đó. Thật là đại phúc khi có được những bậc cha mẹ như vậy. Có thể nói với họ mọi chuyện và việc gì cũng giải quyết ổn thỏa được. Tôi chẳng hiểu tại sao Ewa lại không thích họ. Tôi không tài nào hiểu nổi.

Còn nếu nói về Michal, thì rõ ràng anh chàng yêu tôi. Tôi cũng rất thích anh chàng, thân hình thon thả, điển trai. Và có phần không được thực tế cho lắm. Ewa bảo, đó là một con người hèn yếu, không bao giờ bơi ra biển lớn được. Cho nên tôi chỉ sử dụng anh chàng để tập dượt tán tỉnh những người đàn ông mà trong tương lai sẽ rất hữu dụng cho tôi. Cứ nghĩ đến chuyện buổi đầu anh chàng nhìn tôi như nhìn một đứa bé gái thì tôi lại buồn cười. Còn anh chàng thì lúng túng. Tôi làm cho nét mặt tôi ở mức số tám, anh chàng liền tái mét toàn thân. Ewa đánh số các trạng thái nét mặt của tôi. Cô bạn tôi bảo, nét mặt số tám của tôi đánh gục bất kỳ gã đàn ông nào. Tôi cho Michal hôn tôi mỗi một lần, còn bây giờ tôi giữ khoảng cách nhất định với anh chàng, cho nên anh chàng càng ngày càng mê tôi hơn, đến nỗi tôi sợ, sau này tôi sẽ không còn đường tháo lui, nhưng mà Ewa bảo rằng, có thể đánh tháo bất kỳ mối tình nào. Tôi không muốn làm tổn thương anh chàng, tôi không muốn anh chàng buồn vì tôi, vì tôi rất quý anh ta. Tạm thời chúng tôi còn cách bờ vực một mét rưỡi nữa. Một chàng trai tội nghiệp.

Tuy nhiên, nhìn chung là vui, chẳng có gì phải phàn nàn. Chúng tôi thường chơi trò với nhau trên máy vi tính của anh chàng, tôi học được khá nhiều kế hay. Kasia cũng có máy vi tính, nhưng cô ả không thích chơi trò trên máy.

Tôi còn học lái xe máy. Không phải xe máy vi tính, mà là xe máy thật. Chiếc Yamaha của Ewa. Tất nhiên tôi không lái xe máy trên đường quốc lộ... thế nhưng, hễ đi vào rừng là ngay lập tức chúng tôi đổi chỗ cho nhau, tôi lao như điên trên đường rừng, đến nỗi Ewa phải dùng cầm chọc vào lưng tôi, để tôi đi chậm hơn, đi chậm hơn! Nhưng lúc đó tôi đi càng nhanh hơn, càng nhanh hơn.

Đúng là có phép màu thật sự thì chúng tôi mới còn sống.

Vận hết tay ga thì dễ ợt thôi mà.

Tại vì tôi nghĩ thế này. Nếu chúng tôi phải sống thì chúng tôi sẽ sống, còn nếu chúng tôi phải lao vào cây rừng thì chúng tôi ắt lao vào cây rừng. Về cơ bản Ewa tán thành quan điểm này của tôi, nhưng cô bạn tôi lại rất sợ xấu mất gương mặt đẹp. Lúc đó tôi an ủi bạn tôi rằng, về nguyên tắc kẻ ngồi sau chết ngay tại chỗ. Còn Ewa đáp lại rằng, hay hơn cả là đợi đến cuộc phẫu thuật căng da mặt thứ ba hăng liều mạng.

Phẫu thuật thẩm mỹ căng da mặt đúng là tuyệt diệu. Có thể đã ngoài năm mươi mà trông cứ như là cô gái trẻ. Như vậy là chúng tôi vẫn còn bốn mươi năm tuổi xuân. Tất nhiên với điều

kiện sẽ có tiền, nhiều tiền, và không phải là đồng zloty. Cho nên, tiếc thay, phải học tiếng Anh, vì những người đàn ông giàu có thật sự họ không nói tiếng Ba Lan, tiếng Nga cũng vậy.

Tuy nhiên, chúng tôi mà trở thành những người mẫu thời trang lòng danh, thì tất cả những con cá béo này hãy đi mà nhồi nhét cho đầy bụng những đồng bảng, những đồng đô la của mình. Chúng tôi sẽ có tiền riêng do chúng tôi tự kiếm. Lúc đó, may ra bọn họ chỉ có thể liếm chúng tôi qua kính màn hình tivi hoặc trên bìa báo mà thôi. Điều quan trọng là phải thoát ra khỏi nơi này. Và nếu tự bán mình thì phải bán thật đắt. Còn nếu sau đó mà chuồn thì phải mang theo cả bao tải tiền.

Ewa chỉ được cái nói đúng.

Nói chung tiền không phải là quan trọng nhất, nhưng với điều kiện phải có tiền. Điều kỳ diệu nhất ở đây là, bây giờ tôi biết rồi, ở tuổi mười lăm, vì nếu tôi đi đến kết luận như vậy ở tuổi ngoài bốn mươi, như nhiều người đàn bà ngu ngốc khác, thì cùng lắm tôi chỉ có thể không cần bất cứ thứ gì và ở vậy với ông chồng nghèo rớt mùng tơi và lũ con, mà đứa nào cũng đòi mặc quần jeans giá trên hai mươi đô la, trong khi tôi có năm mươi ngàn zloty [\[1\]](#) cho đến ngày mừng một và tôi phải tính toán để cả nhà không chết đói.

Cứ nhìn mẹ tôi, nhìn một trăm kí lô thịt mỡ và hoa hậu sung tĩnh mạch, thì đủ biết. Cách đây hai mươi năm còn là một cô gái xinh đẹp, mảnh mai. Chuyện gì đã xảy ra với mẹ tôi vậy? Cô gái xinh đẹp ngày xưa ấy biến đi đâu rồi?

Ô, không đâu, tôi sẽ không chạy tiếp sức trên con đường mẹ tôi chạy đâu. Không ai bắt tôi phải làm như vậy cả. Nhờ có Ewa mà tôi biết tất thấy những gì tôi biết, cho dù tôi có cảm giác, lúc nào tôi cũng biết những điều đó. Liệu có quá khó khăn để nghĩ rằng, tôi hơi bị thông minh và cộng thêm vào đó, hơi bị xinh gái? Tôi mà không nghĩ như vậy thì còn ai nghĩ hộ tôi nữa nào?

Cho dù tôi có phải bơi ếch qua mọi vùng biển và đại dương... thì nhất thiết tôi phải đến được hòn đảo nhỏ, nơi người giàu sinh sống. Và cả thông minh nữa, tất cả những người giàu đều thông minh, còn nếu có người nào đó thông minh mà nghèo thì rõ ràng người này chẳng hề thông minh.

Tôi quả là mắn phúc khi gặp được Ewa và kết thân với gia đình cô bạn, vì rốt cuộc tôi đã hiểu ra, sự thật trên thế giới này là thế nào. Những người giàu và thông minh họ nắm chặt tay nhau, giúp đỡ nhau, vì có rất ít người giàu, còn hàng tỷ kẻ nghèo ngu dốt cắn xé lẫn nhau trong khi xếp hàng và bất kỳ chỗ nào. Đã như vậy và sẽ luôn luôn như vậy trên thế giới này, và chỉ còn có thể tồi tệ hơn mà thôi, tại vì trên trái đất này càng ngày dân càng đông, và càng ngày càng có ít cái để chia cho họ. Cho nên phải vợ vét bất cứ thứ gì, vì con người ta chỉ có một cuộc đời. Có thể thêm vào đó cụm từ rất ngắn chẳng?

Ai mà biết được...

Ai mà biết được... có thể năm phút nữa, mà cũng có thể trong giây lát tôi sẽ vịn tay lái về bên trái và hôn một cây nào đó với vận tốc một trăm cây số giờ? Và ở nơi bây giờ máy xe đang nổ sẽ lặng im, chim hót líu lo và hai cô gái đẹp nằm trong vũng máu. Không còn sống và khỏe thân.

Vì chúng tôi khóa thân khi đi trong rừng, hoàn toàn khóa thân.

Hai cô gái khóa thân ngự trên chiếc xe Nhật điên khùng, màu đen, che biển đăng ký, đang phóng qua làng với tiếng máy rít như điên, trong mây bụi và khói xanh.

Thật là dị thường. Một cô gái vừa là một kẻ thực tế, đồng thời lại là một kẻ điên rồ đến như vậy. Vì Ewa là kẻ hoàn toàn điên rồ, bây giờ tôi biết... và để khỏi điên rồ đến tận cùng, thì tôi phải điên rồ hơn cô bạn tôi gấp bội.

Hay là tất cả các cô gái ở tuổi chúng tôi đều điên rồ như vậy nhỉ?

Kasia cũng đã điên rồ chứ còn gì.

Còn Magda mà không điên rồ ư? Chị chàng lén lút đến với một ông lão đã bảy mươi sáu tuổi. Đó là một lão già khả ố, tao nhã trong bộ com-lê trắng, đầu đội mũ, tay chống can. Có lần Ewa chỉ cho tôi nhìn lão già này ngoài phố thì tôi không thể tin được, Magda đi đến nhà lão, mặc bộ váy lót màu hồng và tất quần, bao cao su giắt thắt lưng và cho lão liếm...

Chuyện bắt đầu như thế này, cách đây hai năm, cô ả được giao bán hàng căn-tin trong trường, nhưng chỗ sô-cô-la mà cô ả đã ăn nhiều hơn gấp bội chỗ cô ả bán được, cho nên cô ả bị thâm hụt kinh khủng, lúc đó một cô bạn lớp trên của cô ả bí mật mách cho cô ả rằng, có một ông sẵn sàng trả hai đô la nếu cô gái nào cho ông ta liếm. Cô bạn này đã dắt cô ả đến cho lão kia. Magda rất thích lão này, và cô đã đến với lão mỗi tuần ba lần. Và trong vòng một tháng cô ả đã thặng dư khi kiểm kê cửa hàng. Sau đó lão già này bị túng thiếu, vì ông anh của lão bên Mỹ qua đời, còn bà vợ của ông anh không gửi đô la về Ba Lan cho lão nữa. Cho nên từ nửa năm nay lão không có tiền để trả cho Magda nữa, mặc dầu vậy Magda vẫn đến với lão, cho lão liếm miễn phí.

Còn Klaudia... cô ả không điên rồ hay sao?

Có thể ít hơn chút xíu, hoặc theo cách khác, nhưng mà cô ả nhiều hơn chúng tôi một tuổi cơ mà.

Còn Bogusia, người tôi không quen biết, vì đang nằm trong bệnh viện... cô ả này mới là điên rồ thứ thiệt. Đi giày trượt pa tanh lao từ dốc cao và có lẽ cô ả bị tàn phế suốt đời mất rồi. Đó là cô bạn thân nhất của Klaudia và chính cô ả đã nghĩ ra “những khoảnh khắc phiêu diêu đó, khi các cô gái có thể là mình thật sự”.

Tôi rất muốn được biết trò chơi này như thế nào. Thế là một hôm Ewa đưa tôi đến nhà Klaudia. Cô bạn có một ông tổ ngũ đại là một đại tá về hưu. Đã chín mươi tuổi, từng tham gia chiến đấu ở Tobruk và Monte Cassino. Bây giờ bị mù, suốt ngày ngồi trên ghế bành có bánh xe. Cụ rất thích có người đến phòng thăm cụ, vì lúc đó cụ sẽ hết buồn, cụ có thể kể chuyện thời chinh chiến. Bữa đó ba đưa chúng tôi vào phòng cụ, chúng tôi uống sô-cô-la, còn cụ kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện rất hay. Đến nỗi tôi thấy tiếc là không mang Tadziu đến đó, vì thằng bé rất thích nghe những câu chuyện về chiến tranh. Bất thành linh, tôi nhìn... Ewa kéo vạt áo lên và lắc lư đôi vú trần trụi của mình. Ông tổ ngũ đại kể chuyện, không nhìn thấy gì, vì cụ bị mù. Và cụ sai Klaudia vào tủ lấy gươm và huân chương của cụ. Thế là Klaudia mang gươm và huân chương ra, nhưng trên đường đi Klaudia tụt quần jeans và quần lót ra. Cô bạn bước đi, phơi đôi mông trần về phía chúng tôi. Cô bạn này để mông trần... Ewa để hở vú ra ngoài... thì

tôi phải làm gì bây giờ nhỉ? Tôi bèn cởi hết quần áo. Ông tổ ngũ đại lấy tay sờ hết tấm huân chương này đến tấm huân chương khác và giải thích, cái huân chương này cụ được tặng là do chiến công này, còn cái kia là nhờ chiến công kia, còn tôi đội lên đầu cái mũ bộ đội của cụ và tôi đeo vào hông thanh gươm của cụ. Ewa và Klaudia nhìn thấy tôi cởi truồng đội mũ và đeo gươm cười như nắc nẻ, và kiểm soát chạy ra ngoài để cười cho thoải mái. Hai cô ả lấy hết quần áo của tôi, cho nên tôi hoàn toàn khỏa thân ngồi bên cạnh cụ tổ, chỉ đội mũ lính chiến và đeo gươm bên hông, còn cụ tổ kể cho tôi nghe câu chuyện, cụ có ba người bạn thân tình nhất thì cả ba đều hy sinh trong cùng một ngày. Cụ kể, còn nước mắt trào ra bên dưới kính râm của cụ.

Bằng cách như vậy tôi đã được biết, những khoảnh khắc mà “các cô gái có thể là mình thật sự” là như thế nào. Và thấy chưa, Klaudia có phải là một cô ả điên rồ hay không nào? Dám cười chế nhạo một người già... nhất hạng đó là ông tổ ngũ đại của nhà mình?

Hoặc cô ả điên rồ, hoặc đó là một con lợn bình thường.

Thế nhưng, tôi cũng chẳng hơn gì. Tôi cũng là một con lợn, y hệt cô bạn. Cách đây không lâu tôi đã xúc phạm mẹ tôi rất nhor bẩn trước mặt người khác.

Chuyện thế này.

Julek, bạn thân của Michal đến chơi. Hồi trước hai người cùng nhau cắp sách đến trường, sau đó Julek đi theo bố mẹ sang Áo và phải bảy năm sau mới trở về thăm lại Ba Lan. Anh chàng có một chiếc xe ô tô tuyệt vời, bản thân anh ta cũng tuyệt vời. Tôi bèn đánh cuộc với Ewa, ai sẽ là người chiếm đoạt được anh chàng này trước tiên. Nhưng phải làm sao cho anh chàng yêu chết mê chết mệt mới được. Và tôi đã thắng cuộc, vì trước khi Ewa kịp mở miệng ra, tôi đã túm tay anh chàng, kéo anh chàng vào trong vườn. Như một cô gái tội cùng trơ trẽn tôi nói với anh ta rằng, ao ước lớn nhất và duy nhất của tôi là được đi xe ô tô của anh ta, mà chỉ có hai đứa đi với nhau thôi. Ngay lập tức anh chàng cảm thấy mình cực kỳ quan trọng, vì tôi phải tự mình chạy đến với anh chàng, thế là anh chàng bèn hân hạnh mời tôi lên xe đi dạo chơi một đoạn đường ngắn. Chúng tôi đi, mặc dầu Ewa và Michal rất bức với tôi. Julek một tay cầm lái, tay kia đặt lên đùi tôi và chắc chắn anh chàng đã tính, đến đoạn rảnh nào anh chàng sẽ xài tôi. Nhưng tôi không hề sợ, vì tôi thừa biết, tôi mạnh hơn tất cả đàn ông trên thế gian này, tôi chỉ cần búng tay một cái là khắc có một gã đàn ông biến mất tăm. Tôi bảo anh chàng rằng tôi thèm ăn bánh ngọt.

Chúng tôi dừng xe bên cạnh một quán cà phê gần nhất, quán này ở trong địa phận thành phố Walbrzych. Chúng tôi xuống xe, và ngay lập tức có người gọi:

- Marysia!

Tôi quan sát, hóa ra là mẹ tôi và cậu em Tadziu đang đi tới từ phía quảng trường chợ cổ. Vì đúng hôm sau ngày mừng một, mẹ tôi đi vào phố để mua cho Tadziu đôi dép. Tôi giả vờ không nghe thấy tiếng gọi, chúng tôi lùi lại, leo ngay lên xe ô tô và cao chạy xa bay. Julek nhìn nét mặt tôi, biết ngay là có chuyện gì đó không bình thường, bèn hỏi tôi, bà già vừa gọi tôi là ai vậy?

Còn tôi lúc đó miễn cưỡng trả lời:

- Đó là bà giúp việc của nhà em.

Tôi đã nói về mẹ tôi như vậy đó. Sau đó, chúng tôi đi về hướng Ksiaza và hai đứa vào rừng đi dạo. Không có xe ô tô của mình, Julek trở nên vô cùng nhát gan. Hay tại tôi mặt khó dăm dăm cho nên anh chàng mới như vậy. Tại vì đầu óc tôi đang nghĩ về mẹ tôi và rằng, tôi đã nói hỗn về mẹ tôi như vậy. Sau chót tôi sực nhớ tôi đã đánh cuộc với Ewa và đúng là, tôi đã phải vất vả biết bao nhiêu để cho anh chàng hôn tôi. Còn lúc anh chàng hôn tôi thì các ngón tay tôi lẩn vào bên trong quần jeans của anh ta, vào chỗ mà mỗi gã đàn ông cho là quan trọng nhất. Ngay lập tức anh chàng bạo gan quá chừng, tôi phải phanh anh chàng lại vì tôi và cô bạn không cuộc nhau phải làm từ A đến Z, mà chỉ làm tình. Chỉ cần một chút nói kháy, một lời nói châm chọc, một cái nhìn bực bội là anh chàng lại trở nên nhút nhát, vụng về, mất tự tin và khó bảo. Khi như vậy thì tôi lại phải nói năng nhẹ nhàng, tế nhị, như rót mật vào tai.

- Em cực thích anh, - tôi nói một cách bí hiểm, đoạn đi về phía xe ô tô. Trên đường về nhà, tôi rất vui và rất dí dỏm, cho nên trước khi chúng tôi về tới Szczawno, Julek cảm thấy anh chàng là một thằng đàn nhất hạng khi ở bên cạnh một cô gái thông minh nhất thế giới. Phải đến khi về đến trước biệt thự nhà Bogdaj tôi mới lại chạm vào người anh chàng và tôi cắn môi... và tôi run bắn cả người.

- Em sợ anh lắm cơ, - tôi rên rỉ và anh ta đã là của tôi. Tôi mà tiếp tục quan hệ với anh chàng, thì sau một tuần có lẽ anh ta sẽ là cái chổi trong kho than của tôi mất thôi.

Chúng tôi bước vào nhà. Ewa nhìn tôi và biết ngay, cô bạn đã thua cuộc. Michal đã uống đến hộp bia thứ tư và chẳng nói năng gì.

- Chẳng biết các cậu thế nào, - tôi nói, - còn nếu nói về tớ, thì tớ có thể ăn hết cả chậu kem.

Nghe vậy Julek lao ngay vào nhà tắm, vớ ngay cái chậu nhựa to dùng, tay cầm chậu lao vào trong xe ô tô và sau mười phút coi trời bằng vung ở các lối rẽ, ngoặt, anh chàng trở về, mang theo chậu kem đầy tú hụ, mua tại cửa hàng bánh kẹo ngon nhất thành phố Walbrzych.

Michal đón anh chàng rất nhiệt tình, vì tôi và Ewa đã kịp giải thích cho ông anh rõ thực chất của vụ đánh cuộc của hai đứa chúng tôi là gì. Chúng tôi chỉ ăn chút xíu chỗ kem đó, chỗ còn lại chúng tôi mang ra vườn cho chó. Bây giờ đến lượt Ewa quay vòng nhà tài trợ, vì chúng tôi lại đã cuộc nhau. Nội dung đánh cuộc lần này là, liệu Ewa có giành lại được anh chàng từ tay tôi hay không. Ewa bèn bảo rằng, cô ta muốn đưa anh chàng vào phòng mình xem cái gì đó... Anh chàng nhìn tôi ra chiều lưu luyến, yêu lắm, thương lắm, nhưng do không tiện từ chối Ewa, cho nên anh ta đành đi theo cô bạn. Cho đến khi hai người quay trở lại tôi và Michal đã kịp chơi một trận bóng chày văng trên máy vi tính. Và lạ thay, Julek không thèm nhìn tôi nữa, chỉ dán hai mắt, như hai cái đĩa nhìn qua kính phóng đại, vào Ewa vì anh chàng chết mê chết mệt vì cô nàng rồi, anh ta đã ra đi với quyết định thiêng liêng rằng, sau một năm nữa, khi Ewa tròn mười sáu tuổi, thì cô bạn sẽ sang thành Viên với anh ta, hai người sẽ cưới nhau. Sau đó chàng trai này đã gửi cho cô bạn tôi ba bức điện với nội dung: “Chỉ Em, Em, Em. Julek”, nhưng Ewa không hồi âm một bức điện nào cả, khi anh chàng gọi điện về thì cô nàng nói qua điện thoại với anh ta rằng, đó chẳng qua chỉ là một vụ đánh cuộc giữa tôi và Ewa mà thôi, anh chàng hoàn toàn thất vọng, không đoái hoài đến cô bạn tôi nữa. Lại còn bực mình cả với Michal.

Và hãy nghĩ mà coi, Ewa còn tệ đến mức không cho anh chàng hôn cái nào. Suốt nửa giờ đồng hồ hai anh chị huyền thuyên toàn những chuyện trụy lạc, kích dục kinh người, nghĩa là Ewa

huyền thuyên, còn anh chàng lắng nghe, mặt mày tái nhợt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, toàn những chuyện quái đản tuôn ra từ miệng cô nàng... Ewa là cô gái thế nào thì ai chẳng biết. Biết kể rất cụ thể những chuyện như vậy, nhưng đồng thời cũng chẳng hiểu nổi, cô nàng nói cái gì. Rốt cuộc chẳng biết được gì, ngoài một điều, tất cả đều rất tuyệt vời.

Những thằng nhóc con như thế này thì không bỏ công tán tỉnh. Chưa hết tháng trời chúng đã tưởng, một cô gái đẹp như vậy mà thích chúng, thì hàng triệu cô gái đẹp khác cũng sẽ thích chúng, và trước khi chúng nhận ra rằng, không hề ngon ăn chút nào với một cô gái đẹp và thông minh đâu, thì vừa đúng lúc chúng bắt đầu rụng tóc và bụng to. Lúc đó, hay hơn cả là hạ gục kẻ như vậy và trói hắn vào với mình suốt đời, tức thị cho đến khi li dị.

Phát đạn này sẽ trúng vào kẻ nào đây!

Không nên thành thật.

Có thời tôi đã nói cho tất cả mọi người về mọi chuyện, tôi đã thổ lộ toàn bộ sự thật, bất luận nó như thế nào. Thế nhưng đó là chuyện ngày xưa, bây giờ tôi không ngu như vậy nữa đâu.

Tôi từng là một người tốt và toàn nói thật, nhưng không bao giờ mẹ tôi nói với tôi lấy một lời đẹp nào, không hề khen tôi lấy một lần. Còn bây giờ... Bây giờ mẹ thích tôi, vì khi ở bên mẹ tôi luôn nghiêm chỉnh, đọc những câu cách ngôn răn đời từ cuốn cẩm nang của con ngốc thực tế. Là chuyện khác, khi hầu như tôi không có mặt ở nhà. Đi học từ sáng sớm, tối mò tôi mới về nhà.

Hình như thi vào trường dạy cắt may sẽ rất khó, tại rất đông thí sinh. Vì cô bạn tôi là con nhà giàu, lúc nào cũng có gia sư ngồi kè kè bên cạnh, cho nên tôi phải tận dụng cơ hội, ráng học lỏm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Cho nên, ngay cả các buổi tập văn nghệ chuẩn bị cho lễ bế giảng tôi cũng đành phải bỏ...

Và người mẹ nghèo hèn không thích lời tuyên bố như thế này của cô con gái khôn ngoan của mình chẳng? Con không thích về nhà. Vì con cảm thấy vô cùng xót xa. Đó không phải là cuộc sống, đó là sự cùng khổ. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ cứu được gia đình. Nhưng tôi phải rất, rất giàu.

Tôi yêu tất cả mọi người trong nhà. Ngoài ra... biết nói thế nào nhỉ? Có thứ tình yêu đối với gia đình mình và có thứ nghĩa vụ thương yêu gia đình mình. Cái này và cái kia không liên quan gì đến nhau, cho đến một ngày, bất thành linh chúng nhập thành một, và sẽ chẳng bao giờ tôi biết được, sự thật là thế nào. Cho nên, hay hơn cả là tiếp nhận về đầu tiên và khỏi phải lăn tăn điều gì.

Một dòng sông ngầm đang chảy trong tôi. Đó là dòng sông kim cương và giá lạnh. Nó lấp lánh nổi mừng, mà nổi mừng là ánh sáng chiếu rọi bất kỳ cái hang cực lớn và cực tối nào. Tôi sẽ chỉ làm những gì tôi thích làm. Tôi tự mình trải nghiệm cuộc sống của mình, tôi không cho phép bất kỳ ai trải nghiệm cuộc sống của tôi bằng cái giá của tôi và tôi sẽ chỉ sang bờ bên kia ở nơi tôi thích tới.

Khi con người sinh ra thì đồng thời thế giới cũng sinh ra. Thế giới tồn tại là cho con người.

Và chỉ cho con người mà thôi.

Cho nên tôi phải bắt thế giới phục vụ tôi. Không được làm tôi mất phương hướng bởi những lời răn dạy đủ các kiểu, vì những kẻ mạnh đã nghĩ ra những lời răn dạy đó cho kẻ yếu, để kẻ yếu phục vụ họ. Tôi phải mạnh và tôi phải thông minh. Đôi khi tôi nhượng bộ, nhưng nhượng bộ chẳng qua chỉ là để mạnh mẽ hơn khi giáng đòn. Không nhìn vào bất kỳ cái gì, không ngoái cổ lại đằng sau, chỉ biết lấy hết sức bình sinh mà giáng đòn. Và chiến đấu, chừng nào lũ sâu bọ chưa đến.

Mũi dao găm Anh lạnh lòng của tôi.

Con dao găm này là tặng phẩm của Ewa cho tôi. Tôi và con dao găm của tôi chậm rãi xê dịch trên cơ thể lõa lồ của bạn gái của tôi. Chỗ này là con tim của cô bạn, chỗ này là cái bụng của cô bạn.

Chúng tôi đi tới rồi lại đi lui. Chúng tôi lại hiện diện ở chỗ con tim. Mũi dao găm chui vào cơ thể. Đôi môi của Ewa run bần bật. Bây giờ rồi hay sao?

Bạn tôi không biết chuyện này, cả tôi cũng không biết.

Chỉ có Pimpus biết mà thôi.

Pimpus của tôi, kẻ đang mai phục trong người tôi giả vờ đang ngủ. Tôi biết nó giả vờ, vì tôi liên tục cảm nhận đôi mắt thủy tinh bất động của nó... Tôi cảm nhận đôi mắt đó trong bụng và bất kỳ chỗ nào. Lắm khi tôi cảm nhận đôi mắt của nó ngay trong mắt tôi. Lúc đó không phải tôi nhìn, mà là nó nhìn, qua tôi Pimpus nhìn ra thế giới. Có khi tôi cảm nhận Pimpus trong ý nghĩ của tôi và tôi không còn biết nữa, có phải TÔI vẫn đang suy nghĩ, hay là PIMPUS đang suy nghĩ hộ tôi. Tuy nhiên chừng nào “nó” và “tôi” đang suy nghĩ thì có lẽ có nghĩa là, vẫn là tôi... Tôi sợ nó lắm, vì nếu nó cho là cần thiết phải giả vờ, nó tỉnh ngủ, tôi sẽ phải lắng nghe nó mọi cái.

Nó sẽ ra lệnh cho tôi phải làm gì? Làm sao tôi biết được đây?

Ewa còn sợ Pimpus hơn tôi gấp bội. Cô bạn tôi không am hiểu nó như tôi, cho dù tôi cũng chỉ hiểu nó được chút xíu mà thôi, ít đến nỗi hầu như chẳng biết gì. Ewa chỉ suy đoán sự hiện diện của nó, khi cô bạn quỳ trước mặt tôi như vậy, nhưng đang lửng lơ treo trên đầu nhọn của dao găm.

Tách!

- Xong rồi! – Ewa hô to, chạy lại chỗ máy ảnh chụp tự động cho chúng tôi.

Sau đó Michal phóng to ảnh màu cho chúng tôi.

Trên bãi cỏ vắng bóng người, một cô gái khỏa thân đang quỳ. Đứng bên cô gái là một người mặc y phục áo liền quần bằng da, màu đen, đầu đội mũ bảo hiểm đen kính chắn sẫm màu. Bãi cỏ màu xám, bầu trời màu đỏ, chìm trong những làn khói đen. Mũi nhọn của dao găm lấp lánh trên ngực cô gái.

Chúng tôi ngồi, khen ảnh quá đẹp.

- Ê, tớ thích Majka quỳ khóa thân, - Michal nói.

Ewa đáp:

- Xúc xích không đến phần chó đâu.

- Cô em giận ông anh đó - tôi nói với Michal.

- Hô, hô, chẳng sao cả, tớ giận cả cậu nữa đó, - Michal nói. Anh chàng liếm môi, nhìn tôi, như nhìn miếng xúc xích.

- Đơn giản, Ewa đã khẳng định một sự thật, - tôi nói. - Con này là xúc xích chứ còn gì. Loại hảo hạng của thành phố Walbrzych, ba ngàn sáu trăm một kí-lô.

- Anh sẵn sàng mua cả vòng, - Michal nói. - Em cân nặng bao nhiêu?

Michal lấy máy tính, sau một lúc anh chàng nói:

- Một trăm tám mươi ngàn. Tớ mua.

Ewa cười.

- Nhưng mà là một trăm tám mươi ngàn đô la, ông nhà quê ơi. Cửa hàng này chỉ thu đồng xanh thôi. Này, ông già kia, vác bị mà xéo đi, vì nhà người đang chặn đường quý bà đó!

- Nếu vậy thì cho tôi mua ba kí-lô sườn, - Michal nói, chỉ ngón tay về phía Ewa. Chúng tôi bật cười.

- Đây, xin mời, - Ewa nói, - để cho lão nhà quê vào cửa hàng thì chỉ thế thôi.

- Nếu nói thật chính xác thì, - tôi nói, - thì con này chỉ nặng bốn mươi hai.

- Vì cậu là con giun.

- Còn cậu là cái bắp cải - tôi đáp trả.

- Còn tớ? Tớ là gì nào? - Michal hỏi.

- Anh là cái đinh vít, - tôi nói.

- Còn em là cái tuốc-nơ-vít.

- Còn tớ đang chán đây này, - Ewa nói, ra bộ ngáp dài. - Chúng mình còn chụp những tấm ảnh khác nữa cơ mà...

- Chỉ còn một chiếc nữa thôi, - Michal nói, - nhưng tớ sẽ chế thành bưu ảnh, vì chẳng có gì hay ho cả.

Và anh chàng đưa cho chúng tôi tấm ảnh nhỏ, trong ảnh có rất đông các cô gái mặc váy trắng trong Thánh Lễ. Ewa đã chụp tấm ảnh này tại Swiebodzice, vì khi chúng tôi đi qua đó thì gặp đám rước.

Đúng hôm Lễ Rước Mình Thánh Chúa.

Chúng tôi phải đợi cho toàn bộ dân thành phố đi qua. Chúng tôi ngồi trên chiếc xe máy sơn đen, mặc quần áo da màu đen, mũ bảo hiểm lấp lánh, mạng bên trong kính chắn gió che mặt.

Hàng ngàn người diễu hành qua trước mặt chúng tôi, ai cũng nhìn chúng tôi chòng chọc. Chắc họ nghĩ, chúng tôi là hai con quỷ đực, trong khi họ đang nhìn hai con quỷ cái. Họ bước đi trước mặt chúng tôi. Chạm mũi bảo hiểm của mình vào mũi của Ewa, tôi nói:

- Toàn là dân nhát gan. Họ đi trong đám rước này chẳng qua là vì họ sợ địa ngục.

Ewa cười khế, chạm mũi đáp lại tôi.

- Một lũ ngu, - cô bạn tôi nói. - Đường nào thì trên thiên đường cũng không đủ chỗ cho tất cả bọn họ.

Nổ máy, chúng tôi quay xe đi về, tiếng động cơ gầm rú. Chúng tôi định đi vòng qua đầu đám rước, nhưng đám rước lại nhanh hơn, khi chúng tôi đi đến chỗ đầu đoàn, thì gặp các cô thiếu nữ đang diễu hành, tay họ rải hoa, lấy từ các lẵng hoa. Ewa cởi mũi bảo hiểm, dùng máy Nikon chụp ảnh các cô gái. Tôi cũng cởi mũi bảo hiểm, vì hôm đó trời nóng, mà đám rước thì xem chừng vô cùng tận.

Tôi ngắm các thiếu nữ mặc váy trắng dài sát gót, và tôi cảm nhận, trong miệng mình vẫn còn dư vị của một ngày cách đây sáu năm, khi tôi cũng đi trong đám rước và tay rải hoa hồng ra mặt đường... Tôi như đang nghe thấy tiếng sột soạt của bộ váy trắng của tôi. Tôi nhớ, bữa đó tôi thích cứ đi, đi hoài, mong cho cho đám rước không bao giờ kết thúc, để tôi được diễu hành và diễu hành trong bộ váy trắng toát, và suốt cả đời được rải hoa hồng trong tiếng đồng ca và trong âm thanh của những chiếc chuông nhỏ.

Chúng tôi ngồi trên chiếc xe máy sơn đen, mặc bộ bảo hộ da, màu đen, áo liền quần, tất cả đàn ông nhìn chòng chọc vào hai đứa chúng tôi, nhưng họ nhìn hoàn toàn khác so với lúc chúng tôi chưa cởi mũi bảo hiểm. Họ đắm mồ hôi trong những bộ com-lê của mình, miệng họ hát thánh ca, mắt họ nhìn chòng chọc, còn những người đàn bà của họ mắt gườm gườm ngán ngẩm nhìn chúng tôi. Bất thành hình đội hình đám rước bị gián đoạn. Ewa liền nổ máy, chúng tôi rú ga lao vút sang phía bên kia ngã tư. Sau chưa đầy hai mươi phút, thành phố Walbrzych đã xuất hiện trước mặt chúng tôi, dưới bầu trời khói đen u ám, đây là một trong mười hai thành phố bẩn nhất thế giới. Thành phố này tham gia nhóm mười hai với đủ mặt anh tài. Vì hiện diện trong nhóm này có cả các thành phố Lodz và Warszawa, có cả Manchester, có cả Detroit...

- Cậu bỏ sót thành phố Zabrze rồi, - Michal nói. Tôi ghé miệng vào sát tai anh chàng, giục đi về, để chúng tôi còn phải học hành chút đỉnh. Chúng tôi phải nhồi nhét vào đầu, phải học thuộc lòng các bài thi viết của chúng tôi vào trung học phổ thông. Michal đã làm hộ đề thi toán cho chúng tôi rồi, còn môn văn thì anh bạn thân của Michal, đang học khoa văn đại học Wroslaw, làm hộ.

Tôi về đến nhà lúc tám giờ hơn. Tadziu ngoảnh mặt khỏi màn hình tivi, nói:

- Có thư cho chị đấy. Thư ekspres, nhưng nội tình.

- Đâu? - tôi hỏi. Tadziu hất đầu về phía kệ sách. Tôi cầm lấy thư, chạy vào phòng riêng của tôi. Ngoài bì thư có tên người gửi. Tôi bóc phong bì... thì ra là Kasia mũi to.

“Minka yêu thương nhất trần đời. Nếu Cậu có thể tha thứ được cho tớ, thì tớ tha thiết xin Cậu tha thứ cho tớ. Chưa bao giờ tớ nhớ ai như nhớ Cậu. Tớ van Cậu, hãy nhận được thư này thì Cậu đến ngay với tớ nhé. Tớ đã rời Sobotka, về nhà rồi, nhưng mẹ Karolina không chịu cho tớ ra khỏi giường, vì tớ vẫn còn ốm, vì thế cho nên tớ không thể một mình đến nhà Cậu được. Tớ biết, tớ có lỗi với Cậu nhiều lắm, nhưng tớ xin Cậu đừng giận tớ nữa. Tớ đã rất không may, có lẽ vì thế mà giữa hai đứa chúng mình đã xảy ra chuyện như vậy. Cho nên xin Cậu hãy tha thứ cho tớ, nếu mà Cậu có thể tha thứ được cho tớ thì Cậu hãy chịu khó đến với tớ và nói như vậy với tớ đi. Tớ đang rất thèm được nhìn thấy cái gương mặt dễ thương nhất trần đời của Cậu. Tớ nhớ Cậu và lúc nào tớ cũng chờ Cậu.

Katarzyna.

TB: Tớ van Cậu, Cậu đến nhé”.

Tôi khóc thê thảm, vì lá thư này mà tôi mất ngủ mất một phần hai đêm.

Tôi mang lá thư theo mình đến trường, suốt tất cả các giờ học tôi để lá thư trong túi váy và tôi liên tục thò tay vào túi, mân mê chiếc phong bì... nhưng tôi không đến nhà Kasia. Tôi không đến, thế thôi.

Buổi tối ăn vận như những con búp bê, chúng tôi kéo theo Michal và đi xe ô tô đến vũ trường. Chúng tôi uống mỗi đứa hai cốc vang và lao vào khiêu vũ như điên, đến nỗi Michal bực mình với chúng tôi và mời một con cóc nhảy với mình, con bé mặt buồn rười rượi, chẳng nói chẳng rằng, tóc xõa màu tím hồng. Có hai gã dị thường, trọ ở nhà nghỉ công nhân, bám theo hai đứa tôi. Hai gã muốn nhảy với chúng tôi, họ nói bằng thổ ngữ nghe rất buồn cười...

- Eng rúc lấy lờm tiếc, - Ewa đáp lại, bắt chước chút xiu giọng nói của họ, - nhưng mà eng sợ vú nhân tạo của eng rơi ra méc.

- Ha, du me, - một gã trong bọn họ nói, đoạn túm tay Ewa lôi đi. Tôi bèn vớ lấy chai coca-cola trên bàn, mang hết sức bình sinh đập vào mặt hắn. Hắn ngã, trước khi hắn kịp đứng dậy thì Michal đã có mặt bên cạnh chúng tôi. Thế nhưng tại sàn nhảy có rất đông con trai đến từ nhà nghỉ công nhân, bọn chúng không thể bình thản đứng nhìn, khi một người đàn ông đánh bạn của chúng. Cho nên chúng tôi đành phải cao chạy xa bay để tự cứu mình, vì không có chuyện một anh chàng mới học bập bẹ karate lại chống chọi nổi với mười tay thợ mổ trẻ trung lực lưỡng.

Ewa cầm tay lái, tôi và Michal ngồi đằng sau, tôi hôn vào đôi mắt dễ thương của anh, anh đặt tay lên đùi tôi, bên trong váy, và xem ra anh chàng rất ưng bụng với “phi vụ” này. Còn tôi liên hồi nghĩ về những hành vi đã bị lãng quên. Tôi chẳng hiểu tại sao tôi lại nhớ...

Những hành vi đã bị lãng quên.

Có lần Kasia đã đọc điều này trong một trong những cuốn sách đầy thông tuệ của cô bạn và sau đó Kasia đã kể lại cho tôi nghe. Đó là, tất cả những hành vi rất phổ biến của con người ngày xưa, bây giờ không ai làm cả. Thí dụ, hành vi lấy tay che ngọn nến khi đi qua hành lang có gió lùa... Hoặc hành vi tuốt gương. Ngã mũ... Nâng váy dài khi bước lên cầu thang... Tất cả những hành vi đó đã đồng hành với con người suốt hàng trăm năm. Một số hành vi đã hoàn toàn biến mất tằm, một số khác đang dần dần mai một. Có rất nhiều những hành vi đại loại như vậy,

nhưng tôi và Kasia không thể nhớ hết được, mặc dầu chúng tôi có cảm giác chúng tôi sắp nhớ ra đến nơi rồi. Kasia bảo rằng, những kỷ niệm nhạt nhòa từ sự hiện thân trước đó của Chúa đang lảng vảng trong đầu chúng tôi.

Chung quy, tôi rất tiếc những hành vi đã bị lãng quên, vì chúng tựa hồ những đóa hoa, không được ai tưới nước, cho nên chúng héo khô trong sự lãng quên và im lặng.

Sang ngày thứ hai tôi cũng không đến nhà Kasia, tôi chỉ liên tục mang lá thư theo người, góc lá thư bị lòi ra ngoài, cho nên Ewa mới lòi bức thư ra từ trong túi quần tôi.

Cô bạn đọc ngay lá thư.

- Cậu nhận được khi nào vậy?

- Hôm kia.

- Nhưng cậu chưa đến nhà nó, đúng không?

- Chưa.

- Thế nó đã làm gì cậu mà nó phải xin cậu tha thứ?

- Cô ấy chẳng làm gì cả. Chỉ... dạy cho tớ nên người. Các cậu đã cùng nhau dạy tớ.

- Tớ không hiểu.

- Không nhất thiết cậu phải hiểu tất cả.

- Nhưng cậu sẽ không đi đến nhà nó chứ?

- Sao cậu hỏi ngu thế?

- Cậu thật tuyệt vời.

Ewa cười toáng lên, nhìn vào lá thư và đọc to đầy xúc cảm:

“Minka yêu thương nhất trần đời. Nếu Cậu có thể tha thứ được cho tớ, thì tớ tha thiết xin Cậu tha thứ cho tớ!!!”...

Ra bộ đau đớn rồi van xin tôi. Tôi cười, xé lá thư. Và hai mắt tôi nhìn thấy hai tay tôi xé nát lá thư thành những mảnh nhỏ, rồi vút vào sọt rác.

Sau đó tôi mở tủ, tôi lấy ra dây thắt lưng váy. Tôi quay mặt về phía Ewa, nói theo kiểu ra lệnh:

- Cậu lại đây!

Cô bạn bước lại, do dự.

- Không... tớ xin cậu. Không...

- Quay mặt đi.

Tôi trói trật cánh khuỷu cô bạn. Trói chặt, nhiều vòng để không thể giằng ra được. Tôi đẩy cho Ewa ngã xuống thảm, tôi ngồi dạng hai chân lên bụng cô bạn. Tôi từ từ cởi khuy áo của Ewa. Cô bạn hoảng sợ nhìn tôi, người run bần, miệng rên khe khẽ.

- Dzamajka, - Ewa gọi nhỏ, - Dzamajka...

Lúc này tôi lôi ra con dao găm. Mắt cô bạn bừng tỉnh, gương to sợ hãi. Ewa thì thào bên dưới tôi. Còn miệng tôi nói:

- Sẽ giải quyết ngay bây giờ đây.

- Tớ van cậu, chưa đâu! Cậu đã hứa với tớ là năm nay chưa cơ mà!

- Lời hứa không có bảo đảm, - tôi nói, nở nụ cười buồn. Tôi dùng tay rồi vuốt ve mặt cô bạn. - Vĩnh biệt Ewa.

Ewa cắn răng trong thất vọng. Người không nhúc nhích.

- Nhưng cậu phải nhắm trúng...

- Cậu khỏi lo, tớ ắt nhắm trúng, - tôi nói. - Và cậu nhắm mắt lại đi.

- Tạm biệt cậu, - Ewa thì thào, nhắm nghiền hai mắt. Tôi liếm mũi dao găm, cảm nhận trong miệng vị mặn của máu chảy ra từ lưỡi, tôi giơ cao hai tay. Bất thành linh Ewa run bắn lên, trừng mắt nhìn tôi và đã muện mất rồi, tôi không thể giáng đòn nữa rồi. Tôi ném dao găm đi, cúi xuống người Ewa. Máu trong miệng tôi rỏ giọt xuống môi cô bạn, còn Ewa liếm máu tôi và nuốt vào họng.

Tôi hôn Ewa. Bây giờ cô bạn uống máu trực tiếp từ miệng tôi, nom như thể con chim nhỏ đang mổ con giun từ miệng mở to của con chim mẹ.

- Cậu là con nhát gan, - Ewa thì thào.

- Cậu cũng vậy.

- Lần sau thì tớ sẽ không là con nhát gan nữa đâu.

- Tớ cũng vậy.

Suốt đêm cái lưỡi bị thương làm tôi đau, khi đến trường tôi nói ngọng. Còn Ewa, để động viên tôi cũng bắt đầu nói ngọng. Magda nói ngọng và rồi Klaudia nói ngọng. Cả lớp bị lây chúng tôi, vừa đi vừa nói ngọng. Bệnh nói ngọng nhanh như chớp lan rộng ra cả trường, và bây giờ cả các thầy giáo và cô giáo cũng nói ngọng. Đã là những ngày cuối cùng của năm học, cho nên bất kỳ chỗ nào, trong các lớp học, ngoài hành lang sắc mùi nghỉ hè.

Đang giờ ra chơi. Tôi ngồi một mình trong lớp, đọc sách. Tôi nghe có tiếng người bước vào lớp. Tôi ngược mắt nhìn... và tôi nhìn thấy bác Karolina, mẹ của Kasia.

Bác ấy cười bước lại chỗ tôi. Tôi nói:

- Cháu chào bác.

- Chào cháu, Minka, - chào tôi xong bác ngồi xuống ghế cạnh tôi. - Cháu không thích đến thăm Katarzyna hay sao?

- Cháu đã định đi, - tôi nói, - tìm tôi đập thành thạch như máy đầm bê tông.

- Cháu đừng giận Kasia. Bạn cháu vừa bị một cú sốc khủng khiếp. Đợi gần ấy năm để được gặp bố, vậy mà không được...

- Có chuyện gì vậy, thưa bác?

- Bố Kasia đã qua đời.

- Khi nào vậy bác?

- Cháu không biết tí gì hay sao?

- Không! Làm sao cháu biết được nào?

- Cách đây độ hai tuần hai mẹ con bác mới hay tin, - bác Karolina nói.

Cách đây hai tuần... Đó là hôm. Là hôm tôi đội mưa đi tìm cô bạn khắp thành phố. Vậy đó chính là hôm tôi tìm thấy Kasia ở nhà thờ. Lạy Chúa, thì ra chuyện xảy ra bữa đó.

Tôi đứng dậy và cho sách vào cặp.

- Cháu đi ngay đây, - tôi nói.

- Cháu không còn giờ học nào nữa hay sao?

- Cháu có, nhưng không sao, các thầy cô không hỏi nữa đâu.

- Thế thì bác chở cháu về vậy.

Chúng tôi đi trong hành lang ồn như chợ vỡ, tôi nhìn ngang nhìn dọc xem có thấy Ewa đâu không. Không nhìn thấy cô bạn, càng tốt. Chắc Ewa và Klaudia lại rủ nhau đi hút thuốc lá rồi.

Tim đập thình thịch, tôi bước vào phòng Kasia.

Cô bạn đang ngủ. Trong bộ pyjama đỏ, in hoa. Tôi ngồi xuống mép giường, nhìn bạn. Đôi môi gầy của bạn tôi nhợt nhạt.

Vậy đây là Kasia của tôi. Rất khôi hài, rất tuyệt vời. Rất tuyệt vời cho dù thậm chí không đẹp. Kasia bé bỏng của tôi. Tôi nghe, bạn tôi đang thở như thế nào. Bạn tôi khả dĩ đang nằm mơ thấy gì nhỉ? Hay là tôi đang nằm mơ thấy cô bạn. Kasia của tôi, Kasia tuyệt vời. Tôi ngồi và tôi ngẫm. Biết bao đêm tôi đã nghĩ về bạn mình. Còn lúc này đây, bên cạnh tôi, bạn tôi đang ngủ, bất kì lúc nào tôi cũng có thể kéo tay cô bạn, đung vào người cô bạn.

Tội nghiệp bạn tôi, gầy quá đi mất.

Hay là lúc nào bạn tôi cũng như vậy, chỉ có điều tôi không nhận ra. Tôi không biết nhìn, dấu tôi nhìn. Chuyện gì đã xảy ra với tôi, đến nỗi tôi không còn như ngày trước? Hồi trước, hồi trước, đúng cách đây hai tuần.

Vậy là diện mạo của cậu bây giờ là như vậy, Kasia yêu thương của tớ ời.

Kasia mở mắt, tỉnh ngủ. Cô bạn nhìn tôi và tôi nhận ra, hai mắt của bạn tôi càng lúc càng đắm lẹ. Và bất thành lình Kasia thét lên sung sướng, lao vào người tôi, ôm chặt lấy tôi, người cô bạn đắm mồ hôi, nóng bừng. Tôi ôm chặt Kasia, ôi, thì ra hạnh phúc thật sự là như thế này đây.

Chúng tôi ôm nhau, khóc nức nở, phải đến năm phút, mà có khi mười phút cũng nên, chúng tôi không thể nín khóc. Mà có khi chỉ một phút, cũng có thể một trăm năm.

Kasia lấy mép chặn chùi nước mắt cho tôi. Rồi chùi cả cho mình. Chúng tôi nhìn nhau và chúng tôi không thể nhìn nhau lâu.

- Cậu xinh quá đi mất, - Kasia nói, - lạ hẳn đi.

Tôi mỉm cười. Còn Kasia:

- Cậu thay đổi nhiều quá. Cậu là sinh linh đẹp nhất thế gian. Tớ hồ thẹn với cậu...

Bạn tôi giấu mặt vào trong chăn.

- Minka, có đúng là cậu không đó?

- Đúng, chắc chắn là tớ, - tôi trả lời. - Mà cũng có thể không là tớ nữa rồi. Làm sao tớ biết được nào? - Kasia ôm chặt lấy tôi.

- Cậu tha thứ cho tớ nhé.

- Cậu đừng có ngốc. Tớ đã quên từ lâu rồi. Như thể mười năm đã trôi qua...

- Cậu có biết, bố tớ đã qua đời.

- Tớ có biết.

Tôi vuốt ve mái đầu cô bạn. Cô bạn bé bỏng của tôi. Gần ấy năm đợi chờ để được gặp bố mình và sẽ không bao giờ bố con được gặp nhau nữa.

- Bố tớ ốm đã một năm nay, nhưng vì bố không muốn tớ lo cho nên bố đã không nói cho tớ biết, và cũng không viết tí gì về chuyện ốm đau của mình. Cho nên bố tớ mới rất muốn tớ sang bên đó.

- Kasia ơi, tớ nhớ cậu nhiều lắm cơ.

Cô bạn nhìn tôi bằng đôi mắt nhỏ như hai cái khuy. Đôi mắt, như mọi khi, thâm quầng. Kasia giờ tay ra, chạm vào má tôi.

- Minka, - bạn tôi nói, - Minka.

- Tớ mà biết... - tôi nói.

- Tớ chẳng biết, chuyện xảy ra như thế nào, nhưng tớ hoàn toàn phát điên, - bạn tôi nói. - Có lẽ chỉ có tác phẩm âm nhạc của tớ đã cứu tớ. Vì tớ đã quyết định, tớ phải sáng tác bằng được tác phẩm này, trước khi tớ phải nằm viện trong quăng đời còn lại của mình.

- Và cậu đã sáng tác xong?

- Xong. Và tự sáng tác, không có sự trợ giúp của con quỷ Dzigi. Tớ đã giết nó, tớ đã giết nó chết rồi.

- Thế còn âm nhạc?

- Bây giờ toàn bộ âm nhạc là sở hữu của tớ.

- Thế thì tuyệt vời.

- Tớ đã không ngủ tí nào suốt năm ngày và năm đêm. Và mọi cái trong tớ hòa quyện vào nhau... mơ và thực. Cậu đã luôn luôn ở bên tớ...

- Tớ?

- Đúng. Minka. Tớ cảm nhận cậu ở quanh mình và bất kỳ chỗ nào. Những gì tớ chơi là cậu. Tớ cũng là cậu. Tớ nhắm đôi tay mình thì nhìn thấy đôi tay cậu. Tớ nghe thấy giọng cậu, cho dù chính miệng tớ nói ra. Cậu tha thứ cho tớ nhé.

Kasia đặt môi mình vào tay tôi, hôn tay tôi.

- Tớ phải tha thứ cho cậu cái gì mới được chứ? Tớ đã tha thứ cho cậu tất cả rồi.

- Không, cậu chẳng hiểu gì cả, - Kasia nói ngay. - Vì cậu thấy đó, tớ rất tồi, rất lạnh lùng, đến nỗi không biết đau khổ. Khi bố mất thì tớ không đau khổ, tớ chỉ giận bố là bố đã chết và sẽ không nghe nhạc phẩm của tớ nữa. Và rằng, tớ chẳng còn biết sáng tác nhạc cho ai nữa rồi. Và tớ cảm thấy vô cùng trống rỗng, vô cùng trống rỗng... chẳng còn gì trong người ngoài cơn tức giận, cơn tức giận trong bất lực và trống rỗng. Và phải đến khi tớ nhìn thấy cậu, ở đó, ở đằng trước nhà thờ, trên mặt đất, đang la hét vì đau khổ... khi tớ hiểu ra, tớ đã làm gì cậu... thì cơn tức giận trong người tớ mới biến đi. Sự đau khổ của cậu đã chữa trị cho tớ. Tớ chạy trốn khỏi cậu vì tớ không thể nhìn nước mắt cậu tuôn trào. Còn tiếng khóc của cậu đã theo tớ, tớ luôn luôn nghe thấy tiếng khóc này. Tớ không còn cơn tức giận trong người nữa rồi, tiếng khóc của cậu nằm im trong người tớ rồi. Tớ đặt tay vào các phím đàn và chơi đàn để làm át đi tức giận... Và rồi tớ phát hoảng, vì những gì tớ thể hiện mới hay làm sao, mới đẹp làm sao... và hùng vĩ làm sao... Đó là phần mở đầu bản nhạc của tớ. Tớ gọi điện cho mẹ Karolina, đòi mẹ về ngay lập tức, chở tớ cùng với nhạc cụ về Sobotka, đến nhà bà. Sau đó là năm ngày năm đêm, rồi tớ ốm rất nặng. Tớ nằm viện, sau đó nằm ở nhà... tớ lo cho cậu suốt, tớ chẳng thể làm gì được, vì mẹ Karolina không cho tớ đi đâu cả...

Kasia ngừng nói. Cô bạn ngồi trước mặt tôi, co hai chân, người đổ nhẹ về phía trước rồi phía sau. Lệ trào dưới đôi mắt lim dim.

Tôi nhìn bạn tôi, tôi cảm thấy mình như là bà cố của cô bạn. Tôi nhìn và tôi thấy tất cả. Tôi thấy Kasia, nhưng đồng thời tôi cũng thấy vết bẩn trên vải trải giường và tất cả những nếp gãy của chiếc chăn. Vải giường, đầu gối của mình, tia nắng mặt trời đọng trên thảm. Và tất cả đều rõ mồn một... hồi trước tôi không biết nhìn như vậy.

- Rốt cuộc tớ đã hiểu ra, - Kasia nói, - tớ sáng tác nhạc phẩm này chỉ vì tớ đã xúc phạm cậu đến như vậy. Như thể tớ đã nhốt con bướm trong hộp đựng kẹo và ghi lên giấy chép nhạc tiếng vỗ cánh của nó, ở chỗ đó, bên trong hộp, trong bóng tối sắt tây, như thể nó không im lặng... Không, nhạc phẩm này không phải là của tớ.

Kasia mở to đôi mắt lệ nhòa. Thò tay xuống dưới gối, lôi ra chiếc hộp phẳng đựng băng cát-sét bên trong. Đưa cho tôi.

- Của cậu đó, - bạn tôi nói. - Cậu muốn làm gì thì làm. Cậu có thể ném nó qua cửa sổ, cậu có thể đốt nó đi. Nhưng mà cậu hãy tha thứ cho tớ nếu có thể. Tớ van cậu.

Nhận chiếc hộp từ tay cô bạn, tôi mỉm cười.

- Cậu đừng nghĩ ngợi nữa, - tôi nói, - cậu không hề xúc phạm tớ. Ngược lại là đằng khác. Tớ cảm ơn cậu nhiều, nhiều lắm. Nhờ có cậu mà tớ hiểu được rằng, đích thực tớ là thế nào, và rất cuộc tớ chấm dứt việc lừa dối chính mình. Như thế không có nghĩa là tớ không lừa dối người khác... nhưng đó đã là một đôi ủng khác. A ha... còn chuyện con bướm... tất nhiên ý cậu muốn nói về tớ chứ gì, đúng không nào?

Kasia gật đầu.

- Nếu vậy thì cậu khỏi lo cho nó đi. Chỉ có cậu tưởng là cậu nhốt nó, nhưng thực ra là cậu đã thả nó ra. Thôi, cậu đừng khóc nữa, vì tớ không nhìn nổi nước mắt của cậu. Chính cậu có lần đã nói với tớ, tất cả các nghệ sĩ đều biến cái kim thành cái cào.

Tôi rút khăn mùi soa ra, lau sạch mặt Kasia. Còn cô bạn ôm lấy tôi. Tôi ôm chặt bạn mình.

- Minka này, - Kasia thì thầm vào tai tôi, - rồi cậu sẽ thấy. Tớ sẽ thay đổi. Tớ sẽ không bao giờ tức giận nữa. Tớ thề với cậu đó.

- Tớ biết, Kasia, tớ biết.

Tôi nhìn vào chiếc hộp đựng băng cát-sét tôi đang cầm trong tay trái. Trên mặt hộp nhựa có dòng chữ viết bằng bút lông đỏ:

“Tại vương quốc những giờ đã chết”.

- Ôi, tiêu đề cực hay, - tôi nói. - Tớ không thể đợi, khi nào cậu mở cho tớ nghe.

- Có đúng là cậu thích tiêu đề này không? - Kasia hỏi.

- Rất thích.

- Vì cậu biết không, thậm chí tớ không biết, tớ viết nó lúc nào. Tớ phải đang lên cơn sốt...

- Khổ thân bạn tôi, - tôi nói, sờ tay vào trán bạn. - Cậu vẫn còn sốt đó.

- Nhưng không sốt cao nữa rồi, - Kasia nói. - Ba mươi tám độ và một gạch.

- Như thế mà bảo là không cao hả? Cậu chui ngay vào trong chăn đi! Tớ sẽ tự mở băng nhạc của cậu.

- Tớ mở cho cậu đây!

Kasia nhảy khỏi giường, chạy chân trần ra phía cửa sổ. Người bé nhỏ, tóc rối bời và hồn nhiên.

Tôi nghe hết bản nhạc - mất một giờ năm phút hai mươi giây – và tôi phải quay về trường, vì cô Zelenow đã dọa lần cuối rằng, cô sẽ hỏi tôi một số chuyện, nếu như ở cái trường này tôi có sợ ai đó, thì người đó chính là cô Zelenow. Tôi giao hẹn với Kasia, tan học tôi sẽ quay lại để hai đứa trò chuyện thoải mái với nhau về nhạc phẩm rất hay của cô bạn và về những chuyện khác.

Tôi lao vào lớp, ngồi xuống ghế, Ewa tỏ vẻ bức mình.

- Cậu đã đến nhà cô ả chứ gì?

- Sao cậu biết?

- Tớ có tình báo của mình.

- Thì tớ đến đấy.

- Và sao?

- Cô ấy ốm, nhưng đã khá hơn. Cụ thể là Kasia bị cảm.

- Cậu là con hèn. Cậu đã hứa với tớ là cậu không đến nhà nó cơ mà.

- Tớ phải đến.

- Vì sao?

- Bố Kasia mất.

- Thì đã sao nào?

- Sao lại “đã sao nào”?

- Vì rằng tớ biết chuyện này từ lâu.

- Sao cậu lại biết được?

- Đơn giản là tớ có tình báo của mình.

- Thế sao cậu không báo cho tớ biết.

- Làm sao tớ biết được cậu quan tâm việc này hả? Và sao, cô ả đã nói cho cậu biết rằng cô ả được kế thừa bao nhiêu ngàn đô la?

- Kasia không nói gì, tớ không quan tâm chuyện đó.

- Thế hả? Thế tớ đang nhìn thấy gì nào?

- Một con ngốc.

- Một con đần.

- Càng hay.

- Tan học cậu lại đi đến nhà nó chẳng?

- Không phải việc của cậu.

- Tớ van cậu, cậu nói đi.

- Tớ sẽ đi.

- Cậu đừng đi.

- Cậu đừng có ghen tị.

- Tớ hả? Tớ ghen tị hả? Với cái con ngốc đó hả? Cậu hãy chọn đi. Hoặc tớ, hoặc nó.

- Để cho tớ yên.

- Như vậy là cậu không yêu tớ nữa.
- Cảm ơn đi, con ngốc. Tớ yêu. Nhưng Kasia ốm. Tớ đã hứa là tớ sẽ đến.
- Nếu vậy thì hai đứa chúng ta chấm hết.

Ewa cầm lấy túi của mình và đi sang ghế Magda.

Sau giờ ra chơi tôi lại chỗ cô bạn.

- Ewa này, cậu đừng có ngốc.
- Cậu tránh xa tớ ra.

Tôi tránh xa.

Nhưng giờ tan học, Ewa lại đợi tôi trước cổng trường.

- Cậu ngồi lên xe đi, - Ewa nói. - Tớ chở cậu đến nhà con Kasia chết tiệt.

Ewa dừng xe trước biệt thự nhà cô bạn ở Szczawno.

- Một giờ nữa tớ sẽ chở cậu đến đó. Được không nào?
- Thậm chí hai giờ nữa, đồ điên.

Sau bữa cơm trưa chúng tôi ngồi ghế văng ngoài vườn. Còn Ewa:

- Cậu nói đi, tớ phải làm gì để cậu không đi đến nhà nó nữa?
- Tớ đi thì có ảnh hưởng gì đến hai đứa chúng mình đâu nào. Đơn giản là tớ đã hứa và Kasia đang đợi tớ.
- Tớ ra lệnh cho cậu. Cậu không được đi đến nhà Kasia, kể cả hôm nay, kể cả bất kỳ ngày nào. Đó là mệnh lệnh.

- Nhóc ời, cậu không nhớ bây giờ đến lượt tớ ra lệnh hay sao?
- Vậy cậu ra lệnh gì đó cho tớ đi, nhanh lên.
- Được. Tớ ra lệnh cho cậu để cho tớ đi đến nhà Kasia để cô ấy không trách tớ.
- Rồi cậu sẽ thấy, ả sẽ hủy diệt cậu!
- Cậu mà không im mồm, tớ đi ngay bây giờ đây!

Tôi nhảy ra khỏi ghế, bước đi. Ewa chạy theo tôi. Ôm lấy tôi.

- Majka ời, cậu đừng đi, cậu đi là tớ điên.

Tôi thở dài. Ewa kéo tay tôi. Miệng nói:

- Cậu vào đây, tớ cho cậu xem cái này.

Hai đứa chúng tôi đi vào phòng Ewa. Ewa lục lọi hồi lâu trong tủ. Cuối cùng lôi ra một vật nhỏ. Đó là lọ thủy tinh, trong lọ đựng một viên thuốc bé xíu.

- Cậu biết đây là gì không? Đây là chất xi-a-ních. Cậu mà đi đến nhà Kasia, tớ sẽ uống viên thuốc này và sẽ chết trong đau đớn.

Tôi ngồi xuống đi vắng.

- Tớ biết làm gì bây giờ, - tôi nói trong thất vọng. Ewa ngồi bên cạnh tôi.

- Đơn giản là cậu đừng đi đến nhà nó nữa, thế là ổn.

- Cậu đưa cái lọ cho tớ, - tôi nói. Ewa chìa hai tay không ra.

- Tớ không có cái lọ nữa.

Ewa quỳ xuống, cởi cho tôi đôi dép.

- Ôm lấy tớ đi nào...

Chúng tôi nằm trên ghế đi vắng. Ewa vùng dậy, chạy ra phía cửa sổ, đóng cửa ra sân trời, hạ màn che cửa xuống. Khóa trái cửa thứ hai ra tiền sảnh.

- Không, - tôi nói.

- Không có nói năng gì nữa cả.

Cô bạn hiện ra trong bóng tối. Nằm đè lên người tôi. Hôn tôi và âu yếm tôi. Hôn bụng và khắp người. Tôi cảm thấy ngọt ngào. Tôi biến mất trong sóng mặn.

Cuộc sống.

Có thể chẳng làm gì, chẳng nói gì, chẳng nghĩ gì... và vẫn sẽ là cuộc sống. Giống hết như tôi, như con kiến, như mỗi cây cỏ.

Bất luận tôi sẽ là cái gì, thì tôi luôn luôn sẽ là cuộc sống. Chừng nào còn tôi. Thế khi không còn tôi nữa thì sao? Tôi sẽ là gì, nếu như tôi sẽ không là cuộc sống nữa?

Là không khí chẳng?

Vì bây giờ tôi đang là cơ thể.

Là bộ xương được bọc thịt, da và thêm các thứ khác nữa. Cơ thể tôi đang nằm trên đi vắng, trong mờ ảo sắc hồng, đang thở và đang suy nghĩ. Cơ thể tôi đang nằm ở đây, còn cơ thể của Ewa đang ngủ ở đằng kia. Cô bạn tôi là cô bạn tôi, còn tôi là tôi. Mà TÔI... cũng là những ý nghĩ của tôi. Vậy có phải tất cả những gì tôi đang nghĩ là tôi? Và có phải tôi hiện diện ở bất kỳ nơi nào có các ý nghĩ của tôi?

Và liệu các ý nghĩ của tôi, nếu chúng lang thang ở đâu đó... có ở lại nơi đó, hay chúng luôn luôn quay về với tôi? Bởi vì, nếu tôi dang hai tay sang hai bên, thì tôi hiện diện ở nơi hai tay tôi với tới. Nhưng nếu tôi đặt hai tay lên ngực, rồi lại co chân nữa, thì tôi không còn ở đó nữa, tôi đang ở đây. Ô, nhưng mà ý nghĩ là một cái gì đó hoàn toàn khác hai tay và hai chân.

Tốt hơn cả có lẽ là đừng có ý nghĩ nữa chẳng? Còn nếu như nhất định phải có ý nghĩ thì chúng hãy như hai tay và hai chân, sát sần sát bên nhau. Hễ tôi nằm thì các ý nghĩ của tôi cũng nằm với tôi và đừng có nhảy loạn xạ chỗ này, chỗ kia. Hễ tôi ăn thì các ý nghĩ của tôi cùng ăn với tôi.

Và đây, hãy xem, chúng làm cái trò gì khi chúng trốn chạy thực tại. Tôi nhìn Ewa đang ngủ và tôi nghĩ về Kasia, rằng cô bạn, toàn thân nóng như nung vì sốt cao, đang đợi tôi ở đó và đang lo vì đã biến tôi thành lễ vật dâng hiến trên bàn thờ âm nhạc của mình.

Làm âm ỉ tôi lên mà làm gì, tôi không thích.

Đường nào thì tôi đang sống chẳng để làm gì. Ít ra thì tôi cũng đã hữu dụng cho một việc gì đó. Và không phải cho một việc tầm thường mà là cho việc tạo ra một kiệt tác vĩ đại.

Hay là luôn luôn phải là như vậy nhỉ?

Phải chăng đằng sau mỗi bản giao hưởng tuyệt vời, đằng sau mỗi cuốn sách hay đều có một nạn nhân vô danh, một nạn nhân kiểu như tôi? Biết đâu sau năm trăm năm nữa, một người nào đó sẽ nghe nhạc phẩm của Kasia và sẽ bảo: “Ôi, hay quá đi mất!” Và nếu như trong cái hay đó sẽ còn đọng lại một chút tiếng vỗ cánh của tôi trong cái hộp đựng kẹo thì sao? Có lần Kasia kể cho tôi nghe về tái sinh, lúc đó tôi đã ao ước, giá kiếp sau tôi được sinh ra là âm nhạc. Và phải chăng thời khắc này đã đến? Có khi bằng cách như vậy tôi đang trở thành âm nhạc chẳng?

Tôi là một cô gái đê tiện. Lúc nào cũng chỉ nghĩ về mình. Còn Kasia đang đợi ở đó và thậm chí cô bạn không biết, tôi có thích nhạc phẩm của cô bạn hay không.

Tôi với tay cầm điện thoại để bên cạnh đi vắng. Tôi ấn phím số. Sau giây lát nghe giọng Kasia:

- Vâng, tôi nghe đây?

- Tớ đây mà, - tôi nói nhỏ, để không đánh thức Ewa.

- Tớ đang đợi cậu.

- Kasia ơi, nhạc phẩm của cậu tuyệt vời. Nói thật đó. Một kiệt tác. Rồi cậu sẽ thấy. Cậu sẽ đi vào lịch sử âm nhạc.

- Cậu cứ nói, - Kasia cười. – Sau bao lâu nữa cậu sẽ đến?

- Hôm nay tớ không thể, - tôi nói nhỏ. – Zenus bị ốm, tớ phải chăm sóc em...

Tôi nhìn, Ewa chống khuỷu tay và nghe hết. Mối Ewa run bắn, cô bạn nhìn tôi, mặt buồn đến nỗi... làm tan nát tim tôi. Còn trong ống nghe là giọng xa xăm, của Kasia:

- Hay là mình đến nhà cậu vậy? Mình cảm thấy đã khá hơn.

- Không, không, cậu đừng đến!

- Tại sao?

- Vì tớ đã nói dối cậu, - tôi nói với nỗi bức mình bất chợt. – Zenus không ốm đau gì đâu. Không bao giờ tớ đến nhà cậu nữa đâu. Vĩnh biệt Kasia.

Tôi nghe tiếng Kasia khóc nức nở. Ewa cầm lấy ống nghe từ tay tôi, áp vào tai mình. Nghe tiếng khóc của Kasia cô bạn mỉm cười với tôi.

Đặt ống nghe xuống, Ewa vùi đầu vào vai tôi. Tôi nghe thấy tiếng thở của cô bạn.

- Cậu có hài lòng với tớ hay không đó? - tôi hỏi.

- Sẽ không bao giờ tớ quên chuyện này. Cậu thật dễ thương.

- Cậu đi pha trà cho tớ được không?

- Tớ đi ngay đây.

Ewa mặc vội áo khoác, chạy ra cửa sổ, nâng rèm che lên, trong phòng không có cô bạn nữa. Tôi vội vàng mặc quần áo vào. Tôi thò tay vào kệ ghế bành lôi chiếc lọ đựng viên thuốc độc ra, vì tôi biết Ewa giấu ở chỗ này. Tôi đập nắp lọ lại.

Đúng lúc này Ewa quay vào phòng.

- Tớ đặt nước rồi, - Ewa nói, nhìn thấy cái lọ trong tay tôi. Cô bạn quát to: - Đặt xuống ngay!

Ewa chạy đến chỗ tôi, đã quá muộn, tôi đã nuốt mất rồi. Cô bạn nhìn tôi, tôi nhìn cô bạn... chẳng có chuyện gì xảy ra với tôi cả.

- Cậu lừa dối tớ, đó là thuốc aspirin.

Tôi đi giày, cầm lấy cặp xách, bước ra ngoài.

Ewa chạy đuổi theo tôi.

- Majka! Cậu đừng có ngu ngốc!

Tôi đóng cánh cổng lại.

Tôi bước đi trên phố.

Mặt trời tỏa nắng, gió trời thổi nhẹ... thật dễ chịu.

Tôi gọi điện cho Kasia tại bất điện thoại đầu tiên, tôi xin lỗi cô bạn riu rít, nhưng bạn tôi không hề tức giận, thế là tôi nhảy lên xe buýt và sau nửa giờ đồng hồ hai đứa đã ở bên nhau. Cho đến tận tối chúng tôi huyền thuyên toàn chuyện âm nhạc, chuyện triết học. Chúng tôi phải kiên nhẫn. Trong cuộc sống vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn, mà thậm chí chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra là chúng đang tồn tại...

Khi tôi về nhà, bố tôi say rượu, chửi mắng loạn cả nhà. Mẹ đau tim, mấy đứa em gái khóc inh ỏi. Ngay cả Tadziu cũng bực bội, vì ồn như thế cu cậu không thể ngồi yên xem tivi được. Tôi đã dẹp ngay cảnh này. Tôi đặt bố ngủ trên giường của tôi cùng với Tadziu, còn hai đứa em gái tôi kể chuyện cổ tích cho nghe, để chúc chúng ngủ ngon, sau chót tôi đã làm cho mẹ bình tâm trở lại, lôi mẹ vào những kỷ niệm của thời thơ ấu.

Mọi chuyện trong nhà tôi đều ổn. Cả nhà ngủ, chỉ có tôi là không chợp mắt nổi, vì tôi ngủ cùng giường với mẹ, mà mẹ tôi thì ngáy rất to đến nỗi bức tranh treo trên tường rung lên bần bật. Có thể tôi hơi phóng đại chuyện bức tranh này, nhưng nói thật, nghe tiếng ngáy to như thế thì làm sao ngủ nổi.

Tôi bước ra ngoài ban công.

Trời ấm áp, sao trời lấp lánh.

Nhìn từ xa trái đất giống hệt một vì sao, như những vì sao. Một chấm sáng bé xíu trong đêm

đen. Và đó là nơi tất cả chúng ta đang quần tụ bên nhau, nơi trái đất. Tôi cảm thấy thoải mái trong lòng khi nghĩ như vậy.

Đã năm giờ sáng. Tôi hơi ngái ngủ. Bây giờ tôi làm bữa sáng cho bố.

Tôi đánh thức bố.

Bố mặc quần áo rồi đi vào bếp. Nhìn bố, tôi thương quá. Tôi đặt cốc nước chè trước mặt bố, tôi vuốt ve mái tóc bố. Lần đầu tiên trong đời tôi vuốt ve mái tóc bố tôi, như thể bố là thằng em nhỏ bé bỏng của tôi, thậm chí như đứa con trai cưng chiều của tôi.

- Bố quậy phá ghê lắm phải không con?

- Chút xíu thôi, - tôi trả lời. – Hôm nay đi làm về bố nên mua cho mẹ bó hoa. Chưa bao giờ bố mua hoa cho mẹ cả.

- Sao lại không? Ngày Phụ nữ Quốc tế bố chả mang hoa về tặng mẹ còn gì.

- Nhưng hôm nay bố mua cho mẹ đi.

- Rồi... Bố sẽ mua và mẹ lại sẽ mắng bố là tiêu tiền vào những thứ vô bổ.

- Nhưng có lẽ hôm nay mẹ sẽ không mắng đâu. Bố cứ mua liều đi.

Bố tôi cười.

- Thôi được. Một liều ba bảy cũng liều, bố sẽ mua.

Bố đã ra đến cửa để đi làm, nhưng bố còn ngoảnh mặt lại, nháy mắt tinh nghịch và nói nhỏ với tôi:

- Một liều ba bảy cũng liều.

Tôi mỉm cười, nháy mắt tinh nghịch đáp lại bố. Ôi, trong cái nhà này quá cần một cô con gái lớn.

- Chào, Majka.

- Chào.

- Cậu ơi, có chuyện ngu xuẩn quá đi mất. Mẹ Mimi của tớ bị mất chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn kim cương mài, cậu biết không, giá những trên một ngàn đô la đó. Hôm qua mẹ tớ định đeo, vì bố mẹ tớ đi dự tiệc. Tớ tìm suốt từ sáng đến giờ. Cậu còn nhớ... chúng mình đã nghịch chiếc nhẫn này.

- Tớ nhớ. Nhưng chúng mình đã cất trở lại chiếc nhẫn vào trong hộp rồi còn gì. Cùng với chiếc vòng đeo cổ.

- Cậu mới đeo chiếc nhẫn còn gì. Hay là cậu quên cởi ra?

- Tớ cởi ra rồi. Chắc cậu không nghĩ là tớ ăn cắp.

- Tớ không nghĩ gì hết. Nhưng có thể cậu quên. Rồi sau đó cậu cởi ra ở nhà cậu, cậu để vào chỗ nào đó rồi quên... Có thể như vậy.

- Chắc chắn là không, có thì tớ phải nhớ. Tớ thề là tớ không có chiếc nhẫn này.

- Tớ hiểu. Gần đây chỉ có mỗi mình cậu đến nhà tớ thôi. Tớ mà không tìm thấy thì chỉ còn chỗ cậu.

- Nhưng mà tớ làm gì có chiếc nhẫn nào.

- Dẫu vậy tớ đề nghị cậu hãy tìm ở nhà cậu. Chúng ta phải biết chắc. Cậu mà tìm thấy thì cậu gọi điện ngay cho tớ. Tớ vẫn sẽ tiếp tục tìm.

- Tớ có thể tìm, nhưng tớ biết chắc chắn, không có chiếc nhẫn ở chỗ tớ.

- Nhưng cậu hãy tìm. Chào, tớ đi về.

Và Ewa đi về. Còn tôi, trong ngày học cuối cùng, đầu óc bị ám ảnh bởi chiếc nhẫn.

Tôi mừng rỡ ngày hôm đó, ngày chúng tôi nghịch đồ trang sức của mẹ Ewa, tuy nhiên tôi càng nghĩ nhiều về chuyện đó thì tôi càng nhớ ít hơn, tôi đã có thể làm gì với chiếc nhẫn này. Bất thành linh trong đầu tôi nảy ra ý nghĩ... không hề có chuyện mất chiếc nhẫn này, Ewa chỉ nghĩ ra như vậy để hành hạ tôi, để trả thù tôi về những chuyện hôm qua.

Đúng rồi, tôi dám chắc, đúng là như vậy.

Hầu như chắc chắn.

Không, hoàn toàn chắc chắn. Tôi ít nhiều hiểu Ewa và tôi biết cô bạn tôi có thể làm những gì. Không ai am hiểu Ewa bằng tôi đâu. Mà thậm chí không kể chuyện trả thù. Có thể bằng chiếc nhẫn này cô bạn tôi muốn xóa sổ những gì đã xảy ra hôm qua giữa hai đứa. Mà tôi có bức tức gì cô bạn đâu, tôi rất thông cảm việc Ewa ghen tị với Kasia. Tôi mà ở địa vị cô bạn thì có lẽ tôi cũng ghen tị chẳng?

Tôi cảm nhận, chuyện giữa hai đứa rồi sẽ ổn thôi. Ôi, sẽ là hết sẩy, nếu Ewa muốn kết bạn với Kasia. Khi mà được như vậy thì tôi sẽ có cả hai. Mà thậm chí có khi chúng tôi còn có thể thuyết phục được Kasia cùng với chúng tôi thi vào trung học phổ thông chẳng? Và cho đến ngày tốt nghiệp trung học phổ thông chúng tôi sẽ ở bên nhau, bộ ba...

Kasia trong bộ váy bình thường là một người khác hẳn Kasia trong bộ y phục Digan. Phải bây giờ mới thấy thật sự Kasia mảnh mai và xinh đẹp như thế nào. Và rất vô tâm. Có được như vậy chắc chắn là do cô bạn đã loại bỏ được con quỷ Dzigi. Như thế là tốt cho cô bạn.

Kasia đã khỏe rồi. Không còn bị sốt, không còn bị làm sao nữa cả, chỉ còn hơi bị sổ mũi. Đó là do bị cảm, tại vì, sau năm ngày năm đêm liên hồi kì trận sáng tác nhạc, cô bạn ra vườn, nằm lăn quay ra bãi cỏ, và ngủ trên đất phải đến năm tiếng đồng hồ liền, trước khi bà tìm thấy.

Kasia ghi âm bản nhạc của mình vào băng cát-sét, rồi gửi băng đến cho một nhà phê bình âm nhạc có uy tín và đề nghị ông viết thư cho cô bạn biết nhận xét của ông về tác phẩm nhạc này, cho nên bữa nay suốt ngày cô bạn chạy xuống dưới nhà thăm thùng thư, xem có thư của nhà phê bình âm nhạc hay không. Nhưng làm gì đã có thư được khi từ hôm gửi băng cát-sét đến hôm nay mới có mấy ngày...?

Chúng tôi đi dạo khá lâu. Tại nhà ga xe lửa chúng tôi đã mua gần bốn mươi chiếc vé khứ hồi đi Sobotka. Bây giờ chúng tôi đang ngồi ở nhà và cho vé vào các phong bì.

Các vé tàu có giá trị cho ngày kia, trên mỗi tấm vé chúng tôi ghi giờ tàu chạy.

Mua tới gần ấy vé mà làm gì vậy hả?

Bí mật.

Trong buổi lễ trao bằng tốt nghiệp phổ thông cơ sở chỉ vắng mặt có hai nữ sinh lớp chúng tôi. Kasia và Ewa. Kasia đang ở Sobotka rồi, chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai. Còn Ewa? Bằng tốt nghiệp của cô bạn thì Magda nhận hộ, còn của Kasia tôi nhận. Tôi nhìn... cô bạn đã đổ. Chỉ có điều, từ trên xuống dưới toàn điểm ba.

Magda bước lại chỗ tôi. Hỏi, tôi có tìm thấy chiếc nhẫn không. Tôi bảo rằng không, rồi tôi đưa cho cô bạn hai chiếc phong bì với hai tấm vé mời cô bạn và Ewa.

Chỗ vé còn lại tôi đem phân phát cho các bạn gái và các bạn trai trong lớp, và tôi chuồn ra về trước khi kết thúc buổi lễ trao bằng tốt nghiệp, vì tôi không muốn mọi người hỏi tôi, chỗ vé tôi phân phát là vé về việc gì vậy. Bây giờ tôi cần phải đến nhà Ewa. Hay là chiếc nhẫn đó mất thật rồi nhỉ?

Nhưng mà không, hôm nay tôi không thích nói chuyện với Ewa.

Do năm nay được lên lớp nên Tadziu được bố thưởng cho hai chiếc vợt bóng bàn và một quả bóng ping pong. Chúng tôi kê bàn trong phòng lớn, thay vì lưới chúng tôi đặt một dây sách chồng lên nhau và chơi bóng bàn. Chỉ có tôi và Tadziu ở nhà, vì mẹ tôi cùng Zenus và hai đứa em gái đi tắm nắng ở bãi cỏ cạnh nhà.

Hai séc đầu tôi thua trắng tay, đến séc thứ ba tôi bắt đầu quen dần và đã dẫn năm ba.

Tiếng chuông gọi cổng vang lên. Tadziu chạy ra mở cổng.

Đó là Ewa.

Ngay lập tức tôi hiểu, lại chuyện chiếc nhẫn. Tôi dẫn cô bạn vào phòng tôi và bảo rằng, tôi đã tìm nhưng không thấy. Ewa phẩy tay, mỉm cười.

- Thấy rồi hả? - tôi hỏi.

- Chưa... Nhưng chắc mẹ tớ quăng chiếc nhẫn ở đâu đó, thôi, cậu khỏi lo đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ewa ngồi trên đi văng, giơ tay về phía tôi. Tôi ngồi bên cạnh cô bạn. Ewa thở dài rồi nói:

- Tớ đến để xin lỗi cậu về mọi chuyện. Tớ là một con đần, một con lợn ghen tuông. Nhưng tớ xin cậu, đừng giận tớ.

- Tớ không giận.

- Từ hai ngày nay tớ không tìm được chỗ cho mình. Lúc nào tớ cũng nghĩ về cậu.

- Còn tớ thì nghĩ về cậu, - tôi nói. - Tớ rất mừng.

Và hai đứa lao vào ôm chầm lấy nhau.

- Tớ đã rất muốn các cậu trở thành bạn thân của nhau, - tôi nói. - Thậm chí cậu không mừng tượng nổi, Kasia đã thay đổi nhiều như thế nào đâu. Rồi cậu sẽ thấy bây giờ cậu thích bạn ấy.

- Vì cậu tớ có thể thậm chí kết duyên với một tên vô lại.

- Cậu đừng nói như vậy. Kasia đâu phải là vô lại.

- Tớ biết, thì tớ là tên vô lại.

- Cậu cũng không phải là tên vô lại.

- Vậy rốt cuộc, ai là tên vô lại nào?

Lúc này Tadziu thò đầu vào trong cửa và hỏi, tôi có chịu thua vì đã bỏ hiệp giữa chừng hay không. Tôi và Ewa bật cười.

Vì nổi mừng này mà tôi đã thua séc cuối cùng đến năm quả. Sau đó Ewa chơi với Tadziu và cũng thua nốt. Như vậy là Tadziu đoạt huy chương vàng, còn tôi với Ewa chơi tiếp với nhau tranh huy chương bạc.

Tadziu làm trọng tài.

- Vụ áp phe mấy chiếc vé đi Sobotka thế nào? - Ewa, tay phát bóng, miệng hỏi.

- Đó là bí mật, - tôi nói, đập mạnh bóng. Tôi đang dẫn trước. - Nhưng tớ sẽ nói cho cậu biết. Kasia chuẩn bị cho cả lớp chúng ta một cuộc tiệc vườn ở nhà bà bạn ấy. Sẽ đón chúng ta ngoài ga xe lửa.

Ewa phát bóng. Tôi đập mạnh và tôi đã dẫn trước hai điểm. Ewa lại phát bóng. Chúng tôi đánh qua đánh lại hồi lâu.

- Cậu biết không, - tôi nói, - Kasia hiểu ra rằng, cô ấy đã làm một việc rất ngu, tự cách ly mình khỏi các bạn cùng trang lứa. Cô nàng đã quyết định trở thành một cô gái bình thường.

Quả bóng đập vào vợt Ewa và bắn ngược trở lại, thay vì đập xuống bàn lại đập vào chao đèn. Tôi dẫn trước ba điểm.

- Rất hay là cô nàng đã khôn ra, - Ewa nói.

- Có lẽ đến một ngày nào đó rồi chúng mình cũng sẽ khôn ra chẳng?

- Nhất định rồi, - tôi nói. - Bây giờ tớ phát bóng.

Ewa đánh bóng ngược trở lại, tôi đánh bóng ngược trở lại, Ewa đánh bóng ngược trở lại, tôi đánh bóng ngược trở lại... và cuối cùng tôi thắng.

Tadziu trao huy chương. Cu cậu được hộp kẹo vàng, tôi hộp kẹo hạnh nhân, còn Ewa, huy chương đồng, được hộp kẹo con bò cái. Tôi rút ra kết luận, thắng Ewa là tôi ngu, vì huy chương đồng là ngon nhất.

Ga Thành phố Walbrzych.

Chín giờ sáng. Tất cả đã có mặt. Szkapa khoác tay Zenek đi lượn quanh sân ga.

- Buông ra! - Zenek thét to, vùng vẫy hai chân trong không trung.

- Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh! - Szkapa nói. Cô gái nói như hát. Rốt cuộc cậu chàng đứng dậy được. Zenek không thể bước đi, người lão đảo như say rượu. Thằng béo Ziebinski nói:

- Sao vậy, cậu Zenek, sáng sớm mà đã rượu rồi sao?

Chúng tôi cười ồ.

Tàu vào ga. Hầu như trống rỗng, rất tuyệt, vì tàu hai tầng. Lũ con trai đuổi nhau chí chóe, từ tầng trên chạy xuống tầng trệt, còn Klaudia tổ chức khiêu vũ, vì cô bạn có mang theo máy ghi âm.

Tôi và Ewa rủ nhau chạy xuống cuối đoàn tàu, vì cô bạn tôi rất thèm ngủ. Tôi ngồi bên cửa sổ, còn Ewa gối đầu mình lên đùi tôi. Tôi vuốt ve mái đầu Ewa, và cô bạn ngủ.

Con tàu của chúng tôi đã đi qua Swidnica. Chỗ nào cũng toàn đồng ruộng màu xanh và màu vàng. Phía đằng xa là núi Sleza. Cùng với con tàu tôi đang tiến dần đến dãy núi này. Đâu đó, dưới chân ngọn núi, đang có Kasia. Chắc cô bạn tôi đang cùng bà chạy loanh quanh khắp vườn hoàn tất nốt những công việc còn lại của buổi tiệc.

Dãy núi tắm mình trong nắng trời. Quá hay, vì ở Walbrzych trời sắp đổ mưa. Bên cạnh đường xe lửa được tôn cao, nơi con tàu đang chuyển bánh chậm chậm, thấy một con đường mòn. Một thằng bé đang đi xe đạp, bám riết chúng tôi.

Thằng bé không bám được lâu, vì không còn thấy cậu ta nữa. Ông kiểm tra vé tàu đến. Tôi rút vé ra, ông già phẩy tay.

- Đến Sobotka còn xa nữa không bác? - tôi hỏi.

- Ga thứ tư, - ông già trả lời rồi biến luôn. Ewa thức dậy.

- Ông ấy nói gì vậy?

- Ông ấy bảo đến ga thứ tư là Sobotka rồi.

- Ôi, - Ewa nói, miệng ngáp. - Tớ mót tiểu tiện quá, một lát tớ quay lại.

Và cô bạn tôi chạy ra nhà vệ sinh. Tôi nhìn qua cửa sổ con tàu. Gần đến Sleza rồi, từ đây có thể nhìn thấy rõ từng cây rừng trên sườn núi. Liệu có nhìn thấy nhà của bà Kasia không nhỉ?

Đến Sobotka chỉ còn ba ga nữa thôi.

Đây là ga Szczepany rồi. Cỏ mọc, gà lang thang kiếm ăn trên sân ga. Thậm chí có cả hoa đồng nội. Tôi có thể nhảy xuống, hái một ít hoa, nhưng tôi sợ không kịp nhảy trở lại tàu.

Ồ, một con chó gầy còm đang lang thang. Nó bị què chân. Lông bết, bẩn. Có lẽ nó bị ốm. Và mặt nó buồn... Ba gã đàn ông say rượu đang đi. Một người trong bọn họ đá con chó. Con chó nhảy tránh ra xa, kêu ăng ẳng.

Con tàu chuyển bánh.

Ga Sobotka Tây. Sao Ewa lâu vậy nhỉ? Hay là cô bạn bị xỉu. Tôi đi ra nhà vệ sinh, tôi gõ cửa. Im lặng. Tôi mở cửa ra, trống không. Tôi đi tới nhà vệ sinh khác. Tôi xoay quả đấm, cửa đóng.

- Ewa!

- Cái gì? - Giọng thô bên trong trả lời tôi. Tôi chạy dọc con tàu. Hay là Ewa chạy đến chỗ các bạn cùng lớp?

Tôi nghe thấy tiếng các bạn trên tầng. Tôi leo lên cầu thang.

Tất cả mọi người đang ở đó cả, Ewa cũng vậy. Cả lớp đang thảo luận ỏm tỏi cái gì đó.

- Có thể người ta không chịu bán cho chúng mình đâu, - Florek nói.

- Cậu tưởng ít khi tớ đến mua ở cửa hàng rượu vang chắc? - Ewa nói. - Tớ sẽ đi cùng Thăng Béo, rồi người ta sẽ bán cho chúng mình.

- Nhưng những hai mươi chai, các cậu không cáng nổi đâu.

- Đồ ngốc, - Ewa nói. - Họ mà bán cho chúng mình thì bọn tớ sẽ huýt sáo gọi các cậu.

- Có lý.

- Nhưng mà tớ không có tiền, - Marlena nói.

- Cả tớ...

- Tớ đã nói rồi, tớ chi tiền mà lại, - Ewa nói. - Được không nào, OK?

- OK!

Tôi bước lại chỗ các bạn. Magda ẩy nhẹ Ewa. Ewa quay mặt về phía tôi. Cô bạn cầm tay tôi, lôi tôi quay trở lại hành lang tầng trệt.

- Có chuyện gì vậy hả? - tôi hỏi. Ewa đặt hai tay lên hai vai tôi, nhìn trực diện vào mắt tôi, nói nhanh:

- Cậu nghe đây. Tất cả chúng tớ đã quyết định, không đến dự tiệc ở nhà bà của Kasia nữa.

- Vì sao?

- Vì không. Cả cậu nữa cũng sẽ không tới đó.

- Ewa, cậu định làm gì vậy?

- Đó là chuyện của tớ, - cô bạn tôi nói lạnh lùng. - Còn bây giờ cậu chú ý... quả bất ngờ. Nếu cậu không đi theo bọn tớ, thì ngay lập tức tớ đi xe taxi quay trở về Walbrzych và nói với mẹ tớ là cậu đã lấy cắp chiếc nhẫn của mẹ tớ. Magda và Klaudia đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cậu,

ngoài quảng trường.

- Không phải như vậy!

Ewa chạy lên cầu thang. Gọi to:

- Klaudia! Magda!

Ewa quay lại chỗ tôi. Và sau chốc lát, Magda và Klaudia đã có mặt bên cạnh chúng tôi.

- Các cậu có nhìn thấy chiếc nhẫn ấy trên tay Majka không?

- Tớ nhìn thấy, - Magda nói.

- Tớ cũng nhìn thấy, - Klaudia nói.

- Các cậu có khai báo cho cảnh sát không nào? - Ewa hỏi.

- Chúng tớ sẽ khai báo, - Klaudia trả lời. Magda gật đầu ra hiệu cũng sẽ khai báo.

- Các cậu không thể nhìn thấy! - Tôi thét to. - Các cậu thấy khi nào? Ở đâu?!

- Hôm thứ hai, chúng tớ gặp cậu trên quảng trường Grunwaldzki, - Magda nói. - Sao, cậu không còn nhớ nữa hay sao?

- Cậu nói điêu!

Ewa lấy tay làm hiệu, hai cô bạn quay lại tầng trên của con tàu.

- Ngay ngày hôm nay cảnh sát sẽ đến khám nhà cậu, - Ewa nói.

- Cậu đừng làm như vậy, - tôi nói trong đau khổ. - Mẹ tớ sẽ không chịu đựng nổi như vậy. Cậu biết rồi đó, mẹ tớ bị bệnh đau tim!

- Đồng ý, nhưng với một điều kiện, - Ewa nói. - Cậu phải theo bọn tớ và cậu không được hé nửa lời với Kasia. Còn bây giờ cậu chọn đi.

- Không, cậu đừng có làm như vậy!

- Rõ ràng là cậu không hiểu tớ, cô bé của tôi ơi. Tớ thề với cậu. Chỉ cần cậu nói một lời với Kasia, ngay lập tức tớ ngồi xe taxi cùng với Magda và Klaudia và chúng tớ sẽ quay về Walbrzych đi báo cảnh sát.

- Cậu thừa biết là tớ không ăn cắp, - tôi nói.

Ewa mỉm cười.

- Cậu biết không, tớ khó lòng hình dung cậu đã ăn cắp thứ gì đó... Nhưng tớ thì biết cậu, còn cảnh sát thì không.

- Tớ van cậu đó, - tôi nói, - đừng làm vậy. Cậu đừng triệt hạ Kasia, bạn ấy sẽ thất vọng. Tớ hứa với cậu, từ ngày mai tớ sẽ chấm dứt tình bạn với Kasia, sẽ không bao giờ tớ gặp cô ấy nữa... Nhưng hôm nay cho tớ được ở với cô ấy. Tớ van cậu.

Nước mắt tôi tuôn trào. Tôi quỳ gối trước Ewa, ôm hai chân cô bạn.

- Ewa, tớ van cậu, cậu đừng ác như thế.

Ewa nhắc tôi dậy.

- Không ăn nhằm gì đâu, - Ewa nói, - đã quá muộn mất rồi. Cho nên cậu suy nghĩ nhanh lên. Cậu cần nhất cái gì nào? Cần con ngốc đó hay cần sức khỏe của mẹ cậu. Và cậu câm miệng khóc ngay. Cậu phải tươi cười lên.

Ewa lau nước mắt trên hai má tôi.

Đoàn tàu chạy chậm lại. Lũ con trai và con gái lớp tôi từ tầng trên chạy xuống dưới. Ngôi nhà có dòng chữ lớn tiến lại gần:

“Thị trấn Sobotka [\[2\]](#)”.

Ở đằng kia, trên sân ga, Kasia đang đứng.

- Rồi cô đào chính sẽ bị ngạc nhiên, - Ziebinski cười, mở cửa. Chúng tôi ùn ùn xuống tàu. Tôi và Ewa xuống sau cùng.

Kasia đi về phía chúng tôi. Cô bạn tôi mặc quần cộc, áo vàng với dòng chữ “Glimp”. Đầu đội mũ cối. Nom như thể một bé gái.

Kasia cười rất tươi với chúng tôi.

- Tớ vô cùng xin lỗi cả lớp, là tớ đã làm phiền các bạn, - Kasia nói to, - nhưng tớ nghĩ rằng chúng mình phải cùng nhau mừng kết thúc trường phổ thông cơ sở. Cho nên tớ mời tất cả các bạn tới dự đại tiệc ngoài vườn. Sẽ có âm nhạc, sẽ có những món ngon và nhiều thứ hấp dẫn khác.

- Có kem không? - Ziebinski hỏi.

- Có bánh ga tô không? - Kawczak hỏi.

- Sẽ có, cái gì cũng có hết, - Kasia cười.

Ziebinski mặt buồn rười rượi nói:

- Đáng tiếc, vì tớ đang ăn kiêng.

Klaudia đứng trơ ra.

- Bọn tớ rất tiếc, - cô bạn nói, - nhưng không phải bọn tớ đi đến nhà cậu đâu. Đơn giản, bọn tớ chỉ tận dụng số vé tàu được biếu không.

- Cậu nói gì ngốc thế, - Kasia vừa nói vừa mỉm cười.

- Ngay bây giờ sẽ thấy, ai ở đây ngốc, - Ziebinski nói. Các cô gái, come on!

Và tất cả mọi người bỏ đi, để lại Kasia. Chỉ có một mình tôi ở lại. Kasia nhìn tôi, còn Ewa gọi:

- Majka!

Tôi nuốt nước bọt, bước đi, để lại Kasia.

- Minka! – Kasia gọi sau lưng tôi. – Minka!

Tôi không ngoảnh mặt lại, bước đi tiếp. Kết thúc rồi. Tôi phải làm như vậy, không thể khác

được. Vì có lẽ mẹ tôi sẽ không thể chịu nổi việc cảnh sát khám nhà chúng tôi.

Ewa đợi tôi. Cô bạn ôm lấy tôi, hai đứa cùng đi, ôm nhau. Kasia và nhà ga đã ở xa chúng tôi. Cả lũ lội bộ về phía quảng trường chợ cổ.

- Tớ biết, cậu đang xúc động cái gì, - Ewa nói, - nhưng đã đến lúc rồi cuộc cậu phải thành người lớn. Một khi đã là người lớn thì phải đi theo hoặc những người này hoặc những người khác. Cậu phải luôn luôn nhớ một điều rằng, các kẻ thù của các bạn của chúng ta là kẻ thù của chúng ta. Mà tớ thì là bạn của cậu chứ còn gì. Rồi sẽ có ngày cậu hiểu ra tớ nói phải. Không có con đường nào khác để tới vinh quang và giàu có ngoài con đường tớ đang đi. Cậu mà muốn lên tới tận đỉnh thì cậu phải y hệt như tớ. Có phải mọi cái tớ đã nghĩ ra là dành riêng cho cậu? Để cho cậu ít nhiều tập dượt. Sẽ không phải chỉ một lần rồi cậu phải lựa chọn. Nếu cậu muốn bứt mình ra khỏi bùn lầy và gia đình mình thì cậu phải học lựa chọn. Và lựa chọn một cách thông minh. Kasia là một đứa ích kỷ và điên rồ. Sớm hay muộn rồi nó cũng phải vào nhà thương điên. Có lần cậu đã cảm ơn tớ vì đã cứu cậu khỏi tay cô ả. Cô ả chỉ muốn hút máu cậu rồi vứt bỏ. Còn tớ cần cậu và tớ cũng cần cho cậu. Cậu có thể trở nên rất mạnh mẽ, tớ biết ít nhiều chuyện này. Tớ cần sức lực của cậu. Thế nhưng, cậu mà kết bạn với những kẻ yếu thì sức mạnh của cậu sẽ biến mất tăm. Cho nên, tớ đề nghị cậu hãy tiếp nhận sự trợ giúp của tớ bây giờ, để một ngày nào đó tớ sẽ có thể tiếp nhận sự trợ giúp của cậu.

- Cậu có lý, - tôi nói, - cậu có lý, cậu có lý! Thế nhưng cậu đừng nói gì với tớ nữa.

Ewa mỉm cười.

- OK, - Ewa nói, rồi chạy ra chỗ Klaudia.

Chúng tôi ngồi trên ghế đá trên quảng trường chợ cổ, quanh khu vực bức tượng bê tông lớn. Ewa cùng Ziebinski và lũ con trai kéo nhau vào cửa hàng mua rượu vang.

Lũ con gái bắt đầu hát. Đó là một điệu nhạc nào đó, nhưng lời tự bịa.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Chín giờ mười phút. Kim chỉ giây không dịch chuyển... Đứng im. Lũ con gái hát đoạn hai. Tất cả đều hát, ngoài tôi.

Tuổi mới lớn của tôi là như vậy đó. Tôi đã lựa chọn. Lựa chọn một cách thông minh. Tôi chẳng thể làm khác được. Và suốt đời tôi sẽ lựa chọn như vậy. Tôi sẽ đứng nhìn những kẻ xấu triệt hạ những người tốt, và thậm chí không thèm ngo ngoáy ngón tay.

Rồi một ngày nào đó tôi sẽ có con... Để là người tốt đối với các con mình, thì đôi khi phải là người xấu đối với các con của những người khác. Đối với tất cả trẻ con chưa đủ.

Sao lại có thể như vậy được? Vừa là người tốt vừa là người xấu.

Không được, tốt và xấu phải tách biệt nhau.

Hoặc là người xấu.

Hoặc là người tốt.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, bỏ chạy.

Tôi chạy ra ga. Không có Kasia ở đó nữa. Tôi quan sát chung quanh. Chỗ nào có thể có nhà của bà Kasia nhỉ? Chắc là ở đằng kia.

Tôi chạy.

Đúng, ngôi nhà này. Tôi đứng nín thở bên cổng phụ. Trong vườn, bà của Kasia đang dọn dẹp bên những chiếc bàn. Nhưng không thấy Kasia đâu cả.

Bà nhanh tay thu dọn đĩa trên các bàn. Bà nhìn lên trời.

Tôi nhìn. Ôi... những con rồng đen, rất đáng sợ, đang tụ tập trên trời cao, chúng đang giương rộng những cái vòi của mình trên đó. Chúng bay theo sau chúng tôi, từ Walbrzych đến đây.

Bà ôm chồng đĩa chạy vào nhà.

- Kasia! - tôi hét to. - Kasia!

Bất thành linh... có gì đó chạm vào người tôi, tôi quan sát. Đằng kia, đằng xa, trên đường quốc lộ bên sườn núi, tôi nhìn thấy một vết màu vàng. Ô, vết này biến vào rừng rồi, trên con đường mòn dẫn lên đỉnh núi Sleza. Đó là Kasia trong chiếc áo vàng của mình.

Tôi phải đuổi theo cô bạn bằng được, cho dù phải đi rất xa.

Tôi chạy băng qua cánh đồng.

Tôi ngã, vì chân tôi bị tụt xuống hố tổ chuột chũi. Tôi rút chân lên ngay.

Nếu Ewa làm đúng lời đe dọa tôi, nếu mẹ tôi có mệnh hệ gì... tôi biết, tôi sẽ làm gì. Tôi sẽ lấy tuốc-nơ-vít đục thủng mắt Ewa. Tôi thề.

Tại sao tôi không nói ngay với cô nàng như vậy?

- Tôi sẽ đục thủng mắt cậu, tôi thề!

Tôi đang trên đường quốc lộ rồi. Nhưng đến đường mòn chạy lên đỉnh núi vẫn còn trên một cây số. Tôi không còn sức để chạy nữa.

Một chiếc xe taxi chạy tới. Tôi không có tiền, biết làm sao. Tôi vẫy tay. Xe taxi dừng lại. Tôi ngồi vào xe.

- Đằng kia, - tôi nói.

Chúng tôi quay đầu xe, đi dưới chân núi.

Ô, tôi đã nhìn thấy Kasia ở chỗ này.

- Ông dừng lại đi, - tôi nói. Chúng tôi dừng lại. Người lái xe ngoái đầu về phía tôi.

- Hai trăm, - người lái taxi nói. Tôi cho tay vào túi.

- Ôi, cháu không thể lôi ra được. Đợi chút xíu... Tôi xuống xe, giả vờ lục lọi trong túi... và bắt

thình lình tôi ù té chạy vào rừng.

Tôi nghe tiếng dập cửa xe đằng sau lưng tôi, tiếng nện chân. Ông lái xe đang đuổi theo tôi.

Ông lái xe taxi tóm lấy tôi. Giằng người tôi, lôi ngược trở lại.

- Đồ chó, mi sẽ biết tay!

Người lái xe taxi bẻ quặt tay tôi ra đằng sau, dẫn tôi tới chỗ xe ô tô. Tôi la hét.

- Mày đi mà hét cảnh sát! - người lái xe mắt long sòng sọc. Tôi đá ông ta một phát và tôi tự ngã. Ông ta nhắc tôi dậy, lại bẻ quặt tay tôi ra sau.

Đúng lúc này tôi nhìn thấy toán khách du lịch đang xuống núi.

- Cứu tôi với! - tôi hô. - Hấn cưỡng hiếp tôi!

Toán khách du lịch chạy tới chỗ chúng tôi. Tôi sẽ hét thật to để cho ông tài xế không thể thanh minh với họ. Hình như ông ta đã hiểu ra ý đồ của tôi, vì ông ta buông tôi ra và chạy về chỗ xe ô tô. Còn mấy khách du lịch đuổi theo ông lái xe.

Tôi đang chạy trong rừng cây. Chạy lên núi. Không có ai đuổi theo tôi cả.

Tôi nằm trong bụi cây, tôi thở, tôi phải thở rất mạnh.

Càng lúc trời càng tối, càng lúc dốc càng dựng đứng. Tôi nghe có tiếng chân người đằng trước mặt. Nhóm con gái và con trai lưng đeo ba lô đang xuống núi, theo con đường đá.

- Các bạn có nhìn thấy cô gái mặc áo cánh màu vàng ở đâu không?

- Đồ điên, - cả toán đáp lại, - chạy theo bọn này ngay. Con giông khủng khiếp đang ùn ùn kéo tới kia kìa. Trong dãy núi này toàn quặng uran. Một lát nữa thôi, nơi đây sẽ là địa ngục đỏ!

Tôi lại cô đơn.

Tôi leo lên cao trong bóng đêm dày đặc. Dây buộc giày của tôi bị đứt, tôi đi chân trần. Trời tối đen đến nỗi hầu như chẳng nom thấy gì cả.

Bên trên đầu tôi cành cây gãy kêu răng rắc.

Có người đang đi theo tôi.

Tôi quay mặt lại, nghe ngóng. Không, chẳng có ai ở đằng kia cả.

Uỳnh.

Cây đổ.

Có ai ở đây không...

Toàn là đá, toàn là cây.

- Kasia ơi! - tôi gọi. Trời đất ơi. Sao mà lặng im kinh khủng thế. Có lẽ tôi bị lạc mất rồi, không chỗ nào có đường mòn.

Ở đâu ra lắm sương mù đến thế nhỉ?

- Kasia ơi! - tôi gọi thất thanh. - Kasia ơi!

Kasia đứng đằng kia. Tôi nhìn thấy mái tóc sáng và cái gì đó vàng vàng... nhất định đó là chiếc áo cánh của bạn tôi. Kasia đứng bất động... Đang nhìn tôi chẳng?

Tôi chậm rãi bước lại gần.

Không, Kasia không nhìn tôi, mà quay lưng về phía tôi. Ăn mặc rất lạ. Cái màu vàng vàng đó chung cục không phải là áo cánh... đó là đôi tất dài. Giày đỏ và áo khoác đỏ may chỉ vàng.

Cô nàng quay mặt về phía tôi. Đó đâu phải Kasia. Đó là một một người con trai. Có lẽ tôi biết người này. Mái tóc dài, vàng, được quấn thành lọn, chiếc mũ cắm lông chim, thanh kiếm... một người cải dạng.

- Tôi vô cùng xin lỗi, - tôi nói, - anh có nhìn thấy cô gái mặc áo cánh màu vàng ở đâu không? Trên áo có viết chữ "Glimp". A ha... và đội trên đầu chiếc mũ cói.

Người này không nghe chẳng?

Anh chàng nhìn tôi... mỉm cười.

- Như vậy cậu đã đi đến kết luận rằng, cái ác và cái thiện không thể cùng nằm trong một hộp chứ gì?

- Tôi đang tìm Kasia, - tôi nói to hơn - Cô gái mặc áo vàng và đội mũ cói!

- Còn tớ đang tìm Marysia.

- Tôi đây, tôi là Marysia đây.

- Thế mà tớ cứ tưởng tên cậu là Minka hoặc Majka.

- Cũng là tôi. - Kasia và Ewa gọi tôi như vậy.

- Cậu không nhận ra tớ hay sao?

- Không, - tôi trả lời. - Có, - tôi nói.

Tôi không biết...

- Cậu là Pimpus phải không? - tôi hỏi bất thành lời. Hắn mỉm cười.

- Pimpus hả?... Thậm chí thằng này không biết mình có cái tên đẹp như vậy. Tớ mang thư đến cho cậu đây.

- Thư của ai? - tôi hỏi.

- Có khi là của chính cậu?

- Sao lại có chuyện... tôi gửi thư cho tôi?

- Không sao cả, - hắn nói, - đường nào thì tớ cũng ăn mất lá thư rồi. Không có gì chữa đói bụng giỏi bằng giấy lá thư. Nhưng mà cậu khỏi lo đi, thằng này nhớ hết sạch sành sanh mọi điều viết trong thư.

- Đã viết những gì nào? - tôi hỏi.

- Tớ đã nói là “đã viết” hay sao?

- Đúng, cậu nói như vậy.

- Thế thì có sự nhầm lẫn trong in ấn rồi. Tớ đã nói rằng, trong thư có vẽ một tấm bản đồ nom như thể mê cung...

Pimpus quan sát chung quanh.

- Đúng, - hắn nói, - hoàn toàn khớp, có lẽ chỗ này. Cậu có nhìn thấy những tảng đá này hay không? Đó là phế tích của bức tường.

Tôi nhìn... Những tảng đá trời lên khỏi mặt đất, tỏa ánh sáng dịu dàng. Chỗ này trở nên vô cùng thơ mộng. Chỗ nào cũng tối om, chỉ có chung quanh chúng tôi là sáng.

- Đúng rồi, - Pimpus nói, - chúng ta đang đứng ở chính giữa. Cậu có nhìn thấy con đường mòn không?

Tôi nhìn về hướng tay hắn chỉ.

- Có nhìn thấy.

- Đó là đường mòn của Minka. Ở đó cậu sẽ rất lạnh, như thể bướm đêm tự thiêu thân. Còn chỗ này bắt đầu đường mòn của Marysia. Nó chạy vòng xoắn ốc quanh ngọn núi. Đây là một con đường mòn cực dài, thế nhưng, nếu tớ phải khuyên cậu điều gì thì tớ chỉ muốn nói: Marysia ơi, cậu đi theo con đường này đi. Đi theo đường mòn này nhất định cậu sẽ tới nơi.

- Đến đâu? - tôi hỏi.

- Biết rồi còn gì, - Pimpus mỉm cười. - Tất cả các con đường mòn trên núi đều hướng lên đỉnh núi. Còn một đường mòn nữa...

Hắn quay mặt lại, dùng thanh kiếm lấp lánh chỉ cho tôi đường mòn thứ tư.

- Đó là đường mòn gì vậy? - tôi hỏi.

- Không ai biết được là con đường gì. Có thể là con đường mòn dài nhất trong số tất cả các đường mòn, mà cũng có thể là ngắn nhất. Có thể là con đường mòn thần kỳ nhất, mà cũng có thể là con đường mòn kinh khủng nhất. Có thể chỉ là cái bóng của con đường mòn trong âm bản của ngọn núi chẳng? Tớ không thể nói nhiều hơn với cậu được, vì bản thân tớ không biết...

Tôi nhìn con đường mòn thứ tư. Chẳng khác gì những đường mòn còn lại, nhưng tất cả mọi cái trong người tôi đang lao tới đó cơ mà. Tôi tiến một bước về phía đường mòn này, tôi bước bước thứ hai. Tôi dừng lại.

- Cậu mà đi con đường mòn này, - Pimpus nói, đứng cao trên đầu tôi, - tớ sẽ cho cậu mượn thanh gươm của tớ.

Tôi đã giơ tay định nhận thanh gươm, thì tôi nghe thấy, như thể nghe qua tai nhét bông, dư âm của tiếng sấm.

Cơn giông... Kasia... Kasia ở đâu?

Tôi quay mặt về phía Pimpus.

- Tớ phải tìm bằng được Kasia!

Bộ mặt đẹp của Pimpus méo xệch chán nản.

- Chắc chắn cô ấy không đi theo đường mòn này đâu.

- Tớ yêu cầu cậu nói cho tớ biết Kasia đang ở đâu!

- Để giúp đỡ những kẻ khác, - Pimpus nói, - trước hết phải giúp đỡ chính mình. Cảnh khô hạn chẳng nghĩa lý gì khi người mù dắt kẻ mù. Marysia, cậu nghĩ mà coi.

- Tớ van cậu đó, hãy nói cho tớ biết, làm thế nào để tìm được Kasia.

- Kasia đã đi bằng con đường riêng của mình. Cho nên, cả cậu nữa, hãy đi bằng đường của mình. Còn con đường mòn này ư? Cậu có muốn đi trên con đường đầy bất ngờ hay không nào?

- Tớ rất muốn, - tôi trả lời, - nhưng tớ phải tìm được Kasia. Con giông sắp ập đến rồi và tớ phải ở bên cô bạn...

Vẻ mặt Pimpus ỉu xiu, tra thanh gươm sáng loáng vào vỏ.

- Thôi được, - hắn nói, - tớ sẽ không bó buộc cậu với thanh gươm của tớ nữa. Còn nếu nói về cơn giông, thì cơn giông đã có từ lâu rồi.

Đúng lúc này, bao quanh tôi là chớp, là sấm. Người tôi ớn lạnh, tôi run như cầy sấy vì lạnh.

- Pimpus! - tôi hét to. - Cậu hãy nói ngay cho tớ, Kasia ở đâu!

Từ trong mưa, từ bóng tối, cánh tay hiện ra.

- Đằng kia, - giọng nói vang lên. - Vĩnh biệt Marysia.

Trong sấm vang, chớp giật tôi chạy về hướng hắn chỉ tay.

Pimpus thương yêu, cậu tha thứ cho tớ nhé. Tớ biết, tớ sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa nhưng mà tớ phải cứu bằng được Kasia.

Trong mưa tuôn như thác đổ, tôi leo trên đá ướt.

Tôi ngửa đầu nhìn lên cao.

Kasia nhỏ xíu, hai tay giơ lên biển trời rực cháy, đang đứng ở trên đó, trên đỉnh núi Sleza, trên đỉnh ngôi tháp ngắm cảnh. Tôi nghe thấy lời khẩn cầu thống thiết, mặc dầu tôi ở quá xa để có thể nghe được.

- Bố ơi! Bố mang con đi theo với!!!

Chớp lòe và sấm nổ vang trời. Núi rừng rung chuyển.

Tầm mạng nhện, được dệt bởi vô vàn những tia chớp, bọc Kasia trong tổ kén sáng lòa.

Tôi không còn nhớ gì hơn nữa... Tôi đã xuống núi như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra mà tôi lại đang có mặt ở nơi đây?

Đây ga xe lửa, đây vẫn là Sobotka. Một người đứng cạnh tôi gập lại chiếc ô đỏ. Tôi ngồi trên ghế trong ngôi nhà nhỏ bên đường ray. Một người đang nhìn tôi, họ đang nói gì đó về tôi. Chuông reo. Loa phóng thanh kêu sột sột. Tôi ngồi, người ướt đầm, dính chặt vào váy, vào ghế.

Có tiếng cười đùa riu rít. Một đoàn con trai, con gái, người ướt đầm lao vào đây. Bọn chúng nó. Tôi lén chạy ra sân ga. Có thể chúng nó không phát hiện ra tôi. Tôi ngồi co ro trên ghế đá dưới chân tường.

Cánh cửa kêu cọt kẹt.

Cô bạn mắt đen, tóc đen đi tới chỗ tôi ngồi. Ngồi cạnh tôi, trong mưa.

- Sao, cậu không tìm thấy Kasia hay sao?
- Kasia đã lên thiên đường cùng với bố mình rồi.
- Sao cậu nói gở vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Chúng ta đã giết Kasia. Cậu đã giết bạn ấy và cả bố cũng đã giết bạn ấy. Tất cả chúng ta đã giết bạn ấy, cả thế giới đã giết bạn ấy!

Cô bạn bèn tóm lấy hai vai tôi, lắc mạnh.

- Majka, cậu sao vậy?

Cô bạn biến luôn.

Con tàu đang chuyển bánh, tôi đang trên toa tàu. Lưng quay về phía Walbrzych, mặt hướng về Sleza. Tôi nhìn, ngọn núi đang xa dần. Lúc này ngọn núi đã nhỏ xíu như cái hang chuột chũi, bên cạnh hang là xác con chuột chũi con nọ. Màn mưa đã trùm lên ngọn núi.

- Cháu ơi, sao cháu lại khóc? - một bà hành khách hỏi tôi.

Magda cùng Klaudia đi ngang qua.

- Cậu có thấy Ewa đâu không?

Trước nhà tôi gặp bố.

- Con nằm xuống ngay, - mẹ tôi bảo.

- Nhưng chị ấy run, - Tadziu nói.

Zosia thêm vào:

- Con đã vắt nước váy của chị. Phải tới năm lít nước.

Tôi đẩy chần ra khỏi người.

Đó là tảng đá lớn, tôi không đẩy nổi. Biết làm sao, phải để dành đôi chân. Tôi mà không có

chân thì tôi có đi được không nhỉ? Chẳng sao cả đâu, tôi sẽ bơi ếch.

Tôi đang bơi.

Sao chỗ này lắm cây thánh giá thế này? Thánh giá trải dài đến tận chân trời. Đang xếp hàng thì phải. Chỗ nào cũng thấy toàn thánh giá, trên thánh giá là người bị đóng đinh. Họ rên la, khóc lóc, co rúm như những con giun.

- Chỗ của mày ở đâu, đồ chết tiệt! - Họ quát tôi. - Cút ngay xuống cuối hàng!

- Tôi nói cho nhà chị biết, máu tóe cả vào thịt thần và thịt chín rồi.

- Đừng xô đẩy, đừng xô đẩy! - tôi nói.

- Bác ơi, còn nhiều nữa không?

- Cô này không đứng xếp hàng ở chỗ này đâu!

Trời đất ơi, hình như người ta đang xếp hàng lên thiên đường. Các vị khởi sự đi, các vị yêu quý, tôi sẽ không chen ngang đâu, tôi sẽ không chen ngang đâu, tôi sẽ đi xếp hàng chỗ khác. Tôi từ từ trôi về phía cuối. Chỗ này càng lúc càng nhiều trẻ em bị đóng đinh trên các cây thánh giá. Chúng khóc rằng, con tim chúng nát tan.

Ô, một ông lão đang đi. Tay chống can, mặc áo choàng lóe sáng. Râu bạc dài quét đất. Tôi bơi lại chỗ ông già, khoanh tay.

- Lạy Đức Chúa Trời, xin Ngài hãy giúp đỡ chúng, trẻ con có tội tình gì đâu.

Tôi nhìn, lão già lấy hai ngón tay gọt gọt vào nhau như gọt cà rốt, rồi lão hét to:

- Sroku pierdaku [\[3\]](#)!

Lão cười khúc khích, bỏ chạy, chạy kiểu cóc nhảy.

- Sroku pierdaku!... Sroku pierdaku!...

Lão trốn vào rừng thánh giá. Tôi nghe thấy tiếng sỏi bật. Tôi quay mặt lại.

Ở đây, trên bệ đá trắng, một đứa trẻ con da hồng, xinh xắn, đang quấy môi trong cháo. Nó mỉm cười với tôi, nhe bộ răng sứ.

- Chị nếm thử coi, - nó hét như chim họa mi, - đây là món súp rất ngon và không ngon.

Nó lấy thìa môi múc súp đưa lên miệng tôi. Tôi húp súp, súp nổ bùng lửa băng và băng lửa trong bụng tôi.

Tôi tỉnh dậy, để rồi ngay lập tức lại chìm vào giấc mơ mới. Tôi ngồi trên đi văng, mặc bộ pyjama xanh da trời. Căn phòng bé tí xiu như thể cái lồng chim kim tước. Tôi vội vàng cởi pyjama ra, mặc váy vào.

Tôi bước ra ngoài. Chỗ này treo quần áo. Đàng kia, trước tivi cả nhà đang cầu kinh. Phòng sáng sủa, trời nắng, trên màn hình có gì đó lướt nhanh.

Tôi chạy ra ngoài phố.

Những ngôi nhà cao chung quanh che lấp tất cả. Có một việc quan trọng nào đó tôi phải làm... A, tôi biết rồi, tôi phải xác định, giấc mơ này tụt hậu bao xa.

Tôi cần năm zlôty.

Ồ, có gì đó óng ánh trên cầu thang.

Tôi cúi xuống, đó là đồng năm zlôty. Còn ở đằng kia một cái bớt điện thoại. Tất cả như được chuẩn bị sẵn cho ý định của tôi. Tôi mang năm zlôty vào bớt. Tôi nhét đồng xu vào khe máy, rồi dùng ngón tay quay vòng. Tôi nghe tiếng tút tút trong tai. Bỗng tôi nghe thấy giọng nói:

- Tôi nghe đây?

Đó là giọng Kasia. Giọng Kasia to, rõ ràng.

- Ha lô, tôi nghe đây!

Đó là giọng Kasia. Tôi treo máy nghe. Ôi, tôi là con ngốc. Kasia vẫn sống, đang ở nhà, tôi phải gặp cô bạn, phải nhìn tận mắt cô bạn, vì bây giờ tôi mới chỉ tin qua tai thôi.

Xe buýt đi trên đường, tôi ngồi trong xe.

Tất cả hành khách nhìn tôi chòng chọc.

Tôi mỉm cười với tất cả mọi người. Tôi tuyệt vời như vậy. Hay là tôi bẩn thỉu?

Tôi nhìn kỹ người mình... trời đất ơi, tôi đi chân trần. Vì thế cho nên mọi người mới nhìn tôi chòng chọc như vậy. Tôi đang mặc gì trên người vậy? Váy dùng lau nhà, rách bươm. Thế thì Kasia sẽ cười tôi, nếu tôi ăn vận như vậy đến nhà cô bạn.

Tôi chạy qua quảng trường chợ cổ.

Dưới nắng trời đài phun nước tỏa ánh vàng.

Trước cổng nhà Kasia tôi gặp ông đưa thư thọt chân.

- Bác có thư từ Warszawa gửi cho Kasia Bogdanska hay không ạ?

Ông đưa thư lục túi rồi nói:

- Có, thư phát nhanh bảo đảm, phải ký nhận. Cháu xuất hiện trước mặt tôi như trên trời rơi xuống, nếu không tôi phải đi cà nhắc lên tận tầng hai.

Tôi cầm chiếc bút bi đỏ, ký chữ ký màu xanh.

Tôi đang chạy trên cầu thang rồi. Nếu trong thư viết cái gì đó xấu thì sao nhỉ? Nếu viết cái gì đó xấu thì Kasia sẽ thất vọng. Tôi nhìn... hồ dán dính không được chắc cho lắm. Kệ, tôi bóc thư ra:

“Chị thân mến,

Theo yêu cầu của chị, tôi hồi âm ngay lập tức đây. Và tôi xin đi ngay vào vấn đề để chị khỏi sốt ruột không cần thiết. Không nghi ngờ gì nữa, chị có tài năng, xét tuổi chị còn trẻ (20 tuổi), thì thậm chí có lẽ đó là một tài năng lớn. Tôi đã rất vui khi nghe băng cát-sét. Quả thật là trong băng có nhiều...”.

Đó là thư của nhà phê bình âm nhạc, khen bạn tôi. Tuyệt vời. Kasia đến chết vì mừng mất thôi. Tôi dùng lưỡi liếm ướt chỗ hồ còn lại để dán thư, phong bì thư được dán lại, còn chắc hơn trước đó.

Tôi giờ tay ấn chuông, cánh cửa tự động mở ra, mặc dầu tôi chưa xoay quả đấm. Đó là mẹ Kasia, đúng lúc bà đi ra ngoài. Bác ấy ngõ ngàng nhìn tôi.

- Cháu chào bác, có Kasia ở nhà không ạ?

- Có, - mẹ Kasia trả lời. - Cháu vào đi, bác sẽ khóa cửa lại.

Tôi bước vào, tôi nghe thấy tiếng sột soạt của chìa khóa trong ổ khóa. Tôi bước lại chỗ tấm rèm che màu mật ong, đằng sau tấm rèm... Tôi nghe thấy tiếng cười. Đó không phải là tiếng cười của Kasia.

Tôi ghé mắt nhìn qua khe hở.

Trên đi văng, trong nắng trời, Ewa đang ngồi. Ewa Bogdaj... đang ở đây ư?

Kasia ngồi bên cạnh, quay lưng về phía Ewa. Tôi nhìn thấy dáng hai người. Hai dáng người được nắng trời tô vẽ.

Ewa dùng lược chải tóc Kasia.

- Như thế có lẽ đã ít nhiều phóng đại rồi, - Kasia nói.

- Cậu biết rồi đó, không bao giờ tởm đối trá, - Ewa nói và cả hai bật cười.

- Ôi, cậu giằng mạnh quá!

- Tởm xin lỗi. Cậu có mái tóc thật tuyệt vời. Có lẽ tởm cũng phải để tóc dài thôi.

- Tởm đã nói rồi, giá cậu đừng cắt ngắn. Tởm rất thích đuôi tóc dài của cậu.

- Cậu lại rất thích tóc thả dài rồi. Cậu còn lộn tóc không?

- Tất nhiên là còn. Cậu mà thích, tởm có thể cho cậu mượn. Một đô la một giờ. Được không nào?

- Tởm sợ là cậu đã ném vào thùng rác mất rồi, - Ewa nói. Đã một năm trôi qua rồi còn gì, kể từ trận cãi nhau kịch liệt của chúng ta.

- Sao cậu lại nói thế, hồi tháng hai. Mới có bốn tháng. Thậm chí tởm không còn nhớ chúng mình đã hục hặc với nhau chuyện gì.

- Cậu không nhớ hay sao? - Ewa ngạc nhiên.

- Không.

Ewa ôm lấy Kasia, thì thầm gì đó vào tai cô bạn.

- Cậu là đồ lộn! - Kasia thét lên. - Phải ngược lại cơ! Rất may là cậu đã nhắc tởm. Ô, tởm sẽ không bỏ qua chuyện này cho cậu đâu.

- Tởm cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!

Cả hai cười khúc khích. Ewa lại chải đầu cho Kasia.

- Cậu có biết, - Ewa nói, - cậu có biết, tớ đang nghĩ gì không nào?

- Nghĩ gì?

- Có lẽ nó đã thật sự hết khôn. Cậu có biết không... nó hằng say tham gia bất kỳ cuộc khiêu vũ nào.

- Đôi khi tớ cũng có cảm giác như vậy, - Kasia nói. Thoạt đầu cô ta hiền lành ít nói, dễ thương...

- Nó đã mai phục. Muốn thành danh bằng cái giá chúng ta.

- Không, tớ không tin điều này.

- Nhưng tớ biết ít nhiều chuyện này đó. Tớ đã cho cô ta rất nhiều thứ. Chẳng hạn, quần lót của tớ này, quần tất của tớ này, xu chiêng của tớ này, váy áo của tớ này, tớ lại còn giải quyết chuyện thi cử của cô ta vào trung học phổ thông nữa chứ. Thế mà là ít hay sao?

- Tớ cũng đã định cho cô nàng hẳn một tủ quần áo, - Kasia nói. - Thế nhưng mà tớ ngốc ời là ngốc, tớ sợ xúc phạm cô nàng.

- Nó không biết xấu hổ đâu. Nhẽ ra cậu cứ phải thử. Thì rồi cậu có thể thấy. Nó sẽ xách hai va li to đùng, một gói đồ nặng trĩu, và lại còn đem xe quay trở lại chở nốt các thứ chưa mang đi hết.

- Trời đất ời, cậu là đồ lỗ bịch - Kasia nói.

- Cậu im đi, tớ thích mình là con lỗ bịch đó. Mỗi sự thật đều lỗ bịch.

- Tớ cảm nhận trong người cô ấy có điều bí ẩn, - Kasia nói. - Đó là sự ngây thơ, sự nhút nhát, sợ hãi. Cái đó không quan trọng. Giá cô ấy là người tốt... Thế nhưng mà không, tớ vô cùng thất vọng với cô ta. Phui, phui.

Kasia rùng mình.

- Tóm lại nó bị loạn trí, hãy quên nó đi, - Ewa nói.

- Bí ẩn, bí ẩn, - Kasia nói. - Tớ đi đến kết luận, là trong con người không có gì bí ẩn.

- Tớ không thích những điều bí ẩn.

- Bí ẩn chỉ có trong âm nhạc. Bây giờ thì tớ biết điều này rồi. Chỉ có trong âm nhạc. Rồi cậu sẽ thấy, một ngày nào đó cậu sẽ khám phá ra bí ẩn này.

- Ngoài ra cô ả lại còn định làm dâu nhà này nữa chứ, - Ewa nói.

- Thôi, cậu đừng nói về cô ta nữa! Cô ta không là gì cả, không có cô ta.

Ewa cười.

- Cậu nói cực hay, cậu có lý, cô ta là cô gái Không Là Gì.

Tôi lùi ra xa tấm màn che. Tôi nghe thấy tiếng nói của họ, tiếng cười của họ. Cô gái Không Là Gì chính là tôi.

Cánh cửa kêu đánh sầm sau lưng tôi. Tôi chạy theo cầu thang xuống dưới nhà. Tuyết từ trên

cao rơi vào người tôi. Đó là những mảnh giấy của lá thư bị cô gái Không Là Gì xé nát trên tầng.

Ôi, tôi đã chạy quá xa. Xuống tận tầng hầm. Có người đứng trong bóng tối. Mực kính óng ánh.

- Marysia này, nếu em muốn, anh sẽ hủy hết, sẽ như chưa hề có chuyện gì cả.

- Anh cút đi, anh không có quyền, đó là quyền của tôi!

Tôi bỏ chạy. Tôi đứng trước cổng, dưới nắng trời. Tôi đặt ở đó một quả bom, điều khiển từ xa. Tôi cởi đồng hồ khỏi tay. Tôi đập đồng hồ xuống vỉa hè, mặt kính vỡ. Tôi vội vàng đặt kim đồng hồ chỉ mười giờ chín phút. Tích tắc, tích tắc, tích tắc... một lát nữa thôi ngôi nhà sẽ sập xuống đầu chúng nó.

Uỳnh. Xong rồi ư?

Không, đó là chiếc ô tô đen nhánh, lấp lánh, đang chạy với tiếng gầm rú của ba trăm sức ngựa. Người lái xe môi đỏ chót nháy phắt ra ngoài xe, cánh cửa trước mặt tôi mở ra.

Tôi ngồi vào trong xe.

Một chiếc găng tay của tôi rơi xuống đất. Chàng trai mặc áo đuôi tôm màu trắng bạc bèn cúi xuống nhặt lên. Chàng quỳ gối, đưa chiếc găng tay cho tôi. Kính cận hôn vào vạt váy lụa may chỉ vàng của tôi. Chàng lấy tay ra hiệu cho tài xế.

- Đi thôi.

- Nhà người là ai? - tôi hỏi.

- Là kẻ hầu cận, là thư ký của nữ hoàng, tâu nữ hoàng, - chàng trai miệng nói, đôi mắt trắng, xanh long lanh nhìn tôi. - Đã lâu lắm rồi, nữ hoàng xuống lệnh cho các thần đợi lệnh bà trở về, và các thần những tưởng hết hy vọng mất rồi. Nhưng tâu lệnh bà, sự kiên nhẫn của các thần đã được đền đáp. Ôi, nữ hoàng nhung nhớ của các bề tôi, lệnh bà vô cùng kính yêu...

Nghe thấy có tiếng rì rầm đằng sau, tôi quan sát.

Một chiếc xe ô tô vĩ đại, bên trong rộng và đẹp như phòng khiêu vũ, với đài phun nước ở chính giữa. Các chàng trai và các cô gái xinh đẹp cúi chào tôi. Tất cả bọn họ đều xinh xắn, ăn vận bánh bao, sang trọng, theo phong cách cung đình và vũ hội.

- Muôn tâu lệnh bà vô cùng kính yêu, các thần sẵn sàng vâng phục bất kỳ mệnh lệnh nào của lệnh bà, - người hầu cận dễ thương của tôi nói.

- Cái gì ta cũng ban lệnh được hay sao?

- Tâu lệnh bà, xin lệnh bà cứ xuống lệnh. Lệnh bà là chúa tể của các bề tôi cơ mà.

- Vậy các người hãy làm sao cho tất cả các nhà phê bình âm nhạc chê cười nhạc phẩm của Bogdanska Kasia, còn nhà phê bình, kẻ đã ngợi khen nhạc phẩm của nó thì điếc đặc. Hãy làm cho Kasia không bao giờ sáng tác được gì nữa và hãy làm cho nó tội cùng đau khổ vì không ai chịu nhìn nhận giá trị nhạc phẩm của nó. Cứ để cho nó sống lâu, nhưng cho đến ngày về nơi

chín tuổi nó đừng mong được ngợi khen, và hãy cho nhạc phẩm của nó biến luôn cùng với nó khi nó xuống dưới mồ.

- Ôi, tàu lệnh bà, chuyện vặt, - người hầu cận nói, miệng cười, nhe hàm răng sù, - để làm những việc đó thần chỉ cần phẩy tay một cái là xong. Trong lịch sử, vô vàn những tác phẩm hay, đẹp, đã biến mất tăm sau một cái phẩy tay như vậy đó, biến mất tăm cùng với các tác giả của chúng, và ngay đến con chuột cống nhà thờ lớn cũng không thềm nhắc đến chúng nữa. Cho nên, muôn tàu lệnh bà, việc đó coi như đã xong. Mệnh lệnh tiếp theo của lệnh bà là gì, tàu lệnh bà? Kẻ bề tôi có linh cảm rất lạ rằng, trong đời mình, cô gái Bogdaj Ewa sẽ bị một cú bất ngờ...

- Đúng rồi, - tôi nói. - Hãy cho Ewa biến thành một con lợn cái béo ịch, già nua trước tuổi, có bảy đứa con và phải cáng đáng một ông chồng suốt ngày nát rượu.

- Cái này hơi bị khó, - người hầu cận dễ thương của tôi nói, mắt nhìn các cung nữ và đám triều thần.

- Kẻ bề tôi này! Kẻ bề tôi này sẵn sàng vào cuộc, - một cô gái xinh đẹp mặc váy dài *tournure*, đầu đội mũ cấm lông công, lên tiếng. - Kẻ bề tôi này sẽ chấm dứt việc làm thủ thuật hoóc-môn và chuyển hóa cho cô ta, cô ta sẽ hết đường giảm cân. Tàu lệnh bà, cho cô ả nặng một trăm mười ki lô và hai chân là hai chân voi liệu lệnh bà có thuận ý hay không ạ?

- Ta thuận ý, - tôi nói và cười sảng sặc. Đám triều thần của tôi cũng cười sảng sặc.

- Và hãy cho nó nghèo xác nghèo xơ, - tôi nói, - nó hãy còng lưng mà xách xô than lên tận tầng áp mái, nơi cả nhà nó sẽ sống chui rúc như những kẻ thuê nhà khốn khổ. Và hãy làm cho nó, một tuần trước ngày mừng một hàng tháng chẳng còn cái cóc khô gì để nhét vào miệng lũ con bất hiếu, thiếu năng trí tuệ.

- Kẻ bề tôi nảy ra một ý rất hay, tàu lệnh bà - một triều thần ăn vận hết mực bánh bao, áo vét, quần ống chèn, đầu đội mũ với hình con gà trống mạ vàng, lên tiếng. - Chúng ta sẽ thâm nhập vào chuyện làm ăn của cha ả. Không có vụ làm ăn nào mà lại không có một ít hóa đơn lậu. Kẻ bề tôi này sẽ làm cho gia đình bé nhỏ của ả bị phạt tiền cực nặng và đi đến phá sản. Như thế đủ chưa ạ?

- Ta nghĩ, như thế là vừa đủ, - tôi nói và vỗ hai tay đeo nhẫn, vỗ tay hùa theo tôi là các cung nữ của tôi, các vũ công của tôi. Mấy chiếc nhẫn rơi xuống nền sảnh bóng loáng.

- Mệnh lệnh tiếp theo của lệnh bà là gì ạ? - Người hầu cận hỏi.

- Ta còn có thể đưa ra bao nhiêu mệnh lệnh nữa nào? - tôi hỏi, bất thành linh thấy sợ.

- Lệnh bà muốn bao nhiêu cũng được ạ, tàu lệnh bà hết đổi dịu dàng. Một trăm, một ngàn, một triệu, một tỷ...

- Một ngàn tỷ, một ngàn ngàn tỷ...! - Các triều thần thay nhau xướng to.

Tôi nghiêng người khoan khoái, tôi thẳng người hãnh diện.

- Vậy thì, hãy làm cho ta thành một người giàu có và lừng danh. Để cho cả thiên hạ phải ghen tị với ta. Hãy cho họ ngắm nhìn hình ảnh ta trên báo chí, trên áp phích, trong rạp chiếu phim và trên truyền hình. Hãy làm cho thiên hạ đua nhau bàn tán về ta trong xe buýt, trên tàu hỏa và

trong xe điện. Và đặc biệt hãy làm cho Ewa và Kasia ghen tị với ta.

- Xong rồi, tàu lệnh bà! - người hầu cận hô to thích thú. – Còn gì nữa ạ?

Còn gì nữa ư? Tôi sẽ suy nghĩ sau... Còn tạm thời...

- Tạm thời ta hãy sung sướng cái đã, - tôi trả lời.

- Ôi, nữ hoàng nói mới hay làm sao. Nữ hoàng sung sướng. – Người hầu cận nói với đám triều thần.

- Hỡi các người yêu dấu, các người có nghe thấy không nào?

- Ô, có, chúng tôi có nghe thấy! - đám cung nữ và các triều thần hô to. - Lệnh bà của chúng ta nói cực hay! Lệnh bà sung sướng!

- Xin các vị hãy chú ý mà xem, niềm sung sướng của lệnh bà sâu đậm biết bao nhiêu, - chàng trai tóc búi tó và mắt kim cương nói to.

- Và mệnh mông vô bờ bến!

Đó là giọng đồng ca của hai chàng trai da đen xinh đẹp với hai nét mặt dễ thương. Ôi, các triều thần của tôi mới tuyệt vời làm sao, tất cả đều hòa cùng một nhịp.

- Chúc mừng! - người hầu cận hô lớn.

- Chúc mừng! - tất cả các triều thần hô to.

- Chúc mừng nữ hoàng!

- Chúc mừng! Chúc mừng!!!

Họ vỗ tay và vỗ tay, và cứ mỗi lần vỗ tay, ngọc và kim cương lại rơi xuống, kêu leng keng dưới nền nhà bóng nhoáng.

- Đúng là, tiếng vỗ tay chúc mừng không bao giờ chấm dứt, - người hầu cận của tôi nói, đặt một tay lên trái tim mình. - Đó chính là ý nguyện của nữ hoàng. Nữ hoàng sung sướng. Xu lễ kêu keng keng, sao trời đua nhau sáng chói, nữ hoàng vui bất tận.

- Ôi, đa tạ lệnh bà, lệnh bà là ngôi sao sáng của các thần!!! – đám bề tôi đồng thanh hô lớn.

- Các người đa tạ ta cái gì nào? - tôi, lấy làm ngạc nhiên, hỏi.

- Đám bề tôi đa tạ lệnh bà vì lệnh bà đã tin tưởng bề tôi, tàu lệnh bà, - người hầu cận dễ thương của tôi, thư ký của tôi, giải thích. - Vì khi có yêu cầu đồng loạt thì trách nhiệm đơn lẻ thuộc về các triều thần. Các triều thần tôn sùng tự lập hơn bất kỳ điều gì, đương nhiên không kể lệnh bà vô cùng anh minh, đấng các triều thần tôn sùng hơn tất cả.

Quan hầu cận trịnh trọng bò bằng đầu gối, hôn vào đôi hài vàng của tôi. Bất thành linh có tiếng kèn kẹt. Tiếng phanh kít.

- Đồ chết tiệt, đi đứng cái kiểu gì vậy hả! - Người hầu cận quát người lái xe.

- Bấm quan, con không đi được nữa, con phải dừng lại, - người lái xe nói, giơ cái cổ đầy tóc đỏ lạng về phía chúng tôi. - Thiếu chút nữa là vỡ...

Tôi nhìn... một ông già, miệng móm, đầy bọt mép, áp bộ mặt sần sùi, nhắm nhúm vào kính ô tô phía tôi ngồi. Lão thò các ngón tay mốc meo, cong queo qua khe hở bên trên kính xe.

Lão nhìn tôi chòng chọc, gọi nhỏ, nói giọng thều thào.

- Mẹ ời, mẹ ời...

- Cái gì vậy hả? - tôi hỏi.

- Đó là Pawel, - người hầu cận nói.

- Pawel nào? - tôi hỏi. - Ta không biết Pawel nào cả.

- Con trai của lệnh bà, Pawel.

- Sao? Con trai của ta? Con trai tương lai, bé bỏng, yêu thương của ta như thế này ư???

- Tàu nữ hoàng, thật đáng tiếc, đây chính là con trai của lệnh bà. Chỉ có điều, sau tám mươi năm nữa.

- Ô, đúng, sau tám mươi năm... Đi thôi, - tôi ra lệnh cho lái xe, còn với quan hầu cận - Thuốc lá, nhanh lên!

Ô tô lao về phía trước, lão già tụt lại đằng sau, ngã xuống mặt đường kêu đánh bốp! Trong chốc lát tôi vẫn còn nghe thấy tiếng gọi, giọng thều thào, của cái gọi là con trai của tôi: “Mẹ ời, mẹ ời”.

Người hầu cận đưa cho tôi điều thuốc vàng và chiếc bật lửa óng ánh vàng. Tôi hút thuốc trong chiếc tàu vàng, nuốt vào bụng từng làn khói thuốc màu vàng. Người hầu cận dễ thương của tôi bứt tôi khỏi dòng suy nghĩ.

- Còn ở đằng kia, muôn tàu nữ hoàng, xin nữ hoàng ngó đầu nhìn giùm, nàng Zuzanna, con gái của nữ hoàng đang an nghỉ.

- Tôi nhìn sang bên đường, thấy một nghĩa địa. Ở đó, trong nghĩa địa... con gái Zuzia của tôi?

- Sao lại như vậy được? Ta đã để nó đâu mà nó đã nhai đất?

- Biết làm sao, - người hầu cận nói, mặt buồn thiu. Đôi mắt bạc - xanh của viên quan đảo qua đảo lại. - Chỉ có thể ngậm kẹo khi không nhổ kẹo đi. Khi kẹo đang ở trong miệng, cho dù kẻ bề tôi không biết nó ngọt tới mức nào, thì cũng là lúc nó đang bay vào các vùng khác, hòa đồng với các mùi thơm khác, như dì Eufemia của kẻ bề tôi này đã nói. Đó là lúc Thời Gian để lộ bộ mặt độc ác của mình đối với lệnh bà, tàu lệnh bà vô cùng, vô cùng kính yêu của các bề tôi. Thời Gian mạnh hơn chúng ta.

- Nào các người, các người hãy tìm cách nào đó đi, - tôi nói, ra lệnh cho tất cả triều thần. Nhưng họ có nghe tôi nói đâu. Họ đang đi theo sau chúng tôi trong đoàn xe ô tô hạng sang dài dằng dặc.

- Rất tiếc, - người hầu cận nói, - Chúng ta chỉ làm việc trong Thời Gian. Không có Thời Gian thì không có chúng ta, không có công việc của chúng ta. Thời Gian ngu ngốc và đáng nguyên rủa biết nhường nào!... - Và người hầu cận của tôi, người thư ký của tôi nghiêng răng bực tức và cứ mỗi lần hần nghiêng răng, những hạt kim cương lại rơi tua tủa xuống đất.

- Vậy chuyện hạnh phúc của ta sẽ sao đây? - tôi hỏi. Tôi uống câu hỏi như uống ngụm cocktail.

- Ôi! - người hầu cận thét lên và nụ cười nở trên gương mặt tái mét của hắn. - Khi ăn hết một cái kẹo thì có thể ăn cái tiếp theo. Muôn tâu hoàng hậu, hoàng hậu không thiếu kẹo trong các tờ giấy bằng vàng.

- Các con của ta không phải là những cái kẹo, - tôi nói. - Ta không thích ngậm hoặc ăn chúng. Ta muốn có chúng và không bao giờ chúng chết. Ta chỉ muốn có hai đứa con giống hệt nhau, chứ không phải đẻ sòn sòn! Các người phải nghĩ cách để làm theo đúng ý ta. Ta ra lệnh cho các người!

Đám bề tôi nửa khóc nửa cười.

- Rất tiếc, tâu lệnh bà. Nếu muốn có con, thì chỉ trong Thời Gian. Không thể xoay xở khác được.

- Nếu vậy thì ta sa thải nhà người! - tôi quát - Nhà người cút ngay lập tức.

Chắc, chắc! Viên thư kí và quan hầu cận của tôi biến luôn. Người hầu cận và cũng là người thư ký mới duyên dáng của tôi đến thế chỗ của người kia. Cũng đẹp trai như anh chàng cũ, còn đẹp trai hơn là đằng khác.

- Tâu lệnh bà, lệnh bà ban lệnh gì ạ?

- Nhà người phải nghĩ như thế nào đó, để cho Thời Gian không can thiệp vào hạnh phúc của ta.

- Tâu lệnh bà, rất tiếc... - người hầu cận than thở. Tôi liền chỉ tay vào cửa ra lệnh cho hắn cút. Không còn hắn nữa, người khác đã thay thế hắn. Có vẻ là người khác nhưng gã này cũng giống hệt hai gã kia.

- Tâu lệnh bà, lệnh bà ban lệnh gì ạ?

- Ta biết ta vô sinh, - tôi nói. - Vậy ít ra các người hãy mang ngay đến đây người chồng yêu thương của ta. Các người biết sở thích của ta rồi chứ?

- Tâu lệnh bà, các bề tôi biết ạ, - người hầu cận nói với tôi, còn với lái xe - Dừng lại, đồ chết tiệt!

Chúng tôi dừng lại và xuống xe.

Trên con đường qua cánh đồng một đoàn dài dằng dặc những chiếc xe sang trọng hoàng gia. Các cung nữ, các triều thần xuống xe. Đoàn người đông đúc, y phục lụa tơ tằm và kim cương trang sức làm sáng loáng cả một vùng.

Có, có chàng trai của tôi rồi.

Chàng đang ngồi ở hàng kia, bên vệ đường, mắt nhìn hãnh diện, đôi mắt sáng bừng khi đích mục sở thị cái đẹp nữ hoàng của tôi.

Anh chàng này điển trai, thì nhất định đây phải là chàng rồi, tôi đã nhìn thấy chàng như vậy khi tôi định lấy chồng. Tôi bước lại gần... nhưng ở đây, một thiếu nữ, mặt mày bấn thiêu, đang

gối đầu lên hai đùi chàng trai, nhìn tôi, sợ sệt trước oai phong nữ hoàng của tôi. Còn chàng trai, đức phu quân, người yêu tương lai của tôi đang vuốt ve mái tóc cô nàng.

Ô, bắt được quả tang rồi nhé!

- Sao lại như vậy hả? - tôi hỏi, quay mặt về phía viên thư ký và các triều thần của tôi trên con đường ngựa xe như nước giữa cánh đồng.

Họ dang rộng hai tay, nhìn sang bên và bỏ chạy. Một cô gái xinh đẹp quỳ gối ra bộ sửa lại giày. Lại một người túm lấy cổ áo người khác ra bộ phủi bụi... Người hầu cận thở dài, hai mắt lúng túng nhìn xuống đất.

- Cô gái ngồi bên chàng trai đang làm gì vậy hả?! - tôi hỏi giận dữ. - Tổng ả đi chỗ khác cho ta!

Đám triều thần xông tới, hai viên quan túm lấy cô gái... nhưng mà sao nào? Chàng người yêu của tôi không chịu buông cô gái ra. Không ăn nhằm gì, anh chàng cực khỏe.

Hoặc đám triều thần của tôi quá yếu.

Rốt cuộc các triều thần tách được hai người ra. Hai triều thần giữ cô nàng, sáu triều thần khác giữ anh chàng. Thoạt tiên tôi bước lại chỗ cô gái. Anh ta thấy gì trong cô gái này nhỉ? Mà có khi cô ta đẹp thật, rất đẹp, có khi lại còn giống tôi, như thể hình tôi trong gương...

Nhưng đó đâu phải là tôi, đó là cô nàng. Có thể ngày trước, trước khi tôi lên ngự ngai vàng, tôi cũng đã từng là một cô gái buồn cười và ngu ngốc...

Chúng tôi đứng đối diện nhau. Lệ rơi từ hai khóe mắt cô gái, còn ngọc và kim cương rơi xuống từ tay tôi. Cô gái cúi đầu, không nhìn tôi. Cô ta sợ chăng? Tôi túm cầm cô gái, nâng và kéo cái miệng chuột của cô nàng về phía tôi.

- Thế nào, cô bé, - tôi nói nhẹ nhàng, - tên nhà ngươi là gì nào?

Cô gái im lặng, mắt nhìn xuống đất, khóc nức nở.

- Nhà ngươi là con ngốc hay sao hả? - tôi hỏi. - Nhà ngươi không biết nói gì hay sao hả? Nhà ngươi đang bị ỉnh tai nhức óc hay sao hả?... Bây giờ nhà ngươi mới thật sự ỉnh tai nhức óc đây này.

Và tôi dấm đánh bốp vào cái đầu trọc của cô gái, bốp tiếp quả thứ hai. Cô gái không hề kêu la, không hề tự vệ, chỉ có nước mắt tuôn trào trong im lặng.

- Các người hãy treo ả lên cây liễu này cho ta - tôi ra lệnh, - biến nó thành một quả lê. Khi nào chín quả lê khắc rơi xuống đất.

- Ha ha ha! - Các cung nữ và đám triều thần cười khoái chí, vỗ tay vang rền, ngọc và kim cương đua nhau rơi xuống mặt đường lấm bụi.

Và đám tùy tùng bàn tán với nhau:

- Ôi, nữ hoàng của chúng ta sao mà vui thế!

- Ôi, nữ hoàng của chúng ta sao mà khôì hài thế!

- Ôi, chẳng có hoàng cung nào lại có được một nữ hoàng như lệnh bà của chúng ta.

Ôi, ôi, ôi, ôi!...

Tôi bước lại chỗ anh chàng người yêu.

- Thả anh ta ra - tôi ra lệnh. - Và họ thả ngay lập tức.

Một chàng trai đẹp tuyệt vời. Mái tóc của chàng là một mái tóc nhất định phải như vậy, hai mắt chàng là đôi mắt nhất định phải như vậy, hai tay của chàng cũng là hai tay nhất định phải như vậy, cả người chàng là cơ thể nhất định phải như vậy, phải đúng như vậy, phải hết như vậy.

- Chàng yêu quý nhất đời của em, - tôi nói xúc động. Tôi áp người tôi vào người chàng, chàng cũng ôm tôi. Nhưng có vẻ như chàng ôm tôi không chặt. Chàng ơi, đợi tí, em làm cho chàng sướng ngay bây giờ đây. Tôi nâng nhẹ cái mặt hồng hào của chàng lên, rồi chạm môi tôi vào môi chàng - đôi môi yêu quý nhất trần đời của tôi. Toàn thân chàng run bắn, hơi thở thơm tho của tôi hòa nhập với hơi thở của chàng, hai đôi môi của chúng tôi nhập thành đôi môi hồng.

Lưỡi tôi quện lấy lưỡi chàng.

- Ôi, ôi, các người nhìn kìa, nữ hoàng của chúng ta vô địch về hôn! Huy chương vàng rồi! Hoan hô!!!

Đúng vậy đó, họ nói chẳng sai.

Thì hôn nhau thì không kẻ nào thắng nổi tôi đâu. Còn người yêu của tôi, đúng, chàng trao hôn cho tôi, nhưng tôi cũng trao hôn cho chàng, như thế chỉ chàng trao hôn cho tôi mà thôi. Con rắn nhiệm màu của chàng đàn hồi trên bụng tôi, nhưng nó đàn hồi như thể nó đàn hồi không phải cho tôi, nó chỉ đàn hồi thể thôi, đàn hồi chung chung.

- Ôi, tuyệt, - tôi thì thầm, tôi nhìn trực diện vào mắt chàng, - em yêu chàng, em yêu, em yêu chàng hơn cả mạng sống. Còn chàng, liệu chàng có yêu em?

- Ta yêu nàng, - chàng nói, - ta yêu nàng hơn cả mạng sống, - chàng nói tiếp.

Như thế là ngọt ngào lắm rồi, việc gì anh ta phải nói đoạn sau?

Đây là một con vệt.

- Anh chàng chẳng hề yêu ta, - tôi nói với các cung nữ.

- Có yêu, có yêu, tất cả bề tôi đều nghe thấy, tâu lệnh bà vô cùng kính yêu! Chàng đã nói là chàng yêu, chàng yêu hơn cả mạng sống!

Tôi bước đi ba bước.

- Miệng nói yêu, nhưng bụng không yêu.

Tôi dùng hai ngón tay lôi ra điều thuốc. Tạch-xòe lửa bùng cháy, tôi châm thuốc hút.

- Ta muốn chàng yêu ta, - tôi nói. - ta ra lệnh cho các người! Chàng phải yêu ta! Chàng phải yêu ta đến mức làm cho ta tin là như vậy!

Chỗ này người lái xe nói leo:

- Hay là cứ đấm cho hấn một quả thôi sơn? Kẻ bề tôi này biết hấn sẽ nhún nhường ngay thôi mà.

- Cầm mồm ngay, đồ chết tiệt! Ta cần tình yêu chứ ta không cần sự phục thù!

Biết làm gì với gã người yêu khờ dại của tôi đây!

Anh chàng, với vẻ mặt yêu thương, đang nhìn chòng chọc vào quả lê trên cành liễu, trong khi đang có ngay trước mặt mình một quả dưa bằng vàng.

- Bây giờ sao đây? - tôi hỏi đám triều thần. - Lời hứa của các người thế nào đây?

Lúc này một cung nữ, chính cô nàng mặc váy da báo, đầu đội bộ tóc giả làm bằng những con đĩa mạ bạc, lại cúi chào trịnh trọng trước mặt tôi, miệng nói như chim hót:

- Muôn tâu lệnh bà, liệu đám bề tôi có thể hát một bài dân ca cổ Trung Hoa được không ạ?

- Các người vớt ngay cái bài dân ca cổ Trung Hoa đi cho ta! - tôi quát, giận dữ. - Các người phải làm gì đó để cho chàng yêu ta!

Quan hầu cận cúi xuống thì thầm vào tai tôi:

- Tâu lệnh bà, lệnh bà cứ cho phép họ ca, họ hát đi ạ. Họ chưa bao giờ hát cho lệnh bà nghe cơ mà. Đây là dàn đồng ca số một của hoàng cung. Dàn đồng ca này từng thắng trong tất cả các cuộc liên hoan ca nhạc cung đình.

- Thôi được, các người hát đi, - tôi cho phép họ. - Nhưng mà hát nhanh nhanh lên, vì ta không có thời gian, ta đang nóng vội tìm hạnh phúc.

Và ngay lập tức các triều thần xếp hàng trên bờ mương. Quan hầu cận nhặt một cành cây dưới đất làm gậy chỉ huy. Họ khai mào bằng giọng Bass, tiếp theo là giọng Tenor, chót cùng là các giọng Soprano và Alto.

Có phải tiêu đề là kanon không?

- Lali lo lali lo lali lo hajda ho

hajda ho lali lo lali lo lali lo

lali lo lali lo lali lo hajda ho

hajda ho lali lo lali lo lali lo...!!!

- Đi vào nội dung! - tôi hét. - Nhanh lên.

Dàn đồng ca hát nhanh hơn, nhưng ca từ vẫn vậy, hát vòng quanh. Và lại ca từ như cũ, nhưng hát nhanh hơn, và càng lúc càng nhanh hơn.

Họ hát nhanh như thể có ai đó đang quấn nhanh băng nhạc đang phát ra loa.

- Sao hát nhanh như vậy hả? - tôi quát.

Họ hát chậm lại. Bây giờ họ hát chậm đến nỗi thậm chí không thấy miệng họ nhúc nhích. Và rồi họ lại bắt đầu hát nhanh như điên.

Biết làm sao.

Họ hát, hát tràn cung mây, không chịu ngừng. Tôi gọi lái xe.

- Ghế ngồi!

Gã lái xe bèn nằm chống hai chân hai tay, nhô lưng lên làm ghế, tôi ngồi xuống. Cái ghế tôi đang ngồi rung lên, vì miệng hân cũng “hajda ho” ở bên dưới, thằng khốn nạn đang ra bộ đồng cảm với dàn đồng ca. Chỉ có gã ngu si này, gã thần kinh này, gã người yêu của tôi, miệng không hát, chân không bước, chẳng làm gì cả.

Anh chàng đứng đó, hai mắt nhìn chòng chọc vào quả lê.

Tôi đợi, biết đâu anh chàng sẽ mệt, trước khi dàn đồng ca cung đình hát xong. Sao, họ hát xong rồi ư? Không. Một cung nữ, cô nàng đi bít tất dài thêu lỗ bằng chỉ vàng, nhảy ra phía trước dàn đồng ca, và hát giọng Soprano ngọt ngào đến nỗi có thể đem pha trà cho tất cả dân thành phố.

- Thời gian không quay trở lại, tình yêu không mua được bằng tiền, muôn tâu nữ hoàng!!!

Và rồi dàn đồng ca lại hát những ca từ cũ của mình “lali lo, hajda ho...”... Đúng là một lũ hèn. Mình nuôi chúng để mà làm gì nhỉ? Rốt cuộc lặng im. Chỉ có một con ruồi kêu vo vo khi chưa được phép. Đám tùy tùng của tôi buồn thiu, mặt tái xanh và mệt mỏi, mặc dầu vẫn còn một chút tươi cười.

- Ê ê ê, bài hát dở ẹc, - tôi chê. - Hát như thế thì ai chả hát được. Phải chăng ta muốn mua tình yêu của tên giẻ rách này?! Ta chỉ muốn hân yêu ta. Ta chỉ muốn hạnh phúc mà thôi.

Đoàn tùy tùng hoàng gia đứng lặng im bên đường.

Một liều ba bảy cũng liều. Lần cuối cùng tôi đem uy danh nữ hoàng ra đánh liều. Tôi bước lại chỗ thằng khốn nạn và nói:

- Nhà ngươi có yêu ta không nào? Nhưng nhà ngươi phải nói thật, nhà ngươi mà dối trá, ta sẽ không tin nhà ngươi và ta sẽ đâm nhà ngươi một cú như trời giáng để cho nhà ngươi nhớ đời!

- Tôi yêu nàng, - chàng trai trả lời, giọng run run. May cho anh chàng, rốt cuộc anh chàng đã biết nói thật.

Tôi vẫy tay gọi các triều thần.

- Các người hãy tổng khứ con đĩ đực này khỏi mắt ta, - tôi nói. - Các người đưa hân sang đầu bên kia của thế giới, rồi biến hân thành cây rau mùi.

Họ đã đem hân đi, và họ đã kịp quay về.

Tại đây chỉ còn quả lê trên cành liễu.

- Như thế là hay cho bọn chúng, - tôi nói. - Một đũa là quả lê ở đây, còn đũa kia là cây rau mùi ở tận cùng thế giới. Bây giờ thì chúng hãy đi mà yêu nhau.

Và tôi cười như nắc nẻ, tất cả triều thần của tôi cũng cười như nắc nẻ. Bất thành linh tôi thôi cười. Các triều thần cũng lặng im đúng vào giây phút đó. Đám triều thần của tôi là đám bề tôi trung quân hết mực, đám bề tôi cực kì lão luyện. Tôi bước lại chỗ lái xe, tôi ngồi dạng hai chân trên lưng hân, vỗ tay vào mông hân, tôi hô:

- Nào, phi ra xe ô tô ngay!

Người lái xe trung thành phi nước đại, miệng cười, hô to:

- He he he, chẳng phải là những quả lê, chẳng phải là những cây rau mùi!

- Hô hô hô, - tất cả các triều thần cười.

- Hi hi hi, - đó là tiếng cười của các cung nữ.

Chắc! Đoàn xe sang trọng của hoàng gia chuyển bánh. Tôi đi đầu đoàn.

- Không sao, - tôi nói với quan hầu cận. – Các người đã làm cho ta được hưởng hạnh phúc tập thể.

Người hầu cận rướn lông mày sợ hãi, đôi mắt nịnh thần của gã nhìn trùng trùng vào mặt tôi. Hai mắt của gã như dính chặt vào người tôi. Bất thành linh tôi đập tay kêu đánh bốp vào cái cổ đỏ như gà chọi của gã lái xe.

- Nhà người cút ngay đi! Ta tự cầm lái.

Tôi ngồi sau tay lái, chỗ này ga, chỗ này phanh.

Tôi tẹt ga.

Các cung nữ thét lên vì hoảng sợ, các triều thần thét lên vì hoảng hồn. Tôi chẳng bị làm sao cả, cứ để cho chúng hét, cứ để cho chúng sợ.

Vào cua. Tốt. Lũ chồn kia, các người hãy xem đây, nữ hoàng tẹt ga sát ván cua tay lái như thế nào. Ái! Ối! Tay lái không chịu nghe theo tôi nữa rồi. Chiếc xe bay qua mấy cánh đồng, mấy cánh rừng. Tôi nhìn... chiếc xe lao như điên, tông vào mấy ngôi nhà tạm, lợp tôn sóng, đen màu hắc ín. Tông tiếp vào một ngôi nhà gạch, tường bong tróc, ống khói xiêu vẹo. Tôi chỉ còn nhìn thấy tấm biển hiệu bị mưa gió làm hư hỏng, bị bạc màu bởi nắng trời.

DEUS KOSMADEUS

BAX

SPOLKA Z O.O [\[4\]](#).

Oành!!!

Ánh sáng làm lóa mắt...

Tôi lao vào bóng đêm dày đặc...

Tôi muốn đứng dậy, tôi không thể. Ôi, thì ra Tadziu nằm mơ, lấy gối lông chim đập tôi.

Tôi đứng dậy. Dưới ánh trăng suông, trước mặt tôi là con đường ngập tràn nước bọt, trơn như mỡ. Tôi sẽ đi trên con đường này. Quỷ Sa tăng tay cầm đinh ba đang đợi tôi ở dưới địa ngục rồi [\[5\]](#).

Ô, chỗ này bố đang ngủ, còn chỗ này mẹ đang ngủ. Ngáy khò khò.

Xin bố mẹ đừng giận con, đừng khóc. Mà khóc ai cơ chứ. Trong cái nhà này, bố mẹ cần gì con quái vật ghẻ lở, náo bộ nhăn nhúm.

Yên lặng nào, Zenus, yên lặng nào. Lại đây, em trai bé bỏng của chị, không có em họ không cho chị tới đó đâu. Chị đã thề bằng mạng sống của em rằng, chị sẽ không hận thù. Ở đây thì có lẽ chẳng bao giờ em nhìn thấy được đâu, còn trên thiên đường em sẽ nhìn thấy những ngôi sao nhỏ, nhìn thấy mặt trời bé con và tất cả mọi cái. Em chỉ tiễn đưa chị một đoạn thôi, một lát nữa thôi các nữ thiên thần sẽ mang em của chị đi. Em bám chắc lấy cổ chị đi em. Chỗ này, ngoài ban công, sao mà ấm áp, sao mà tuyệt diệu. Em có nhìn thấy không hả em? Chị đã gác hai chân của chị qua lan can rồi đây này. Ôi, nhưng em có nhìn thấy gì đâu. Một lát nữa thôi là em sẽ nhìn thấy tất cả. Một lát nữa thôi em sẽ bay tới đó.

Hai chị em mình cùng bay.

Zenus càng lúc càng nhẹ hơn, và tôi càng lúc càng nhẹ hơn.

Không có Zenus bên tôi nữa rồi.

Còn tôi... tôi vẫn liên tục nhẹ dần. Càng lúc tôi càng nhẹ tênh, nhẹ hơn cả không khí. Tuy nhiên, càng lúc tôi càng rất nặng. Tôi càng không có ở nơi đó bao nhiêu, thì tôi càng hiện diện ở chốn này bấy nhiêu.

Co tròn và nặng trĩu, thai nghén nhiệt tâm dâng trào trong tôi, tôi bay qua khoảng không đen ngòm. Tôi ấn bụng cho tiếng thét của thai nhi không thoát ra ngoài. Sao lại có sự sinh nở không bao giờ sinh nở, mặc dầu liên tục sinh nở và sinh nở, muôn đời chống chọi với nhiệt tâm dâng trào. Trong vầng hào quang của Chúa, ở bên Chúa, tôi ngoan ngoãn quay tròn như một vì sao nhỏ giữa những vì sao đang nhảy múa, những vì sao chị em của tôi. Nhún nhường một cách bạo gan, đón đau một cách vui mừng, run sợ một cách điềm tĩnh, tôi lặng im.

Tháng Chín, năm 1988

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Năm 1988, đồng zloty Ba Lan bị mất giá nghiêm trọng, 50 ngàn hồi đó chỉ bằng 50 đồng bây giờ - ND.

[2] Một thị trấn ở tỉnh Dolnoslaskie, Ba Lan – ND.

[3] Câu chữ thề tục tũ – ND.

[4] Công ty trách nhiệm hữu hạn - ND.

[5] Theo sách của Thiên Chúa giáo, ở dưới địa ngục, quỷ Sa tăng ăn mặc màu đỏ, tay cầm đinh ba, luôn luôn túc trực, sẵn sàng

hành hạ những kẻ có tội ở trần gian. Marysia, kẻ đã phạm thánh (nhổ nước bọt vào chậu nước thánh ở nhà thờ...), sắp đi trên con đường ngập tràn nước bọt của mình để xuống địa ngục - ND.